ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Neff_Ondrej-Tma.PDB

PDB Name: Tma
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 26.9.2001
Modification Date: 26.9.2001
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Ondřej Neff

Tma

Poznámka:
Děj se odehrává v paralelním světě. Veškerá podobnost s reáliemi našeho světa jsou fiktivní, politická situace v románu je smyšlená a nemá smysl srovnávat osoby a děje zde vylíčené se situací v našem světě. Bránit vám v tom však nemohu.

Prolog: KLAP!

Od toho okamžiku se ve všech technických zařízeních na planetě Zemi elektrony přestaly chovat tak, jako dosud.

Kapitola první: Elektrická smrt 1.

Ve středoevropském časovém pásmu přestala elektrická energie fungovat v patnáct hodin šestnáct minut dvaadvacet vteřin letního času. Byl pátek 17. dubna 1998, datum, od kterého se měla počítat nová historie lidstva.

2.

Pro Katku nezačal pátek nejlíp.
V noci se pomočila, poprvé po dlouhé době. Trápily ji létací sny, viděla v nich tváře čertů, čerti se kolem ní honili a chtěli s ní mluvit, volali na ni a neslyšela je, bylo to strašné napětí a okamžik, kdy močila pod sebe, pro ni znamenal úlevu.
On nemá rád, když se Katka pomočí. "Debile!" křičel na ni.
"Svinskejmongolskejdebilepochcanej!"
Katka se podívala na druhou stranu místnosti. Na matracích vedle výlevky viděla kyprý šedorůžový obrys. To je Ona. Spí.
Katka nasála nozdrami plochého nosíku vzduch. Poznala ty vůně a pachy a pochopila, co se stalo. Vodičky. Ona pila hodně vodiček, červené a hnědé a bílé, pak jí bylo špatně a z úst vypouštěla vodičky do výlevky a asi taky na zem, však se to všude kolem matrací leskne a bělá. Ona teď spí a hned tak něco ji neprobudí.
Katka vyděšeně zamrkala a zkusila si přetáhnout přikrývku přes hlavu. Škubnutím ji z ní strhl. Měla dnes špatný den.
On se pohnul tak nešikovně, že ho rukou uhodila do pytlíku v rozkroku. Nechtěla to udělat. Ani za nic na světě by to naschvál neudělala. Věděla, že Ho to bolí a on se pak strašně zlobí.
Udeřil ji přes obličej.
"Sviněkurvomongolská!"
Otočil se k Ní.
"Vidělastumalousvinicomiudělala?" křičel směrem k šedorůžové mase, zachumlané do zelených houní.
"Praštilaměnaschválpřeskoule!"
Jak tak křičel, z úst mu vycházely pachy. Taky pil hodně vodiček.
Po další ráně jí praskl horní ret.
Skláněl se nad ní. Popadl ji za vlasy a vyvlekl z postele.
"Sviněpochcanášpinavámongloská!" řval. "Játěnaučím!"
Znovu bolest.
On ji dovlekl k výlevce, pořád ji držel za vlasy, bradou dosáhla sotva k okraji, z výlevky páchly vodičky a všechno to, co má Ona v bříšku, než jí to vyteče ven.
Kolem zápěstí jí omotal provaz a přivázal ji ke kohoutku.
"Játěnaučímčistotěsviněmongolská!" křičel On. "Jájsemtvůjotec!"
Otec. Zvláštní slovo, otec.
Zvláštní? Strašné!
Ještě horší, než svině.

Svině, to jsou ony dvě, Katka a taky Ona.
Kdežto otec, to je On.

3.

Elektrony nezmizely ze světa. To ani nejde, časoprostor se bez nich neobejde a žádná moc na kterékoli jeho úrovni na tom faktu nic nezmění.
Ta moc, která jediným KLAP změnila chod lidských dějin pomocí techniky, která v ničem nepřipomínala techniku, jakou znalo tehdejší lidstvo, pouze pozměnila některé jejich vlastnosti v omezeném prostoru Sluneční soustavy.
Pro většinu chemických a všechny biochemické pochody to byla změna bezvýznamná. Došlo jen k tomu, že přestalo fungovat to, čemu se hrubě a prakticky říká elektřina.
Elektrárny atomové, uhelné, plynové, na topný olej, vodní, přílivové, větrné, solární, geotermální a vůbec všechny přestaly produkovat elektrickou energii. Zmrtvěly všechny baterie a akumulátory.
Na Zemi dolehla elektrická smrt.

4.

Rodina Hřivnáčova, či spíš její zbytek, otec Jindřich, jeho žena Růža a nejmladší dcera Kateřina, nejstarší potomek, osmnáctiletý Mirek, totiž seděl v ruzyňské vazbě pro podezření z loupežného přepadení, a prostřední dcera, šestnáctiletá Evelyna, jejíž tmavá pleť zpochybňovala Jindřichovu paternitu, se pohybovala v oblasti vymezené škarpami mezinárodního silničního tahu E 55, elektrotechnickou smrt onoho osudného dne nepocítila.
Hřivnáčovi žili v přízemí vybydleného domu v košířských Buďánkách, nápadného velikým nápisem KOUKALE PADÁM I NA TVOU HLAVU, a dobrodiní elektrického proudu nevyužívali od loňského léta.
V danou chvíli na tom byl hůř Honza Kryl, osmadvacetiletý inženýr chemik, zaměstnaný jako technik u firmy Teston, specializované na výrobu radioaktivních látek užívaných při diagnostice nádorových onemocnění. Bydlel v druhém patře omšelého prvorepublikového domu v Bubenské ulici, v jednopokojovém bytě, pohodlně zařízeném pro potřeby mladého svobodného muže s vyhraněnými zájmy.
Osudného pátku odpoledne byl v předsíni svého bytu a seřizoval přehazovačku shimano na svém kole olpran. Na práci si svítil silnou montážní lampou. Otevřenými dveřmi poslouchal zpěv Pavarottiho a jeho přátel z beden fisher, připojených k zesilovači sony F470, potažmo CD playeru téže značky.
Řetěz kola mlaskavě klouzal po ozubených kolech a Honza si připadal jako kdysi, když byl malý kluk, a hrál si s přehazovačkou favorita staršího brachy Tondy. Tenkrát se díval na polozávodní favorit jako na technický zázrak. Tonda mu nechtěl dovolit, aby na něj sáhnul, natož aby si hrál s přehazovačkou. Jseš malej, rozbiješ to, říkal. Honza si přál, aby byl velkej. Až vyroste, Tonda mu favorita půjčí. Pak vyrostl a Tonda mu ho nikdy nepůjčil. Když byl ještě starší, pochopil, o co šlo. Tonda vůbec nestál o favorita, kolo ho nudilo.
Nechával ho na dešti, nikdy nepromazal řetěz grafitem, bovdeny měl zarezlé, gumičky brzd omydlené.
Na favoritu ho bavila jediná věc: úporná Honzova touha si sáhnout, později se svézt. Snad právě tohle všechno v Honzovi vypěstovalo tak vášnivou lásku k jízdě na kole.
Tonda byl teď tloustnoucí pětatřicetiletý ženáč se dvěma dětmi, majitel automobilu favorit, kysající vztekem, že si koupil nové auto těsně před tím, než škodovka přišla se svou felicií.
Měl taky vztek, protože Honza auto nechtěl a nepotřeboval.
Díky bratrovi se Honza postavil na vlastní nohy dřív, než odpovídalo věku. Někdy to, pravda, až přeháněl - v šestnácti začal trénovat karate a dosáhl stupně druhého hnědého pásku těsně před tím, než šel na vojnu, samozřejmě k průzkumákům.
Už nikdy se nenechám buzerovat, zapřísahal se. Předsevzetí nenaplnil stoprocentně. Hned po vojně narazil na Moniku, a oženil se s ní. Naštěstí v sobě nesl od dětství pěstovanou signalizaci proti buzeraci.
Rozpoznal ji u Moniky dřív, než se stačila pořádně rozvinout, a rozvedl se o dva roky později. Měl teď vlastní byt, vlastní kolo, vlastní práci, vlastní holku, kterou si držel pořádně od těla.
Dobrý. Byt malej, třetí kategorie, jenže nikdo ho nebuzeroval s činží. V sedle kola se mohl jen smát buzeraci, jíž jsou vystaveni automobilisti.
Dělal práci, kterou uměl jen málokdo a protože byla celkem bídně placená, nikdo se mu na flek necpal, zase o buzeraci míň. A ta holka? Kdyby začala buzerovat, půjde. To je v životě hlavní, nenechat se buzerovat.
Řetěz olpranu pomlaskával po zubech a Honzovi se zdálo, že šeptá do Pavarottiho zpěvu: "Tonda, blbec, Tonda, blbec..."
V patnáct hodin šestnáct minut dvaadvacet vteřin zhasla Honzovi montážní lampa a Pavarotti přestal zpívat.
Roztočené zadní kolo olpranu se otáčelo setrvačností dál a řetěz pokračoval v posměšném šepotu: "Tonda, blbec, Tonda, blbec..."
Honza měl oči přizpůsobené elektrické záři a teď bezmocně mžoural. Kolo olpranu se pomaličku přestalo otáčet a oči si přivykly šeru předsíně.
Vstal, otevřel pojistkovou skříňku a nahmatal bakelitové hřbítky jističů. Byly v pořádku, žádný nečouhal.
Zase vypnuli elektriku, pomyslel si. Jak by ne. Praha je rozkopaná vinou idiota starosty Koukala. Každou chvíli bagr přerve kabel a půl města je bez proudu.
Zavolám Markétě a zeptám se jí, jestli to u nich svítí.
Třiadvacetiletá Markéta Panušková byla Honzova současná dívka, držená na dlouhém laně. Už s ní chodil déle než rok,

jenže po zkušenostech z manželství s Monikou se myšlence sňatku bránil stejně tvrdě, jako koupi automobilu.
Markéta byla rozumná, včas to pochopila a o žádné nátisky v tomto směru se nepokoušela. Jiné holky se naštvaly, když zjistily, že jim Honza nedovolí u něho přespat do rána a drží se hesla "bič a pryč".
Byl v tom směru tak důsledný, že si vybíral řezivo v oblasti Letné a Holešovic. Stromovka a Letenské sady na západě, ohbí Vltavy na východě, to bylo jeho teritorium, kam ještě byl ochoten večer po "pohlavních hodech", jak tomu říkal, holky vozit taxíkem.
Markéta byla naprostou výjimkou, protože bydlela na sídlišti na Spořilově. Vztah skončil málem dřív, než začal. Jo, ty bydlíš na Spořilově, protáhl tehdy Honza obličej. Pochopila okamžitě, oč jde.
Mám auto, usmála se na něho a okamžitě byla "ruka v kalhotkách".
Taková byla Markéta, věcná, soběstačná, cílevědomá. Podezíral ji dokonce, že o závazky upřímně nestojí, že patří k tomu typu holek, které berou vztahy po mužsku, chtějí se pobavit a zapíchat si a víc nic, protože mají svoji práci, vydělávají prachy a sňatek a nedejbože haranti by jim udělali škrt přes rozpočet. Takový postoj ho sice v nitru duše trochu štval, bylo v něm dost mužské ješitnosti, jenže rozum u něho vždycky převládal a dokázal držet city a citečky pod pokličkou. Právě proto to s ní vydržel tak dlouho.
Sáhl na horní desku skříňky s nářadím a uchopil sluchátko bezdrátového telefonu panasonic, které tu leželo pěkně po ruce. Přístroj byl hluchý. "Já pitomec," zabručel polohlasně.
Bezdrátové telefony jsou napájené přes trafo ze sítě. Jakmile Koukal vypne proud, jsou k ničemu.
Ve skříňce měl schovaný klasický telefon, naštěstí ho nezahodil, když si koupil cordless. Ten je na elektrickém proudu nezávislý, napájí ho telefonní síť, takže funguje, i když proud vypadne. Ve skříňce byla tma, popadl tedy baterku, aby si dovnitř posvítil.
Baterka na tom byla stejně, jako panasonic. Byla mrtvá. "Jestli ten blbej telefon nebude taky fungovat, až ho najdu, vážně se naštvu," sdělil olpranu.
Po hmatu telefon našel, odnesl ho do vedlejší místnosti, odpojil kabel panasonicu ze zásuvky, zapnul klasickou teslu a přiložil sluchátko k uchu. Ticho, naprosté. Jako kdyby si přiložil k uchu borové poleno. Ze sluchátka nic nešumělo, nepraskalo, jako to bývá při poruchách sítě.
"Krucinál," komentoval. Zmocnil se ho neklid. Tohle by se kolu nemohlo stát, pomyslel si a málo kdy měl takovou pravdu.
Proč se rozčiluješ, oslovil sám sebe. Protože blbec Koukal vyhodil pojistky v elektrárně a navíc odprásknul telefonní centrálu?
Bylo to divné. Honza Kryl býval vždycky kliďas, věděl to o sobě a oceňoval to sám na sobě. Proč se teď chovám jako hysterka, jako Monika? divil se sám sobě.
Pomaličku otáčel hlavu k oknu. Uvědomil si, že se odtud ozývají nějaké divné zvuky.

5.

Mlácení spratka Jindru Hřivnáče unavilo. Holka vypadala srandovně, jak byla uvázaná ke dřezu. V slabinách ho to nutkavě tlačilo. Mlácením holčičky se příjemně vzrušil a teď musel přetlak uvolnit.
Přiklekl ke své opilé ženě, převalil ji na záda a nedbaje ospalého mumlání jí roztáhl nohy. Kriticky pohlédl na buclaté pohlaví, řídce porostlé štětinatými chlupy, a na modřiny, jež jí pokrývaly v takřka souvislé ploše vnitřní stranu stehen.
"Taky hnusná, ale aspoň nejsi pochcaná, jako ten smrad," řekl jí. Přilehl k ní a ulevil si. Potom mátožně vstal a všiml si, že se na něho děvčátko dívá. Uštědřil jí facku, pak prozkoumal několik lahví a objevil zbytek fernetu.
Doušek mu pozvedl náladu. Napadlo ho, že smrada potrestal už dost a mohl by ho od dřezu odvázat.
"Dobrý, dobrý," řekl. Nohy mu však podklesly a on se svalil na matrace vedle ženy, která hlučně chrápala ležíc na zádech s nohama rozhozenýma od sebe.
"Uhni, svině," kopl ji a usnul.
Probudilo ho drsné lomcování za rameno.
Napadlo ho, že je to Růža, jenže hned si uvědomil, že žena dál spí vedle něho, jen na bok se převalila.
Otočil se a spatřil nad sebou Pištu.
"Vstávej táto, vole, kurva," budil ho Pišta.
"Tam venku, kurva, pojď a nechrápej!"
Pišta byl feťák, který bejval o patro výš, stálice z měňavé party narkomanů, kteří se tu střídali. Bůh ví proč si Jindru zvolil za zástupného otce.
Hlavu měl už vypatlanou a aida mu stříkala z očí. Jindra ho měl rád. Jak by ne, když mu říkal táto? Škoda, že jeho vlastní děti se mu takhle pěkně nepovedly!
Pista nebyl nikdy na řeči. Narkotika mu už ochromila značnou část mozku a mluvení mu nešlo už tak pěkně, jako dřív. Teď měl něco naléhavého na srdci.
Hubený chlápek v řídké nylonové bundě Jindru vyburcoval, donutil ho natáhnout si kalhoty a vlekl ho ven. Jindra se chabě bránil a naznačil, že by snad měli tu malou krysu odvázat od dřezu, ona začíná už modrat v ksichtě, svině, jenže venku se dělo něco důležitého, co nesneslo odklad.
Proklouzli úzkou uličkou mezi polorozbořenými domy Buďánek.
Cestou je předběhla cikánská rodina Růžičků, otec s kloboukem na hlavě a nezjistitelný počet dětí. Zanadávali si a po chvilce se ocitli na Plzeňské třídě, jedné z nejvýznamnějších výpadovek hlavního města.
To, co spatřili, bylo vskutku tak úžasné, že výmluvnost na chvilku ztratil i Jindra Hřivnáč.

6.

Honza Kryl otevřel okno a vyklonil se ven.
Bubenská třída je jedna z nejdůležitějších dopravních tepen od té doby, kdy na nábřeží byla ukončena centrální pražská magistrála, navazující na dálnici D1 směrem Brno a dál na Bratislavu a Vídeň, potažmo severním směrem na Olomouc, Ostravu a Krakov.
Inteligentní idioti, kteří setrvávají ve správě hlavního města nezávisle na vládnoucím režimu, dopustili, aby tento dopravní tah byl utnut a přerušen a rozveden buď vpravo na holešovické nábřeží, nebo rovně, Bubenskou třídou přes železniční šraňky a improvizovanou železnou lávku do labyrintu uliček.
Takto to funguje třetí desítku let, jistě z dobrých důvodů, protože každý sebevětší nesmysl a do očí bijící hovadina má logické příčiny, které inteligentní idioti dovedou vždycky tak pěkně vysvětlit.
Dopravní systém v blázinci v Bohnicích je lépe organizován.
Honza byl zvyklý na ocelovou lavinu automobilů, sunoucích se od časného rána do pozdního večera ulicí zamořenou výfukovými plyny jako plynová komora v Treblince. Teď automobily stály.
Nejdříve ho napadlo, že někde vpředu došlo k havárii. Vzápětí hypotézu zavrhl. Zácpy jsou tu na denním pořádku, zpravidla v jednom směru, od mostu nebo k mostu. Tentokrát stojí oba směry. A co víc! Auta mají zhasnuté motory. Řidiči otevírali dveře vozů a vystupovali. Někteří odklápěli kapoty a nahlíželi dovnitř, nebo oslovovali jiné řidiče, něco jim povídali a rozkládali rukama.
To není možný, napadlo Honzu Kryla. U mě zhaslo světlo, přestala fungovat baterka a telefon je hluchej. Dejme tomu, že je to hodně pitomá náhoda. Jenže aby se v jednu jedinou chvíli zastavily všechny motory všech aut jedoucích po Bubenské ulici, to už je moc velká náhoda!
Podíval se na hodinky, quartzové seiko. Hodinky ukazovaly minutu po čtvrt na čtyři. A vteřinová ručička jim nešla.

7.

Pražský primátor Jan Koukal seděl u svého psacího stolu a s nechutí se díval na připravenou hromadu materiálů pro schůzi vedení Občanské demokratické strany.
Připadaly mu trochu jako čtení problémů z jiného světa. Nehodlal je ani otevřít. Musel se denodenně zabývat problémy, o kterých se nedalo přednášet na konferencích v Davosu či Harvardově univerzitě. Hesla o liberalismu a individuální odpovědnosti svobodného jedince podle jeho názoru spíše lidi dráždila, než inspirovala a podle toho taky dopadly volby v šestadevadesátém.
Zemanova rétorika měla odezvu v masách lidí nespokojených s drahotou, s pocitem bezmoci vůči aroganci byrokratického aparátu státní správy. Lidé mají starosti s bydlením a vysokou cenou potravin, dráždí je dopravní chaos a neopadávající vlna kriminality v nich vyvolává xenofobní nálady. Zeman všech těchto nálad využívá a v posledních volbách jak se patří bodoval. Výsledek? Nestabilita a mimořádné volby. Zeman je nejspíš vyhraje.
Klausovo vedení strany je nepoučitelné.
Materiál, který Koukal právě studoval, podle jeho názoru pozici strany spíš dál oslabí, než aby jí pomohl.
Vtom mu zhasla lampa na psacím stole a současně zhasla lampa na stropě kanceláře.
To je právě ono, pomyslel si Koukal. Zase výpadek proudu!
Taková banalita dovede lidi pořádně naštvat. Podíval se na hodinky.
Čtvrt na čtyři, ta nejhorší možná chvíle! Je pátek, sluníčko už tři dny pěkně svítí a lidi se těší na první opravdu jarní víkend.
Záleží na tom, jak velký je to výpadek. Jestli zasáhl i tramvajovou síť, nastane několikahodinová dopravní kalamita.
Zvedl telefon, aby zavolal tajemníka. Telefon byl však hluchý.
Pak si uvědomil, že tu ještě něco nehraje: znovu se podíval na hodinky a přesvědčil se, že se jim zastavila vteřinová ručička.
Rozmrzele zavěsil sluchátko, vstal a vyšel do sekretariátu.
"Paní Balbínová, zjistěte mi, co se stalo," řekl sekretářce.
Ta se skláněla nad přenosným počítačem na svém psacím stole.
"Přestal fungovat i notebook," řekla. Všiml si, že sluchátko jejího telefonu leží na desce stolu. Už se zřejmě pokoušela někomu zavolat.
"Je pátek," řekl. "Nešťastný den. Kdyby bylo třináctého, možná by přestala téct i voda."
Hraným úsměvem se pokusila odměnit pokus o vtip.
"Notebook by měl fungovat," řekla. "Je v něm akumulátor."
Měl by fungovat, ta ženská má pravdu. Telefon by měl fungovat a hodinky taky. Co se to sakra děje? Stalo se něco, co fyzikálně není prostě možné. Poplašné zvonky mu začaly zvonit v hlavě.
Vzpomněl si na epizodu ze studené války, kdy Rusové objevili způsob, jak ochromit silnou radiací kosmické systémy protivníka. Co znamenalo to nepochopitelné selhání elektřiny? Je to důsledek zásahu nějaké zbraně?
"Notebook vám teď není nic platný," řekl a nervozita mu prosákla do hlasu. "Zavolejte inženýra Naskeho," dodal a vrátil se do pracovny.
Dveře za sebou zavřel zbytečně hlučně. Přešel přes místnost a přistoupil k oknu. Venku stála auta. Řidiči z nich vystupovali a o něčem se dohadovali. Havárie? Ne, auta se vzájemně nedotýkala, jenom... Jenom stála nějak divně, na místech, kde auta nikdy nestojí.
Někdo zaklepal na dveře. "Vstupte!" řekl primátor.

Vešel inženýr Naske.
"Přestala fungovat elektrika," hlásil šéf technické správy. Pokývl směrem k oknu. "Přestaly pracovat motory automobilů. Vypadly telefony a nouzové osvětlení."
Koukal nemusel mít vzdělání z matematicko-fyzikální fakulty aby věděl, že to, čeho je svědkem, je fyzikálně nemožné. Jenže dnes už byla kariéra fyzika dávno utopená v minulosti. Je primátorem velkého města. O příčinách budou mudrovat jiní. On musí jednat.
Rázně zamířil ke dveřím. S Naskem v patách vyšel na chodbu.
Byla plná lidí. Převládalo tu rozčilené ženské štěbetání, spíš kdákání.
Zaslechl úryvek věty o lidech ve výtahu. Jak jinak, při výpadku elektriky vždycky někdo uvízne ve výtahu. A potom v Blesku budou vtipy toho typu, jako že technici vyprošťovali muže a ženy z výtahu a ptali se: "Jsou tu nějaké děti?"
"Ne," zní odpověď. "Sotva jsme se stačili seznámit."
Primátor zamířil schodištěm dolů. Padla na něho tíseň. Měl pocit, že se budova na něho může každou chvilkou zřítit. Ve vrátnici potkal svého řidiče pana Pulkrábka.
"Je to divný, pane primátore," hlásil řidič. "Šťáva vyschla."
Primátor jen zavrčel.
Vyšli před budovu. Vrátný tam rozmlouval s nějakými muži, mezi nimiž stáli i strážníci přidělení k ochraně radnice.
"Všem najednou se to stalo! Zhasly motory, všem naráz."
Na Mariánském náměstí byla slyšet jen ozvěna vzdálených lidských hlasů, ze zvukového pozadí zmizel obvyklý hukot automobilových motorů.
Primátor se rozhlédl a spatřil messengera na kole, který se proplétal mezi auty nešikovně rozesetými po vozovce. Mladík ho zahlédl a poznal. Prudce zabrzdil, až přivedl lehký stroj do smyku, znovu zabral a přistál prvnímu muži města před špičkami.
"Co se děje?" pravil primátor přísně.
"Všechno stojí, pane Koukal," hlásil cyklista poněkud rozjařeně.
"Všechny auta. Všude!"
"A co tramvaje?"
"Beru to Starým městem... Tramvaje jsem neviděl."
"Jeďte se podívat na nábřeží."
"Jenže já vezu obálku do Senovážný..." zaprotestoval messenger.
"Berte to jako příkaz!" houkl na něho primátor.
Messenger chvilku přemýšlel. Obálku dovezeš za každou cenu a v nejkratší možné době, to je základ jeho víry. A pracuje pro soukromou firmu. Nějakej primátor mu může bejt ukradenej. Patřil už ke generaci, která sice sdílí nedůvěru, ba nenávist k úředníkům s generacemi staršími, jenže už vyrostl ve svobodném prostředí a nebojí se jich.
"Nejdou telefony," řekl Naske messengerovi naléhavě. "Potřebujeme informace."
"Dobře," řekl messenger. To byla jiná řeč!
Vzápětí kličkoval mezi stojícími vozy do Platnéřské ulice.
"Ještě štěstí, že se to nestalo v noci," podotkl Naske.
"No ano, štěstí," přikývl Koukal. Tak je to vždycky, uvažoval.
Jakmile je malér, lidi se utěšují, že mohl dopadnout hůř.
Co dál? Jestliže nastal absolutní výpadek proudu - odmítal o té anomálii uvažovat jinak než jako o výpadku - doslova tisíce lidí jsou v nebezpečí života, a jistě už teď jsou stovky mrtvých a raněných. Je třeba zorganizovat lékařskou pomoc.
Co dál? Bezpečnost města. Zásobování. A to vše bez pomoci telefonu.
Z úvah ho vyrušil křik. Zběsilou rychlostí sem běžel hlouček lidí. V čele mladík v opraných džínách a červené nepromokavé bundě, těsně za ním chlápek v modrém pracovním plášti s rukama přitištěnýma k hrudi, následovaný skupinkou zřejmě rozjařených mládenců.
Jeden ze strážníků vyběhl mladíkovi vstříc a nacvičeným hmatem ho strhl k zemi. Mládenec rozhodil ruce a po vozovce se rozsypaly bankovky.
"Kradl u Rotta," neslo se davem, který se okamžitě za ležícím uprchlíkem uzavřel. "Zhaslo tam světlo a on v tu chvíli hrábnul do pokladny!"
"Pane primátore!" uslyšel Koukal za sebou mladý udýchaný hlas. Otočil se. Messenger tu byl zpátky, pobledlý v obličeji.
"Je to... strašný."
"Tramvaje nejedou?"
"Nabouraly se!"
Primátorovi se kupodivu na okamžik ulevilo. Zdálo se mu, že toto je vysvětlení výpadku proudu. Havárie tramvaje s následným výpadkem proudu, ano, tak to bylo...
Nesmysl... Racionálně uvažující část jeho osobnosti okřikla člověčka, který dříme v každém z nás, tu úpěnlivou bytost, která sahá po stéblu naděje, když se topí. Havárie není příčina, to je následek.
Chlapec pokračoval ve výkladu: "U Karlova mostu je to děsný... Tramvaje tam najely do aut...
Jsou tam mrtví, jedno auto hoří..."
Zajištění ochrany pořádku a lékařská pomoc, pomyslil si. Mimořádný stav... jako při zemětřesení. Ano, budu postupovat jako při živelné pohromě.
"Jedna tramvaj se zaklínila do průjezdu u Karlových lázní, další na ni najela. A když jsem jel zpátky, viděl jsem další

nabouranou tramvaj na Palachově náměstí!"
Primátor chvilku přemýšlel. Telefony nefungují. Nejdřív musím mít spojení. "Poslyš, chlapče. Jak se jmenuješ?"
"Říha Viktor," řekl messenger.
"Teď se sebereš a doručíš svou obálku. Říkal jsi, že do Senovážné ulice?"
"Ano, pane primátore." Teď už byl ochoten komunikovat.
"Dobře. Pojedeš do Senovážné, doručíš obálku a pak se vrátíš sem. Budeš dnes jezdit pro radnici."
"Zaplatíte to, pane?" řekl chlapec spěšně.
"Vystavím ti písemnou objednávku," ušklíbl se primátor nad projevem důvěry ve správu města.
"Ze Senovážné pojedeš na náměstí Republiky, po Revoluční na nábřeží a pak sem. Podáš mi situační zprávu. Jakmile potkáš další messengery, všechny pošleš sem. Rozumíš?"
"Ano, pane primátore."
"Tak jeď, chlapče," pleskl primátor chlapce po zádech a ten, opět zrůžovělý v tváři, vyrazil. Obrátil se k Naskemu. Ten stál a díval se na nebe. Primátor měl pocit, že mu v žilách koluje tekuté olovo. Pochopil, proč se tam Naske dívá.
"Taky mě to napadlo, pane inženýre. Takhle nějak může začít třetí světová válka."

8.

Plzeňská třída byla ve čtvrt na čtyři plná automobilů, směřujících k rekreačním oblastem na západ od hlavního města. Oba pruhy směrem z města byly plné stojících vozů. V některých byl jen řidič, který uprchl z práce a spěchal za rodinou, v jiných trůnila natěšená rodinka, které se exodus z práce už povedl.
Jakmile Jindra Hřivnáč s Pistou doběhli na náměstíčko Zámečnice, spatřili tramvaj plnou lidí, která se velkou rychlostí řítila od Motola dolů.
Z opačné strany od celnice slyšeli křik a když se podívali tím směrem, viděli změť pestře pomalovaných tramvajových vozů. Dvě, nebo možná tři soupravy už havarovaly a teď se k nim blížila další.
Tramvaj byla pomalovaná reklamou na lentilky, žlutá s veselými červenými a modrými kotoučky, SMLSNI SI, SMLSNI, za okny černo lidí, za předním sklem bledá skvrna řidičova obličeje.
To hovado nebrzdí, napadlo Jindru Hřivnáče, to bude šleha, až práskne do těch vymetenejch vozů, u celnice křičela nějaká ženská a to už tramvaj dopadla do havarovaných vozů jako ocelová pěst. Náraz byl tak strašný, že zadní vůz opustil koleje a řítil se bokem po vozovce, která byla už zametená vozem, jehož před chvilkou potkal stejný osud.
"To je prdel," řekl užaslý Jindra Hřivnáč Pistovi.
"Hele," ukázal Pista. Od Motola přijížděla další souprava.
"Co to má bejt? To se všichni posrali?"
"Všechno se posralo," řekl Pista věcně.
"Dem se číhnout," řekl Jindra Hřivnáč.
Vzduch vibroval jekotem k smrti vyděšených lidí. Tramvaj přijíždějící od Motola jela ještě rychleji, než ta předešlá. Zdálo se však, že je prázdná, cestující ji zřejmě stačili někde nahoře u vozovny opustit.
Byla bílá, pomalovaná reklamou na cigarety. Kouření škodí zdraví, pomyslel si Jindra vtipně a další ohlušující rána na okamžik přerušila křik. Nad celnicí se navršila barikáda tramvají, blokující vjezd do Vrchlického ulice. Když přišli k barikádě blíž, viděli, že se neskládá jen z tramvajových vozů. Do změti byly vklíněné osobní vozy, jež zachytil smrtící náraz prvních souprav.
Jak se s Pištou blížil k místu katastrofy, Jindry se zmocňovalo rozjaření, ne nepodobné sexuálnímu vzrušení. Ta malá pochcaná štěnice ho ráno pořádně nadzvedla a číslo s Růžou stálo taky za hovno, ležela při tom jak píchnutá svině, kráva jedna ožrala.
Nechápal, co se vlastně přesně děje, zato cítil, že to, čeho je svědkem, se nepodobá ničemu, co zatím zažil.
Všichni lidi kolem, co si normálně vozej prdele ve svejch kárách a válej se po kancelářích a hovno tam dělaj a na slušný lidi se vošklíbaj, ty všichni jsou nějak v prdeli. Jak to říkal Pišta? Všechno se posralo. To řekl fakt dobře.
Všechno se posralo a protože všechno stojí za hovno, je dobře, že se to posralo, protože slušnej člověk jako je on, Jindra Hřivnáč, z toho může mít jenom výhodu.
Nespěchali, šli volně, s rukama v kapsách, jako na nedělní vycházce.
Všimli si, že okny mrtvých vozů na ně hledí vyděšené oči.
Všechno se posralo a co hlavního, všichni se posrali. To bylo druhé důležité poznání, k němuž Jindra Hřivnáč dospěl. Nedovedl by to vyjádřit slovy. Měl ho však v sobě, to poznání, a hřálo ho lip, než fernet.
Udělal výhružné gesto vůči lesklým oknům naleštěného bavoráku.
Chlápek s paničkou vpředu, holka s chlupatým psem vzadu.
Všichni sebou leknutím trhli nazad, byli nervózní, div z toho nechcali, to Jindra viděl úplně jasně.
Jsou fakt posraný, jásalo Jindrovi srdce v hrudi.
Ušli dalších dvacet metrů a spatřili hlouček. Obklopoval zmrtvělý policejní vůz, v němž seděli dva muži v uniformách.
"Tak dělejte něco!" křičel na policisty brunátný chlap v kožené bundě.
"Jsou tam mrtví!" přizvukovala mu ženská ve vyrudlém jarním kabátě.
Policajti měli zatažená okna. Jindra se prodral davem až k vozu.
Šlo to snadno, tělesný pach mu pomáhal zjednat si uličku.
"Nemáme spojení!" křičel policista sedící vedle řidiče. V ruce držel sluchátko vysílačky a točil bakelitovým knoflíkem.
"Voni nemaj spojení," řekl Jindra Pistovi, který se mu tiskl k zádům a ohlížel se po lidech. "Bez spojení není velení. A navopak."

"Poď, pudeme pryč," huhlal Pista. "Na poliše se vyser. Jsou to kurvy."
"Jsou posraný," sdělil mu Jindra svůj poznatek.
"Vidíš, jak jsou posraný?"
"Hele vole já jsem v podmínce a seru na ně. Ty si dej bacha. Jsi venku na aminu, když tě chytnou, všechno ti sečtou!"
"Hovno. Ukážu ti, jak jsou posraný," řekl Jindra.
Hmátl po klice vozu. Policista rychle sáhl pojistícím kolíku zámku. Jindra se tomu dětsky bázlivému gestu zasmál. Přesvědčilo ho, že má pravdu. Jsou posraný! Otevřel dveře a ohnal se po policistovi.
Chytil ho za límec a vytáhl ho ven. Muž za volantem začal nervózně odepínat pouzdro se služební zbraní.
"Ty mě chceš nasrat, vole," konstatoval Jindra. Odhodil policistu, kterého vytáhl z vozu, Pištovi do náruče a vrazil po hlavě do vozu, rukou se zaťatou pěstí napřed. Pěst zasáhla řidiče do obličeje.
Z roztříštěného nosu vytryskla krev. Muž narazil temenem o sklo a rozbil je.
Jindra se vysoukal ven, otočil se k policistovi hrůzou ochromenému natolik, že by se asi sesul na chodník, kdyby ho rozpačitý Pista nedržel, vytáhl mu z pouzdra pistoli a udeřil ho hlavní do tváře.
"Jsou posraný," řekl Pistovi. "A v prdeli."
Pista pomohl poraněnému policistovi nastoupit do vozu v pevné víře, že to bude polehčující okolnost, až sem přijedou jiní policisté, možná dokonce čerti z Urny, a začnou to tu bílit. Jindra je blázen, úplnej blázen, cvaklo mu v kouli a já byl vůl, že jsem ho budil, že jsem ho sem tahal!
To už Jindra kráčel dál po chodníku volným prostorem, uličkou, kterou před ním vytvářeli vyděšení ustupující lidé. Ohlédl se po Pištovi.
"Pojď, vole."
Nechápal, jak může být Pišta tak blbej, že neví, o co jde. Posralo se to a pánem teď bude ten, kdo není sráč.
Zastavil se u velikého třílitrového mercedesu. Seděl v něm otylý mladý muž ve tmavém vlněném obleku, čtyři knoflíčky na rukávech, jasně červenou hedvábnou kravatu s Mickey Mousem. Jindra otevřel dveře a houkl dovnitř: "Šrajtofli. Dělej."
Majitel mercedesu poslechl. Udělal to, co mu nařídil muž, který není sráč.

9.

Honza Kryl se oblékl do cyklistické kombinézy, snesl kolo dolů a vyrazil Bubenskou třídou podél řady stojících automobilů přes lávku nad kolejemi až dojel na Plynární.
Chvilku zaváhal jestli by se přece jenom neměl vypravit za Markétou, aby se přesvědčil, že je s ní všechno ou kej. Pracovala v cestovní kanceláři Easy Travel v ulici Nekázanka, spojující Příkopy s Jindřišskou, tedy opačným směrem, než kam měl namířeno. Nesmím ji hejčkat, rozhodl se. Ještě by si řekla, že jsem měkkej a kdo ví, co by se jí vylíhlo v hlavě.
Zatím nebuzeruje, protože ví, že bych se nenechal. Udělej ženský dobře a začne ti skákat po hlavě, připomněl si pradávnou mužskou zkušenost. Nesvítí elektrika, nefunguje telefon a něco se stalo s auťákama. No a co má být? Do zítřka se to nějak opraví.
Byl s ní domluvený, že odpoledne, až se vyspí po noční, spolu někam vyrazí a koupí si flašku a zalezou k němu do pelíšku a budou si dávat do nosu. Honza možná udělá výjimku a nechají přespat až do rána, pro jedenkrát, při sobotě.
Zamířil Bubenskou směrem od Vltavy. Hodlal přejet Trojský most a vystoupat do kobyliského kopce až nahoru, kde měla firma Teston svoje sídlo. Když dojel na Plynární, změnil plány. Na křižovatce Plynární s Argentinskou se nabourala tramvaj číslo 12 do autobusu.
Honza nebyl žádná měkota, jeden čas pracoval jako saniťák u úrazovky, ale něco takového, co tu spatřil, ještě nikdy neviděl.
Na místě havárie nebyli ani policisté, ani záchranka. Dokonce ani obvyklý dav čumilů nebyl tentokrát přítomen, jen se tu a tam černal opodál hlouček reptajících lidí. Zato se sem stáhli bezdomovci, obvykle zalezlí v opuštěných budovách dole při řece, a bezostyšně, nikým nerušeni, okrádali oběti neštěstí.
Honza si všiml, že na chodníku před autobazarem leží lidská těla, bez ladu a skladu poházená, jako když dítě vysype krabici s plyšovými medvídky. Nejdříve ho napadlo, že to jsou oběti, které někdo vytáhl z trosek tramvaje a autobusu. Pak si uvědomil, že to jsou lidé zbití do bezvědomí. Zřejmě se provinili námitkami proti počínání lůzy a doplatili na ně.
Znovu si vzpomněl na Markétu. V cestovce má dneska odpolední.
Fiata uno má zaparkované v Nekázance, na to je šikovná, vždycky si dovedla obstarat parkovací karty a nezaplatila za ně ani korunu.
Fiatka je jí teď platná jako plešatýmu hřeben. Jak se dostane pěšky z Nekázanky přes celou Prahu na Spořilov? Než tam dojde, bude tma.
Představoval si ji, jak cape celá utrmácená přes kopec Bohdalec.
Není to tam sice už dávno tak divoké, jako za starých časů, do bezpečné zóny to tam však má daleko.
Díval se na rabující pakáž a na zbité lidi na chodníku tak dlouho, až dva somráci si ho všimli, začali na něho hulákat a rozběhli se k němu.
Otočil kolo a vyrazil tím směrem, odkud přijel, minul dům, v němž bydlel a brzy projel kolem Elektrických podniků.
Proč jsou tramvaje nabourané, uvažoval, když viděl další trosky na nábřeží kapitána Jaroše. Přišel jen na jedno možné vysvětlení.
Zdráhal se mu uvěřit, protože mu připadalo šílené. Nevypadla zřejmě jenom trakce, přestaly fungovat všechny elektricky ovládané systémy souprav, včetně brzd!

Jak asi to vypadá v metru, blesklo mu hlavou a v žaludku se mu vznesl roj motýlů.
Jestliže nevysvětlitelná porucha zasáhla i podzemní dráhu, v jedné vteřině nastala v tunelu tma a pokud nenaskočilo nouzové osvětlení, o čemž nyní pochyboval, černotou se řítily neovladatelné soupravy. V tuhle dobu byly vlaky přeplněné, je pátek odpoledne...
Havarované tramvaje na nábřeží a v Revoluční třídě naštěstí nepadly v plen spodině. Naopak, lidé projevili solidaritu a osvědčili slušnost, kterou obvykle drží hodně hluboko pod pokličkou.
Na chodnících vznikaly malé polní lazarety, obvykle pod vedením lékaře nebo nemocniční sestry. Na náměstí Republiky se Honza přesvědčil, že jeho obavy týkající se metra byly oprávněné, i když poněkud v jiném smyslu, než si představoval.
Metro není tramvaj, je to technicky vzato kus železnice přestěhovaný do podzemních tunelů. Jeho bezpečnost je jištěna i pneumatickými brzdami, které jsou na elektřině nezávislé. Jakmile došlo k výpadku, všechny vlaky tří tratí pražského metra se s brutální náhlostí zastavily.
V pátek odpoledne bylo metro pěkně narvané. Lidé na sebe popadali, v absolutní tmě která nastala začali po sobě šlapat. Celou věčnost to trvalo, než ti, kteří stačili zachovat chladnou hlavu, dokázali otevřít dveře. Ale i potom inferno pokračovalo, když vyděšené davy klopýtaly kluzkou tmou tunelů.
Zápalky a zapalovače brzy vyhořely, jediné uklouznutí stálo mnoho lidí život. Ke strašným střetům docházelo, když na sebe ve tmě narazila čela prchajících proudů - lidé byli dezorientovaní a nevěděli, zda mají postupovat dopředu nebo dozadu.
Největší naději na to, že vyváznou bez úhony, měli ti, kteří prostě zůstali sedět ve vagónech a počkali, až panika opadne. Málokdo ale na to měl dost pevné nervy.
Dav vroubil vchodová schodiště stanice. Někteří jenom přihlíželi, jiní pomáhali špinavým a zkrvaveným nešťastníkům, kteří doslova vražednou tlačenici v podzemí přežili a teď se snažili dostat se ven.
Z podzemí se ozýval řev těch, kteří měli méně štěstí.
Se srdcem rozbušeným námahou i prožitými hrůzami vřítil se Honza do Nekázanky a zastavil až u vchodu do kanceláře Easy Travel, ozdobené plakáty, slibujícími nádherné léto v přímořských sardinkárnách Středozemí.
Na dveřích visela ručně psaná cedulka ZA ÚČELEM VÝ- PADKU PROUDU ZAVŘENO. Honza zaváhal, uslyšel však zevnitř nějaké zvuky a vzal za kliku. Bylo odemčeno.
Když vešel, uvítal ho smích a tvář mu pohladila vůně kávy.
Markéta tam seděla se svou kolegyní Veronikou Buršíkovou a pomenší tmavovláskou, kterou tu Honza už několikrát viděl a jak se rozpomínal, byla to Gábina, mladší sestra Veroniky.
"A potom si stáhnul fusekle a pověsil je na větev toho křoví co tam bylo a já pála co děláš a on pal já mám rád pořádek a já pála nejsi vada dyť šukáme v lese a on pal..." říkala Gábina.
Markéta s Veronikou se řezaly smíchem a Honza si uvědomil, že vůni kávy doprovází sladké aroma rumu.
"Fusekle na křoví, to je dobrý," chechtala se Veronika.
"Ahojka, Honzánku, ty si taky věšíš v lese fusekle na křoví, když s Markétou..."
"Ty jsi úplně pitomá, nech toho, Veroniko," chechtala se Markéta.
"My tu máme dámskou jízdu! Zhasla elektrika a zákazníci přestali chodit, víš... Normálně tu máme pěknej cvrkot, hlavní sezóna je už pomalu na krku. Jak to, že nejsi na noční?"
"Elektrika zhasla v celý Praze," řekl.
"No, to je průser," řekla Veronika vesele. "Tak proto kunčofti nechoděj!"
Už nikdy nebudou chodit, napadlo Honzu Kryla. Později si uvědomoval, že tohle byl první okamžik, kdy mu to došlo. Zatím se pohyboval na surfovém prkně poznání po hřebenu řítící se vlny bezprostředních vjemů.
V domáckém prostředí cestovní kanceláře, kde si tři holky vykládaly o mužských, napětí polevilo a došlo mu, že to, co se děje venku, není jen nejhorší verze čehosi, co už někdy před tím viděl. Je to něco nového, co se ještě nikdy před tím nestalo a co bude mít následky na vždycky.
"Koukejte na něho," říkala Veroničina sestra Gábina. "Čumí jako vyoraná myš."
"Venku..." začal Honza. Co jim má říct? Co vlastně ví o tom, že se děje venku? "V metru se nabouraly vlaky."
"To je furt," řekla Veronika. "Tuhle jsem se musela táhnout až nahoru k Muzeu na céčko, protože na Můstku nějakej vůl spadnul do kolejiště a béčko zastavili na hodinu. Byl to přej nějakej blbej Němec.
Vožralej jako bomba. Chlastaj u nás jako prasata. I to naše drahý pivo je pro ně pořád ještě laciný."
Honza ji poslouchal na půl ucha. Jak to, že si uvařily kafe, napadlo ho. V hale beznaděje zadoutnala jiskřička naděje. Třeba jsem opravdu panikář a vůl.
V koutě stál velký přístroj na espreso moulinex. Děvčata se přestala smát, když k přístroji vykročil, pomalu, skoro až bázlivě, a užasle ho pozorovala, jak k němu vztahuje ruku, jako by to byla posvátná soška a on chtěl dotykem získat vykoupení. Dotkl se ho. Přístroj byl studený.
"Kde vaříte kafe..." zeptal se chraptivě. Zklamání uhasilo jeho naději s náhlou brutalitou.
"Máme bombu na propík bupík," řekla Veronika. "Jsme přece cestovka!"
Tak je to tedy... Dobře. Musí jim vysvětlit, o co vlastně jde.
"Nejezděj ani auta," řekl. "Takže jsem si říkal, Markéto, že bys měla přespat u mě. Na Spořilov se budeš těžko dostávat."
Markéta se podívala na Veroniku.
"No teda, já čumím!"
Veronika vyprskla. Honza se naježil. Pochopil, že si Markéta s Veronikou o jeho zásadách vyprávěly. O čem ještě? Jak to spolu nahoře na palandě dělají? Jaké má při milování návyky a libůstky? A srovnává ho Markéta s jinými milenci,

které měla před ním? Ptal se jí na ně. Tvrdila, že jich měla osm. To je normální písnička. Většina holek, pokud je přiměl k hovoru na toto téma, se držela počtu osm.
Míla Herwig, Honzův kolega z práce, myslitel celého týmu, to rozumně vysvětlil.
"To máš tak," tvrdil Herwig. "Taková holka uvažuje logicky.
Panna není, to tvrdit nemůže. Má zkušenosti, ví jak na to a je jasný, že musela mít před tebou už pár mužskejch. Takže kolik? Deset, to už je dvouciferný číslo a mohl by sis říct, že je kurva. Devět je nepravděpodobný, mystický číslo. Zrovna tak sedm, to je číslo, na který je kde kdo pověrčivej. Kdyby řekla šest, byl bys sedmej a jsme zase u ty sedmičky. Pět, to je na půl cestě mezi jedním a deseti a to je taky nápadně symetrický. No a míň než pět je nepravděpodobný, vzhledem k věku a jejím zkušenostem. Nejpříhodnější je osm. Je to dost vysoký počet, aby se při něm daly získat zkušenosti, jenže to není skandálně vysokej počet."
"Ty se vyznáš v holkách?" ptal se ho tenkrát Honza.
"To ne," přiznal Herwig. "Zato v matematice jo."
Veronika se smála a její ségra taky.
"Nechte toho," řekla jim Markéta přísně.
"Proč myslíš, že mi nejede auto?"
"Žádný nejezdí."
"Já ho mám v pořádku. Stará se mi o něj táta!"
"Pojď se podívat," řekl Honza.
Vyšli ven a zamířili k postaršímu, zato pěkně naleštěnému fiatku.
Markéta odemkla a sedla za volant.
To by byla sranda, kdyby jí naskočil, řekl si Honza a rozhlédl se kolem. V Nekázance to však vypadalo stejně, jako všude jinde, řada aut ve vozovce a postávající řidiči. Jistě už měli za sebou fázi otevírání kapot a zkoumání akumulátoru.
Dívka otočila klíčkem. "Nic," řekla udiveně. "Ani ručičky na budíkách se nepohnuly, kontrolky nesvítej, nic..."
"Tak vidíš," řekl. Ulevilo se mu. Kdyby motor naskočil, vypadal by jako dokonalý pitomec.
Markéta vystoupila z auta, zamkla a vešla za Honzou do kanceláře.
"Co to má být?" ptala se.
"Holky, venku je to vážný," začal Honza.
Veronika ho přerušila. "S tebou je prdlajs zábava. Jestlis přišel prudit, tak si sedni a dej si čistej rum a zkus nás dohonit. My tu máme při pátku bene, chápeš?" Přistoupila k němu a objala ho kolem krku. Táhnul z ní rum.
"Neblbni, Honzo, sedni si a dej si s náma." Vyvinul se jí z objetí a podíval se na Markétu, jestli nežárlí. Spíš byla zmatená a rozpačitá.
Honza se ještě nikdy takhle nechoval. "Jede ti auto?" ptala se Gábina. "No... nejede," řekla Markéta.
"To je príma! Tak ho tady necháš a můžem se pořádně namazat.
Auta jsou blbost."
"Nejde jenom o auta. Jde o elektriku," řekl Honza. "Přestala fungovat."
"To víme."
"Jenže přestala fungovat úplně. Nic nefunguje. Ani digitální hodinky."
"Tobě zkazily náladu jedny blbý digi? To mě podržte! Víš co?
Tady máš nový," sáhla Veronika pod pult. "To jsou reklamní. Vem si je a už nebreč."
Podíval se na displej laciných digitálních hodinek. Byla mrtvá.
"Nejdou," řekl věcně.
"Co bys chtěl od hodinek, co jsou zadarmo!" chechtala se Gábina.
"Ještě aby šly!"
"To máš pravdu, Gábi," ječela rozjetá Veronika. "Ty chlapi by už nevěděli, co chtít! Sundavaj si fusekle v lese ve křoví a když jde o hodinky, tak chtěj, aby šly a ještě aby byly s vodotryskem!"
"Je v nich baterie," pokusil se jim vysvětlit, co ho na hodinkách zajímá a proč ho tolik zneklidňuje, že nejdou.
"Nefunguje ani..."
Do toho promluvila Markéta. "Jsi trapnej. Kazíš zábavu."
Vybavil si v paměti výjev z křižovatky Plynární a Argentinské.
Tlupa bezdomovců a somráků, okrádající raněné v tramvaji. Kousek odtud je Sherwood, park před Wilsonovým nádražím. Tam žije podobných existencí několik set. Až Markéta půjde pěšky domů, půjde přes park? To, co mu řekla, ho naštvalo. Ovládl se však. Ještě se jim pokusím vysvětlit, o co jde.
"Zkuste zapnout rádio." To už se smály.
Veronika sáhla líně po tranzistorovém přijímači, položeném na polici s barevnými prospekty Easy Travel.
"Nefunguje," řekla po chvilce marných pokusů.
"Tak vidíš," řekl Honza.
"Tuhle vypadla televize. Všechny tři programy."
"Zkus krátké vlny. Střední vlny. Zkus něco chytit!" naléhal Honza.
Veronika rozmrzele manipulovala s přístrojem.
"Nic?" ptal se Honza.
Pokrčila rameny. Odložila přístroj na stůl.
"Nepotřebujeme rádio. Vystačíme si samy. Byla tu fakt dobrá nálada, než jsi přišel." S výčitkou pohlédla na Markétu.
Ten tvůj kořen je pěkná votrava, znamenal ten pohled. Markéta hněvivě škubla rameny. Já za něj nemůžu, znamenalo to gesto. On už je takovej.

"Já vám povídám, že se stalo něco hroznýho," řekl Honza.
"Můžeme to všichni pořádně odskákat."
"Já nejsem ani na elektriku, ani na baterky," pokusila se Gábina obnovit rozchechtanou náladu.
"Měly byste jít domů. Říkám ti, pojď ke mně."
"Najednou smím?" zeptala se jízlivě. "Vždycky jsi mě vypíchal a teď mě... zveš, protože praskly pojistky?"
"Opíchal a vypíchal," podotkla Gábina.
"Nepraskly pojistky," řekl Honza nešťastně. "Tohle je... elektrická smrt."
"Elektrická smrt! Ty jseš fakt vadnej!" sekla po něm Markéta.
Bylo vidět, že začíná být naštvaná.
"Řeknu ti to na rovinu. Držel sis mě od těla. Mě to zprvu štvalo, pak jsem si řekla, proč ne. Každej po svý koleji. Pán chce svý pohodlí a mě to vyhovuje. Jenže já si taky nenechám foukat do polívky!"
"Správně," řekla Gábina.
"Nepleť se do toho," řekla jí Veronika.
"Kde ty bydlíš?" ptal se Honza Veroniky.
"Bydlíme v Bohnicích. Chceš vědět, co si myslím? Ty tam patříš taky."
"Bohnice jsou odsud dobrejch patnáct, dvacet kiláků," řekl Honza věcně.
"Tři čtyři hodiny ostrý chůze." Taky přes křižovatku Plynární a Argentinské, uvědomil si. "Když vypadnete hned, můžete to do tmy stihnout."
"Pěšky?"
"Nic nejezdí."
"Vezmem si tágo," ozvala se Gábina.
"Auta taky nejezdí. Zeptejte se Markéty. Ani její fiat nejede!"
"Běž už do háje. Votravuješ!"
Jenže i Honza se už stačil naštvat. "Jste všechny tři blbý krávy.
Pochopte konečně, že nefunguje nic, co je na elektriku!"
"Auta jsou na benzín!" vykvikla Gábina. "Kecáš."
"Zapalování mají na elektriku," odpověděl jí netrpělivě. "A spoustu dalších věcí. Zvedni zadek a vylez ven a podívej se sama.
Všechny auta stojej!"
"Jak ses dostal sem ty?"
"Honza jezdí na kole," poznamenala Markéta ironicky. "Je nezávislej, viď? I na přírodních zákonech. Nenechá se buzerovat ničím a nikým."
"Přece se neposrala elektrika všem autům v Praze," řekla Veronika.
"Jo. Přesně to se stalo," řekl Honza.
"Jen klid," řekla Markéta.
"Oni to do večera opravěj. Rumu a kafe máme dost. Vydržíme!"
"Nemyslím, že to opravěj," řekl Honza.
"Proč by neměli?"
"Protože nevědí, co mají opravit."
"Jen klid, pane Důležitej. Ona se na tu elektrickou smrt nějaká medicína najde," řekla Honzovi Veronika.
"Chtěl jsem ti pomoct," řekl a díval se Markétě do očí.
Kdyby byli sami, nejspíš by ho objala. Jenže za zády jí prskala smíchem Gábina a Veronika by pak měla řeči a vůbec...
"Dík," řekla lhostejně.
Otočil se a vyšel na chodník. Než zavřel dveře, slyšel smích.
Zamířil k olpranu a odemkl ocelové lano, jímž ho připoutal k lampě.
Já vůl, opakoval si. Já idiot! Já se jí snažím pomoct a ona si ze mě dělá srandu. Tak dobře. Šmytec. S tebou jsem skoncoval, děvenko. Já se nenechám buzerovat od nikoho. Vsedal na kolo, když uslyšel skřípnutí dveří. Markéta vyšla z kanceláře Easy Travel, přistoupila k němu a jemně ho popadla za paži. Nebyl to silný stisk, spíš pohlazení.
Kdyby mu to nepřipadalo trapné, vynadal by jí. Co si myslí?
Že sebou nechá mlátit o zem? Je jako ten opičák z anekdoty, celej schvácenej po týdnu sňatku s žirafou, kdy mu říkala, dej mi hubičku, polib mi prdel, dej mi hubičku...
Věděl, jak to v takových chvílích bývá. Já něco řeknu, ona něco řekne a pink pong bude pokračovat a smíříme se, a to je strašně banální a v konečných důsledcích to vede k buzeraci.
Vyškubl se. Markéta nechala ruku klesnout podél těla. Přišlo mu to líto. Otočil se k Markétě, aby přece jenom něco řekl. Spatřil ve dveřích Easy Travel Veroniku s tou roztlemenou Gábinou za zády.
"Nech ho, ať jede," řekla Veronika. "Ať jede třeba do prdele, hajzl." Díky, Veroniko, pomyslel si Honza, aniž se po ní ohlédl.
Když vsedal do sedla kola, až užasl, jak snadné to všechno bylo. Cítil, že Markétu už nikdy neuvidí a měl pocit, že z něho opadla hora jílu. Vyrazil. V hrdle měl stísňující hořký pocit. Projel Nekázankou kolem ochromených automobilů s řidiči, kteří se zaklapli uvnitř a závistivě se za ním dívali.
Na rohu se podíval k Prašné bráně. Před Slovanským domem se křečovitě zmítal temný dav. Uslyšel výkřiky a uvědomil si, že ti lidé po někom šlapou.
Polkl a zamířil na opačnou stranu, směrem k Můstku.

10.

Přibližně ve stejnou dobu jako primátora Koukala napadlo i mnoho dalších lidí, že může jít o nasazení dosud neznámé zbraně cizí mocnosti. Nechyběl mezi nimi ministr vnitra Jan Ruml a ministr obrany Petr Nečas.
Úvahy obou mužů se ubíraly přibližně stejným směrem, přesněji řečeno dvěma obdobnými směry.
Především, co se bude dít v nejbližších hodinách, eventuálně dnech a jak se za těchto nečekaných podmínek zhostit úkolů rezortu, to je zaměstnávalo nejvíc, přinejmenším navenek.
Jak se budou chovat podřízení, jakou míru loyality osvědčí, to bylo další patro starostí mužů, na jejichž bedrech ležela odpovědnost za bezpečnost země.
Nejbližšími spolupracovníky si byli jisti, zejména ministr Ruml.
Na klíčová místa dosadil lidi, kteří nebyli buď vůbec, nebo jen bezvýznamně spjati s minulým režimem.
V horší situaci byl v tomto smyslu ministr obrany. Každý z vysokých vojenských funkcionářů měl za sebou léta služby v komunistické armádě. Pokud vskutku jde o nasazení neznámé zbraně, po němž bude následovat útok cizí mocnosti, záleží na tom, která mocnost to je.
V úvahu přirozeně přichází především Rusko, dědic sovětského impéria, Rusko historicky pokořené, nicméně nezbavené světovládných ambicí. Fantazie si dovedla vypracovat i takový scénář, podle něhož byl těžko pochopitelný rozpad Sovětského svazu přípravou na globální útok.
Zdánlivá demontáž monolitu podle takového scénáře oslabila bdělost Západu, Spojených států a ostatních zemí NATO. Jaderná síla zůstala prakticky nedotčena.
Raketojaderný útok mohou vést i početně slabé vojenské svazky.
A v tajných laboratořích Novosibirská se mohlo pokračovat ve vývoji zbraně, ochromující elektrické systémy protivníka. Tak by začala třetí světová válka. I kdyby země Západu nakonec odolaly útoku a ubránily se, útočná vlna by zahltila prvosledová území, tedy všechny státy někdejší Varšavské smlouvy. Následovalo by účtování, bezpochyby krvavé, se všemi, kteří v očích komunistických pohlavárů Ruska byli velezrádci a arcilotři.
Okupační správa by fyzicky likvidovala kompletní špičku správy demokratické České republiky, o tom si nemohl nikdo dělat iluze. Neopakovala by se tragikomická historie z roku 1968 s únosem vedoucích funkcionářů do Moskvy, s chabým pokusem o zřízení dělnicko rolnické vlády a podpisem právně bezcenných dohod. Bylo by to účtování krvavé a nemilosrdné.
Svoje hranice by však mělo. Od určité úrovně dolů by ruský okupant musel vyhlásit generální pardon. Potřeboval by kádry, jimiž by nahradil likvidované funkcionáře. Do služby by povolal oběti polistopadových čistek, jenže ty bezpochyby ztratily po devíti letech na svých kvalitách. Krom toho, Rus vždycky projevuje nechuť vůči tomu, kdo byl jednou politická mrtvola. Po srpnu 1968 a dubnu 1969 také nevrátil do funkce Antonína Novotného. Musel by rekrutovat nové vedoucí kádry ve středních kádrech demokratických institucí, mezi lidmi, kteří už stačili získat potřebnou kvalifikaci a kdyby se jim vytvořil prostor ke zradě, dlouho by neváhali při volbě mezi popravištěm a vysokou pozicí ve vnitru a armádě. Později by samozřejmě byli likvidováni i oni, na to všem by měl okupant dost času.
Podplukovníci a kapitáni v armádě, anonymní zástupci vedoucích oddělení na vnitru, to byli potencionální spojenci ruského agresora.
To si Ruml i Nečas uvědomovali.
V úvahu připadala i druhá možnost. Technicky vyspělé Spojené státy usoudily, že jim hrozí z Ruska nebezpečí a udeřily jako první.
Tradiční vojenská technika znala metody rádiového rušení. Tohle je možná něco obdobného. Cosi doposud neznámého ruší elektrický proud. Pokud neznámý jev vyvolali Američané, zasáhli i české území. Je to nejspíš západní okraj zarušeného území, pokud došlo k nemyslitelnému, a demokratický stát napadl bez varování potencionálního protivníka, který navenek nejeví útočné úmysly.
Během večerních hodin pátku 17. dubna dospěli oba ministři k obdobnému závěru. Bezpečnost republiky zůstane křehká bez mimořádných opatření, pro něž nemá rezortní ministr pravomoci. V ústavním chaosu, který dosahoval kulminačního bodu právě v těchto posledních měsících před parlamentními volbami, kdy se našlo tolik pečovatelů a ochránců ústavy, kolik jen bylo politických stran, si nebyli jisti, kdo vlastně může mimořádná opatření vyhlásit, jaká mají být a jak daleko sahat.
V zájmu pravdy je nutné poznamenat, že úvahy strategické a politické povahy byly velmi rychle zasuty do pozadí starostmi všedními, mnohdy na hranici banality.
Ministr vnitra Jan Ruml byl v osudnou chvíli ve své pracovně a řešil se sekčním šéfem bavorské policie doktorem Hubingerem otázky týkající se problematiky právní pomoci mezi Německem a Českou republikou.
Ministr Nečas byl na inspekční cestě u stíhačů v Pardubicích.
Přestože měli oba na starosti záležitosti týkající se celého státu, museli se nejdřív zabývat problémem organizace práce ve svém bezprostředním okolí.
Když v ministerské konferenční místnosti zhaslo světlo, Ruml pocítil hluboký stud. Německý host se tvářil žoviálně, jako by se nic nestalo. Ruml tušil, co asi se táhne v tuhé lebce německého úředníka, oblečeného do obleku z tmavomodré černě proužkované anglické látky ze sheffieldské vlny.
Německý host podotkl cosi vlídného na téma, že některá jednání jsou tak senzitivní, že nesnesou světlo, vtom už dovnitř vpadl ministrův tajemník a zašeptal mu do ucha, že spadlo spojení.
"Jaké spojení," zeptal se nechápající Ruml nahlas.
"Veškeré," odpověděl tajemník, taky nahlas. "Telefon, dálnopis, počítačové sítě, rádiová pojítka. Nevysílá televize."
"Co se děje?" chtěl vědět německý host.

Tlumočník se podíval na ministra a když Ruml kývl, přeložil, co slyšel. Doktor Hubinger chvilku uvažoval, zdali takto rozsáhlý technický kiks je v mezích normy běžného slovanského bordelu. Od svých lidí věděl, že v Praze nefunguje prakticky nic, jakkoli je podezíral, že výmluvami na chaos v komunikačních sítích zakrývají vlastní lenost a šlendrián. Praha je v posledních létech jedno z nejveselejších měst Evropy a vliv kinderstube tu u mnohých taje hned po přejezdu německé hranice.
Ruml vstal a hostovi se omluvil.
"Uvařte hostovi kafe," řekl sekretářce, která se objevila ve dveřích.
"Na čem?" zeptala se mladá žena.
Ruml nespokojeně pohodil hlavou a vešel do sekretariátu ve stejnou chvíli, kdy sem dorazil jeho první náměstek Martin Fendrych.
"Vypadá to špatně, Honzo," řekl Fendrych a stručně vylíčil, co všechno se za pár minut stačil dozvědět. Krom toho, co už ministr věděl, doplnil, že nenaskočil náhradní agregát na výrobu elektrické energie a že nejezdí ani auta.
"Jak to, že nejezdí auta," zavrčel Ruml nevlídně. Doznával v něm nepříjemný pocit, jaký měl před doktorem Hubingerem.
Fendrych pokrčil rameny. "Vypadá to, že jim nejde zapalování."
"Vyhlaš pohotovost," řekl Ruml. "Zesil ostrahu u vchodů."
"To už jsem udělal," řekl Fendrych.
Z chodby doléhaly rozčilené hlasy.
"Co policejní ředitelství?"
"Nemáme s nimi spojení."
"Pošli pár spolehlivých lidí na střechu."
"Na střechu?" podivil se Fendrych. Pak mu to došlo.
"Myslíš..."
Ruml pokrčil rameny. "Nevím."
Fendrych byl moc mladý na to, aby měl dostatečně živé vzpomínky na tu noc z 20. na 21. srpna, kdy se obloha nic netušící Prahy zaplnila sovětskými transportními letadly. Směřovala k přistávacím drahám ruzyňského letiště, odkud je naváděl speciál JAK40, který přiletěl už předcházející večer. Zato Ruml na ten pocit nikdy nezapomene a teď si ho vybavil s bolestnou živostí.
Jestli je to tak, pomyslil si, načapali nás s kalhotami spuštěnými na půl žerdi. Jenže tentokrát to bude jiné. Budeme se bránit.
Přistoupil k trezoru zapuštěnému do zdi, otevřel ho a vytáhl pouzdro s pistolí. Připevnil si ho k opasku. Když vzhlédl, všiml si doktora Hubingera, který stál ve dveřích.
"To, co se děje," řekl mu, "se nedá vysvětlit jinak, než rozsáhlou sabotáží. Vyhlašujeme nejvyšší stupeň pohotovosti."
"Chápu," řekl německý host. "Nebudu vás rušit. Až bude po všem, najdete mě v hotelu Juliš."
"Nevím, jak se tam dostanete, pane doktore," řekl Fendrych.
"Co tím chcete říct? Copak jste mi zabavili auto?"
"Ne," odpověděl Fendrych. "Auta nejezdí."
"Moje auto je německé," ušklíbl se doktor Hubinger.
Ještě před pár lety by mu Fendrych sdělil výsledek svého pozorování, jež by shrnul do konstatování, že ho považuje za debila. Zkušenosti z vysoké funkci na vnitru ho naučily sebeovládání.
"Žádná auta nejezdí," řekl klidně.
"Zůstaňte tady s námi, pane doktore," řekl Ruml. "Přinejmenším do doby, než se všechno vysvětlí. Jistě to nebude dlouho trvat."
Obrátil se na sekretářku. "Zavolejte někoho, ať se o pana doktora postará."
"Jak?" zeptala se. "Nefunguje telefon."
Plynou vteřiny a já se tu starám o nafoukaného kreténa, pomyslil si ministr vnitra vztekle.
"Nějak si poraďte," řekl jí a vyšel s Fendrychem v patách z místnosti. Zamířili do velké zasedačky, kam už se scházeli šéfové klíčových odborů vnitra. Asistent rozestavoval na dlouhý stůl láhve minerálky. Prázdné popelníky netečně očekávaly příval nedopalků.
Nefungovala klimatizace, brzy tu bude husto.
Zbytečně sprostě jsem ji odbyl, pomyslel si Ruml, usedaje do čela. Jenže, ona je na tom stejně, jako já. Taky si budu muset nějak poradit.
"Zahajuji poradu, pánové," řekl, aniž počkal, až poslední příchozí zaujmou místa. Někteří zůstali stát u dveří.
"To co se stalo, je zřejmě sabotáž. Je třeba zjistit rozsah, zjednat nápravu a nakonec najít viníka nebo viníky."
"Ti asi nebudou v dosahu," podotkl kdosi. "Poslal jsem pár našich kluků, aby se podívali k ruskému vyslanectví. Budou tu každou chvíli."
Budovu ministerstva vnitra dělí od někdejší Petschkovy rezidence pouhý kilometr.
Ruml s uspokojením zjistil, že jeho lidé nečekali na výsledky ministerské porady a sami rozjeli pár akcí, sice zdánlivě nevýznamných, ale nezbytných. Veškeré rutinní práce byly odloženy.
Zatímco porada pokračovala, v nitru rozsáhlé budovy probíhaly děje, které poněkud připomínaly reorganizaci velkého úřadu. V podzemních garážích se usadila veliká evakuační skupina, která připravovala odsun na záložní stanoviště. Ostraha budovy sílila každou minutou a vytvářely se oddíly, které ji budou zajišťovat ve směnách. Do ulic byly vyslány hlídky, které měly zjistit situaci v bezprostředním okolí. Byl navázán kontakt s ministerstvem obrany. I tam se rozeběhla organizační mašinérie.
Štáb Civilní obrany se sešel deset minut poté, co k výpadku proudu došlo. Ruml ještě nestačil vyslechnout všechna

hlášení o tom, co se v krátké době necelé čtvrt hodiny podařilo zorganizovat, když se na stole objevila první hlášení, psaná rukou.
Stojí tramvajová doprava, auta zastavila na celé třídě Milady Horákové i ve Veletržní. Hlídky na střeše nezjistily žádný letecký provoz.
Cyklista přijíždějící od Hradu hlásil, že nejede metro a že v něm zřejmě došlo k nehodě.
"Cyklista..." poznamenal Ruml. "Jestli to takhle půjde dál, bude to nejrychlejší způsob dopravy. Zajistěte co největší počet jízdních kol."
"Máme rekvírovat lidem velocipédy?" ptal se kdosi.
"Ano. Rozumím, bude z toho kravál. Je to moje rozhodnutí. Já si to zodpovím. Zařiďte, ať ti lidé dostanou potvrzení."
"Rudý právo nás sežere," ozvala se námitka.
"Udělejte to," zvýšil Ruml hlas. V duchu musel uznat, že námitka je správná. Jakmile pomine krize, vždycky se najdou rozumbradové, kteří z narychlo učiněných rozhodnutí vytloukají politický kapitál. A do mimořádných voleb zbývá pár týdnů!
"Nerozmyslíte si to?"
"Ne," řekl. Nějaký vnitřní hlas mu napovídal, že tohle není jen tak nějaká krize, založená na zprávách ze zdroje neověřitelného na sto procent, toho druhu, jaké v minulosti vedly k pochybným akcím, jako bylo obsazení letiště v Ostravě - Mošnově nebo ke šťáře restaurantu U Holubů v Praze. Je-li to tak, a čím dál si víc byl jistý, že ano, rozhodnutí musí padnout na vyšší úrovni.
Porada pokračovala v klidu, takřka rutinně. Funkcionáři si rozdělovali úkoly. Počet došlých zpráv houstl, takže bylo nutno ustanovit analytickou skupinu, která bude sestavovat informační svodku.
Skupina dostala k disposici těch pár mechanických psacích strojů, které v budově chválapánubohu zůstaly.
Jak čas plynul, obraz situace nabýval jasnějších kontur. Nebyly však nikterak povzbudivé. Město bylo ochromené. Došlo k desítkám strašných havárií, protože selhaly bezpečnostní systémy vlaků tramvaje a rozjeté vozy zůstaly bez brzd. Dokázaly zastavit jen na dostatečně rovných přímých úsecích, jako právě na třídě Milady Horákové.
K masakru zato došlo na Strossmayerově náměstí, mnohem horšímu, než byl ten v sedmdesátých l0tech, na který s hrůzou vzpomínají pamětníci. Ranění a mrtví zůstávají v troskách nebo na ulici, často i bez elementárního ošetření.
Havarovaly stovky automobilů - jakmile jim vysadil motor, přestaly fungovat posilovače brzd. Aktivizují se asociální živly, které ve skupinkách i jednotlivě napadají automobilisty, zejména majitele drahých vozů, kteří své auto neubrzdili a zavinili nehodu. Tlupy však napadaly i havarované soupravy pouliční dráhy. Došlo i ke konfliktům s policií a ozbrojenými občany, z města je slyšet střelba.
Pouze jedna zpráva dávala podnět k jakémusi náznaku optimismu.
Nikde nebyla pozorována žádná známka vojenských aktivit cizí mocnosti, takto obezřetně formuloval autor svodky zjištění, že v areálu ruského velvyslanectví se neděje nic neobvyklého, vymykajícího se z rámce normálního zmatku, který teď vládne všude. Na tom se shodly všechny zdroje, včetně toho tajného, který byl dovnitř ambasády nastrčen.
Také stráž na střeše ministerstva nezaznamenala žádné přelety letadel ať už cizích, tak domácích. To považovali všichni za krajně významné zjištění. Pokud by nevysvětlitelná paralýza veškerých elektrických zařízení měla být předehrou k vojenské akci, vzduch by už měl být plný. V moderní válce se akce počítají na minuty a hodiny, a den znamená dnes to, co za starých časů týdenní tažení.
V půl šesté byly všechny základní rozkazy vydány. Dvoučlenné spojky, pokud možno vybavené jízdními koly, navázaly kontakty s policejním ředitelstvím města Prahy, které je přenese do obvodů.
Policistům byly vydány samopaly a byl vydán rozkaz k nejpřísnějším opatřením, jež měla zabránit projevům hyenismu.
Byl navázán i kontakt s pražskou radnicí, která už zvolna komunikovala prostřednictvím jízdních poslů s jednotlivými obvody.
Zdravotnický personál velkých pražských nemocnic se vypravil do ulic, aby poskytl první pomoc.
V půl sedmé dostal ministr vnitra výzvu ministerského předsedy, aby se dostavil na schůzi vlády.

11.

Manželka Jindry Hřivnáče, Markéta zvaná Růža, se probudila dobrou hodinu poté, kdy Pista vytáhl Jindru na průzkum nepochopitelně proměněného terénu.
Hlava jí třeštila kocovinou a v žaludku cítila houpání, které se zastaví, až se napije. Namáhavě se posadila. V rozkroku ucítila studenou vlhkost. Na pohlaví si neviděla přes povislé břicho. Zkoumavě ho přejela rukou, přičichla a odplivla si, když ucítila zápach semene.
"Prase jedno," poznamenala.
V místnosti už bylo šero. Zaslechla slabé zanaříkání. Ohlédla se ke dřezu a spatřila drobnou schoulenou postavu své mongoloidní dcery.
"Co tam děláš, krávo," zabručela nevrle.
Převalila se na břicho, poklekla a namáhavě vstala. Hlava se jí točila a žaludek se rozhoupal. Připotácela se ke dřezu, aby se do něho vyzvracela.
"Uhni, povídám, uhni, hajzle!"
To už se obsah žaludku hrnul ven a Markéta zvaná Růža začala zvracet dítěti na ruce. Ta kráva neuhne a neuhne, blesklo jí hlavou.
Jakmile křeč v žaludku polevila, napřímila se a udeřila dítě dlaní přes tvář. Holčička vykřikla a prohnula se dozadu. Ruce však měla dál napřažené před sebe. Teprve v této chvíli si Růža uvědomila, že Jindra holku přivázal ke kohoutku.

"Co jsi provedla? Co jsi zase vyvedla, krávo blbá?" rozkřikla se na ni. "Jednou tě zabiju. Zabiju! Že já si nenechala pomoct! Takovej ksindl! Bleju z tebe, rozumíš!"
Roztřesenými prsty se okusila rozvázat uzel. Nešlo to. Jindra ho pořádně utáhl a provaz byl pozvracený, kluzký.
Ten ksindl mě jednou zničí, pomyslela si žena a pro jistotu uštědřila dítěti ještě jeden políček. Vratce odstoupila od dřezu a přesunula se ke kuchyňskému stolu, zavalenému láhvemi. Jednu po druhé je probírala a když zjistila, že jsou všechny prázdné, zmocnil sejí znovu vztek. Jindra všechno vychlastal, určitě proto, že ho ten malej ksindl rozčílil.
Otočila se k dítěti připoutanému ke dřezu.
"Tohle si vypiješ, hajzle," zasyčela.
V šeru blýskaly vyděšené oči dítěte. Zmohlo se na slaboučké zanaříkání. Zabiju tě, hajzle, to byla myšlenka, která se proměnila v hustou temnou kaši převalující se jí hlavou. Zvolna se blížila k dítěti.
Venku se ozvaly kroky.
"Růžo!" zaslechla ženský hlas. To byla cikánka Elena Růžičková od vedle. "Jseš doma, Růžo?"
"Jo," zavrčela Růža. "Pojď dál."
Otylá mladá žena s vlasy odbarvenými do špinavě zrzavé barvy se vhrnula dovnitř. Vypadala, jako kdyby se za ní hnal starý Růžička s odepnutým řemenem.
"Stalo se něco hroznýho, Růžo! Jindra zmlátil policajty a teďka..."
No teda, vydechla užasle Růža, tohle mi chybělo. Elena se rozhlédla po místnosti a když spatřila Katku připoutanou ke dřezu, přiběhla k ní a několika hmaty ji rozvázala. Popadla kus hadru, přehozený přes rezavý kbelík a utírala jí ruce a tvář.
"Policajti tu můžou bejt každou chvíli," řekla Elena. "Ono mu snad prdlo v kouli, vlítnul na ně a začal je mlátit a sebral jim pistol!"
"To by Jindra nikdy neudělal," žasla Růža. "Poprat se, to von jo. Na policajta by nešáh."
"Starej to viděl svejma vočima. Příběh celej vyděšenej. Elen, povídá, on je ten Jindra dočista zmagořenej, on je nejspíš zfetovanej, on se pustil do policajtů. Voni tam běželi, poněvač stojej auta a tramvaje a je tam bordel..."
Venku se ozval hluk, kroky a hlasy.
"Růžo! Kurva Růžo, slyšíš?"
To byl on, Jindra Hřivnáč.
Volal ji tak, jak ho ještě nikdy neslyšela. Něco nového, cizího měl v hlase. Napadlo ji nejdřív, zeje znovu ožralej. Baně, to není ono. Když je Jindra ožralej, nadává na svinskej svět, kterej mu ubližuje, na ten zkurvenej svět, kterej ho nechá bydlet v polorozpadlým baráku na Buďánkách v Košířích, zatímco jiný se válej ve vilách a vozej si prdele v mercedesech. Je nalomenej, když je ožralej, tak to je.
Venku burácel hlas muže, který nebyl ani v nejmenším nalomený.
On musel někomu dát pořádně přes držku. Že by Elen nekecala?
"Jindro!" vykřikla Růža a rozběhla se ke dveřím.
Rozblácenou uličkou vroubenou polorozpadlými domy přicházel Jindra Hřivnáč, její muž.
Kráčel vzpřímá, rozhazoval rukama a energicky našlapoval. Za páskem se mu blýskala pistole. V ruce držel cosi černého. Růžu napadlo, že zase někde našel kozí mršinu a stáhnul ji, to jí udělal před pár rokama, syrovou kůži napnul rovnou na dveře a v baráku bylo smradu jako v pekelinci a much k poblití, těch facek, co kvůli tomu Růža dostala, když držkovala, že to v baráku smrdí! Jindra je paličák a dokud kůži nesežraly masařky, nedal si říct a...
"To je kožich," vydechla Růža užasle. "Severská liška, to já poznám, Jindro, to stojí děsný peníze."
"Jasně, že jo. To je pro tebe."
"Kdes to vzal?"
"Stáhnul jsem ho z jedný takový svině." Podával jí ho. V rozpacích dala ruce za záda. Jindra se ušklíbl a hodil kožich do bláta.
Nohsledi kvitovali to gesto nadšenými výkřiky.
"Vidíš," šeptala Elen. Schovávala se za Růžou, tiskla se k ní a Růža cítila, jak se cikánka třese strachem.
"Dočista zmagořil. Sejmul ženskou za bílýho dne na Plzeňský!"
Za Jindrou rázoval Pišta, a o pár kroků dozadu se táhnul hlouček mládenců ze sousedství, pár somráků a feťáků a taky několik malých Růžičků, kteří projevovali obzvláštní nadšení. Ozbrojili se klacky a mlátili do stěn, do zdí i do sebe navzájem.
Růža ukázala prstem na zbraň. "Kdes to vzal?"
"Policajtům, těm kurvám posranejm. Jsou v prdeli, rozumíš?"
Rozesmál se a ohlédl se dozadu. "Všechno se posralo a voni jsou v prdeli."
"Kdo, voni?"
"Všichni. Policajti. Ty kurvy v auťákách. Co bydlej ve vilách.
A hovno dělaj a jenom se válej."
"Jindro, proboha, co to do tebe vjelo?"
Jindra trochu zchlípnul. Znovu se ocitl ve svém přirozeném prostředí, v uličce bídy, hovořil se svou šerednou ženskou, které se za prdelí schovává píča od starýho Růžičky. Magie rozvratu, která ho okouzlila venku na ulici, přestala tady fungovat.
"Nenech se zblbnout ženskou, Jindro. Máš pravdu! Jseš king.
Ty jsi první sáhnul na čerty."
Jindra potřásl hlavou a pohladil pažbu pistole. Je to tak, já byl první, všichni to viděli a budou mě poslouchat.
"Tenhle bordel už nikdy nedaj dohromady," řekl umíněně. "Od teďka bude všechno jinak. A já udělám pořádek. Začnu

doma. Kde je ta malá svině?"
"Co chceš dělat, Jindro?" zeptala se Růža.
"Odprásknu ji."
"Ne! Neblbni. To nevokecáš. Nemůžeš zabít vlastné céru."
"Je to spratek. Bůh ví, s kým ho máš!"
"S tebou, Jindro, přísahám!"
"Jak to můžeš vědět, ty kurvo svinská?"
"To ženská ví, ta to cejtí..."
"Je blbá! Je to sračka akorát tak spláchnout do hajzlu. A já ji oddělám!"
Průvod nohsledů byl očividně opilý a jistě také zfetovaný. Projev odvahy ty lidi nadchnul.
"Jen ji práskni, Jindro, běž do toho, ser na nějaký kecy..."
"Ne," řekla Růža.
Udeřil ji hřbetem ruky tak silně, že jí okamžitě vytryskla krev z nosu. To bylo co říct, krev jí z nosu snadno netekla, byla vytrénovaná líp, než leckterý boxer. Elen ustoupila kvapně, dřív, než ji taky praští.
A že by to udělal, nepochybovala ani vteřinku.
Za nadšeného hulákání opilců vrazil Jindra dovnitř.
Práskly dva výstřely. Opilci ztichli.
Tak on to přece jenom udělal. Jindra vážně odprásknul vlastní dceru. Je sice blbá, mongoloidní, jenže kurvy policajti jsou čuráci, je jim do jedno, oni to tak neberou, že blbá holka je k hovnu, jenom na obtíž a soudci jsou taky kurvy, ty mu za to klidně napářej tři roky natvrdo, možná víc...
Jindra se objevil ve dveřích.
"Kde je? Kde kurva je ta malá svině?"
Rozhlížel se kolem sebe. Objevil Růžu přikrčenou u stěny.
"Tys ji vodvázala. Já ji měl svini přikurtovanou. Jak to, žes ji odvázala?"
Růža zvedla ruku a ukázala na Elen.
"Tak to vona," zasyčel Jindra Hřivnáč, zvedl zbraň a bez váhání na ženu vystřelil. První ranou minul. Elen na nic nečekala a dala se na útěk. Druhý výstřel ji zasáhl do paže a k zemi ji srazil teprve třetí výstřel, který jí pronikl pod pravou lopatkou do plic.
Vyděšený Pišta popadl raněnou pod paží a za pomoci několika somráků a Růžičkovic dětí ji odvlekl uličkou pryč.
"Jindro..." vzlykla Růža. "Cos to udělal. Cos to udělal?"
"Nasral jsem se. Nemáte mě srát, vy všichni! Víte, že jsem prudkej."
"Cos to udělal. Co teďka bude?"
Jindra hrábl do záňadří a vytáhl láhev whisky. "Vožereme se."
"To nepomůže, Jindro. Oni si pro tebe přijdou."
"Hovno," řekl nepřesvědčivě. "Všechno se posralo."
"Ba ne. Přijdou si pro tebe. Udělej kvartýr a na to se vyserou.
Vyčoruj šrajtofli, klofni auto, to je všechno hovno. Akorát na střílení jsou hákliví, policajti, soudy a všechny ty kurvy. Znáš to přece, jakej je ten život posranej," vzlykala.
Jindra zastrčil pistoli za pásek a otevřel láhev. Lokl si a podal láhev ženě. Zavrtěla hlavou.
"Říkám ti, že se stane hovno a že ten život posranej bude od teďko úplně jinej. Teď půjdem dom a uděláme si bene a zejtra..."
"Zejtra tě seberou."
"Ne. Zejtra najdu tu malou svini a zakroutím jí krkem."
Šero houstlo a z města se ozývala střelba. Růža se k Jindrovi přitiskla. Měla pocit, že z něho sálá nějaká divná síla. Sebevědomí, možná zběsilost podložená šílenstvím. Zatoužila, aby ji povalil na matrace, aby ji zfackoval a roztáhl nohy a pronikl do ní tvrdým údem a zůstal v ní tak dlouho, dokud by ji to nebolelo.
"Všechno se posralo. Já to cejtím, Růžo. A když se posere posranej svět, pro našince to může bejt akorát dobrý," řekl Jindra Hřivnáč a vešel dovnitř.
Růža se rozhlédla, popoběhla uličkou a sebrala kožich, odhozený do bláta. Přitiskla měkkou srst severské lišky ke tváři a ucítila omamnou vůni parfému. To bude Dior Poison, usoudila. Pamatovala si ten název z reklamy. Jestli má Jindra pravdu, budu odteďka takhle vonět furt, pomyslela si a zamířila za ním do domu.

12.

Cesta do Kobylis trvala Honzovi Krylovi půl druhé hodiny. Na druhý břeh Vltavy se dostal přes Čechův most a bez příhod uháněl po nábřeží. Po chvilce si uvědomil, jak rychle si zvykl na to, že automobily stojí, s rezignovanými řidiči za volantem nebo v hloučku rozmlouvajícími s jinými stejně postiženými nešťastníky.
Co asi s těmi auty udělají, až přijde noc, napadlo Honzu.
Čím déle o věci přemýšlel, tím větším byl pesimistou. Tohle nebyl výpadek, tohle nebyla porucha. Stalo se cosi zásadního, co změnilo základní předpoklady, z nich vychází technická civilizace.
Je to takové, jako kdybychom celou dobu hráli s kartami a teď někdo přišel, sebral nám je a rozdal nám dominové kostky. A jakmile nám sebral karty, už nám je nevrátí. Když dojel ke křižovatce s třídou Dukelských hrdinů, zvolnil a na pár minut zastavil.
Vybavil si Markétu, znovu cítil na ruce její lehký dotyk. Nechoď pryč, řekla mu. Prosím, dodala.

Chovala se pitomě, to je fakt. Jenže, copak se od ní dalo čekat, že pochopí, o co jde? Seděla v kanclu a držela černou hodinku u kafe s rumem. Kolikrát v životě viděla, že zhasla elektrika? Padesátkrát?
Stokrát? A byla schopná pochopit, že výpadek energie z akumulátorů signalizuje cosi takřka nadpřirozeného? Je to přece jenom obyčejná ženská, která nemá ponětí, jak věci fungujou, přemýšlel Honza. A já ji opustil, nechal jsem ji ve štychu.
Jenže, na druhé straně... Všichni kluci jsou teď už určitě v laborce.
Mirek Beran, Pinkas, Matějů, Herwig. Kde má být chlap, když je průser? Doma, nebo na pláce?
Samozřejmě na pláce. Tím spíš, že Markéta sakra není moje žena, nic jsem jí nikdy neslíbil, nemám k ní závazky, je to prostě moje holka a nic víc!
Nesmíš bejt měkkej, řekl si Honza, odrazil se a zabral do pedálů.
Projel kolem Veletržního paláce přestavěného na galerii, bolševicky nesmyslného projektu, který nový režim spolkl jako návnadu s pořádně špičatým háčkem, minul Parkhotel a před viaduktem padl fízlům do rukou. No jo, uvědomil si, za Parkhotelem je fizlárna.
Každý se tvářil důležitě jako Socha Svobody.
"Stát," řekl mu velitel hlídky s frčkami strážmistra. "Sestupte si."
"Co jsem zase provedl?"
"Tohle kolo vám zabavujeme," řekl strážmistr.
"Jak to?"
"Nařízení ministra."
"Co je to za blbost? Od kdy ministr vnitra zabavuje lidem kola?"
žasl Honza. Vzápětí si uvědomil, jak logické a v jistém smyslu správné rozhodnutí to je. Dokonce je to první projev inteligence, který od jakéhokoli ministerstva zaznamenal. Správné opatření, až na to, že teď jde o jeho kolo.
"Dostanete potvrzení," říkal strážmistr, obhlížeje kolo. "Olpran, barva modrá..." diktoval policistovi, který vypisoval propiskou papírek.
"Počkejte," bránil se Honza. "Já jedu do práce..."
"Pokračujte pěšky. Tak jako tak nebudete v práci nic platnej.
Nejde elektrika."
"V celé Praze?" ptal se Honza v naději, že z policistů vytáhne nějaké informace.
"Služební tajemství. Slezte si z toho kola a pokračujte."
Honza spočíval levou nohou na zemi. Trošičku se odstrčil a chystal se strhnout řídítka vpravo a proklouznout hlídce pod rukama.
Strážmistr si toho všiml a ukázal, že má rozepnuté pouzdro služební zbraně.
"Mimořádné pravomoce," řekl strážmistr suše. "Nařízení ministra."
"To je dobrý..." vydechl Honza. "Lidi po sobě střílej... Kousek dál vandráci okrádaj raněný. A vy mě tady buzerujete kvůli kolu..."
"Hodláte mařit úřední výkon?"
"Budu si na vás stěžovat," řekl Honza, přísně hledě na strážmistrovo služební číslo. Strážmistr pokrčil rameny a otočil se na dva policisty, kteří se drželi vzadu.
"Sundejte ho," řekl jim.
Na Markétu jsem se vysral jenom proto, abych dojel k fizlárně a přišel tam o kolo, pomyslel si hořce. V uších mu zazněl dívčin smutný hlas. Nechoď pryč. Prosím. Já je taky prosil, aby mě pustili, hajzly. Škubl řídítky a zabral zplna sil pravou rukou. Přední kolo olpranu se proti strážmistrovi vzepjalo. Policista uskočil a šátral po zbrani. To už byl Honza v sedle a s vynaložením všech sil nabíral rychlost. Strážmistr se ohlédl na svoje dva druhy, kteří na něho vyděšeně hleděli. Přece nezabiju chlapa kvůli blbýmu kolu, pomyslel si a vztekle se pleskl po pouzdru se zbraní.
"Zabavovat kola," odplivl si. "Takovou blbost si může vymyslet jen ministr."
Honza ujížděl s hlavou staženou mezi ramena. Čekal, kdy zaslechne výstřel. Vítr mu hučel v uších. Nebo to byla rozbouřená krev?
Vřítil se do prostoru viaduktu a sychravý vzduch, který se tu držel, mu připomněl otevřený hrob. Ohlédl se a k nesmírné úlevě spatřil policisty, teď už docela maličké pidimužíky, jak stojí v hloučku a připalují si cigarety.
Z náspu pod tratí na něho hulákali somráci. Také prostor výstaviště byl plný existencí, které nebudily žádnou důvěru. S největ- ším soustředěním udržoval co možná nejvyšší rychlost na mizerném dláždění. Ulice se svažovala do zatáčky pod další viadukt.
Spatřil stojící tramvaje, obsypané lidmi. Neměl čas zkoumat, co je to zač a usoudil, že udělá nejlíp, když nebude riskovat, a zahnul vlevo a projel ulicí Za elektrárnou na Holešovické nábřeží a přes tramvajovou lávku přejel na druhou stranu Vltavy a stoupal do kobyliského kopce.
Firma Teston sídlila v architektonicky impotentní betonové budově nedaleko kobyliské vodárny. Kdysi tu bývalo výpočetní středisko podniku UNITA, disponující kolosálním sálovým počítačem EC 1047, nedlouho před listopadovou revolucí to tu převzal Pragostav.
To už byla ruská kopie amerického IBM užitečná asi tak jako myslící stroj Raymonda Lulla.
Budova střídala majitele, ten první se finančně zakrvácel na úplatcích a na likvidaci elektronického mastodonta, následovali dva nebo tři další dobrodruzi, býval tu sklad oděvů second hand, původně určených pro výpomoc hladovějící Africe, diskotéka maskující masážní salón maskující bordel, pak suterén objektu zatopila voda a budova by nejspíš spadla, kdyby se jí neujalo pár šikovných kluků, kteří utekli z pracovišť Akademie v Řeži a nezřídili tu malé hi-tech pracoviště, zabývající se vývojem aparatur a zařízení, jako jsou ultrazvukové testery vysokotlakých potrubí.

Honza pracoval v Řeži v sekci výroby radioaktivních léčiv, jak se tradičně a nepřesně říkalo značkovacím látkám pro detekci nádorových onemocnění. Tady pracoval doslova na všem možném i nemožném, od řezání závitů po programování. Pro dnešní den měl Honza naplánovanou noční službu a střídal Otíka Pinkase. Slunce se už sklánělo nad Bohnicemi, muselo být kolem sedmé, nástup měl mít v pět.
Před budovou seskočil s kola a provedl ho prosklenými dveřmi do haly dlážděné mramorovými dlaždicemi. Z kukaně vyšel vrátný pan Pačes, jediný zaměstnanec, který pamatoval dávné časy Pragostavu a UNITY. Vypadal jako vykotlaný pařez, ozdobený legračním kloboukem. Pro jeho zálibu v komických hlavokrytech se mu říkalo Čepička.
"Víte, co je novýho, pane Kryl?" vítal Čepička příchozího.
"Nesvítí elektrika!"
"To snad ani není možný, pane Pačes," řekl Honza suše. "Myslíte to vážně?"
Čepička to zřejmě myslel velmi vážně. Před ním stála na stole petrolejka se sejmutým cylindrem. Vrátný se snažil čepelí kapesního nože povysunout zčernalý knot.
"Jojo, je to velkej šlus. Ani tramvaje nejezděj a ústředna je taky hluchá. A že se už šeří!"
Honza se zachvěl zimou. Rychlá jízda ho pořádně splavila.
Prohodil s Pačesem Čepičkou ještě několik jalových poznámek na téma všudyvládnoucího bordelu a odvedl kolo do mezipatra, kde měl personál šatnu.
Musel kráčet opatrně, na schodišti ještě bylo jakž takž vidět, ale v šatně už vládlo husté šero. Odpočítal svoji skříňku, svlékl se, a bosky odcapkal do sprchy. Chtěl si pustit hodně horkou vodu, aby se rozehřál. Ale ať roztáčel levý kohoutek sebevíce, tekla jen studená.
Zkusil pravý kohoutek - tam byla voda ledová. Krucifix, vždyť jim vodu ohřívá bloková plynová kotelna poblíž, alespoň plyn snad funguje, ne?
Holky v Easy Travel si na plynu vařily kafe. To přece není možný! Pak si to uvědomil: Plynovou kotelnu mají, krásnou, moderní, elektronicky řízenou... Teď tedy zablokovanou. Po dvou hodinách už všechna teplá voda odtekla.
Přece jen se osprchoval studenou vodou a otřel do froťáku. Nakonec ho to rozehřálo. Když se převlékl do čistých spodků a bavlněného trika s dlouhými rukávy a natáhl na sebe volné bílé kalhoty a halenu, bylo mu hned lip.
Připoutal přední kolo olpranu k radiátoru a sešel do suterénu, kde měl Teston své provozy. Horní patro měly v nájmu nějaké firmy na kanceláře.
Tady byla na schodišti už opravdu tma. Přidržoval se madel a tápal za rozjařenými hlasy, které se ozývaly odspodu. Světlá linka u zápraží ho dovedla ke dveřím. Našmátral kliku a otevřel je.
V suterénním hlavním sále, kde dosud páchla plesnivina, nevypuditelná od dob, kdy na podlaze stál čtvrtmetr vody, která sem prosakovala nedbale provedenou izolací, zářila petrolejka. Stála na stole, kolem něho sedělo několik postav.
"To je Kryl," poznal Honza Otíkův hlas.
Muži halasně uvítali příchozího. Když přišel blíž, do pachu plesniviny se přimísila příjemnější vůně alkoholu.
"Tak pojď, ty kluku! Při tyhle šichtě se nejspíš moc nepředřeš.
Ty máš přece kliku, chlape!"
Je tu celá parta, uvědomil si Honza. Míla Herwig, Tonda Načeradský, údržbář Franta Pachman, tlustý Vilda, který se staral o počítačovou síť, mladý Liška, který dělal asistenta doktorovi Hofmannovi a Evrín Mátala, jeden ze tří spolumajitelů Testonu.
Udělali Honzovi místo a vtiskli mu do ruky skleničku s vodkou.
Načeradský vstal a rozloučil se. Stejně nemůže pít, má venku auto a rodina čeká, že pojedou na chatu. Už tak se moc zakecal a dostane přes čumec. Honza mu chtěl vysvětlit, že už nejspíš s autem neodjede, jenže Otík se ho zmocnil a Tonda využil příležitosti a vyklouzl ven.
"Při pátku se pracovat nemá," pokračoval Otík.
"To si pamatuj, Ervíne! Pánbůh nám vypnul elektriku a to znamená co? To znamenám že si nepřeje, abysme pracovali!"
"No jo," říkal Ervín smířlivě. Proč by se měl s Otíkem hádat?
Chlapi pracujou v úkole. Když si dnes večer zaflámují, v další šichtě to doženou.
"V pátek se pracovat nemá."
"Dokonce nesmí!" triumfoval Otík. Měl už pořádně v hlavě.
"Pomni, abys den sváteční světil a kdo maká v sobotu, přijde rovnou do pekla." Ohlédl se po Honzovi a pleskl ho přes záda.
"Sedíš tu jako Puk. Co se stalo? Vylila ti Markéta péra?"
"Nebo péro," řekl Pachman.
"Vy vůbec nic nevíte," řekl Honza. "Myslíte, že jde o obyčejnej kiks elektriky."
"No jo, on to je neobyčejnej kiks!" vykřikl Otík a bezdůvodně se rozesmál.
"Jenže ona nekiksla jenom elektrika. Nefunguje ani telefon."
"Telefon? O tom mi ani nemluv. Hajzlové prodali Telecom do ciziny, nakecali nám, že všichni budeme mít do osmadevadesátýho aparát a co máme? Velký hovno máme!" spustil Pachman na svoje oblíbené téma.
"Vidíš, vole," zašeptal Honzovi vyčítavě Otík.
"Nemáš před tím pitomcem mluvit o telefonech. Teď se dovíme, jak klesly akcie a jak se Klaus nestará o malý akcionáře."
"...a vyvolali umělej pokles akcií Telecomu na burze, jenom aby..." vykládal Pachman.
"Klekly si i baterky. Všechny. V autech, v rádiích, i v hodinkách," řekl Honza.
"Baterky stojej za hovno. To je tím, že se do Česka vozej šmejdy, který jinde nechtěj. Já ti povídám, z toho svinstva se budem vylizovat ještě sakra dlouho. Když si pomyslím, že příští rok to bude deset let, co šli bolševici do prdele a my

sedíme v těch samejch sračkách, jako dřív..."
Pocit neštěstí je nesdělitelný, připomněl si Honza moudrost, kdysi vyčtenou v nějakém Inspiromatu. Tihle pitomové tu sedí, chlastají a nemají tušení, co se venku děje. A já vůl si myslel, jsou to lidi od fochu, počítačáci, elektrikáři, fyzici... Budeme tu sedět a hloubat nad tím, co se s tou zatracenou elektrikou mohlo stát... Ohlédl se po Herwigovi. Ten zde seděl, sklínku s vodkou v ruce. Honza si uvědomil, že Herwig nepije. Nechá si nalít a nepije. Tak to dělá vždycky.
"Kdybych jim řekl, že nepiju, budou mě otravovat," vysvětlil kdysi Honzovi svoji taktiku. "Nalej si a neblbni a nekaz zábavu. Tak si nechám nalít a to už nemají tolik vůle a cílevědomosti, aby mě kontrolovali."
"Proč nejdeš pryč?"
"Měli by kecy. Tak prostě zůstanu s nimi."
"Nevadí ti ten kravál kolem?"
"Vůbec ne. Dovedu vypnout."
Herwig měl netečnou tvář. V lennonkách se mu mihotal plamének petrolejky. O čem asi přemýšlí? Přesunul se k němu.
"Mílo..." zašeptal.
Herwig sebou trhnul. "Jo."
"Kluci jsou blbí, oni nechápou, o co jde."
Herwig se na něho vyčítavě podíval.
"To mě rušíš, abys mi řekl takovou banalitu?"
"Tohle není porucha elektrické a telefonní sítě. Tohle je něco jiného. To je..."
Chvilku přemýšlel, než vyhrkl: "Elektrická smrt." Ukázal mu hodinky.
"Vidíš? Patnáct hodin šestnáct minut. To je čas, kdy umřela elektřina."
Herwig se v duchu vracel z nesmírné dálky. Pomaličku zvedl ruku a přisunul k očím svoje hodinky.
"Patnáct hodin šestnáct minut..." řekl tiše.
"Vidíš? Zastavily se ti."
"Zastavily se hodinky," řekl Herwig nepřítomně.
"Dokážeš spočítat, jaká je to pravděpodobnost, že se dvěma lidem na dvou různých místech zastaví hodinky v absolutně stejnou chvíli?"
"Dokážu," řekl Herwig.
"Nedělej to. Je to zbytečný. Zeptej se kluků, kdo z nich má hodinky."
Herwig se natáhl po Liškovi, uchopil ho za zápěstí a přitáhl ho k sobě. Podíval se mu na hodinky a pak řekl Honzovi:
"Osm hodin dvě minuty."
Liškovy hodinky šly. Třeba jsem blbej, napadlo Honzu. Třeba to všechno byla jen pitomá hysterie. Shoda náhod. Jako kluk jel autobusem ze školního výletu do Deštné v Orlických horách. Bylo náledí a napočítali cestou osmnáct bouraček.
"Co máš za hodinky?" zeptal se Lišky.
"Primky po strejdovi. On byl u vojáků. Vidíš? Kladivo a srp.
Originál bolševický, to dostávali pohraničníci, když někoho zastřelili na čáře. Opušťák a hodinky," říkal mladý Liška hrdě.
"Mechanický hodinky," řekl Honza Herwigovi. "Ty samozřejmě jdou. Klekly si quartzky. Nefunguje nic, co je na baterii."
Herwig ukázal na discmanna na Liškově krku. "Funguje?"
"Jasný!"
"Ukaž."
Liška stiskl spínač, sluchátka přesunul na uši a jeho obličej nabyl výrazu znepokojené ostražitosti.
"Do prdele, hovno!" řekl tak upřímně, že se všichni rozesmáli.
"Ty máš slovník! Mohl bys dávat hodiny hottentotům, čeština za tři odpoledne. Hovno, prdel, kurva, seru na to, a máš polovinu slovníku naučenou!" chechtal se Liškovi Vilda Bucek.
Brzy na to uslyšeli další ukázku liškovského slovníku. To se shora vracel Tonda Načeradský, provázený vrátným Pačesem Čepičkou.
"Baterka je v prdeli!" láteřil. "Jituš mě zabije. Takovejch hodin, i ty hodinky se mi posraly, nejlíp by bylo se na všechno vysrat!"
Chlapi, s výjimkou Herwiga a Honzy Kryla, se váleli smíchem.
"Vidíš, vole! Měl ses držet flašky."
"Já vám povídám, pane Načeradský, že se nemusíte ženy bát.
Všem autům nefungujou baterky, já to pozoruju už od odpoledne! Ne snad, že bych opouštěl služební prostor, pane Mátala, jenom provádím nařízenou kontrolu kolem objektu podle rozpisu a řeknu vám, kolem objektu byl v jednu chvíli cvrkot!"
"Jak to, všem autům?" zeptal se Ervín Mátala. "To chcete říct, že i v mým bavoráku si klekla moje fungl nová baterie bosch?"
"Tam možná ne," řekl Pačes opatrně.
"Ale jo, Ervíne. I boschka za dva tácy je v tahu," řekl Honza.
"To jsi z lacinýho kraje, dva tácy za baterku," podotkl Mátala s bolestí v hlase, jakou dávají najevo nešťastníci postižení luxusem, za nějž jsou nuceni vydávat nekřesťanské peníze, o nichž se šťastnějším spoluobčanům navyklým skromnějšímu životu ani nesní.
"Běž se podívat," navrhl mu Honza. Obrátil se pak k Herwigovi.

"Je to tak, jak říkám. Elektrická smrt."
Mátala, doprovázený rozhořčeně kvákajícím Tondou Načeradským, odešel na inspekci svého bavoráku.
V brejličkách lennonkách zářily plamínky. Herwig mlčel.
"Co tomu říkáš? Jak si to vysvětluješ?" řekl mu Honza.
"To není možný," řekl Herwig.
Vstal a pomalu přecházel po místnosti, zatímco se Mátala s Načeradským vrátil a rozhořčeně vykládal partě, že vypláznul za baterku tři a půl tisíce a ona vydržela blbejch čtrnáct dní a je v tahu.
"Tohle je bordel, kterej je možnej jenom u nás. Devět let po revoluci!
Jak dlouho to komunistický svinstvo potrvá? V normální zemi bych mohl reklamovat, vrátit to šmízo. Jenže tady si můžu stěžovat akorát tak na lampárně hlavního nádraží."
"Neberte si to tak, pane Mátala," nabádal ho vrátný Pačes Čepička.
"Všichni jsou na tom stejně."
"Nějaký přiblbý felície, ty mi můžou bejt ukradený. Jenže mě se posral bosch v bavoráku!"
Jeho rozhořčení bylo upřímné a poskytovalo znamenitou živnou půdu výřečnosti. Honza Kryl přešel k Herwigovi. Ten ukázal prstem.
"Vidíš? Ve městě hoří ohně."
"Požáry?"
"Nejspíš."
"Nikdo je nehasí," poznamenal Honza, "protože hasičům nejezdí auta."
Obrátil se do místnosti. Otík Pinkas se tam rozčiloval, že s pitomými automobilisty není žádná zábava, když už jim ty káry nejedou, tak ať si sednou a nalejou si a přestanou otravovat. Co všechno se musí stát, aby jim došlo, co se stalo? A to jsou technici, inteligentní lidi, kteří pracují s vynikající technikou... uvažoval Honza. A co já, napadlo ho. Došlo i mně, co všechno se stalo?
Dělal si iluze, že tady v Testonu budou všichni zabraní do práce, že budou bádat, že zahájí sérii pokusů, jakých, to neměl konkrétnější představu, a že třeba na něco přijdou, Herwig je špičková makovice, takových tu už zbylo málo, kdo má ruce a nohy utíká do Německa a ještě dál, do Ameriky, co by dělal v takovém bordelu.
Kvůli této představě, která se ukázala jako zcela pošetilá, opustil Markétu dole ve městě, které začíná hořet.
Ona se o sebe postará, okřikl sám sebe. Když dovedu já být tvrdej, musí být i ona taková. Jestli je k něčemu, nic se jí nestane.
Jestli se nechá převálcovat, je to holt bláto.
Něco uvnitř, hodně hluboko, mu řeklo "fuj".
"Poslyš," ozval se Herwig tiše, "ty máš na tom svým kole dynamo?"
"Jasně," řekl Honza.
"Zkusil jsi, jestli funguje?"
"Ne," řekl Honza. "Když jsem jel nahoru, bylo ještě světlo."
"Jdem se podívat," řekl Herwig.
Vystoupili do mezipatra, kde už byla naprostá tma. Honza sáhl do kapsy pro zapalovač. Několikrát marně cvakl.
"Co je to za zapalovač? Piezoelektrický?" ptal se ve tmě Herwig.
"Jo."
"Aha," zněla odpověď. Ozvalo se chrastění zápalek. Herwig jednu zažehl a v její záři objevil staré noviny. Smotal se do ruličky a zapálil. Honza přicvakl dynamo k zadnímu kolu a nadzvedl stroj, připoutaný za přední kolo k radiátoru.
"Zaber," řekl Herwigowi.
Fyzik se chopil šlapky a zatočil. Dynamo zabzučelo. Honza se zadíval s nadějí do maličkého reflektoru. Zůstal temný.
Herwig pokýval zasmušile hlavou: "Myslel jsem si to. Chcípla totiž i ta má kalkulačka, kterou jsem si přivezl z Ameriky."
Honza se optal: "Ta se solárníma bateriema?"
"Ta. Není to tak, že nefungují elektrická zařízení. Nefunguje elektřina, a to mě děsí, protože to není možný."
"Jak to?"
"Nevím," řekl Herwig a vstal.
Improvizovaná pochodeň ze stočených novin jim svítila na zpáteční cestu do suterénu. Tmu z pocitu neznalosti a bezmoci pochopit, která zavládla v jejich hlavách, však nemohla rozptýlit.
Zdola slyšeli opilý smích. Dokonce i Mátala se smířil s myšlenkou, že večer bavorákem neodjede. Nechá ho tu do zítra a pak sem někoho pošle, aby to dal dohromady. Jo, v sobotu. Když jsou prachy, tak jde všechno.

Kapitola druhá: Světlo naděje

1.

Vláda České republiky se sešla v průběhu pátečního večera.
Nikoho z účastníků této první schůze nenapadlo, že se v nejbližších dnech, ba dokonce hodinách zásadně změní styl práce, způsob řízení státu a jeho základní smysl.
V optice dnů které měly následovat vypadalo toto první zasedání značně komicky. Premiér Václav Klaus si zakládal na své schopnosti zachovat klid v okamžicích, kdy se ostatní chovali emotivně nebo dokonce chaoticky. Takto charakterizoval chování politiků, kteří si byli příliš dobře vědomi pozornosti médií a počínali si tak, aby si vysloužili

potlesk, nebo dokonce hozenou kytici.
Klaus v prvních minutách zaznamenal s nelibostí výpadek elektrické energie a kolaps komunikačních sítí, ale odmítl těmto nepříjemným nehodám přikládat přemrštěnou důležitost. Nařídil, aby mu jeho úřad podal vysvětlení. To, že se mu ho nedostalo, pokládal za další důkaz neschopnosti lidí, které by rád vyměnil, kdyby bylo za koho.
Zpozorněl, když mu služba hlásila, že limuzína audi 4,2 jíž měl odjet na předvolební schůzi do Ústí nad Labem nefunguje, že stejně na tom jsou všechna ostatní auta jeho úřadu a pokud se dá soudit z toho, co se děje na ulici, automobily řadových občanů nejsou na tom o nic lépe. To už mu bylo jasné, že nejde o pouhý výpadek - došlo ke katastrofě zcela mimořádného významu, která si vyžádá zcela mimořádná opatření. Odpovědnost bude ležet na výkonné moci a především na něm, šéfovi exekutivy.
Bleskla mu v té chvíli vzpomínka na knihu Technika státního převratu italského spisovatele Malaparta, mimo jiné popisující skutečný příběh bolševické revoluce v Rusku.
V Petrohradu obsadila hrstka odhodlaných a předem vycvičených lidí neuralgické body státu, elektrárnu, telefonní ústředny a mosty přes petrohradské kanály.
Okázalé dobytí Zimního paláce, to pak byla sladká tečka sloužící později Eizensteinovi k natočení pseudodokumentárních filmových záběrů.
Představa Štěpána či Sládka obsazujícího Střelecký ostrov mu přišla přece jen komická, ovšem vzpomínka na jednadvacátý srpen ho traumatizovala stejně, jako všechny ty příslušníky střední a starší generace, kteří invazi zažili. Nechtěl dopadnout jako Dubček, obklíčený ve stranické Bastille na nábřeží sovětskými výsadkáři, kde se nezmohl na nic jiného, než na vzlyky typu "Jak mi to mohli udělat".
Vyslal tedy pěší posly, jinak to nešlo, za ministry, jejichž přítomnost považoval za nezbytnou. V prvních hodinách se však choval poněkud odměřeně, snad aby si nechával pootevřená zadní vrátka pro případ, že by se rozsvítila světla a rozdrnčely telefony a zatímco všichni by ulehčené vzdychali "aaach", on by jim mohl připomenout, že nikdy nepropadl panice a páteční černou hodinku považoval za jemnůstku a hluboké nedorozumění, vyvolané neodpovědností novinářů.
Emoce dokázal rychle zvládnout a zasedání řídil jako jakékoli jiné jednání vlády, která se ovšem sešla značně nekompletní.
Chyběl především ministr obrany Petr Nečas, který uvízl na inspekční cestě v Pardubicích. Nahradil ho náčelník generálního štábu generál Jiří Šedivý. Z praktického hlediska to byla náhrada víc než dostatečná, akurátní premiér však vnímal přítomnost muže v uniformě s nelibostí, snad dokonce podrážděně. Nastalá situace se týkala především ministra obrany a vnitra.
Uspokojovalo ho, že aspoň Ruml se dostavil. V průběhu večera dorazili do Strakovy akademie ministři kontroly Igor Němec a kultury Pavel Tigrid. V pozdějších hodinách a dnech se ukázalo, že právě Tigridův klid muže navyklého na závratné osudové zvraty přispěl k akceschopnosti rozhodovacího tělesa, které postupně ve Strakově akademie vzniklo. Od prvních hodin se jednání účastnil i pražský primátor Jan Koukal.
V Praze byla složitá situace. Vojenské jednotky a policejní sbory udržovaly pořádek v centru, zejména v okolí správních orgánů, avšak v okrajových částech města se vymykala situace z kontroly a zhoršovala se s příchodem večera a noci.
Klaus se však rozhodl plně ponechat kontrolu nad městem Koukalovi a svoji pozornost upřel na celostátní záležitosti.
Kolem páté došly zprávy, že se podařilo nastartovat první nákladní automobily a tanky, vybavené naftovými motory. S nastartovanými motory však stojí uvnitř vojenských objektů: ulice a silnice jsou zablokované stojícími vozidly. Vláda rozhodla, že vyklizení ulic bude hned nazítří patřit k hlavním prioritám.
Ještě té noci někdo pronesl slovo dvůr. Kolem půlnoci se dostavil do akademie prezident Václav Havel se svou suitou, v níž byl i Havlův osobní ochránce Antonín Malina. Jejich příchod vyvolal malou senzaci - prezident a jeho lidé přijeli bryčkou. Byl to Malinův nápad, zrekvírovat fiakry, které se osudného odpoledne pohybovaly v hradčanské turistické oblasti. V té době přišel do sídla vlády i předseda parlamentu Milan Uhde se skupinou významných poslanců Občanské demokratické strany.
Nedlouho po nich se dostavila i skupina sociálních demokratů, v čele s Milošem Zemanem. Dlouho se neohřáli - Václav Klaus je nechal doslova vyhodit, nedbaje na Uhdeho nářek a na Zemanovo burácení na téma "zvůle policejního státu".
Dal tím tvrdě najevo, že řešení mimořádné situace je výlučnou záležitostí exekutivy a že si výkonná moc nenechá od nikoho foukat do polívky.
Během páteční noci se ukázalo, že vysocí funkcionáři státní správy uvažovali a rozhodovali v prvních hodinách krize více méně obdobně. Veškerou energii napřeli v prvních hodinách na zajištění chodu svého úřadu a na zjištění maxima informací. A protože komunikační technika selhala, uchýlili se k náhradnímu řešení, začali budovat cyklistickou kurýrní službu. A protože situace byla všude obdobná, vyskytly se i obdobné vtipy.
S cyklisty funguje komunikace líp, než s Telecomem, tvrdilo se. Když to takhle půjde dál, ministr Dyba prodá cyklopark i s hustilkami strategickému partnerovi.
Kolaps elektrické a telefonní sítě znamenal nepohodlí. Z noci se však nořily nové hrozby, které způsobily, že během jediného týdne se budova někdejší Strakovy akademie proměnila v opevněný tábor.

2.

Pryč, napadlo Katku. Ruce měla volné. Bolest ji ochromovala, takže jimi nemohla pohybovat, a hladem a vyčerpáním se jí točila hlava. Chtěla plakat. Nešlo to. Hrdlo měla tak stísněné, že sotva dýchala.
Nevěděla, co se s ní stalo. Byla tu Paní.

Každý, kdo nebyl matka, nebo otec, byl Paní nebo Pán. Měla ráda Paní i Pány, protože všichni byli hodnější než otec a matka. Paní jí něco dělala s rukama, takže je už neměla připevněné ke kohoutku dřezu.
Volně jimi pohybovala podél těla a lapala po dechu. Zvenčí k ní doléhaly hlasy. Hovořil otec a matka.
Matka držela v ruce divný kabát, jaký Katka nikdy neviděla.
Měl rukávy a knoflíky a všechno, co ke kabátu patří. Místo z látky byl však z kůže nějakého zvířete, hodně chlupatého.
Katka cítila, že matka má z kabátu strach, držela ho v ruce bázlivě, v napřažené ruce, jako by ho chtěla mít co nejdál od sebe. Otec se kabátu nebál. Naparoval se a v obličeji měl úsměv.
Severskáliškatojápoznámjindrotastojíděsnýpenízejasněžejotoje protebekdestovzalstáhmtljsemhozjednýtakovýsvině, střídali se v hovoru.
Poslední slovo Katka poznala.
Svině.
Otec mluví o matce, nebo možná o Katce.
Nechápala smysl jeho slov s výjimkou posledního. O to ostřeji vnímala tón jeho hlasu. Čišelo z něho nebezpečí, daleko horší, než kdykoli před tím. Instinkt Katce napovídal, že jí teď jde o život, že otec je připravený ji zabít.
Dál už neváhala. Přiběhla k oknu, otevřela je a proklouzla ven.
Nikdy nic podobného neudělala.
Matka nechtěla, aby sama chodila ven. Jen občas se dostala na vzduch, vždycky s matkou. Věděla, že pod jejich domem je veliká ulice a kolem dokola uličky. Ty vedou do místa zvaného park.
Několikrát tam s matkou byla a připadalo jí to tak krásné, že by tam chtěla zůstat navždycky. Kdyby mohla chodit ven sama, vždycky by zamířila sem, do parku.
Jenže ven sama chodit nesměla.
"Neukazujtusvoublbooudržkusvině," říkala, kdykoli Katka jen vykoukla ze dveří a fackami ji zaháněla dovnitř.
Svět, do kterého doslova vpadla, jí byl cizí, protože byla sama.
Necítila v blízkosti pach matčina tučného těla, její těžký dech prosycený vůní vodiček a cigaret. Byl cizí a líbil se jí.
Nikde tu nebyl nablízku on a nebyla tu ani ona, matka. A čím dál se od nich dostane, tím lip.
Rozběhla se uličkou.
Na rohu plál oheň, kolem něho postávalo několik lidí.
Byla jí zima, zamířila tedy k plamenům.
Jeden z těch lidí si jí všiml.
"Podívejte," vykřikl, "tojetablbáholkajindryhřivnáčel" Blbáholka, uvědomila si Katka. To jsem já.
Jindrahřivnáč, to je otec. Oni ji chytnou, přivedou ji k němu a on ji zabije. Ztuhlá hrůzou stála dívala se, jak k ní přicházejí.
V šeru nerozeznávala tváře. Blížily se k ní postavy, černé obrysy vystřiženého do rudého pozadí záře plamenů. Už byli docela blízko, sami Páni, otcovi přátelé.
Ze tmy se ozval výstřel. Zazněl nedaleko, někdo střílel na stráni nad devastovanou kolonií. Z toho, co od otce a matky vyposlechla, Katka citem vnímala, že tam jsou lidé zlí, protože jsou bohatí. Mají kurvaauta, a zabývají se tím, že siválejprdeleahovnodělaj.
"Vykurvy!" křičel mužský hlas ve tmě. "Vidítetovonistřílejnaslušnýlidi!"
Postavy, které se vypravily Katce vstříc, aby ji polapily, se otočily tím směrem, odkud zněl křik. Dívenka toho využila. Přitiskla se k prkennému plotu, jedna plaňka povolila, jen docela maličko, opřela se ze všech sil a vtiskla tělíčko do mezery.
Propadla se do moře kopřiv, šlehaly ji po rukách a po obličeji, nedbala na to a postupovala vpřed. Podařilo se jí projít zahradou, až se dostala k vrátkům vedoucím na chodník. Tam se rozběhla, co jí síly stačily.
Vnitřní hlas jí napověděl, aby se vyhnula velké ulici, která dnem a nocí hrozivě hlučela, jak se po ní valila auta a tramvaje.
Vydala se uličkami vedoucími podél hlavní ulice a jakmile v houstnoucím šeru spatřila postavu nebo skupinu postav, vtiskla se do stínu, přikrčila se za popelnice nebo splynula s křovím.
Byla už tma, když dorazila do parku.
Z dálky zněl křik a praskot střelby. V parku bylo ticho. Padla na obličej do mokré trávy. Příjemněji šimrala do obličeje popáleného kopřivami. Ruce měla rozhozené od těla a s rozkoší vnímala, jak se do nich vrací cit.
Zvedla hlavu.
Mezi stromy blikotalo světélko. Zamířila k němu.
Na okraji parku stála skupina budov. Až sem dorazila s matkou za těch několik výprav, které si udržela v paměti. Budovy ohraničovaly její svět, byla to nejzazší mez, ultimativní obzor jejího vnímání.
Věřila, že až jednou umře, odnesou ji sem. položí na schody a tady zůstane navěky.
Klopýtala za světélkem, nohy jí klouzaly po vlhké trávě. Několikrát upadla, než se ke světélku dostala.
Byl to plamínek maličké svíčky v kelímku, připomínajícím konzervu. Stála ve dveřích jedné z budov. Ve tmě viděla jen klenutý obrys střechy proti noční obloze. Pamatovala si na to stavení. Byla to nejdivnější stavba, jakou spatřila. Někdo se uvnitř pohnul. Katka strnula. Nejraději by utekla, nezbývaly jí však síly.
"Jetuněkdo?" ozval se měkký vlídný hlas. Patřil starší Paní.
Neznala ten hlas. Neodpověděla.
Žena vyhlédla ven. Měla na sobě sportovní bundu a pevné džíny.
Obutá byla do důkladných bot. Byla prostovlasá, šedivé neučesané vlasy jí splývaly na ramena.
"Cotuděláš?" zeptala se Katky.

Dívenka neodpověděla.
Žena jí podala ruku. Katka zaváhala a vtiskla jí prsty do dlaně.
Žena ji sevřela a jemně ji vtáhla dovnitř.
Bylo tam teplo. Až do výšky lidské postavy byly stěny obložené kartóny a balíky papíru. Uprostřed stál vozík, vrchovatě naložený podobnými balíky, jaké byly kolem stěn. Na vrcholku hromady hořela další svíčka.
Paní měla klidnou usměvavou tvář. Sáhla do kapsy a vytáhla balíček. Chvilku šustila papírem. Katka ucítila vůni, až se jí blažeností sevřel žaludek.
"Vezmisi," řekla Paní.
Katka vztáhla po jídle ruku. Naposledy jedla včera.
Paní šiji pozorně prohlížela.
"Tyjsichudák" podotkla.
Katka neodpověděla a soustředěně žvýkala.
"Jájsemtakychudákobějsmechudáci," pokračovala Paní.
Usmála se.
"Světjezlý."
Zlý. To slovo Katka znala. Zlý, to je něco jako otec.
"Dostalcomupatřilo," řekla žena. "Zlýsvětzlýsvět" Tomu Katka už zase nerozuměla.
"Jesnímkonec," řekla Paní a pohladila ji. "Stímzlýmsvětemjekonec."
Úsměv.
"Zůstanemespoluchudácimajdržetpohromadě."
Zůstaneme. To Katka pochopila. Zůstane tady, v domě na konci světa, na kraji blažené zahrady, s tou hodnou paní.
Vnímala pocit štěstí.
Usmála se.
Pomočila se.

3.

Markéta Panušková zůstala s Veronikou a s Gábinou Buršíkovou v kanceláři Easy Travel přes noc.
Když Honza odjel, Markéta měla chvilku mizernou náladu a kamarádky se činily seč mohly, aby jí vrátily sebevědomí. Nalili do Markéty pár panáků a už se zdálo, že se dámská jízda vrátí do těch správných kolejí, když je vyrušil křik.
Veronika vystrčila ven hlavu a strnula.
"Co se děje?" zeptala se Markéta.
"Od Jindřišský sem táhne parta somráků."
"Zatáhni roletu!"
Markéta sáhla po vypínači umístěném u vchodu. Páčka klapla.
Zato motor zůstal zticha.
"Nefunguje," řekla bezradně. Nic, co je na elektriku, nefunguje, připomněla si Markéta, co říkal Honza.
Přiskočila ke vchodovým dveřím a vtáhla váhající dívku dovnitř.
Opatrně vyhlédla na ulici. Po chodníku se klackoval hlouček zjevně opilých mužů ve špinavých džínách a bundách, s vlněnými čepicemi nafasovanými v Centru Naděje v Bolzanově ulici.
Pán v klobouku a tmavomodrém svrchníku přeběhl na druhou stranu úzké ulice. Zarostlý somrák v zimníku až na paty sebral dlažební kostku a hodil ho po něm. Netrefil. Zařinčelo sklo.
Somrák, který po pánovi ve svrchníku neúspěšně hodil kamenem, se za ním rozběhl přes ulici. Druzí ho s křikem následovali.
"Nechtě mě! Varuju vás!" křičel ten pán. "Neopovažujte se na mě sáhnout. Víte, kdo já jsem?"
"Hajzl svinskej!" hulákali na něho.
Ustrnulá Markéta se dívala, jak si ten pán rozepíná svrchník, sahá někam k pasu, pak se mu v ruce objevila malá černá pistole a Nekázankou otřásl výstřel.
Otrhanec se chytil za břicho, podíval se dolů, pak na pána, něco zamumlal, klesl na kolena a pak padl na obličej. Pán mířil na zbytek tlupy. Bylo na něm vidět, jak se bojí, třásla se mu brada, a pravičku, v níž držel pistoli, si musel podepřít druhou rukou. Tlupa se stáhla a dala se na útěk zpátky směrem k Jindřišské.
Markéta si uvědomila, že se k ní připojila Veronika s Gábinou.
"Viděly jste to?"
"Jo. To je děsný..."
Pán váhavě postával s pistolí v ruce nad tělem raněného, možná mrtvého muže. Pak se rozhlédl, ukryl zbraň pod kabát a rozběhl se k Příkopům.
"Měli bysme zavolat policii," šeptala Markéta.
"Nefunguje telefon," řekla Veronika. Dívala se za prchajícím pánem. Na rohu postávalo několik bankovních strážců s pumpovacími brokovnicemi v rukou. Mávali na utíkajícího pána a ukazovali k Prašné bráně. Zřejmě ho varovali, aby běžel raději k nim, že na druhé straně je to nebezpečné. Zaváhal a pak k nim zamířil. Rozhodně nevypadali na to, že jeho čin kvalifikují jako zavrženíhodný a násilný.
Nálada byla vepsí. Zavřely dveře a zamkly. Přes sklo nalepily průhlednou páskou plakát, velebící krásy Katalánie, týden od šesti tisíc tří set korun. "To jsem ale byla blbá," šeptala Markéta. "Honza měl pravdu."
"Vykašli se na to," řekla Veronika. Cítila, že měla velký podíl na tom, že Honza odešel. "Zůstaneme tady."

"Za skleněnejma dveřma?" pískla Gábina. "Hele, Markéto, co kdybysme šly k Honzovi do bytu všechny tři?"
"Nemám klíče," řekla Markéta.
"On ti nedává klíče od bytu? A to s ním rok chrápeš?"
"Nech toho..."
"Holky, my se kvůli nějakýmu chlapovi neposereme," řekla Veronika. "Zůstaneme tady přes noc a ráno půjdem bydlet. Možná, že už pojede tramvaj."
Gábina se rozhodla, že se vypraví na Staré Město, že tam má jednoho kolíka, se kterým občas píchá a ten ji nechá přespat. Mohou jít s ní, jestli se jim chce, jenže nejspíš mu budou muset dát taky.
"On už je takovej. Je fajn," řekla Gábina.
Holky nechtěly, takže šla sama. Během večera obě kamarádky podnikly několik výzkumných výprav.
Směrem k Jindřišské se neodvážily, nedaleko byl Sherwood plný somráků a odtud zaznívaly další výstřely a křik. Na Příkopech byl větší pořádek. Měly tu sídlo banky a další instituce, které si mohly dovolit ozbrojenou ostrahu, takže je hlídali chlapi s pistolemi a brokovnicemi. Nejvíc se dozvěděly v nedalekém sídle cestovní kanceláře Čedok, kde měly kamarádky.
Získané informace doplňovaly temný obraz, načrtnutý Honzou Krylem, nositelem špatných zpráv. Kluci messengeři na kolech se tam občas zastavili, když pílili kolem, protože holky v Čedoku nebyly lakomé a neskrblily cocacolou.
Kleklo si všechno, říkali messengeři. Nejezdí nic, auta, tramvaje, metro, vlaky. Slyšeli, že spadlo i nějaké letadlo, avšak nebyla to zaručená zpráva. Ruzyňské letiště, to teď byla vzdálená cizina.
Somráci mají zlaté časy. Člověk až žasne, kolik jich tu najednou je.
Sherwood, tam je to nejhorší. Metro, jedna hrůza. Dole v díře se stalo něco děsného, ve tmě tam nastala panika, lidi se tam rvali a šlapali po sobě, spousta jich tam zůstala. Pakáž, která tam za normálních okolností žebrá, se nahrnula do temných prostor plných k smrti vyděšených lidí, a krade. Zato Václavák je bezpečný. Mafiáni a překupníci drog tam vzali otěže pevně do rukou a somráky a kapsáře tvrdě vypráskali z rajónu. Vyhnali ovšem i policajty, zkrátka, udělali se na Václaváku pro sebe.
Někdy před devátou dívky usoudily, že hrozných zpráv mají po krk. Holky čedokářky jim daly najevo, že o jejich další přítomnost nestojí.
Vrátily se tedy a zabarikádovaly se v kanceláři. Přespaly na kempingových lehátkách, kterých měly plnou skříň od dob, kdy teh- dy teprve začínající firma pořádala expedice za romantikou, což byly zájezdy v polorozpadlých autobusech, při kterých se přespávalo na odpočívadlech dálnic a na skládkách smetí.
Sobotní ráno bylo slunečné. Třetí dubnová dekáda slibovala pěkné počasí. Markéta s Veronikou vykoukly ven a přesvědčily se, zeje všechno při starém. Proud pořád ještě nešel a auta venku neodjela.
Uvařily si tedy na propanbutanovém vařiči kafe a posnídaly poslední balíček sušenek, který v kanceláři našly. "Takže si myslím, že jsme pro firmu udělaly dost," usoudila Markéta. "Zamknem krám a vypadnem odsud."
Skleněnou výplň dveří rozbije i vrabec, když si dá pořádný rozběh. Jenže mříž nejde stáhnout, elektriku přes noc nikdo neopravil.
Co se dá dělat? "Aspoň schováme počítač, aby nebyl tak na očích," navrhla Veronika. Přestěhovaly ho do skříně a zamkly, klíč schovaly do zásuvky. Sušenek bylo málo, po hořkém turkovi dostaly pořádný hlad. Byl nejvyšší čas vypadnout.
V Nekázance byl teď klid. Ve vozovce stála opuštěná auta. To byl legrační moment ze včerejšího večera: řidiči, kteří tu uvízli, se zdráhali svoje vozy opustit. Co když se něco stane a elektrika začne znovu fungovat? Přece nemohou nechat auto uprostřed ulice! Dlouho to trvalo, než první vzdorovitý řidič prohlásil, že "se na to vysere a nebude nikomu dělat vola", auto zamknul a odešel od něho.
Jen tu a tam byla na zadním sedadle schoulená postava zkřehlého spáče, odhodlaného vartovat třeba do soudného dne. Markéta si všimla, že drahé vozy byly opuštěné a hlídači se krčili nejčastěji ve škodovkách staršího data.
Hned na rohu Nekázanky a Příkopů potkaly manželský pár.
Byli to lidé přes čtyřicet, oblečení do omšelých svrchníků z výprodeje.
Měli tváře ducaté tukem a přesto v jistém smyslu tvrdé. Hluboké vrásky kolem úst a pod očima jim vtiskly rysy chamtivosti a sobectví.
Oba nesli po páru tašek, očividně narvaných jídlem.
"Dobrý den," řekla Veronika. "Kde se tady dá koupit něco k snědku?"
Mužský se zasmál.
"Koupit. Vy jste dobrá, slečno! Slyšelas Jíro? Přej koupit!"
"Nebav se s ní. Pojď domů," řekla žena. Valila se dál a kdyby Markéta neustoupila, praštila by ji taškou.
Muž, když obě dívky minul, se ohlédl.
"Měly byste sebou hodit! Jestli chcete něco... koupit."
Markéta se zadívala šikmo přes ulici k lahůdkářství. Černal se tam dav a zaznívaly odtud výkřiky.
"Vypadá to bledě, Veroniko."
"Fronta?"
"Kdepak. Spíš..." Zmlkla a přidala do kroku. Před bankou se několik mužů s brokovnicemi seskupilo do hloučku.
Ohlíželi se přes ulici a zřejmě si povídali o davu, očividně drancujícím lahůdkářství.
Z banky vyběhl strážce s velikým poštovním pytlem. Připojil se k ostatním a pak společně vyrazili rychlým krokem k obchodu. V polovině ulice jejich vůdce vystřelil do vzduchu.
"Budeme se jich držet," špitla Veronika. Popoběhla a ocitla se několik kroků za posledním z nich. Markéta ji váhavě následovala.

Výstřel brokovnice elektrizoval dav před rozbitou výlohou lahůdkářství, v níž nezbyla už ani slupka od salámu.
"Stůj, Veroniko," řekla Markéta. "Vykašli se na to. Půjdeme jinam."
Veronika se na ni ohlédla. "Kam jinam? Myslíš, že to bude jinde jiný?"
"Tady je to moc na ráně. Byl tu vždycky nával."
"Ty jsi dobrá, na ráně. Každej obchod se žrádlem je na ráně, když mají lidi hlad." Řekla to tvrdě a přesně.
Druhým výstřelem vůdce tlupy oznámil davu, že přichází šelma s delšími tesáky. Lidé, většinou postarší ženy s obrovitými taškami, začali neochotně uvolňovat vchod. Zevnitř se valil dým. Nad hlavami drancovníků se mihotaly plameny. Střelec vešel do vchodu a třetím výstřelem řekl "buďte tak laskaví a uvolněte nám místo".
Veronika už šla těsně za posledním z uniformovaných mužů.
"Kam se hrneš?" obrátil se na ni.
Usmála se na něho. "Tady dvě mají hlad."
Další dva se ohlédli. "Hlad?"
"Nepozveš mě?"
"Záleží na tom."
"Na čem?"
"Jak budete hodný."
Veronika se ohlédla po Markétě. Ta stála o krok nazad. Slyšela každé slovo. A je to tady. Přišlo to dřív, než se dalo čekat. Veronika s nimi půjde a bude na ně hodná. Ona je taková. Já ne. Já nejsem taková.
Nebo prostě... nemám ještě tak velký hlad?
"Budem hodný jako koťátka. S drápkama," zavrněla Veronika.
Zase se poohlédla po Markétě. Ta zavrtěla hlavou a rozběhla se směrem k Můstku. Po několika krocích se ohlédla a spatřila, jak Veronika vstupuje s muži v modrých uniformách do dveří, odkud kvapně vycházejí spílající ženské s taškami.
Mám hlad, uvědomila si. Veronika taky. Cítila se najednou strašně osamělá. Byla to pravda? Je to teď všude stejné? Fronty se daly čekat, ovšem... rabování? Co to do lidí vjelo?
Před budovou ČKD spatřila další dav. Tam vždycky bylo plno.
Černý obchod pod bezradným dohledem policie. Kurvy, drogy, skořápkáři, kapsáři a žebráci, kejklíři a čumilové. I teď tam byla podívaná.
Lidi tam stáli a mlčky se něco pozorovali. Když přišla blíž, spatřila pod podloubím ležet dlouhou řadu zkrvavených mrtvol.
"Už by je měli začít odvážet," řekl někdo.
Druhý mu odpověděl: "To jo, jenže jak, když nic nejezdí?"

4.

Ke konci týdne měl sotva který člen dvora náladu a čas vzpomínat na první noc éry elektrické smrti. Starosti, které si do Strakovy akademie přinesli muži a ženy v průběhu prvních hodin katastrofy by jim musely připadat absurdně nicotné, až dokonce komické.
V těch prvních hodinách zde převládala obava z války. Spolu s ní se dostavila starost, jak budou lidé posuzovat chování těch, kdo v kritických hodinách drželi otěže moci. V moderní době tu byly precedenty dva, rok 1938 a 1968. V obou případech vládnoucí reprezentace zklamaly, jak Benešova vláda, tak Dubčekovo stranické vedení. Po dalších třiceti letech se přivalila další krize. Jak si počínat lépe, tato otázka ležela všem v hlavě.
Pokud zhroucení energetického a komunikačního systému je předzvěst války, Česká republika se jí bude aktivně účastnit, v tom byli zajedno klíčoví státní činitelé, kteří se po půlnoci setkali při neformální poradě.
Prezident republiky i premiér, ministr vnitra, šéf bezpečnostní služby Stanislav Devátý i náčelník generálního štábu Šedivý, doprovázení nejbližšími spolupracovníky, byli v tomto ohledu zajedno.
Válečnické úvahy však brzy zapadly za obzor zájmu. Od planých strategických úvah vláda velmi rychle přešla k řešení ryze praktických otázek.
Někdo zaklepal na dveře a hned, aniž čekal na odpověď, je otevřel. Byl to ministr zdravotnictví Miroslav Macek, který nebyl na poradu pozván. Nedbal rozhořčení samopalníka v maskáčích a prorazil si cestu.
"Omlouvám se," řekl Macek. "Myslím však, že byste o určitých věcech měli vědět." Fakta, s nimiž je seznámil, byla děsivá.
Během odpoledne a večera jeho ministerstvo shromáždilo zprávy ze stovky zdravotnických zařízení z Prahy a blízkého okolí, odkud dorazili poslové, rozumí se samo sebou na kolech.
Totální výpadek energie stál bezprostředně život pětaosmdesát lidí, kteří byli v jednotkách intenzivní péči na přístrojích. V osudnou dobu probíhalo pětačtyřicet složitých operací. Chirurgové je dokončili při denním světle a záři petrolejky, nicméně dvanáct lidí zahynulo zřejmě vinou nepříznivých podmínek.
Macek si neodpustil vylíčit drastickou scénu z Vinohradské nemocnice, kde jednomu muži právě amputovali nohu, když zhaslo světlo. Kotouč pily uvízl v kosti a bylo nutno ho vypáčit dlátem.
"To byl jen začátek," řekl Macek. "Řetězové havárie tramvajových souprav stály desítky životů jenom v Praze. Počet raněných jde do tisícovek. A myslím, že ty lidi, co měli peace-makery, taky můžeme odepsat. Na Jižní spojce najely kamiony do kolony stojících aut. Nedočkavý kuřák si tam zapálil cigaretu, bouchlo to a bylo asi dvacet mrtvých. V metru nastala panika, právě tak jako v přeplněných obchoďácích, počty obětí se ještě nepodařilo přesně zjistit."
Nakonec vynesl poslední trumf: "U Jinonic spadlo letadlo s dvěma sty cestujícími. Nikdo nepřežil. A z Ruzyně hlásí, že

v daném okamžiku bylo nad územím České republiky deset letů leteckých společností, malá letadla v to nepočítaje."
"To víme," přerušil ho generál Šedivý, rozmrzelý tak neformálním příchodem ministra, jehož přítomnost nepovažoval v danou chvíli za nezbytnou. "Jenže toto všechno není na pořadu dne. Nyní rozhodujeme o strategických otázkách, takže..."
"Já mluvím o problému strategického významu," nenechal se odbýt Macek. "Co budeme dělat s mrtvolami? Obě pražská krematoria stojí. Bez elektřiny jejich pece nefungují. Mrazicí boxy v nemoc- nicích roztávají. Těla nebožtíků musíme neprodleně pohřbít. Záchranné čety pracují v metru ve světle propanbutanových lamp. Těla zatím shromažďují ve stanicích. Není dost přepravní kapacity, nejdřív je nutné postarat se o raněné."
"Jakou mají hřbitovy kapacitu?"
"V Praze se do země nepohřbívá," řekl Macek.
"Tak se zase začne!" rozhodl Klaus.
Macek vnesl dojednání dvora nový podnět. Už v nejbližších dnech to neměly být problémy strategické a politické, které dvůr ve Strakově akademii zaměstnávaly nejvíc.
Co s živými a co s mrtvými, to byla základní otázka této doby.
Macek dostal za úkol se s tímto problémem vypořádat.

5.

V sobotu ráno měl Jindra Hřivnáč kocovinu, jako po amputaci hlavy. Spolu s Růžou a kamarády pili hluboko přes půlnoc. V plesnivém domě bylo veselo, jako už dlouho ne, a přísun láhví neutuchal, neboť rozjaření kumpáni navštěvovali pohostinská zařízení v nejbližším okolí a bez rozpaků je rabovali.
Probudil se před polednem, pozvracený, zkroucený pod stolem.
Otevřel jedno oko a spatřil, jak shora visí dvě nohy. Nedovedl pochopit, jak je možné, že jedna noha je mužská a druhá ženská. Divná věc, uvažoval. Je to chlap, nebo ženská? Má pinďoura nebo píču? Že by jedno i druhý? To by bylo dobrý. Nebo nic? To by bylo blbý.
Obrátil se na bok a něco tvrdého ho zatlačilo. Zašátral dlaní a vzápětí si připadal, jako kdyby stolu podklesly nohy a deska, obtížená podivným tvorem, napůl mužem, napůl ženou, se mu zřítila rovnou na obličej.
Nahmatal pistoli. V zamlžené hlavě se mu rozsvítilo. No jo, včera k večeru... To zavinil Pista, ten debil, zavedl ho na Plzeňskou, tam stály auťáky, bylo to tak krásný a šílený a policajti byli takhle malinký a on se neudržel a dal jim přes držku a sebral jim pistoli!
Pista kňučel, že je v podmínce, chtěl to hodit na něho, jako vždycky, krysa jedna podrazácká!
To je průser, pomyslel si Jindra. Tak tohle je velikej průser. Já jim sebral pistoli a jednomu jsem rozbil držku! Všechno popřu, rozhodl se.
Jenže pak se rozpomínal dál. Proto se tady tak strašně pařilo!
Všichni kamarádi měli radost, že s kurvama policajtskejma tak zatočil a nosili flašky, kristepane, voni je kradli v hospodách tady všude kolem, protože bylo zhasíno a výčepáci se podělali, když se na ně sesypalo tolik ostrejch hochů, to bude průser...
Zbědovaný Hřivnáč se vyhrabal zpod stolu, chytil se desky a dokázal se vztyčit. Na desce ležel jeden chlap a jedna ženská, to bylo vysvětlení záhady. Voni tu nejspíš šukali, uvažoval Jindra pochmurně.
Ženská, to byla přece Margit kapsářka, měla vyhrnutou sukni a pod ní holou, ona vždycky chodí naostro. No a pokérovanej Fanda měl rozepjatý kalhoty, jak by ne, prase jedno. Kde je Růža?
Objevil ji v kupě spáčů na hromadě matrací. Vzpomněl si na tu malou svini Katku. Ať se rozhlížel jak se rozhlížel, nikde ji neviděl.
Pak si uvědomil, že ji postrádal už včera večer a že slíbil pětikilo každýmu, kdo mu ji přivede. Jéžiš, přemýšlel nešťastně. Já včera rozdával pětikila, já vůl. S takovým průserem na krku.
Připotácel se k vypínači a cvaknul. Elektrika pořád ještě nešla.
Chtěl si pustit tranzistorák, jenže přístroj měl zřejmě vybité baterky.
Svinskej den. Zvedl se mu žaludek a nahnul se nad dřezem, aby se do něho vyzvracel. Nebyl první, koho to napadlo.
Venku se ozvaly hlasy. Policajti, napadlo ho. V tu chvíli ho přemohla křeč a z úst se mu vyřinul žlutý páchnoucí proud zbytků alkoholu a žaludečních šťáv.
"Já se ho zeptám," slyšel zvenčí Pistu.
Co blbne, ten kretén, ještě ty policajty nasere, blesklo dávícímu Jindrovi hlavou. Nepochyboval, že před dveřmi je hlídka.
Ozvalo se uctivé zaklepání. Jindra zatočil kohoutkem. Voda nešla. Zalapal stranou, kde viděl láhev fernetu. Musíš to zlomit, jseš chlap, poručil si a loknul rovnou z hrdla. Pak se otočil ke dveřím.
"Jo," řekl.
Pista uctivě vsunul hlavu dovnitř.
"Pojď ven," řekl Pista.
"Je tady Dada a Kohoutová. Že abys je rozsoudil."
Co je to za blbost, napadlo Jindru. Vratkým krokem vyšel ze dveří. Před sebou spatřil dvě ženy ze sousedství. Vzezření, i jindy ne zcela vábné, měly značně pocuchané. Jak to Jindra odhadoval, vyřizovaly si něco mezi sebou ručně. Když spatřily Jindru, spustily jedna přes druhou.
"Ona mě okradla svině jedna zkurvená sebrala mi tašku já tam byla dřív kurvo já ti dám přes držku jen to zkus svině..."
"Tak dost!" zařval Jindra. Všiml si, že ze dveří domků vykukují zvědavé tváře. "Kde máš starýho?" oslovil

Kohoutovou.
"Dóda ho pobil."
"A kde je Dóda?" obrátil se na Dádu.
"Šel někam do prdele."
Kohout je pobitej a Dóda v prdeli... Proč ty dvě krávy mám rychtovat já? uvažoval Jindra. A proč ne? uvědomil si. "Vo co de," zeptal se.
S pomocí Pisty z nich vydoloval dílčí informace, z nichž s nemalou námahou sestavil konečný obraz.
Obě ženy rabovaly koloniál na Plzeňské. Lup dávaly jednak do svých osobních tašek, jednak do jednoho pytle. Spor se točil kolem otázky, čí je obsah pytle, zda Kohoutové, která ho našla nebo Dády, která ho naplnila víc než z poloviny.
Rabovaly kšeft, táhlo Jindrovi hlavou. A co policajti? "A co policajti?" hlesl. Otázka z něho vypadla a hned v zápětí zalitoval, že ji vyřkl. V jistém smyslu na sebe prozradil, co ho zajímá nejvíc.
"Jaký policajti?" odpověděl otázkou Pista. "Ty jsou přece od včerejška v prdeli!"
Jindra spatřil v očích obou rozvaděných žen číhavou ostražitost.
Měřily si ho, zvažovaly. Že by Jindra byl měkkej? Já jsem tady king, řekl si Jindra, teďko, když jsou policajti v prdeli. Já vám ukážu, svině, jak jsem měkkej!
"Kde je ten pytel?"
"Hlídá ho Tonda Málků."
Jindra vytáhl pistoli z kapsy a přejel dlaní po hlavni. Pak zbraň znovu uschoval. Usmál se. Fernet mu udělal dobře. Ukáznil rozhoupaný žaludek stejně úspěšně, jako on zvládne ty dvě krávy.
"Jestli z něho něco ťuknul, urvu mu koule."
Kráčel pak uličkou až na roh, kde čekal Málek s několika feťáky.
Pista mu cupital po boku.
"Jak to dole vypadá?"
"Furt stejně. Nejezdí nic, ani auta, ani tramvaje. Na chodníku lézej mrtví, představ si to! A lidi filcujou krámy i bejváky."
"A policajti?"
"Měl bys vidět, co zbylo z toho jejich auta!" uchechtl se Pista.
Úkosem se na Jindru podíval. "Co furt máš s těma policajtama? Snad nepouštíš bobana kvůli včerejšku?"
"Seš blbej, nebo co?" vyjel na něho Jindra.
Byli už skoro na konci ulice. Slyšel, jak Málek říká lidem shromážděným kolem střeženého pytle: "Nesahejte na to, nebo Jindru naserete."
"To je správný slovo," pochválil ho Jindra. "Ukaž pytel."
Byl z juty, pěkně napěchovaný konzervami a krabicemi nudlí a špaget. Žrádla na tejden pro něho a Růžu. Sebere jim ho. Když budou držkovat, nakope je do prdele. Dodá i Kohout jsou v hajzlu a i kdyby se vrátili, zmákne je. Jsou měkký. Nažere se. Je tady na Buďánkách king. Oni za ním přišli, aby je rozsoudil, ne aby je okradl. Jenže, jak je rozsoudit? Když jim řekne, aby se rozdělily, začnou se rvát, jakmile se jim otočí zády a ještě o něm řeknou, že je blbej a měkkej.
Sakra, ta blbá ožrala Růža kdyby tu byla, ta v těchhle ženskejch věcech má lepší rozum. To nejsou ženský věci, vole, napomenul sám sebe. Tady jde o koule. Kdo bude mít největší koule na Buďánkách, o to šlape.
"Tak bělejte," řekl tak nahlas, aby všichni slyšeli, "když se dělá filcuňk, tak ať máj všichni. Filcuňk se bude dělat pořádně. Abysme měli všichni co žrát furt. A kdo bude čorovat pro sebe, toho nakopu, až mi posere špičku."
To byla řeč vpravdě státnická a ozval se dokonce potlesk. Jindra cítil, že má žaludek měkoučce vyložený sametem. Pak mu přejel stín po čele.
"Už jste mi našli tu mou holku?" obrátil se na Pistu.
"Voni všichni filcovali žrádlo..."
"Neserte mě! Chci ji tu mít co nejdřív!"
Pista se nahrbil a pak se otočil k ostatním. "Slyšeli jste, co Jindra říkal? Najděte tu holku, nebo... nebo vás nakopeme do prdele!"

6.

V pondělí ráno se Honza Kryl probudil dosti pozdě na svoje zvyklosti. Jarní slunce mu už svítilo do oken a malovalo na stěny žluté geometrické obrazce.
Honza ležel na rozměrné palandě, kam by se vedle sebe naskládalo pět spáčů a všichni by měli dost prostoru na to, aby se mohli v noci vrtět.
Začal toto neobvyklé lůžko budovat hned po rozvodu s Monikou.
Zamýšlel vytvořit ideální pelech pro neřesti, aby se na něm daly provádět i složité erotické kumšty, jaké se ukazují v pornografických filmech, skupinový sex nevyjímaje. I na ten došlo v prvním roce po rozvodu.
Postupně v Honzovi nadšení pro promiskuitu opadlo. Došel k poznání, že tucet anonymních nebo takřka anonymních dívek znamená v úhrnu přinejmenším stejnou buzeraci, jako jedna neanonymní.
Holky je třeba shánět a organizovat a zapisovat do diáře a pamatovat si aspoň najeden večer jejich jméno a snažit se a činit se a dělat pašáka a být jednička, protože tyhle holky nejsou zvědavé na nějaké flákání a pauzírování ve věcech aplikovaného sexu.
A tak skončil Honza u Markéty, která původně měla být jedním z mnoha bezejmenných polínek jeho řeziva. Rozměr palandy poněkud redukoval, protože u stěny vystavěl police na knihy, a vedle žebříčku na palandu se mu vešel dokonce i psací stůl.

Otevřel oči a vzpomínal na Markétu. Hořká pachuť mu připomněla realitu. Zdálo se mu, že sluneční světlo přilepené na stěnu místnosti jako na mucholapku potemnělo.
To svinstvo, elektrická smrt, trvalo přes celý víkend. Honzova noční směna z pátku na sobotu se zvrhla v pitku. Zúčastnil se jí s mimořádnou ochotou. Po třetí skleničce usoudil, že vše, co prožil, je vlastně pitomost a shoda náhod a že jenom měkkota a blbec by propadal panice. Muži pili, dokud bylo co a pak se rozešli do kanceláří, dílen a kamrlíků, kterých tu bylo dost pro každého.
Ráno se probudili s parádní kocovinou a dosti bídně se rozešli, jeden jako druhý, s výjimkou Míly Herwiga. Ten někam zalezl už ze začátku večera.
Cesta z Kobylis do Bubenské ulice byla klidná, nejspíš proto, že Honza směroval svoje kolo do vedlejších ulic. Samozřejmě, i tam nacházel stopy elektrické smrti, především opuštěné automobily a hloučky debatujících lidí, a když na Rokosce sjel na hlavní třídu a blížil se Trojskému mostu, viděl vykolejené tramvaje, navršené do příšerné hromady. Několik vojáků se samopaly mu vstoupilo do cesty a autoritativními gesty ho hnali na druhou stranu ulice. Přejel most a byl rád, že mu vojáci kolo nesebrali, jak se o to včera pokusili policajti poblíž ministerstva vnitra.
Bylo mu špatně od žaludku a v duši měl bídný pocit při vzpomínce na Markétu. Prokličkoval až do své ulice, kde většina aut byla už opuštěná, některá poznamenaná nočním řáděním vandalů. Hlavně drahá auta měla rozbitá skla a vyrvanou muziku.
Loupeživá nočňátka nevzala na vědomí, že žebříčky hodnot se v této době mění, přičemž jakékoli zboží a statky závislé na elektrické energii se v nich blíží nule.
Vynesl kolo do patra, vklouzl do bytu a zamkl za sebou, s pocitem úlevy, jako kdyby se odřízl od mizerného světa, který si usmyslel ho ubuzerovat k smrti. Nenechám se buzerovat nikým, ani světem, ubezpečil se.
Spal až do oběda. Pak si chtěl na plynovém sporáku ohřát hovězí guláš z konzervy. Plyn nešel. Snědl tedy guláš studený a znovu se zachrul do pokrývek rozhozených po celé ploše palandy o rozměru královského velelože.
Neděli strávil uklízením, četl si knížku a podnikl několik opatrných výprav do nejbližšího okolí. Na ulicích ucpaných zmrtvělými auty tu a tam potkával hloučky debatujících lidí. Vyprávěli si historky o lidech, kteří zůstali viset ve výtahu, o tom, jak oni sami málem jeli tramvají, zrovna jednou z těch, co na Strossmeyeráku tak špatně doslova dopadly. Kupodivu převládal pocit jakéhosi pochmurného uspokojení.
Všichni, kteří tu stáli a tlachali, dopadli dobře, vyvázli, uhnuli, nenechali se zatáhnout ani do výtahu, ani do tramvaje a v noci zůstali doma, takže gauneři je nezmasakrovali, jako se to stalo těm druhým.
Honza si z útržků hovorů nahodile zachycených uvědomil, že tito lidé si kladou za čest a za potvrzení správnosti způsobu, jakým vedou svůj život, že se jim nic nestalo. Neštěstí se přihodilo těm druhým, kteří byli tak všeteční, že nalezli do tramvaje tam nahoře u Brouka a Babky, jen si představte, paní, ona byla líná ujít čtyři bloky a takhle dopadla, dočista jí to utrhlo hlavu, tohle říkal pan Sedláček, viděl to svejma očima, kvůli čtyřem blokům chůze, tak to povídala paní, která do tramvaje nevlezla a tudíž se jí nic nestalo, odměnou za ctnostný život a spravedlivé smýšlení.
Uspokojení nad vlastním osudem, to byl jeden leitmotiv vyposlechnutý z náhodných hovorů.
Druhým leitmotivem bylo rozhořčení nad všeobecně vládnoucím bordelem. Vinu za nastalou situaci nesla pražská radnice v čele s Koukalem, dále pak vláda, politické strany a vůbec celý systém, ovládaný bolševiky, kteří dovedli stát k poměrům za bolševiků nevídaných.
"Taky zhasínalo světlo, to je pravda. Nejdýl na hodinu, na dvě," slýchal Honza ze všech stran.
"Pak to opravili. Proč? To je jasný. Každej šéf musel bejt v partaji a kdyby na svoje lidi nedohlídnul, měl by průser u partajních papalášů. Kdežto dneska? Prosím vás, pani, dneska je všechno každýmu jedno, jde jen o prachy. V neděli se vám každej na všechno vykašle. Uvidíte, oni to daj dohromady až v pondělí a ještě si na tom někdo namastí kapsu."
Tento příběh Honza slyšel v bezpočtu obměnách za své výzkumné cesty. Byly to řeči naivní k pousmání. Honza si byl už jist, že elektrická smrt není nic, co by kdokoli dal hned tak do pořádku.
Právě to je na smrti zarmucující, že jde o nezvratný proces, o přerušení dosavadní danosti.
Jestliže nastala elektrická smrt a elektrika přestala fungovat, došlo k něčemu nenapravitelnému, co ponese trvalé důsledky.
Postupně si uvědomoval, že z toho v sobě cítí jakousi pochmurnou radost. Pocházela z jiného zdroje, než naivní uspokojení babek, které přály neštěstí pasažérům tramvají a lidem ve výtahu.
Teď se ukáže, co v kom je, formuloval v sobě Honza svoje nové krédo. Svět teď bude jiný a budou v něm platit nové zákony.
Ervín Mátala se svými milióny nahamouněnými z pochybné restituce, jak ten obstojí? A co Míla Herwig, ten nafoukaný génius, který v pátek večer někam zalezl a nechtěl s nikým mluvit? To jsou jedničky v světě, co skončil ve čtvrt na čtyři v pátek odpoledne.
Honza kráčel kolem obchodů s potravinami. Všechny měly rozbité výlohy, vyceněné pusté kaverny. Měly otevřené vchody a v nich se poflakovali vyzývaví týpci, kteří tu bezpochyby střežili to, co bylo dosud uvnitř.
Během soboty podnikavci už dokázali obchody a jistě i restaurace a skladiště pořádně probrat. Co ale bude dál? Copak chtějí navždy žít z potravin ukradených v sobotu osmnáctého dubna?
Nastává čas pro silné lidi, vycvičené v pocitu vzdoru. Pro lidi, kteří měli hajzla bráchu, co jim ani nechtěl půjčit favorita.
Pro lidi podnikavé a energické.
Pro lidi v sedle horského kola.

7.

Uvědomil si s náznakem studu, že i on trochu uvěřil mýtu, že někdo dá to svinstvo v pondělí do pořádku.

Slezl po žebříčku z palandy a ledabyle pleskl do vypínače. Nedokázal oklamat sama sebe. Těšil se, že se rozsvítí světlo a že se usměje na zářící žárovku a řekne si, vždyť to byla jenom blbost, v televizi nám večer řeknou, kdo ten malér zavinil a kdo ho odskáče a byl zklamaný, že se to nestalo.
Elektrická smrt trvala dál.
Bosky přešel do komůrky s umyvadlem, sprchovým koutem a záchodem a otevřel kohoutek. Voda tekla tenkým umrněným čůrkem.
Lekl se a rychle vrazil gumovou zátku do odtoku. To se dalo čekat, že i voda přestane téct! Chlemtavě se napil a mokrýma rukama si přejel po obličeji.
Epocha elektrické smrti bude pro lidi silné a páchnoucí.
Někdo zaklepal na dveře. Podle zvuku poznal, že je to žena.
Byla v tom klepání ostýchavost i podtext vyzývavosti, snad i koketérie.
Honza si rychle vytlačil do úst trochu zubní pasty a rozpustil ji slinami. Teprve potom šel ke dveřím. Byl si jist, že je to Markéta.
Těšil se na ni.
"Kdo je," řekl energicky, aby dal najevo, jak je silný a jak málo se nechá buzerovat.
"To jsem já, Monika," ozvalo se za dveřmi.
Byla to jeho bývalá žena. Ztuhl.
Udělal toho hodně pro to, aby ji vypudil z duše. Ostatně, to co dělal, nebylo nic mimořádně nepříjemného ani namáhavého. Většina toho se odehrála vedle v místnosti, na palandě o rozměru královského lože.
Otevřel. Byl rád, že tu stojí jen v trenýrkách. Měl širokou vypracovanou hruď porostlou kadeřavou srstí, ani moc, ani málo, prostě tak, jak to má být. Trochu vtáhl ramena dozadu, aby vynikla kresba prsních svalů. Zůstal stát ve dveřích.
Monika. Vysoká tmavovláska s velkýma, skoro černýma očima.
Na ženu možná trochu velký nos a široká ústa. Kdyby neměla ve zvyku se skoro pořád usmívat, vypadala by snad přísně, budila by ostražitost a nevoli. Honzovi dlouho trvalo, než pochopil, že dobrosrdečnost je její maska, za níž se skrývá houževnatá cílevědomost, napřená kupříkladu na to, aby jeho, Honzu, ubuzerovala k smrti.
"To jsou k nám hosti," řekl chladně.
"Ahojka. Jak se máš?"
Pokrčil rameny. Ze dveří se nehnul.
Měla na sobě tmavomodré šaty z lesklé syntetické látky, vpředu rozepínací, s volným košilovým límcem. Na tuto roční dobu vypadaly příliš letně, přestože venku svítilo slunce a bylo teplo, jistě přes dvacet stupňů. Na nohách neměla punčochy.
Usmívala se. Voněla přesně tak, jak za starých časů, kdy ji poznal a miloval. Jedno i druhé ho naštvalo. Věděl, že za veselými světýlky v očích se tetelí obava a že na sebe napatlala Impuls právě proto, že ho kdysi ta trochu sprostá agresivní vůně dráždila.
Na druhé straně, přišla za ním ona, Monika. Dobře pochopila, že bude potřebovat ochranu, kdežto Markéta... Co s ní asi je? Kde je?
Proč tady není s ním?
Možná už bídně dopadla, jako ta babka, co byla líná jít čtyři bloky a tramvaj jí na Strossmayeráku urvala hlavu.
Ustoupil. "Pojď dál."
"Díky," vplynula dovnitř. Nikdy tu nebyla, zůstala bydlet v jejich bytě v ulici Jana Masaryka na Vinohradech. Nechala si byt, zrovna tak jako jeho jméno Monika Krylová a auto a konto v bance.
Odjel od ní na kole a všechno, co mu patřilo, si vezl v báglu na zádech.
Rozhlížela se kolem sebe a připadalo mu až legrační, jak moc mu její gesta a náklon hlavy připomněly dívky, které sem vcházely, ta polínka do řeziva. Ty se taky tvářily důstojně a dělaly, že je zajímá, co má na poličce s knihami, a šlo jim jenom o dobrodružství, právě tak jako on stály o to, aby si udělaly zářez na pažbě, i on byl polínko v jejich řezivu. A když došly k palandě, která se tyčila ve dvoumetrové výšce a vedl na ni žebřík, obracely se a se smíchem něco podotýkaly.
Třeba: "Tak tohle je hnízdo pro pořádnýho ptáka."
Monika, když došla k palandě, se taky otočila.
"Ty prasáku," řekla stručně.
Sklopila oči a zadívala se mu na trenýrky. Tenká látka nemohla erekci ukrýt. Přistoupila k němu a objala ho tak, že mu sepjala ruce za šíjí.
"Pomůžeš mi nahoru?"
Teď už budou šoustat jenom silný, uvědomil si Honza Kryl.
Bacha, ozval se vnitřní hlas. Nedělej ze sebe vola. Jakmile se jednou necháš komandovat, ať v čemkoli, zůstaneš v tom lítat. Bude tě zase buzerovat.
Odstrčil ji od sebe. Měla pootevřené rty. Erekci měl tak silnou, že to až bolelo. Chytil ji za ramena a prudce ji otočil k sobě zády.
Kdyby měl vyhovět vnitřnímu hlasu, odstrkal by ji až ke dveřím a vyhodil.
Před elektrickou smrtí bych to udělal, pokusil se uchlácholit vnitřní hlas. Teď je to jiné. Budu se chovat přirozeně, jako živočich.
Nastala doba pro silné živočichy.
Vydechl a prudce Moniku dovedl k psacímu stolu. Tam ji pravou rukou povalil horní polovinou trupu na hromady knih, které se na stole válely a levou rukou jí vyhrnul sukni až nad hýždě.

Trochu ho překvapilo, že neměla kalhotky. Ta svině s tím počítala, uvědomil si a to už jí kopnutím rozrážel nohy od sebe, aby do ní vzápětí vnikl.
Její křik, ten nebyl hraný. Neurvalost, s jakou ji pojal, ji ponížila a vzrušila zároveň. Prudce vycházela vstříc jeho rázům, oba zrychlovali tempo a dospěli k vyvrcholení takřka naráz, ona o něco dřív, takže stačil ještě ucítit křečovité stahy její pochvy. Při ejakulaci mu slabostí poklesly nohy a přilehl jí trupem na záda.
Když opojení přešlo, uvědomil si, že Moniku objímá.
"Honzo..." zašeptala.
Pustil ji a zvedl se. Vytáhl z ní úd, v němž zůstalo ještě dost erekce na jedno číslo americkým polotuhým, jak této praktice říká Franta Pachman.
Hergot, že já udělal kravinu, uvědomil si. Natáhl si trenýrky a ustoupil. Zůstala ještě chvíli ležet, takže mohl pozorovat její hýždě a temnou štěrbinu pohlaví. Ta kunda se mi směje, napadlo ho. Má hubu od ucha k uchu. Hergot, já udělal blbost. Měl jsem ji vyhodit!
"Co chceš?" zeptal se jí.
Vstala a pomohla si při tom rukama.
Divadýlko, pomyslil si.
Pak se otočila. "Mám hlad," řekla. "Nemám vůbec co jíst."
"Přišlas mi dát, abych tě nechal nažrat?"
Usmála se.
"Když tomu chceš tak říkat...dobře. Ať je po tvým. Je to tak."
"Chceš se na mě přilepit," konstatoval.
Přimhouřila oči.
"Ne, Honzo. To fakt ne. Vím, že bys to nesnes. Ty jsi silnej chlap... To jsem teď viděla. Vždycky jsem to věděla!"
"Nech toho. Neskočím na to."
Svěsila trochu hlavu. Dlaní si přejela klín a vzdychla.
"Nikdy jsem tě ze sebe nepustila, a teď tě mám v sobě zase.
Nebudu tě otravovat. Půjdu. Jenom mi dej trochu jídla."
"Jak víš, že nějaký mám?"
"Copak už nenakupuješ na měsíc dopředu?" usmála se.
Nenáviděl nákupy a po každé výplatě se několikrát otočil s krosnou a nanosil domů výživu, jak tomu říkal. Holky se mu smály, že je křeček.
I Monika se tomu posmívala, dokud byli spolu. Co na tom, že se smály. Bylo to pohodlné.
"To teď budeš dávat každýmu... za konzervu? Za housku? Za slupku od buřta?"
Podívala se na něho. Měla vlhké oči. Mezi rty jí svítily zuby.
Přes clonu voňavky ucítil její pohlaví. Ponižování a urážky ji znovu vzrušily, zase ho chtěla, to nehrála, poznal to, čišelo to z ní.
"Mám hlad. Ty jsi silnej. Ty vždycky budeš mít jídlo. A dáš mi najíst, když přijdu... A zase odejdu."
Takhle si to vymyslela. Bude dělat kurvu, ale ne tak docela.
Konec konců, jmenuje se Krylová, je to moje bejvalá! Markéta se na mě vykašlala, ano, i o tom se v tuhle chvíli dokázal přesvědčit.
Silnej chlap potřebuje ženskou ve světě elektrické smrti, a jak to, že to pochopila Monika a ne Markéta? Její chlap, ten Trachta, za kterého se po rozvodu provdala, je takovej Jouda, že ji ani nedokázal přesvědčit ke změně jména. Trachta, a má za ženu Krylovou.
Je to moje jméno. A moje ženská, pořád. Pomalu přešel k oknu, snad aby se přesvědčil, že dole pořád ještě uvidí opuštěné automobily, tu absurdní plechovou řeku zamrzlou v nepocítitelném mrazu, který se přihnal bůhví odkud jako jedenáctá rána egyptská.
Na protějším chodníku, pod reklamním billboardem firmy Camel, znázorňujícího silného chlapa v zálesáckém, vychutnávajícího cigaretu na břehu divoké bystřiny, spatřil mužskou postavu. Chlap se díval vzhůru, do jeho okna a jakmile se Honza objevil, rychle se otočil a zadíval se někam do černého křoví pod billboardem.
Honza ho stačil poznat. Nebyl to nikdo jiný, než Trachta. Strnul.
Takhle je to tedy.
Uvědomil si komiku situace. Bezmála by udělal náramného vola tomu párečku, paní Krylové a panu Trachtovi... Jenže, je to tak?
Opravdu dělal vola? Jak se na to dívá pan Trachta? A jak se na pana Trachtu dívá paní Krylová, co si o něm myslí, jaký má vztah k chlapovi, který jí dovolil jít nahoru... který ji tam možná dokonce poslal?
A musel vědět, co se tam stane?
Elektrická smrt...opakoval si Honza. Nezasáhla jenom elektrickou síť a telefony a akumulátory a dynama... Zasáhla i lidi.
Otočil se k Monice. Pochopil, že ona ví, co se stalo, že oknem jejího muže venku uviděl. Čekala, jak se Honza zachová. Stála s levou rukou spuštěnou podél těla a s pravou pokrčenou tak, že se konečky prstů dotýkala krční tepny. Ústa měla pořád pootevřená, jinak, než před chvilkou. A byla cítit vulgární voňavkou Impuls.
"Dobře," řekl Honza a rychle kráčel z místnosti ke kuchyňskému koutu. Otevřel skříňku na potraviny a sundal z police dvě konzervy s hovězím masem. Položil je na kuchyňský stůl vedle plynového sporáku a po krátkém zaváhání přidal ještě krabičku olejovek.
Pak dvířka skříňky zavřel. To už se přišourala Monika. Chtěla něco říct. Nedal jí příležitost. Podal jí konzervy. "Tak dobře," řekl.

"Zase někdy přijď."
Obešel ji opatrně, otevřel dveře a když procházela, o půlkrok ustoupil, aby se ho nedotkla. Když vyšla, otočila se po něm a chtěla něco říct. Zavřel dveře.
Pak pomalu přešel k oknu a ukryt za jeho zárubní se díval na záda muže, která stál pod billboardem a pozoroval zčernalé křoví.
Uplynulo několik minut. K muži přistoupila žena v modrých šatech a něco mu řekla. Prudce se otočil a vyťal jí dva, tři, pak čtvrtý políček.
Chytila se za obličej. Něco upustila, muž se rychle sehnul a sbíral to.
Zvedl hlavu a podíval se někam stranou. Vstal a dal se na útěk. Zmi- zel Honzovi ze zorného pole. Žena šla pomalým, trochu vrávoravým krokem tím směrem, kudy utekl muž.
Neušla ani dva kroky, když kolem ní přeběhla skupinka černovlasých kluků ve věku tak od sedmi do dvanácti, ti starší měli v ruce klacky.
Potom Honzovi odešla z dohledu i žena. Chvilku ještě čekal u okna a potom vyšplhal po žebříku na palandu a přemýšlel o elektrické smrti.

8.

Markéta Panušková se dostala domů až v sobotu po poledni, hladová, utrmácená a taky nevyspalá po neklidné noci strávené na kempingovém lůžku v kanceláři. Nervy měla nadranc. Za celý život nespatřila tolik hrůz, jako při této cestě. Ulice byly skoro vylidněné, což v praxi znamenalo, že neviděla nikoho slušného a důvěryhodného. Zato spatřila bezpočet hloučků všelijakých existencí, obtížených vaky s jídlem. Prakticky všechno potravinové obchody a restaurace, které cestou minula, byly vyrabované.
Mnohé i hořely. Zpočátku požáry počítala, jakmile došla ke dvacítce, nechala toho. Opuštěné automobily blokovaly vozovky.
Tohle vadilo nejmíň, protože provoz nebyl doslova žádný, jen tu a tam se míhal cyklista, zásadně po chodníku.
Nadávala si, jak byla pitomá, že se rozhádala s Honzou. Myslel to dobře a chtěl jí pomoci. Proč jenom jí to líp nevysvětlil? Na druhou stranu, copak mohl někdo uvěřit, že se venku děje tohle?
Brzy se naučila vyhýbat ulicím s tramvajovými kolejemi. Spatřila příšernou barikádu neurčitelného množství tramvajových vozů, opřenou o Bílou labuť na Václavském náměstí, někdejší Dům potravin.
Vozy z celé Vinohradské, od Flóry počínaje, sjely sem dolů.
Zpočátku jely pomalu, možná, že se některým lidem podařilo vyskočit. Jenže pak rychlost narostla tak, že by se skoku neodvážil ani parašutista, a soupravy sjíždějící po obou tratích nabíraly rychlost a když narazily, vršily se na sebe jako kry, které jednou Markéta pozorovala při jarní povodni na Berounce.
Z plechové hory se ozýval nářek. Běhala po ní zkrvavená chátra z nedalekého Sherwoodu, opilá chlastem i pocitem moci, a okrádala mrtvé a raněné.
Hrůza Markétu ochromila. Bála se pohnout, jakýsi prastarý instinkt ji varoval, že by na sebe mohla upoutat pozornost těch lidských bestií. Z Mezibranské ulice se ozvala střelba. Blížil se sem vojenský oddíl, vojáci pálili varovné výstřely do vzduchu. Lupiči rychle seskákali z hromady a dali se na útěk zpátky do Sherwoodu.
Už tato zkušenost ji div nepřipravila o rozum. Přes Bohdalec, před kterým ji Honza varoval, se dostala bez nesnází. Vojsko ovládlo vršovické nádraží a hlídkovalo na velkých křižovatkách, takže tu byl klid. Když pak před ní vyvstaly geometrické útvary spořilovského sídliště, měla pocit plavce, který se navrací po dlouhé a nebezpečné výpravě domů. Bydlela v předposledním bloku, kolmo posazeném na Hlavní ulici. Vypadalo to tu neuvěřitelně normálně. Na houpačkách zlobily děti, kolem popelnic pobíhali pejskové, a domovní dveře ani nebyly zamčené, jako by si obyvatelé nebyli vědomi toho, že se město zvolna mění v cosi podobného džungli.
Vešla. Ucítila pach žumpy a uslyšela křik ženských i mužských hlasů. Jedna z těch žen byla její matka. Hádka se odehrávala někde ve třetím patře.
"Co máme říkat my? Bez vejtahu a už taky bez vody?" křičela žena, nejspíš stará Potužníková.
"Jenže nám tečou hovna z hajzlu," odpovídala jí Markétina matka.
"Vaše hovna, paní Potužníková!"
"No jo, Panuškovic neserou, Panuškovic nemaj hovna, Panuškovic se živěj čuchánim ke kytkám!"
"Pojď domů, mámo," bručel Markétin otec. "Musíme ten sajrajt vynosit."
"Ať ho vynesou voní!" ječela matka. "Já už včera vobíhala všechny, prosím vás, nepoužívejte ten glózet, dyť už z mísy tekla voda a voní ne, voni musej, voni naschvál serou..."
To se mi snad jenom zdá, táhlo Markétě hlavou. Styděla se za matku, za její omezenost, za její přízemní tupost. Copak máma nechápe, o co jde?
Panuškům neteče voda, protože bydlí v sedmém patře. U nás voda ještě teče, protože bydlíme níž a vodárenská věž se ještě nestačila vyprázdnit. U nás taky přestane voda téct, mámo, a u vás taky potečou hovna, paní Panušková...
Jak to, že záchod teče u nás ve třetím, napadlo Markétu. Potíže s kanalizací patří k radostem panelákového života. Obvykle to odnese přízemí. Jak to, že tlak odpadu v potrubí neprorazil cestu?
Kristepane, řekla si Markéta, oni mě do toho nesmyslu zatáhli, i já si lámu hlavu záhadou ucpaného hajzlu...
Do hádky se mísily i další hlasy. Se schodů sestupoval Markétin otec.
"Marno mluvit," kýval lysou hlavou. "Marno. Mamo! To jsou ženský."
Všiml si, že na schodech stojí Markéta. Zastavil se.
"Nikdy nebuď taková." Zkoumavě si ji prohlédl.

"Stejně budeš taková," řekl rezignovaně a sestupoval k ní.
Měl na sobě vytahaný svetr a tepláky, nohy naražené do gumovek.
"Kde jsi byla? Už jsme měli starost," ptal se lhostejně, když k ní dorazil.
"Musela jsem přespat v práci."
"V práci?" zeptal se ironicky. Věděl o jejím vztahu k "tomu Krylovi", jak vždycky říkal. Honzu nesnášel. Byl starší než Markéta, byl rozvedený, měl pochybnou existenci ze které nekoukaly peníze a byl to mužskej.
"Chudáku upracovanej. Jenže tvoje matka opravdu pracovala!
Vynášela hajzl, jestli tě to zajímá!"
"Táto... Nemáš ponětí, co se děje dole ve městě. Elektrika přestala fungovat. Je to... elektrická smrt," užila mimoděk termínu, kterého včera užil Honza. "Dole lidi říkají, že nejspíš bude válka.
Všechno se zastavilo. Stroje. Nejede nic. Tramvaje, metro, auta...
Všude jsou strašné havárie, táto, spousta mrtvých a raněných nikdo jim nepomůže..."
Neposlouchal ji. Nezajímalo ho to.
"Máme hovna v předsíni," pravil, šouraje se po schodech.
"Možná potečou i do obejváku. Z tébichu je nedostane nikdo. Nikdo!
Co s nima? Kam je vyneseme?"
Dům, kde bydleli Panuškovi i Potužníkovi byl jeden z prvních, kterému se ucpala kanalizace. Během odpoledne postihla stejná nehoda celý blok a jak se ukázalo, i bloky sousední na tom nebyly lépe.
Vodárenská věž se vyprázdnila a voda přestala téct v celém sídlišti. A fekálie zaplavovaly suterény a přízemky betonových strojů na bydlení.
Vpodvečer to tu vypadalo opravdu jinak, než po poledni, kdy Markéta dorazila domů a pošetile si myslela, že je útrapám konec.
Obyvatelé paneláků postávali raději venku, než aby zůstali ve svých smrdutých domech. Z města také dorazilo mnoho dalších lidí se zprávami, takže hrůzostrašné historky kolovaly od bloku k bloku.
Všude se přej rabuje a loupí. Policajti i vojáci přej zalezli. Na Václaváku přej byla demonstrace. Havel přej uletěl soukromým letadlem do Anglie. Přej to není pravda, protože všechna letadla spadla. A tak podobně. Přej.
Během odpoledne na sídlišti vzešla hvězda jistého pana Kolínského.
Byl to mužík neurčitého věku, lahvovité tělesné konstrukce, s vlasy prořídlými na čele a s chrupem, který naznačoval, že mezi jeho předky byla veverka. Od vidění ho znali návštěvníci Baru Eldorado, kam pravidelně docházel a srkal peprmintový likér zvaný zelená.
Tam také trávil ono sobotní odpoledne, kdy se vzedmuly nechutné hladiny a zaplavily sídliště. On sám bydlel v posledním patře a katastrofa mu nehrozila. Upozornil na sebe učenou přednáškou na téma "hovna a jejich smrdění".
"Dokud hovna smrděj jako hovna, je to dobrý," prohlašoval k osazenstvu hostince a věřil upřímně, že budou tu novinu brát jako optimistické sdělení. "Horší je, když zakvásnou. To z nich jde čpavek a ten je jedovej."
"Vy tomu ňák rozumíte," ozval se kdosi otráveně.
"Pan Kolínský tomu rozumí. On je instalatér a má na kanalizace firmu," řekl pan Šita, nájemce hospody. Značně přeháněl, Kolínskému žádná firma nepatřila, dokonce ani nebyl instalatér. Dělal pomocníka kanálníkům, s koženými rukavicemi pobitými cvoky na rukou naváděl otáčející se péro do ucpané kanalizační roury, péro poháněné silným elektromotorem se smýkalo po cvočcích na rukavicích a pan Kolínský je rval do roury ze všech sil, dokud ocelový bodec neprorazil v rouře špunt, zpravidla složený ze zpečených vložek, které ženské, zřejmě nepoučitelné, nikdy nepřestanou házet do záchodu, nebo nerozerval chuchvalec kořenů. To byl život pana Kolínského, a opalizující záře peprmintového likéru znamenala jeho jediný světlý bod.
"Vážně?" zajímal se muž, který prve projevil tolik nedůvěry.
"Pane Kolínský, nechtěl byste..."
"Nechtěl," děl pan Kolínský. "Je sobota."
"Jenže to je mimořádná situace, pane Kolínský. Copak jste neslyšel...
elektrická smrt!"
Termín se rychle roznesl po celém Spořilově. "Bude válka."
"Až to sem Rusáci fláknou, všechno bude tak jako tak v hajzlu.
Neměli jsme shazovat ten tank na Smíchově. A cinkat klíčema na Václaváku."
S peprmintkou se rozloučil až za úplatu pěti set korun. Převlékl se do pracovního a do večera se z něho stal kanalizační král sídliště, přičemž neopomněl strmě zvyšovat křivku požadovaného platu.
Objevil hlavní stoku a do ní svedl odbočky z několika domů pomocí hasičských hadic. Jeho autorita rostla a přibyli mu pomocníci, schopní nejen přiložit ruku k dílu, jako i podpořit jeho autoritu a vynutit poslušnost. Tak dokázal přimět lidi z větve sídliště nejvzdálenější od stoky, aby nosili kýbly s fekáliemi a vylévali je právě sem.
Tak moc práce s přemlouváním neměl. S potížemi s odpadem měli bohaté zkušenosti všichni obyvatelé sídliště a nebylo domu, aby se v něm někdy stoupačka neucpala. Nikdy se však nestalo, aby se to stalo v celém bloku najednou, natož pak v celém sídlišti.
Třebaže se děsivé fámy o událostech v Praze šířily až do večera, ani pesimisté plně neuvěřili, že se to děje ve všech sídlištích, v celé Praze.
Lidé čistili svoje domy až do noci. Někteří měli doma svíčky, petrolejky nebo dokonce lampy na propan butan. Jiní, mezi ně patřili i Panuškovi, drželi černou hodinku. Povídali si o bědách dne. Markéta ve tmě zaslechla, jak otec otevírá láhev piva.
"To už je třetí," řekla mu vyčítavě. "Měl bys toho nechat!"

"Nic tatínkovi nepopřeješ," zastala se muže matka. "Celej den se hrabal v tom svinstvu."
"Co bude pít zítra? Co budeme my pít zítra?"
"Máme půl kartonu dobrejch vod," řekla matka. "Já umím hospodařit!
Nakupuju ve velkým, dávaj mi slevu. Taky by ses měla začít učit hospodařit. Ale ty ne, ty autíčko, ty vejlety do ciziny..."
O Honzovi se nezmínila. Neměla o něm o nic lepší mínění, než otec. Věděla však, že s eventuálním příštím zetěm se musí jednat opatrně.
"Co budeme pít, až dojde voda?"
"Koupíme novou."
"Co když nebude kde novou koupit?"
"Jak to, nebude kde? V krámě, ne?"
"Co když elektrika nepůjde... pořád? Co když je to fakt ta elektrická smrt?"
"O čem to žvaníš?" ozval se otec nevrle. "Musej to opravit.
Platíme daně, zvolili jsme je ve volbách, tak sakra, co ten Koukal dělá? Válí si na ty radnici šunky?"
Nechápou, o co jde, zrovna tak jako já jsem nic nechápala, když za mnou Honza přijel. Já kráva pitomá, já mu řekla, že je sobec, já ho zahnala... Musím se za ním hned zítra vypravit, rozhodla se.
Odejdu... a opustím mámu a tátu? Navíc smrdím jako žumpa. Co by tomu řekl, kdybych za ním přišla a čuchnul ke mě a já byla smradlavá jako hajzlmísa?
To jsou blbosti... To jsou starosti, který sem nepatřej, napomínala se. Je opravdu zle, kleklo si to všechno a lidi k sobě nebudou čuchat...
Šli spát a probudili se brzy po úsvitu. Táta Panuška nadával, protože ty blbci ještě neopravili ani elektriku, ani vodu, a samozřejmě o kanalizaci se taky nikdo nepostaral. Je to tím, že je holt neděle.
Že já vůl nevolil socdemáky, nadával. Za Zemana by se tohle nemohlo stát, Zeman, ten má srdce, kdežto Klausovi jde jenom o prachy a všelijaký ty honórykauzy.
Markéta se rozhodla. Půjde za Honzou a omluví se mu. Honza si jistě bude vědět rady. Vždyť pochopil daleko dřív než všichni ti pitomci, o co jde! A Markéta musí bohužel mezi pitomce řadit i svoje rodiče. Hned ráno se vypravila k nedalekému Hamerskému rybníku.
Obloha byla zatažená, čerstvý vítr rval tenkou vrstvu mraků na cáry.
Měla husí kůži. Přesto byla rozhodnutá vlézt do vody a umýt se, spláchnout ze sebe ten pach, který sama už necítila, ovšem Honzu udeří do nosu na sto metrů. Voda bude šíleně studená a možná, že tu koupel odskáče chřipkou, ne-li zápalem plic. Jenže Markéta to udělá.
Musí to udělat.
Přemýšlela o Honzovi, o událostech včerejšího dne, vzpomínala na Veroniku a na to, jak asi dopadla ve společnosti těch chlapů s brokovnicemi a jen roztržitě vnímala lidi, kteří šli stejnou cestou jako ona. Pak si uvědomila, že všichni mají kanystry nebo kbelíky a došlo jí, že potíže s vodou, před kterými včera večer varovala otce, skutečně už nastaly.
Kašlu na ně, rozhodla se. Budou remcat, jenže já se stejně vykoupu.
Za zátočinou cesty vroubené jabloněmi spatřila dav. Ženy a především muži tu postávali a polohlasně si mezi sebou něco povídali.
"Co se stalo?" ptala se staršího brýlatého pána, nejspíš úředníka státní správy.
"Říkají, že je jejich."
"Co?"
"Voda."
"Kdo to říká?" vrtěla Markéta nechápavě.
"Ti vpředu. Nějaký grázlové. Mají samopaly."
"To je přece pitomost," řekla Markéta a razila si cestu davem.
Mezi těmi mladíky a davem byla desetimetrová mezera. Některým mládencům nebylo víc než dvanáct let, nejstarším sotva dvacet.
Džíny, černé bundy, opršelé nepromokavé pláště skoro až na zem, poslední šupácká móda. Některé znala od vidění, ten v zeleném duklaplášti, jak tomu říkal otec, jezdíval na motorce virago, říkávali mu Kérka, protože byl potetovaný a pak prý kvůli tomu někomu dal tak strašně přes hubu, že seděl osm měsíců. Vrátil se ještě víc potetovaný a říkalo se mu od té doby Magor. Dělal osobního strážce gaunerům, kteří v lehle části Prahy obchodovali s automobily.
Magor vyjednával s člověkem, vlekoucím dva kanystry. Podával jim bankovku. To je stovka, uvědomila si Markéta. On jim dává slovku, aby si směl v rybníku naplnit dva kanystry vody!
"Že přej voda není v celý Praze. Nikde neteče. Lidi pijou z řeky," říkala Markétě sousedka po pravé ruce.
"Z řeky? Dostanou tyfus."
"Lepší tyfus, než žízeň," ozval se vztekle muž, kterého měla po levici.
"Já vůl! A já chtěl koupil minerálky. Celou basu. A nekoupil."
"Taky byste ji vypil."
"No jo, ale až za dlouho. To už začnou vozil další..."
Jeden z mladíků si všiml Markéty. Pošeptal něco Magorovi.
Ten se na ni zadíval a bylo vidět, že ji poznal.
Jasně. To je ta, na kterou vždycky hvízdal ze sedla svého viraga a na kterého se vždycky obrátila zády. Jemná slečinka, která se nezahazuje s periferními gaunery!
Ukázal na ni prstem. Na ruce měl černou rukavici s ustřiženými konečky. Na hřbetě ruky zahlédla stříbrné cvoky.

"A co ty? Kde máš kanystr?"
"Jdu se vykoupal," řekla Markéta. To ho rozesmálo.
"Slyšeli jste to," obrátil se ke svým druhům. "Vona se jde vykoupal.
Tak jo, my tě necháme..."
Dav zahučel a Markéta vnímala, jak kolem ní zasršela nenávist a lidé se od ní odtahovali. Ne proto, že smrděla, to smrděli všichni.
"Slyšíte to? Ta kurva!"
Kýval na ni. "Tak pojď... vykoupáme si tě. Budeš jako mořská panna."
"Panna!" řehtali se jeho kamarádi.
Znovu si před očima vybavila Veroniku, jak se připojila k mužům s brokovnicemi a vcházela s nimi do lahůdkářství. Ona ze sebe udělala kurvu kvůli luxusnímu jídlu, kvůli koňaku a cigaretám. Já mám udělat to samý kvůli vodě z Hameráku?
Zaplavil ji stejný pocit absurdity, jako když se včera vrátila z města zalehlého tragédií a zastihla otce s matkou, jak se hádají se sousedkou kvůli ucpanému záchodu.
Ucouvla. Mládenci vykročili k ní. Zády narazila na pevnou hradbu těl. Když se otočila, spatřila tvrdé oči ženských, oči v tučných tvářích, oči vroubené vráskami nenávisti, hořkosti a závistivé zášti, oči podobné chlupatým pavoukům. "Jen běž, děvko. Jen běž za svejma!"
Magor klátivě došel až k ní. Rukou v černé rukavici ji vzal za bradu a pozvedl jí obličej.
Čekala, že se začne vysmívat jejímu pachu. On sám nesmrděl.
Táhnul z něho pach oceli a kůže.
"Dneska tě nesvezu na motorce," řekl až překvapivě vlídně.
"Nejede."
"Nic nejede," řekla stísněným hlasem.
"Správně. Nic nejede. Všechno zabila elektrická smrt."
To si vymyslel Honza, to on přišel s elektrickou smrtí, neber si ten výraz do huby, letělo Markétě hlavou.
"Chceš se vykoupat? Pojď."
"Ne."
Pustil jí bradu a v hraném úžasu ustoupil o krok. Reptání davu bylo tak hlasité, že pokynul svým poskokům a ti pokročili vpřed.
Repot okamžitě ustal. Magor se pousmál.
Cítila z něho sílu a autoritu, atributy zvířecí surovosti. Honza, to byl hodný dobrý medvěd, který dovedl tvrdě prosazovat jenom jedno, totiž svoje soukromí, v němž se nehodlal nechat buzerovat, jak jí často zdůrazňoval. Medvěd brtník, zalezlý do nory. Bylo mu s ním dobře, s medvědem, v jeho pelechu v Bubenské ulice.
Tohle je chlap jiného typu. Agresivní. Šílený. Odpuzující.
"Pusť mě," štěkla na něho a vyškubla bradu z jeho prstů.
Zasmál se jí vyzývavě do obličeje. Uvědomila si, že napodobuje drsňáky z amerických filmů. Ten kabát, ty rukavice, ta teatrální gesta. Je to debil! Na druhé straně, on se zmocnil Hamerského rybníka a všichni, kdo nejsou debilové, ba naopak, jsou to inteligentní a vzdělaní lidé, se teď tady na cestě tlačí s kýblem v ruce v houfu a ještě moc rádi mu dají stovku, aby je nechal kýbl naplnit. Zítra to bude za pětikilo. Instalatér Kolínský taky začal na pětikile a teď nehne pro nikoho prstem za míň než za pětilitr.
Rozmáchl se a prudčeji udeřil hřbetem ruky do pravé strany obličeje. Bolest jí explodovala v lícní kosti. Upadla na záda. Přišlo to tak náhle, že nestačila vykřiknout. Sklonil se nad ní a podal ji tu ruku, kterou ji prve udeřil. Zmámená bolestí a úžasem ruku přijala a nechala ho, aby jí pomohl na nohy. Pak se dotkla konečky prstů palčivě bolící líce. Dala si prsty před oči a spatřila krev. Přistrčil ji hřbet ruky před oči. Spatřila čtyři veliké, krví potřísněné cvoky. Tři tvořily vrchol rovnostranného trojúhelníku, čtvrtý byl uprostřed. Přejela si prstem tvář a uvědomila si, že krev jí stříká ze čtyř ran.
"Označkoval jsem si tě. Můžeš teď jít. Vždycky si tě najdu.
Ne... Ty si najdeš mě. Budeš mě prosit. Já tě vezmu, protože neseš můj znak."
Bylo to nesnesitelné, nepřijatelné. Magor jí navrhuje totéž, co v pátek Honza. Pojď se mnou, jenže to říká jinak. V pátek odmítla Honzu, teď ví, jaká to byla chyba. Kdy přijde ke stejnému poznání, pokud jde o Magora?
Tohle jí blesklo myslí a vzápětí se proti tomu vzbouřilo. Svět nesmí být takový, aby lidi, jako je Magor, v něm hráli rozhodující úlohu!
Táta má pravdu. Je legrační v těch pantoflích a teplákách, jenže nepropadá panice, nehysterizuje, neblábolí o elektrické smrti, pije pivo a prostě počká, až v pondělí přivezou jiné, to už bude všechno opravené a ve Večerce budou psát o úsilí opravárenských čet a na straně dvě bude komentář o tom, že ve vyspělé demokracii by po takové havárii padaly hlavy na radnici.
"Jdi do hajzlu, jdi... ty..."
"Nenadávejte mu, slečno!" rozječela se nějaká ženská za jejími zády. "Slyšeli jste tu cuchtu?" K ženě se připojily další hlasy.
Magor od ní tanečním krokem ustupoval. Luskl prsty ve vzduchu.
"Máš moji pečeť. Přijď, až budeš potřebovat. Cena..." hraně se zamyslel. "Ta bude stejná. Budeš mi patřit. Už teď mi patříš."
Markéta ustupovala a vrtěla hlavou. Z očí jí kanuly slzy a na pravé tváři se mísily s krví.
Ustupovala a kolem ní, nebo téměř přes ni se valily ženské a kbelíky a kanystry a každá druhá si dopřála potěšení do Markéty drcnout, vrazit, třísknout, nebo se o ni aspoň otřít loktem.
Zdrcená, plačící se Markéta vracela cestou k hradbě spořilovských paneláků. V krátké době necelých čtyřiadvaceti

hodin podruhé se na ni dívala jako by cizíma očima, jako plavec navracející se z dálném plavby.
Včera jí připadala jako bílý hrad z pohádky. Dnes věděla, že hrad je do poloviny plný sraček a že ho nenávidí. Strašně. Skoro tak, jako sebe.

9.

Do Strakovy akademie jízdní poslové přiváželi stále větší množství znepokojujících zpráv. Vyprávěli o strašlivých haváriích, ke kterým došlo na několika místech republiky v pátek odpoledne v letecké dopravě.
Všechna civilní i vojenská letadla, jež byla v tu dobu ve vzduchu, spadla. Vojáci na tom byli relativně lépe, jejich katapultovací zařízení byla na elektrické energii nezávislá. Lidé na palubě dopravních letadel neměli šanci.
Pneumatické brzdy zabránily katastrofám na železnici, zato tramvaje v celé republice se proměnily v jedoucí rakve.
Samozřejmě je zcela ochromené i zásobování. Lidé zatím mají jakés takés zásoby, zdaleka ne všichni.
Už v sobotu a neděli a zejména pak v pondělí se začaly rabovat potravinářské obchody a sklady. Tyto akty zvůle měly za důsledek i další negativní jevy. V okrajových čtvrtích Prahy se vytvářejí bojůvky, rekrutované ze zločineckých a polozločineckých kruhů. Vylupují zásoby potravin, budují stálé základny, shromažďují zbraně a očividně se chystají ovládnout území v jejich dosahu.
Obdobná situace je v některých dalších městech republiky.
Množí se případy, kdy policisté nenastupují do služby a zůstávají doma, aby bránili svoje rodiny. Složitá je situace v armádě. Vojáci se během soboty samozřejmě rozutekli, všichni měli starosti, co se děje s rodinami, přáteli, s jejich děvčaty. Postupně se však začala větší část z nich do kasáren vracet. To, co vojáky drží v kasárnách, však není vojenská přísaha a věrnost vlajce. V kasárnách se cítí bezpečně a mají v nich záruku pravidelných přídělů potravy. Není divu, že pod vlivem těchto zpráv někteří činitelé začali ztrácet nervy.
První ministr, kdo se i s rodinou nastěhoval do Strakovy akademie, byl pragmatický Igor Němec. Objevil se zde v pondělí, v čele průvodu tří vládních fiakrů vrchovatě naložených kufry a balíky.
Vzal si sebou i svého bratra s kompletní rodinou a kupodivu nikdo se neodvážil proti jejich přítomnosti namítat, přičemž se dalo čekat, že se brzy zjeví i bratr třetí, zlínský Marek Němec.
Igor Neprůstřelný, který přežil všechny otřesy své strany po skoro prohraných volbách v roce 1996, projevil podivuhodnou životaschopnost i v podmínkách epochy elektrické smrti. K večeru se ve Strakově akademii usídlily už tři rodiny, nazítří prezident s chotí a s bratrem a jeho rodinou a do konce týdne zde bydlela prakticky kompletní vláda včetně náměstků, parlamentní špička a spousta prominentů nejasného zařazeni a kompetence.
Palác akademie nebyl na takový nával zařízen. Proměnit ho v klasický hotel, známý ze Třech mušketýrů, však nebyl takový problém.
Potíže s kanalizací se vyskytly záhy i zde, neboť nejen obyvatelé sídlišť vyměšují.
Voda zatím tekla, protože vládní budova byla napájena vodojemem vbudovaným do skály nad Bruskou.
Zásoby se však daly odhadovat nejdéle do konce týdne. Přívalu nových obyvatel neodolalo utajení skalních bunkrů, jejichž labyrint se táhnul pod Hradem až pod Strahov.
Už v neděli byly hlášeny první nájezdy ozbrojených tlup na domy prominentů a dobře situovaných občanů. Nezdálo se, že by je snad někdo koordinoval. Všichni ti lidé, přelézající ploty a rozbíjející dveře opatřené mosaznými štítky, vysílali na společné vlně závisti a nenávisti, a ta je organizovala asi v tom smyslu, jak to vyjádřil Leibniz svou ideou předzjednané harmonie. Útoky zesílily v pondělí, kdy město vybuchlo zklamáním, že nenastala náprava. Takřka každý v sobě totiž skrýval přes neděli naději, že "ten bordel" je zaviněn prostě neochotou Čechů pracovat o víkendu. V pondělí "někdo" přijde a "dá to do pořádku".
Když o tom později hovořili, i zasvěcení inteligentní lidé přiznali, že v nich tato představa doutnala. Jenže pondělí přišlo, překulilo se poledne, na město se po deštivém odpoledni snášel čtvrtý temný soumrak, a dešťová voda odnášela poslední naděje do naplněných kanálů.
V tu dobu už vláda věděla, že elektrická smrt, což byl termín kýmsi přinesený zvenčí, se neomezila jen na Prahu nebo na Českou republiku. Z Rakouska a Německa dorazili cyklisté s novinkami, které ani novinkami nebyly, protože situace v těchto zemích zcela odpovídala tomu, co se dělo v Čechách.
Elektrická smrt postihli německy mluvící země, přesně ve stejný okamžik, v pátek odpoledne, v patnáct šestnáct.
Poslové hovořili o situaci v jiných zemích. Do Německa se prý dostali letci na větřoních, které poslal do vzduchu letištní personál ručně pomocí lana, a také vzduchoplavci v montgolfierách. Katastrofa se tedy týká přinejmenším značné části západního kontinentu.
Nicméně, přes víkend se úplně nezahálelo. Byly aktivovány všechny polní nemocnice Civilní obrany, připravené pro případ války - některá tato zařízení zbyla ještě z dob minulého režimu. Vojáci začali uvolňovat hlavní komunikace velkých měst a na nárožích se v sobotu objevily úřední vyhlášky, rozmnožované na prastarých cyklostylech, které se vynořily jakoby zázrakem ze sklepních hlubin státních institucí, nařizující majitelům automobilů, aby svá vozidla neprodleně odstavili od středu vozovky.
V neděli vydal primátor Koukal novelizovanou směrnici. Kdokoli smí manipulovat jakýmkoli automobilem ve smyslu sobotní vyhlášky.
Když odsekne poznávací značku, proti jejímu předložení mu bude vyplacena odměna 500 korun českých, jež pak spolu s tisíciko- runovou pokutou bude naúčtována majiteli vozu. V prvním týdnu po elektrické smrti díky této vyhlášce zmizely všechny poznávací značky automobilů, včetně těch, které v poklidu spočívaly na svých stanovištích na dvorech domů i v uzavřených garážích.
Poznávací značka se stala platidlem, měla kolísavý kurz mezi dvěma až třemi sty korun - do té doby, dokud nebylo

zjevné, že Koukal svého slibu nikdy nedostojí. V obavách o svůj život zmizel a o jeho dalším osudu se nezachovaly žádné zprávy.
Vedle otázek zdravotnických a bezpečnostních patřila komunikace a doprava k prioritám zájmu výkonné moci.
Se zajímavým projektem přišel generál Šedivý na nedělní poradě u premiéra. "Předpokládejme, že kolaps informační sítě je pro nejbližší dobu konečný," zahájil svůj výklad. "Nepodaří se obnovit rádiové, telefonní a telexové spojení. Bude tedy nutno vypracovat kurýrní službu."
"Na koních," podotkl prezident Havel se zájmem. K poradě byl přizván, avšak Klaus mu přisoudil jen poradní hlas. Nedůvěřoval jeho fantazii, která ho v minulosti vedla k politickým pletichám a výstředním nápadům - ani jeho příjezd bryčkou do Strakovy akademie pořád ještě nedokázal úplně strávit a považoval ho za výstřednost, snižující vážnost chvíle. Prezidentova zmínka o koních Klause v jeho náhledu na prezidenta utvrdila.
"Koně sehrají významnou úlohu," přisvědčil generál lhostejně.
"Bohužel jich je málo, zrovna tak jako vycvičených jezdců. Zato je dost jízdních kol a cyklistů. Bude třeba vypracovat systém kontaktních stanic. Každá bude mít určité množství přidělených kol a cyklistů.
Na stanici budou písaři, rozepisující materiály na mechanických psacích strojích. Každá stanice bude mít přidělena cílová místa. Domnívám se, že by jich nemělo být víc než pět. Ozbrojená stráž zajistí bezpečnost stanice."
"Jak daleko od sebe by stanice měly být?" zeptal se premiér.
"V cyklistice nejsem silný," ozval se prezident. "Kdyby se měly budovat podle mých kapacit, tak sto metrů."
Klaus byl jeden z těch, kteří se žertu nezasmáli.
Shodli se, že je třeba řídit se terénem. Aby cyklisté mohli jezdit s plným nasazením, stanice by měly být rozmístěny od patnácti do pětadvaceti kilometrů od sebe. Vzdálenost se může v extrémních podmínkách i zkrátit.
Generál Šedivý chvilku čáral po papíře. "Kdybychom měli stanice rozmístit rovnoměrně," řekl generál, "po celé ploše republiky tak, aby jednu od druhé dělil více méně stejný časový úsek, celkový počet odhaduji na dvacet až pětadvacet tisíc."
Suma je ohromila a chvilku se dohadovali, jestli je reálná.
"Reálná je," řekl generál. "Síť budeme stavět postupně. Vycházejme z toho, že kabelových linek je v republice nataženo ke třiceti tisícům kilometrů. Kdyby síť našich nově organizovaných stanic měla suplovat síť kabelovou, dospěli bychom k číslu jednoho tisíce stanic. A to je, myslím, velice reálný projekt pro nejbližší budoucnost."
"Není sporu o tom, že se informační systém vybudovat musí, ať už na bázi jízdních kol nebo jiného druhu. Generál Šedivý podnikne v tomto smyslu okamžitá opatření," řekl Klaus.
"Systém tohoto druhu už vzniká," řekl generál. "První cyklistické kontakty jsme navázali už odpoledne a večer. Stejnou zkušenost udělal Koukal, který angažoval pro radnici síť messengerů a dobrovolných poslíčků. Na vnitru postupovali stejně."
"Cyklistické spojení..." ozval se Klaus. "Mě víc zajímají automobily s dieselovými motory. Podařilo se je nastartovat už v pátek."
"Stále ještě nejsou uvolněné komunikace," řekl generál. "V Praze ode dneška platí nová vyhláška magistrátu. Měla by uspíšit uvolnění ulic."
"Tanky," podotkl Klaus.
"Cože?"
"Hlavní ulice a silniční tahy, především mezi krajskými městy, musíme uvolnit stůj co stůj. Nasaďte buldozery, nasaďte tanky, jeřáby, těžkou techniku. Ulice musí být volné v první řadě, spojení s regionem obstarají vlaky s parními a dieselovými lokomotivami. Jakmile uvolníme hlavní ulice, začneme uvolňovat dálnice a silnice."
"Radlicemi buldozerů," ujistil se generál.
"Ano," přisvědčil Klaus.
V prvních dnech se zdálo, že se orgánům výkonné moci podaří nastolit jakýs takýs řád. Metro už bylo vyčištěné, významnějšími ulicemi se dalo jezdit. Civilní obrana zřídila centra lékařské pomoci a vláda pracovala na programu distribuce potravin. Bylo navázáno spojení s regionálními centry. Všechna větší města se začala vzpamatovávat z prvního šoku.
Objevovaly se však i znepokojivé stránky.
Brzy se ukázalo, že žádný předem připravený scénář na řešení následků katastrof, mimořádných událostí či válečných konfliktů nepočítal s tím, že selže fyzika...
Nic, co bylo dopředu připraveno se, nedalo v plném rozsahu realizovat. Výkonná moc měla mnohem užší prostor k fungování, než jak se předem předpokládalo.
Policie s armádou rychle zamezila rabování a násilnostem v centrech velkých měst. Na okrajích však docházelo k násilnostem dál, a zdálo se, že násilnické tlupy se brzy pokusí ustanovit jakousi temnou feudální strukturu, která bude vzdorovat ústřední moci.
Byl to opět Miroslav Macek, který jako první upozornil na katastrofickou možnost, že se vláda bude muset doslova bránit násilníkům.
Přednesl svůj názor koncem týdne na schůzi, na které se mimo jiné projednávaly i případy útěků, či spíš doslova rozkladu některých věznic.
Pražská Ruzyně se držela, avšak Pankrác padla ve čtvrtek a trestanci se spojili s mafiemi, které ovládaly Václavské náměstí až po Sherwoodský les u Hlavního nádraží. Tato skupina si začala říkat Veselé děti. Zatím nevystupovala agresivně, hleděla si spíš radovánek než násilí, avšak i teď důrazně vzdorovala pokusům vojska a policie převzít nad tímto územím plnou kontrolu.
Podobná centra vznikla ve Vysočanech, Vršovicích a na Smíchově, a přirozeně ve všech sídlištních oblastech

obklopujících hlavní město. Dvůr usazený ve Strakově akademii se začal cítit obklíčený.
Kohosi napadlo, že by se vláda měla přestěhovat do Sněmovní ulice, kde trucovali poslanci vyhození Klausem první krizové noci z vládní budovy. Macek s tímto názorem prudce nesouhlasil. "Potřebujeme řeku," prohlásil. "Odtud budeme přístup k řece hájit snadněji, než ze Sněmovní. V nejbližším období se dá čekat dezintegrace moci. Abychom mohli řídit stát, musíme se nejprve fyzicky ubránit.
Myslím, že tady na břehu řeky to půjde snadněji."
V názoru ho podpořil ministr vnitra Jan Ruml. "Nechal jsem obsadit nábřeží a Klárov, moji lidé jsou na linii Letenský zámeček, Kramářova vila a Chotkova silnice. Strategickou úlohu hraje i hotel Hoffmeister. Má ve sklepě studnu."
"Kromě jiného," opáčil prezident Havel, aniž hnul tváří. Znal hotel Hoffmeister, který zásoboval hradní trachtace jídlem a vynikajícím vínem.
"Ano, kromě jiného," oplatil mu Ruml stejnou mincí.
Už během prvního týdne začaly - zprvu nenápadně - opevňovací práce. Hradčany a Malá Strana, toto území nasycené zastupitelskými úřady, kde je sídlo prezidenta, arcibiskupa, poslanecké sněmovny a senátu a těsně za svými hranicemi i vlády, se postupně začalo podobat opevněnému táboru. A Václav Klaus, který spolu s vládou řešil tisíce konkrétních úkolů denně, s nevolí pozoroval, jak mezi jednotlivými centry tohoto území pozvolna vzniká napětí.

10.

Katka otevřela oči a radostně vykřikla. Nad hlavou jí svítily hvězdy. Už dřív je viděla a vždycky se jí líbily, chtěla by si na ně sáhnout a to ji matka nebo otec mlátili přes ruce a říkali: "tykrávoblbátojsouhvězdysounanebinaněnedosáhneš."
Tohle byly taky hvězdy. Věděla, že na ně nedosáhne a přece jí připadaly, že jsou docela blízko. Teď, v posledních dnech a hodinách, měla pocit, že k ní hvězdy hovoří, nebo spíš že něco z hvězd k ní hovoří. Chtěla by popadnout tužku a malovat si, aby zachytila, co hvězdičky říkají.
Visely na stropě, jako kdyby to byly lampy, nebo dokonce vězely ve stropě, byly do něho vsazené, podobaly se ozdobám na těch krásných stromcích, které Katka už několikrát viděla, vždycky v zimě, lidé je měli na zahrádkách nebo za oknem.
Hodná paní už byla vzhůru. Na důkladný dvoukolák svařený z trubek přivazovala hromadu složených kartónových krabic. Všimla si, že se Katka hýbe. "Dobréjitroholčičko," slyšela ji Katka říkat.
Přikrčila se. Přestala slyšet řeč hvězd. Uslyšela první slova toho dne. Brzy bude následovat první facka.
Paní si všimla, kam se Katka dívá.
"Tojsouhvězdylíbíseti?" slyšela ji Katka.
Vtáhla hlavu mezi ramínka a přivřela oči.
"Nebojsejátinicneudělám," říkala paní. "Kdyžbudešhodnáabudešmipěkněpomáhat."
Katka měla hlad. Neřekla nic, nikdy nic neříkala, nedovedla to.
Jenom se dívala na hodnou paní, jak otvírá konzervu, vylovenou z hromady starého papíru, otvírá ji a hlučně pojídá její obsah. Nedojedený zbytek podala Katce. "Tumášajezbudeštopotřebovat."
Už holčičce nepřipadala tak hodná, jako dřív. Popadla dvoumetrový popruh, udělala na konci oko a to přehodila Katce přes rameno a trup. Druhý konec přivázala k vozíku.
"Takjedemnebudutěživitjentakproniczanic," řekla.
Vyjely s vozíkem do parku. Ten byl liduprázdný, hlasy se ozývaly zdola, od ulice, na kterou Katka skoro nikdy nesměla. Holčička pochopila, co po ní paní chce. Bude tahat vozík. Proč ne. Jen když dostane najíst a nebude bita.
Tahala tedy vozík celý den, až do večera. Večer se obě vrátily do domečku s hvězdami ve stropě. Tam Katka znovu uslyšela řeč hvězd, těch opravdových, na nebi. A když našla tužku a papír a mohla si malovat, co hvězdičky povídají, byla šťastnější, než kdy před tím.

11.

Už v pátek večer nastal obrovský chaos v ulicích Prahy. Příbuzní těch, kdo se nevrátili z práce, se vypravili hledat svoje blízké.
Každý měl celkem přesnou představu, kterou trasou se domů vrací ten jeho milovaný.
Občané brzy rozehnali loupící verbež, která onoho prvního dne elektrické smrti neměla ještě dost sebevědomí, aby se zmohla na násilný odpor. Dobrovolní zachránci vyprošťovali z trosek tramvají raněné a mrtvé. Každý, kdo měl aspoň nějaké zkušenosti se zdravotnictvím se pokoušel pomoci.
Jakmile začaly chodit uplakané děti s věčně se opakující otázkou "neviděli jste?", začaly vznikat seznamy mrtvých a raněných.
Macek pochopil cenu těchto seznamů už odpoledne, kdy ještě byl v budově ministerstva a organizoval tam budování záchranných týmů. I tam zbyly mechanické psací stroje a kopíráky a Macek nechal písařky opisovat a rozmnožovat seznamy obětí s udáním místa, kde momentálně jsou. Přesněji řečeno, kde na chodníku zmrzačené tělo leží.
Jakmile byl pověřen úkolem "s tím něco udělat", měl už jasnou představu, v čem je hlavní problém. Zato netušil, jak ho řešit.
Hlavní problém se štěpil ve dva. Kam mrtvoly pohřbít, jelikož kremace nepřicházela v úvahu, a jak je na pohřebiště dopravit. Během noci se podařilo většinu obětí identifikovat.
V záři ohňů, udržovaných v improvizovaných ohništích na vozovce, se odehrávaly srdceryvné scény. Živí se loučili s mrtvými a byly to nezřídka děti, které nacházely v dlouhých řadách vedle sebe položených krvavých mrtvol svoje

matky a otce.
V sobotu ráno bylo zjevné, že původní odhad několika set mrtvých bude překonán přinejmenším o jeden řád.
"To znamená hromadné hroby," konstatoval Miroslav Macek.
"Kde a kdo je vykope," zněla otázka jednoho ze členů štábu.
"A jak je tam dopravíme," doplnil Macek.
Na řešení se postupně přišlo až během pondělka a nalezl je sám život, jak se alibisticky říká, když na nic kloudného nepřijdou ti, kdo za řízení a správu jsou placeni a zastoupí je anonymní koumáci.
Kolem poledního se v ulicích Prahy, a jak se záhy ukázalo, v ulicích měst nejen českých, ale prakticky na celém světě, objevily narychlo vyrobené ruční káry.
Klasický dvoukolák, jedno velké kolo vlevo, druhé vpravo a ložná plocha uprostřed, zmizel z ulic už v průběhu padesátých let.
Nic však nikdy nezmizí úplně. První dvoukoláky se objevily v ulicích měst už v průběhu soboty a neděle, stařičké, s loukoťovými koly s obručemi, po desetiletí uschované někde v kolně nebo předměstské ohradě.
Vynalézaví lidé však začali nové dvoukoláky vyrábět už v pondělí dopoledne. Dvě kola od auta a později hlavně motocyklu, osa a trubková ložná plocha, velmi záhy pérovaná. V prvních dnech tyto vozíky odvážely především mrtvoly a proto se jim začalo všeobecně říkat funebrák.
Podnikaví lidé si z odvozu těl udělali živnost. Nejdříve brali peníze, už od pondělního odpoledne přešli na jiný druh ekonomiky.
Žádali potraviny.
Tyto funebráky vyřešily problém „jak odvézt". Zbývala otázka, kam odvézt. Zákaz pohřbívat do země byl očividně neudržitelný. Na všech velkých hřbitovech, v Praze na Olšanech, Malvazinkách, Ďáblicích i na Malostranském hřbitově, který se nachází na Smíchově, právě tak jako na všech ostatních hřbitovech českých a moravských měst, byly v průběhu pondělka vykopány tisíce hrobů. Pozůstalí se stali zároveň i hrobníky a fyzická práce, pro většinu z nich nezvyklá, jim pomohla překonat žal. Nicméně i v tomto ohledu se vyskytla potíž. Zdaleka ne každá rodina měla svůj hrob či hrobku.
Mnozí pohřbívali své blízké do urnových hájů a ve městech žilo i nemálo těch, kdo se sem přistěhovali a tragické úmrtí pro ně znamenalo truchlivou premiéru. Postupně začaly v areálech hřbitovů vznikat veliké společné hroby. Hloubili je pozůstalí, kteří se kupodivu dokázali přirozenou cestou organizovat.
Hodně pohřešovaných zůstávalo v podzemí metra. Záchranné čety vybavené bludičkami, lampami na motorovou naftu, zpravidla zhotovenými z plechovek od konzerv, vynášely nové a nové oběti.
To už přibývalo ručních vozů typu funebrák a mrtvoly se už nehromadily v prostorách stanic podzemní dráhy, jak tomu bylo přes víkend.
Práce skončily v průběhu úterka a v té doby funebráky navozily většinu obětí pátečního masakru do hřbitovních areálů. Jejich majitelé a provozovatelé už zbohatli, což znamenalo, že jejich špižírny byly plné masových konzerv.
Ve středu už hlavní nápor opadl a už zřídka bylo vidět funebráka vezoucího víc, než dvě, tři mrtvoly, igelitku s konzervami zavěšenou vespod, poblíž nápravy, s dvěma tahači na lonžích vpředu a ozbrojeným vozkou vzadu, tak totiž zpravidla vypadala standardní sestava.
Miroslav Macek se tedy mohl domnívat, že uspokojivě splnil úkol, svěřený mu vládou. Osobně se záchranných prací zúčastnil a ozbrojil sebe i svoje spolupracovníky proto, že v okolí hřbitovů nebývalo bezpečno. Jeho první náměstek doktor Pintera vnesl nový podnět, když Macek navečer pátého dne elektrické smrti hodnotil situaci.
"Tohle byl první nápor," pravil doktor Pintera. "Ten další bude horší a měli bychom se na něj připravit už teď."
"Co máte na mysli?" ptal se ho Macek.
"Epidemie. Už teď nastává zoufalá situace. Nefunguje kanalizace a neteče voda. Došly zásoby a lidi už pijí i vodu z řeky. Epidemii můžeme čekat do čtrnácti dnů. Je třeba včas myslet na to, kde vykopeme nové hromadné hroby. Na hřbitovech místo není. Mrtvých bude tolik, že hřbitovy nebudou stačit."
Byla to prorocká slova, avšak ani ten, kdo je vyřkl, si nedokázal představit, do jaké míry bude už za několik měsíců proroctví naplněno.

12.

Jindra Hřivnáč se dozvěděl první zprávu o své dceři v neděli odpoledne. To už začal věřit, že policajti mu prominou jeho páteční úlet.
"No řekni sama, Růžo," ujišťoval se. "Vždyť se děje tolik průserů.
Každej krade jako straka. Voní se na mě vykašlou."
"To víš že se vykašlou," odpovídala Růža lhostejně.
Jindrův strach jí připadal komický. Teď, v neděli, bylo už jasné, že policajti jsou namydlený, že jsou z nich už úplný klauni. V téhle části Košíř se od pátku neukázali.
Lidi hlídali svoje auta do pátku do noci, někteří v nich přespali do soboty do rána. V sobotu večer bylo každé lepší auto vyrabované a také v bytě Hřivnáčů se vršila v koutě hromada autorádií s magnetofony a CD přehrávači. "Co s tím budeme dělat?" ptala se Růža.
"Co bysme s tím dělali, blbá? Prodáme."
"Komu, ty vole? Když nejde elektrika, je to na hovno!" řekla Růža.
"Ty ses ňáká moc chytrá," řekl Hřivnáč nevrle.
Nikterak obzvlášť mu nevadilo, že elektrika nejde. Měli doma petrolejku a z nedaleké drogerie si přinesl dvě veliké

plechovky petroleje.
Záchod vedl do žumpy za barákem a kousek od domu stála ruční pumpa. A ty srandy, co si užil od pátku odpoledne, takový neužil za půlku let, co je na světě, jak ustavičně ujišťoval lhostejnou Růžu.
Musel uznat, že něco pravdy na tom je, co Růža říká. Elektrika si klekla. Je možný, že si klekla nadobro. Je to sice divný, stát se ovšem může všechno. Amnestie v devadesátým taky přišla znenadání a nikdo ji nečekal! Tohle je něco podobnýho. Něco se stalo a každej si smí dělat, co chce.
"Tyhle krámy jsou na hovno," řekla Růža, úkosem pohlížejíc na hromadu elektroniky. "A prachy taky."
"Co to kecáš?"
"No jo. Co za ně pořídíš? Prd. Za prachy ti nikdo nedá ani slupku od salámu. Důležitý je jenom žrádlo. Nic jinýho."
"My máme," řekl Jindra Hřivnáč. U stěny byla hromada konzerv a pecnů chleba.
"Jak dlouho to vydrží?"
"Dokud nespravěj tu pitomou elektriku."
"Co když ji nespravěj?"
"To přece není možný," řekl Jindra bez váhání. "Elektrika musí bejt. Vždycky musí bejt."
"Já bych na to nedala ani pětník. Co když nebude? Co když už nikdy elektrika nebude?"
"My budem," řekl Jindra Hřivnáč a rozchechtal se. "Budem furt."
"To máš svatou pravdu," řekla Růža vážně. "A musíme se postarat."
"Máme vystaráno, ne?" Pyšně přehlédl sloupce konzerv vyrovnané u stěny.
"Mno," řekla pochybovačně. "Abysme vo to nepřišli."
"Kdo by si trouf? Jsem tady king, nebo ne?"
"Abys neostrouhal," řekla.
Venku zahalekal Pišta.
"Můžu dovnitř?"
"Jo. Co bys nemoh? Ty můžeš vždycky."
"Jen ho nech se ohlásit, ať si nemyslí," řekla Růža. "Začne si myslet a bude vyskakovat."
Jindra usoudil, že Růža je kráva, avšak po chvilce připustil, že na tom, co říkaje něco pravdy, ne-li, nedejbože, moudrosti.
"Viděli Katku," hlásil Pišta.
Za těch posledních pár dní se dokázal pěkně volepit, ocenil ho Jindra. Žádná bundička z umělý hmoty! Pěkná echt kůže se cvokama.
Džíny mu přiléhaly k vycmrdlému zadku a na nohou měl bohatě zdobené kovbojské boty s vysokými podpatky.
Jindra se koukl po Růže a zbrunátněl. "Viděli Katku," opakoval.
"Jak to, že ji nepřivedli?" Věděl, že se na něho Růža dívá.
Dělaj si z tebe srandu. Řekl jsi jim, že ti mají tu holku přivést a oni ji jen tak viděli. Málo se tě bojej. Zmlátil jsi policajta. To bylo dobrý. Jenže, co dál? Běhal jsi s pytlem a tahal konzervy. Máme co žrát, fajn. Jenže, když se nepostaráš, někdo sebere konzervy tobě, ty pitomo!
Tohle všechno si Jindra dokázal přečíst v Růžině tváři během té kratičké chvilky, kdy se jejich zraky potkaly.
"To je tak," začal Pista rozvážně. Vycítil mrazivou atmosféru v místnosti a usoudil, že opatrnosti nebude na škodu.
"Holku našla ta bláznivá Kamenčíková."
"Ten cvok, co vozí sem tam ty starý papíry?"
"Jo, ten šuspajtl."
"To je vostuda," vydechla užaslá Růža. "Naše holka u báby Papírářky."
Kamenčíková, to byla jedna z neškodných figurek této části města. Lidé s určitým typem duševní poruchy tahají domů starý papír, vystlávají si jím obydlí a nezřídka končí v norách vykutaných do štosů starých novin a krabic někde u stropu.
Hasiči o tom vyprávějí pochmurné legendy, o babkách, které v podobných norách uhořely, protože si v nich svítí i topí svíčkami.
Tahle osoba putovala Košířemi a dolním Smíchovem se starým papírem.
Nejdřív nosila papír v krosně na zádech, poté vlekla krabice s papírem na provaze, později na dětském kočárku, nyní na ručním dvoukoláku.
Kdo se s ní dal do hovoru, usoudil, že je to pilná žena, která vozí papír do sběrny, aby si vydělala na živobytí. To byl omyl. Kamenčíková vozila papír jen tak, z místa na místo, od časného jitra hluboko do noci, nachodila denně desítky kilometrů v horku i v dešti, nedbala únavy a chodila a chodila, aby zaměstnala nemocnou mysl fikcí užitečnosti.
"Ona ji zapřáhla," řekl Pišta. Opatrně dávkoval informaci.
"Jak to, zapřáhla," nerozuměl Jindra Hřivnáč.
"No, ona má takovej popruh s okem a do toho oka ji provlíkla."
"Moji dceru?"
"Dá se říct."
"Moji blbou dceru..."
"Nech toho!" okřikla ho Růža. "Katka není blbá. Katka je citlivá!
Přísně vedená a slušná."
"Jo. Tak to je," řekl Jindra. Popadl láhev fernetu a chtěl se napít z láhve. Káravý Růžin pohled ho přiměl, aby si lihovinu nalil do hořčičné sklenice.
"Nerozčiluj se, Jindro. Chlapi ji chtěli přivíst, to jo. Jenže když po ní vystartovali, byla tam už ta parta od Zvonu."

"No a co?"
"Oni měli nunčaky a řetězy a naši jenom holý ruce."
"Proč měli holý ruce?"
Na takovou otázku se těžko odpovídá. Pišta jen rozhodil paže a pokrčil rameny.
"Slyšíš toho vola?" otočil se Jindra k Růže.
"Slyším," řekla žena.
Měla kamenný výraz v obličeji. Můžem o všechno přijít, připomněl si její slova. Je to tady jako v base, uvědomil si. Dovolej si k tobě jenom to, co ty dovolíš jim.
Přistoupil k zásuvce psacího stolu, vytáhl pistoli, zastrčil si ji za opasek a rychle vyšel ven.
"On..." řekl Pišta Růže.
Žena k jeho překvapení souhlasně kývla. "Dělá dobře. Když půjdeš s ním, uděláš dobře ty."
Výpravy ke Zvonu se zúčastnilo jen šest mužů a jedna žena, mladá holka Evča, feťačka z Buďánek, která patřila bůhví ke kterému z feťáků tamní kolonie, nejspíš ke všem. Víc lidí se nepřipojilo.
Ještě včera byla vzpomínka na Jindrův hrdinský čin v živé paměti.
Zfackovaný policajt! A fízlárna je kousek odsud!
Jenže během nedělního dopoledne se množily zprávy o tom, co se děje jinde v Praze. Policajti jsou v prdeli všude, nevystrčej ani nos.
Hlídaj jen magistrát a pár úřadů a hlavně sami sebe. Vůbec nejsou vidět! Každej si dělá co chce. Každej si může dělat co chce! To znamenalo, že jsem neudělal nic jinýho, než to, co může každej, uvažoval Jindra Hřivnáč.
Teď dusal po chodníku Plzeňské třídy, za ním jen pár vyjevených feťáků, mladí kluci a jedna kurvička.
Cestou se ozvalo nemálo ironických poznámek. Jindra zaslechl i Katčino jméno a smích. Točila se mu hlava, možná alkoholem, protože hořčičnou sklínku si fernetem naplnil skoro celou a vytáhl to na jeden ráz, spíš vztekem.
Včera mi všichni lezli do prdele, přej, rozsuď nás, dělali ze mě nějakýho starostu, a teď na mě zahlížej! A sebrali mi moje dítě!
"Kam se ženeš, Jindro!" křičel někdo z vedlejší ulice. "Bojíš se, aby ti nezavřeli hospodu?"
Hajzle, však já vím, kterej ty jseš, myslel si Jindra. Ani neotočil za smíškem hlavu. Měl ho v paměti řádně zaneseného a zaregistrovaného.
Do oblasti někdejšího kina Zvon dorazil zadýchaný, brunátný v obličeji. Jeho družina se za ním držela v odstupu několika kroků. Na rohu Erbenky a Plzeňské už čekal uvítací výbor. Mládenci, mohlo jich být patnáct, mezi nimi i desetiletí kluci, žádnému nebylo víc než pětadvacet.
"Přišel sis koledovat o potíže," oslovil Jindru jejich vůdce.
Znal ho jménem, říkali mu Rambo a jmenoval se Imrich Riško.
Odseděl si tři vostrý za loupež. Volepenej byl jako nějakej frajer ve filmu, tak ho odhadnul Jindra Hřivnáč. Je těch filmů moc, všude, v kině, v televizi. Jeden jako druhej.
Prej, koledovat o potíže. Co to kecá ten blbec? V jakým filmu to odkoukal, tyhle řeči a postoje, rozkročený nohy a palce za opaskem?
"My jsme tady Bombarďáci. Pro tebe a tvý ostrý hochy je tu nezdravý ovzduší," pokračoval Rambo podle scénáře.
"No jo, taky dobrý," řekl Jindra, sáhl za opasek, vytáhl pistoli a střelil Ramba do žaludku.
Zaznamenal výraz úžasu v Rambových očích. Takhle to ve filmu nebývá, to asi byla jedna z posledních myšlenek, která mu probleskla hlavou. V tu chvíli Jindra už střílel vlevo vpravo do hustého zástupu Rambových chlapců a řval do toho nadávky ani ne moc drsné, ani vynalézavé. Unavil se a rychle oddychoval. Cítil, že má upocené čelo.
"Vy kurvy zasraný!" zaslechl za sebou Pištovo zaječení.
Hubený mladík kolem něho proběhl a přiklekl ke zhroucené postavě těžce raněného Ramba.
I ten měl u sebe zbraň. Nevytáhl ji však. Udělal chybu. Zbraň zůstala v pouzdře a zmocnil se jí Pišta.
Jindra ještě nestačil vypálit všechny náboje ve své pistoli, když i Pišta spustil palbu. Následovalo několik pekelných vteřin.
Evča se s ohlušujícím jekotem vrhla na svíjejícího se Ramba a břitvou mu rozřízla oči. I ostatní členové skupinky se snad chtěli předhánět v krutosti. Dva vběhli do prostoru kina a netrvalo dlouho a ze dveří se začal valit dým. Jindra znovu nabil zásobník a postupoval Erbenovou ulicí vzhůru k Holečkově.
"Přišel jsem si pro svou holku!" burácel v z plných plic. "Co jste udělali s mou holkou, kurvy?"
Erbenova ulice se vylidnila. Z jednoho domu vyšel postarší Cikán s kloboukem na hlavě. Jindra v něm poznal Gejzu, jednoho z těch, kteří tady měli hlavní slovo.
"To už stačilo, Jindro," řekl Gejza.
"Chci svou holku."
"Ta tady není."
"Byla tady. Moji lidi ji viděli. Tvoji lidi je odsud vyhnali."
"Ti, co to udělali, už zaplatili. Ty máš svoje lidi, já mám svoje lidi. Nemá cenu se dál bít. Co se stalo, stalo se. Musíme zapomenout.
Doba je moc špatná."
Gejza nikdy nezapomene, že jsem zabil Ramba a že ho Evča zmrzačila ještě po smrti! Momentálně jsou lidi od Zvonu slabší. Proto Gejza mluví jako mílius.
"Zab ho, Jindro," špitla mu Evča za zády. "Je to hajzl."
Jindra pozvedl pistoli a namířil mu na čelo. Žaludek se mu kroutil strachem. Před tím, když střílel na Ramba, jednal v afektu, napůl nevěděl, co dělá. Stačil však bleskurychle vystřízlivět. Tohle není zfackovanej policajt. Tohle je vražda,

kurva! A to s tím Rambem, to by se dalo vykládat jako sebeobrana, mám svědky, Rambo byl pěknej cvok, seděl tři roky za loupež, to se všechno u soudu sčítne.
Jenže Gejza je zachovalej, ten už neseděl kolik roků, je to jejich stařešina, ten už ani nečoruje, natož aby někoho chtěl sejmout!
Tohle bude jasná vražda! Stiskl spoušť. Čelo starého Cikána puklo. Muž byl okamžitě mrtev, tělo odletělo na dva kroky dozadu a z děsivé rány, které se výstřelem otevřela, vytryskl proud krve.
Ozvěna výstřelu ještě nedozněla Erbenovou ulicí, když se ozval ze všech stran zuřivý křik. To byli Gejzovi lidi, lidi od Zvonu.
Stačili se vzpamatovat z úleku a překvapení a teď nastupovali do protiútoku. Přicházeli shora, od Holečkovy, a byli také vidět ve spodní části Erbenovy ulice, kde zeď Malostranského hřbitova tvoří jednu její frontu.
"Stáhněte se," zavelel Jindra skupince.
Pozvolna ustupovali dolů k Plzeňské. Jindra doufal, že hlavní ulice bude volná a že se jim podaří tudy uniknout. Shora od Čechovy však přibíhal hlouček zuřivých mladíků podpořit své kamarády proti vetřelcům z Buďánek.
Jediné útočiště mohli najít v prostorách kina. Hořely tu závěsy ze syntetické tkaniny. Jindra s Pištou je strhli a hodili do dveří. Štiplavý chemický dým je dusil, kašlali a slzeli. Jakmile se ve dveřích objevil nějaký stín, Pišta vystřelil.
"Dobrý, co?" usmála se na Jindru Evča.
"Seru pecky," řekl jí ne zcela přesvědčen.
"Jsi ohromnej king!" řekla mu, vrhla se k němu, objala ho a políbila.
Cítil, jak mu vsouvá jazyk do úst. Tohle Růža nikdy nedělala, považovala to za nemravné.
"Hele," oslovil ho feťák Mrně. Byl to jeden z těch, kteří se pokusili kino U Zvonu zapálit. Pronikl do promítací kabiny a se zapálenou svíčkou, kterou tu našel, ji proslídil. Teď ukazoval Jindrovi svoji kořist, plochou krabici s filmem. Vypadala značně ošuměle, jistě pamatovala mnohem lepší časy. "Vlasta Burian!"
"Ty jseš ale blbec," řekl Jindra. "Teďko se chceš dívat na Anton Špelce Ostrostřelce?"
"To je hořlavej film. Já to vím. Podívej, tohle je originál, ještě z bejvalý republiky. Vyprávěl mi o tom brácha, jaký je ten hořlavej film svinstvo. Ten se v tom vyzná, on promítal v Blaníku, než ho vyhodili kvůli šmelení s lístkama."
"No a co?"
"Když je ho málo, hoří. Když jeho hodně, bouchá jako bomba."
"To je dobrý," řekl Jindra.
Přemýšlel, jak nejlépe nově nabyté zbraně použít.
"Poslouchejte, vy tam!" rozkřikl se někdo u vchodu. "Vylezte ven!"
"Hovno!" vykřikl Jindra Hřivnáč, aniž tušil, že on není ta první historicky významná osobnost, která takto odpověděla v kritické chvíli bitvy na výzvu ke kapitulaci.
"S tebou se nebavíme, ty jsi mrtvý maso! Hajzle! Hajzle!" řvalo několik mládenců najednou. "Ty jsi mrtvej! Ale ty ostatní pustíme!"
Jindra chvilku přemýšlel a pak sdělil ostatním, co vymyslel.
Mládenci u vchodu čekali. Z temného otvoru dveří vycházel už jen řídký dým. Závěs dohořel a požár nepřeskočil na nábytek a podlahu.
Za chvíli uslyšeli výkřiky a hluk. Trvalo to asi půl minuty, pak nastalo zase ticho.
"Jste tam? U vchodu?" volal Pišta.
Mládenci na sebe pohlédli. To byl ten mrňavej v kožený bundě.
Má pistoli, bacha na něj, sebral Rambovi bouchačku!
"Jo."
"Dáme vám Hřivnáče. Chytli jsme ho. Přijďte si pro něj!"
"Hovno. Vy s ním vyjděte ven."
"Co když nás sejmete všechny?"
"Děláme kurva kšeft, ne?"
"Nemáme záruky. Jděte dva dolů a my vám Jindru dáme."
"Ukažte nám ho."
"Tak dobrý!"
V temnu se zahýbaly stíny a mládenci od Zvonu spatřili Pištu a Evču, jak drží mezi sebou vzpouzejícího se Jindru s ústy ucpanými pruhem látky. Ruce měl znehybnělé za zády.
"Stačí?" ptal se Pišta.
"Žádný podrazy," varovali mládenci od Zvonu.
"Víme, že jsme udělali blbost. To von nás naheftoval," řekla Evča a neurvale vrazila do Jindry.
"Však si to vodsere," řekl mladík, který se už cítil na čele skupiny.
Teď povede partu od Zvonu on a když všechno půjde tak dobře, jako dnes odpoledne, brzy rozšíří území až dolů k Andělu! A s těma sráčema z Buďánek zatočí jak s hadrákama. V Motole se nedá odpor čekat, tam skoro nikdo nebydlí a pak už je sídliště Řepy, samí sráči. Brzo by mi mohlo celý údolí Plzeňský ulice až k Bílými Beránku říkat pane!
Kývl na svého pobočníka.
"Jdeme."
Jindra se díval, jak si pro něho jdou. Bylo mu jich trochu líto.
Jsou to mladý kluci, pitomí, a viděli moc americkejch filmů. Blbne se z nich, z těch krváků.
Oba mladíci přišli až k němu.
"A je to," řekl Jindra klidně. Ruce sice měl vzadu, zato docela volné a držel v nich pistoli. Druhou zbraň měl za opaskem

Pišta. Teď ji vytáhl a ústí přitiskl ke spánku jednoho mladíka. Jindra držel svoji zbraň v levé ruce volně spuštěnou podél těla.
"Tohle si vodserete," řekl mu mladík. "Mně říkaj Plisken. Víte, co to znamená?"
"Hovno to znamená," řekl Jindra.
"Venku je nás pětadvacet," řekl Plisken Pistovi. "Chtěli jsme jeho," kývl bradou na Jindru. "Teď budeme chtít i tebe. A ještě jedna kravina a vodserete to všichni."
"To by bylo blbý," řekl Jindra. "Řekni těm svejm debilům, ať nedělej kraviny."
"Ty máš debila. Máš debilní holku!" sykl Plisken Jindrovi do obličeje. Jindra se rozpřáhl a úderem pěsti mu rozbil nosní chrupavku a vyrazil dva zuby. Mladík se svalil na zem.
"Odveďte je dozadu," nařídil Jindra svým chlapcům, kteří se dosud drželi v pozadí.
Venku v Erbenově ulici zavládl zmatek. Mládenci křičeli jeden přes druhého. Co mají dělat? Ten buďánskej parchant má Pliskena!
A Rambo už zakokrhal, je po něm, tomu nepomůže ani svěcená voda!
Nebyly to žádné měkkoty, tihle chlapci odchovaní ulicí. Byli zvyklí na rvačky, na konflikty s policií, nenašel by se mezi nimi jediný, kdo nikdy nic neukradl a nikoho nepřepadl a nezmlátil. Jenže tohle bylo něco jiného. Tohle ještě neznali. Jmenovalo se to smrt.
V dohadech strávili nějakých pět minut. Od vchodu kina se drželi trochu zpátky. Ti hajzlové uvnitř měli zbraně a mohli by po nich prásknout.
Pak se Plisken a jeho kamarád Mirda Fištejnů objevili ve dveřích.
Jenže... jak vypadali! Ti magoři je omotali nějakým filmem, nebo co, vypadali jako ty srandovní mumie z kreslenejch filmů na Nově, akorát že mumie jsou bílý a tihle dva byli černý a strašidelně lesklý!
Zajatci měli omotaný trup od krku až po kyčle bachratým chuchvalcem filmu. Aby se film nerozmotal, byli ještě křížem krážem omotáni elektrickými šňůrami.
"Serte na ně, jsou to magoři," křičel Plisken na svoje lidi.
"Ty bouchačky už musej mít prázdný. Pusťte se do nich..."
"Jdi," řekl Jindra Hřivnáč Pliskenovu kamarádovi.
Hoši od Zvonu viděli, jak Mirda vykročil. Usmál se. Nevěřil sice, že je ve skutečném nebezpečí, ten děda od Buďánek má skoro prázdný ruce, jenom blufuje, i tu pistoli co se sní ohání má určitě prázdnou, jenže, co je to platný, je to lahoda bejt mezi svejma.
Běžel ke kamarádům a slyšel, jak se na něm film uvolňuje a odvíjí se. Připadalo mu to trochu směšné a trapné. Ten děda od Buďánek musí bejt fakt magor, když...
Viděl, že mládenci, kteří mu běželi vstříc, strnuli a někteří vykřikli.
Ohlédl se. Spatřil ve dveřích dědu od Buďánek. V jedné ruce držel volný konec filmu, který vedl až k jeho trupu a v druhé třímal zapálenou sirku. Přiložil ji k filmu a pustil ho na zem.
"Kurva!" vykřikl Mirda. Ruce měl pod vrstvou namotaného filmu pevně svázané. Měl jedinou naději, kluci mu pomůžou odmotat ty zkurvený filmy dřív, než se k němu dostane oheň.
Netušil, jak rychle hoří celuloidový film.
Jeho přátelé to taky netušili, byla to jejich první zkušenost.
Syklo to, a oheň už byl u něho, zařval a do očí mu vstoupila záře bolesti.
Také pro Jindru to byla první zkušenost tohoto druhu. Vzpomněl si, jak mu Evča vsunula jazyk do úst a ucítil, že se mu topoří přirození.
Obrátil se k Pliskenovi. Mládenec byl bledý a potil se. Krůpěje stékaly na svitky filmu, které měl až u brady.
"Je to Anton Špelec Ostrostřelec," kývl Jindra směrem k hořícímu mladíkovi, který se válel po vozovce, kutálel se Erbenovou ulicí dolů na Plzeňskou v marné snaze oheň uhasit. "Moc legrační film. Viděl jsi ho?"
Plisken nebyl schopný odpovědět.
"Mluv!"
"Viděl..."
"Mně se nejvíc líbilo, jak Burian furt řval liguére. To bylo dobrý, viď? Liguére!"
"Jo. Dobrý."
"Tak si zařveme spolu. Liguére!"
"Liguére."
"To bylo málo. Liguére! Liguére!"
"Liguére! Liguére!"
Jindra držel Pliskena v odstupu dvou metrů. Pistoli měl za opaskem, v levé ruce třímal uvolněné kusy filmu, v druhé sirky. Jeho družina se mu držela poblíž. Nezdálo se, že by chlapci od Zvonu měli náladu cokoli podniknout.
Obešli mrtvolu Ramba a zahnuli na Plzeňskou. Tam Jindra Hřivnáč oslovil Pliskena.
"Takže dobrý. Příště, až moji kluci budou hledat moji holku, ty jim pomůžeš, jasný?"
"Jasný," řekl Plisken.
"To co se stalo, to ber jako pokutu."
"Jo. Pokutu."
"Když se zaplatí pokuta, je všechno zapomenutý, jasný?"
"No jo."
"Zab ho, Jindro," křikla Evča. Umlčel ji políčkem. Chytla se za ústa a byla už zticha.
"Půjdeš s náma až k celnici. Tam tě pustíme."

"To je fajn."
"Příště nebudeme tak hodný."
"Je mi to jasný."
"Můžeš mi říkat," zarazil se. Jak mu mají říkat? Nejvíc by se mu líbil titul Excelence, ale to by se mu vysmáli. "Říkej mi Kapitáne," vyhrkl. Nebudou se smát?
"Je mi to jasný, Kapitáne."
"A protože jsem hodnej táta, chci mít zpátky svoji holku."
"Ta musí bejt někde dole. Kolem Anděla. Tam je parta toho hajzla Masáka."
"S partou Masáka si poradíme," řekl Jindra Hřivnáč. "Dokážem toho hodně. Spolu."
"Jo, dokážem."
"Když mě budeš poslouchat."
"Budu, Kapitáne."
"Já vím, že budeš," řekl Jindra a přikázal Pistovi, aby spolu s ostatními Pliskena rozvázali a pustili. Pak pokračovali v cestě zpátky.
Evča a zbytek party se táhl o pár kroků za Jindrou a Pistou.
"Mohlo to dopadnout blbě," říkal Pišta tiše.
"Ne," řekl Jindra. "Byli měkký."
"Neměl jsi ho sejmout?" naznačil Pišta, že se Jindra dopustil chyby, když nezabil i Pliskena.
"Lepší bylo ho zlomit. Teď bude na svoje lidi vo to tvrdší, že ho viděli posranýho. A mě se bude bát."
Jen aby, napadlo Pistu. Chtěl to říct nahlas, ale něco v Jindrově zraku ho včas varovalo.
Brzy se ukázalo, že Jindra měl pravdu. Nedělní příhoda nejenže mu upevnila pozici v celé oblasti Buďánek. Plisken se už v nejbližších dnech prokázal jako spolehlivý spojenec jak při úterní výpravě k Andělu, tak v bitvě u řepské teplárny, kdy Jindra Hřivnáč rozšířil svoje panství až k čáře Bílý Beránek - karlovarská silnice.
Série vítězných tažení prvního týdne elektrické smrti ho naplnila uspokojením. K pocitu naprostého štěstí mu chybělo už jenom málo.
Ani po dobytí Anděla se mu nepodařilo najít dceru. Po Katce a té bláznivé Kamenčíkové se slehla země.

13.

V úterý v poledne přišel otec domů a položil před Markétu a svoji ženu na stůl tašku s masovými konzervami.
Markétě už splaskl otok na tváři a opadla jí horečka, se kterou ležela celé pondělí v posteli. Matka u ní vartovala, přikládala jí studené obklady. Zamlčela jí, za jakou cenu získala vodu v Hamerském rybníku.
Dovedla si představit, za jakých okolností Markéta přišla k úrazu a měla dost taktu na to, aby se o Hamerském rybníku a jeho samozvaných majitelích nezmiňovala.
Otec hlaholil a naparoval se a choval se jako úspěšný byznysman.
"Člověk se musí umět vohánět. Jarka Vocloňů dal dohromady funebráka a budem jezdit a houbelec zle. Toť se ví, doba je zlá, vypadá to blbě, lidi říkaj, že elektrika nebude už nikdy svítit. Nesvítí ani v Německu!"
"Ženský říkaly, že přej už jezděj vlaky, táto," namítla matka.
"To by elektrika už mohla svítit."
"Ale maminko," pravil otec blahosklonně, "to byly parní vlaky.
Ty elektriku nepotřebujou. Jenom uhlí a vodu. Já vždycky říkal, není nad páru. Dávno jsem to říkal!"
"Ty budeš dělat funebráka?" ptala se matka starostlivě.
"Ale ne, maminko. Funebrák, tak se říká dvoukolovýmu vozejku.
Jarka jednoho zrychloval ze starý motorky, on má tam dole na Bohdalci zahrádku, v Plynární ulici, chápeš. Jawu péráka. No a vzal ty kola..."
"Já vím, tatínku. Všichni říkaj těm vozejkům funebrák. Akorát nechápu, proč se Jarka Vocloňů s tebou chce dělit, když on zrychloval funebráka ze svý motorky. Tohle nechápu."
"Já mu pomáhám," pravil otec neochotně. "To ti povídám, maminko, ty vlaky jezděj jenom po hlavních tratích, takže je spojení s Brnem a Ostravou, pak z jihem, tam jsou Budějovice..."
"Já vím, tatínku, že Budějovice jsou na jihu," kývla matka.
"Neřekl jsi mi, jak ses dohod s Jarkou Vocloněm. Jak mu budeš pomáhat?"
"No, tahat toho funebráka."
"A odkud ten tvůj Jarka má ty konzervy?"
"Od Civilní obrany. Za peníze teď nikdo nehne ani prstem. Jenom za jídlo. Jarka konzervy fasuje, najímá za ně lidi a to víš, že mu hodně zbyde pod palcem. Taková je už doba, malej člověk ji nezmění."
Markéta to poslouchala z vedlejšího pokoje. Ležela na pohovce s obkladem na obličeji a dívala se na strop. Slova poslepovaná do vět k ní dolétala jako mouchy, které kolem člověka krouží ve složitých pravidelných drahách a v přesných intervalech se dotýkají nějakého citlivého místa obličeje, hrotu nosu, lalůčku ucha, tváře.
"Takže náš táta bude zapřaženej do káry a Jarka ho za to bude vyplácet konzervama," ozvala se.
"Cože?" zhrozila se matka, která teprve teď pochopila, o čem její muž vlastně mluvil. "Ty budeš dělat něco jako... tažný zvíře?"
Vyjádřila tak přesně podstatu dohody, kterou otec uzavřel s majitelem kárky, že nemohlo následovat nic jiného, než výlev vzteku.
"Tohle poslouchat nebudu! Já vás živím a uživím a vy budete poslouchat. Tahle," Markéta poznala podle tónu hlasu,

že se obrací k otevřeným dveřím pokoje, v němž ležela, "tahle jde pro vodu a nedokáže nic jinýho, než si nechat rozbít hubu! Pak se válí na posteli a bude kritizovat svýho vlastního otce za to, že se opovážil přinést obživu pro rodinu!"
Celé dopoledne byl zapražený do káry. Jarka Vocloňů nezhotovil jednu, nýbrž tři káry a najal tři muže pro práci, kterou sám dělat nehodlal. S jedním z nich objížděl místa, kde sbíral materiál pro výrobu dalších funebráků. Pokud se nestane zázrak a elektrika neobživ- ne, Jarka bude do čtrnácti dnů, nejpozději do jednoho měsíce majitel flotily dvoukolových kár. Zbylé dvě káry určil pro běžný provoz.
Což v praxi znamenalo odvoz mrtvol. Tažná zvířata měl dvě, Markétina otce a jistého Matěje Pichu, statného chlapíka, který pracoval s partou kladečů zámkové dlažby. V době před elektrickou smrtí obsluhoval stroj zvaný žába, těžkou mašinu poháněnou benzínovým motorem: poskakovala po podloží dlažby a pěchovala ho.
Odtud ten divný název. Byl zvyklý na těžkou práci a měl svaly jako tažný kůň. Život ho pro jeho nynější povolání dobře připravil.
Po třech dnech práce pro Jarku Vocloně přišel otec domů těsně před setměním. Matka už měla starosti. Vyhlížela z okna a s neklidem pozorovala houstnoucí soumrak. Toho dne se Markéta konečně vzpamatovala z šoku. Poraněná tvář už jí splaskla a bolela natolik málo, že jí přestala ustavičně připomínat pokořující setkání s Magorem.
Vstala z postele.
"Kam chceš jít?" zeptala se jí matka.
Markéta si oblékala bundu. Venku bylo sychravo.
"Půjdu tátu hledat."
Matka mlčela. V šeru se jí leskly oči. Bylo to poprvé, co Markéta projevila o otce zájem.
"Půjdeme spolu," řekla po chvíli.
Venku se ozvaly šouravé kroky. Matka otevřela dveře. Otec se opíral o zárubeň a ztěžka oddychoval. Na obličeji měl rozmazanou krev. Měl prázdné ruce. Matka s dcerou k němu přiskočily, podepřely ho a vedly dovnitř. Posadily ho v kuchyni na židli. Matka vzala plastikovou láhev a chtěla nalít trochu vody na utěrku.
"Ne..." zachraptěl otec. "Voda je jen na pití."
Zbili ho a sebrali mu výdělek, táhlo Markétě hlavou.
"Zítra půjdu s tebou," řekla.
"Kam?"
"Tahat funebráka. Nebudu se tu věčně válet na kanapi."
Myslela při tom na Honzu. Co by tomu řekl? A co vůbec dělá?
Jak on si dovedl poradit v téhle děsné situaci? Div se nerozbrečela, když si vzpomněla na jejich rozchod. Nejraději by vyběhla do soumraku a vydala se napříč zběsilým městem. Jenže, co potom? I kdyby se dostala přes město ve zdraví, aniž by ji chytili, znásilnili, zmlátili nebo dokonce zabili, co by udělala pak? Pověsila by se mu kolem krku a řekla - tady mě máš a postarej se o mě? Byla by to slabost, a Honza nesnáší slabé ženské.
Otec vzlykl. "To bys udělala?"
"Zítra jdeme spolu."
Ráno vstala dřív, než rodiče. Z komory vytáhla pilník a dala se do práce. Skřípění kovu probudilo otce. Krev na obličeji mu oschla a odrolila se.
"Co to děláš?"
Markéta pilníkem ostřila vývrtku.
"Potřebujeme nějakou zbraň."
"Ty se chceš rvát?"
"My dva se budeme bránit, táto."
Přiměla matku, aby jí ostříhala vlasy hodně nakrátko. Oblékla si džíny a bundu.
"Jdeme," poručila.
Bylo jí jasné, že otec nemá chuť vystrčit z domu nos. Včerejší výprask ho bezmála zlomil.
Usmála se na něho. "Budeme teď na ně dva."
"Dědek a holka."
"Nejsi dědek, a já jsem ozbrojená holka! Pojď!"
Když přišli k Jarkově ohradě, potkali Pichu zapraženého do káry.
U opasku se mu houpal motocyklový řetěz. Na pozdrav sotva odpověděl a uhnul očima. Markétě bylo jasné, že se něco stalo. Vešli do ohrady.
U otcovy káry stál chlapík a Jarka Vocloň mu něco povídal.
Chlapík horlivě kýval, aby dal najevo, že už dopředu chápe, co mu pan šéf poví.
"Nedej se," špitla Markéta otci.
"Ahoj Jarko, tak jsme tady!" přinutil se otec k hlaholivému tónu.
"Už vás nemůžu potřebovat, pane Panuška," řekl Vocloň upjatě.
"Jste starej a slabej. Slyšel jsem, že vás včera zmlátili a sebrali vám vejdělek. Co kdyby vám sebrali káru?"
"Nesebrali mu káru," řekla Markéta, "a co udělal s vejdělkem je jeho věc. Teď jsme dva."
"Dědek a ženská, to je ale dvojka," řekl chlapík.
"Nevšímej si jich," řekl Vocloň. "Tady šéfuju já a práce je teď tvoje."
"Jsme dva," opakovala Markéta. "Zvládneme víc práce, než on.
A chceme příděl pro jednoho. To se přece vyplatí!"
Vocloň zamžikal očima. Je to slaboch, pomyslela si Markéta.
Měřila si druhého chlápka. Ten byl jistě tvrdší, ale na Magora by neměl. Možná ani na Honzu Kryla.

"Tady rozhoduju já. Vyhoď je, Tondo!" poručil chlapíkovi Vocloň.
Chlápek k nim vykročil. Třetí pokoření bych nesnesla, uvědomila si Markéta a zuřivě vyrazila proti muži. Prudkost útoku ho překvapila.
Švihnul pěstí, jenže Markéta se mrštně sehnula, potopila se, jak říkají boxeři, a vrazila naostřenou vývrtku muži do stehna. Hrot pronikl svalem a smekl se po kosti. Ošklivě to zaskřípělo. Muž vykřikl leknutím i bolestí, vytřeštil oči a nechápavě se na Markétu podíval.
Dívka škubla rukojetí vývrtky a vytrhla ji ven. Muž se zapotácel a omdlel. Markéta pokročila k Vocloňovi. "Tak co, máme práci?"
Vocloň se vyjeveně díval, jak z vývrtky kape krev.
"Jo, máte práci."
Večer se vrátili domů s denní mzdou dvou masových konzerv a jednou chlebovou dávkou. Byli unavení a skoro by se dalo říci, že šťastní.
Když Markéta usínala, myslela na to, co by tomu řekl Honza Kryl.
Tak to spolu doslova táhli další tři dny. Markétu by nikdy nenapadlo, že si tak rychle zvykne na příšernou práci, kterou jí přidělil osud. Už druhého dne jí na mrtvole zajímalo jen jedno - kolik váží.
Přestala se děsit krvavých ran, už jí nevadil mrtvolný zápach. Ostych a úcta před smrtí je zřejmě součástí kulturního nánosu, a ten je slaboučký a rychle se stírá, jakmile nastanou okolnosti, za kterých lidé žili v minulosti po stovky let.
Kdy naposledy stihla Prahu morová rána? Markéta se nikdy nezajímala o data na pomnících... A to, co se tady dělo, morovou ránu v lecčem připomínalo. A nehnulo s ní, ani když s otcem nakládala na káru právě toho Tondu, kterého sama poranila na stehně. Třebaže to nebylo těžké zranění, znamenalo velký handicap a lidské smečky pobíhající po ulicích nemilosrdně likvidovaly každého, kdo projevoval slabost.
Vocloň byl spokojený s výkonem svých tažných zvířat. Podařilo se mu někde sehnat zbraň, devítku čezetu s pojistkou na obou stranách, speciál pro kombatovou střelbu. Neřekl, co za ni musel zapla- tit, v naturáliích, samozřejmě. Byla to však dobrá investice, protože jinak hrozilo nebezpečí, že přijde o tažná zvířata i o vozíky funebráky.
Markétu nepřekvapilo, že Vocloň svěřil zbraň jí a ne jejímu otci.
Po třech dnech se Markéta probudila. Šla do kuchyně a na stole ležel dopis.
"Už to nesnesu. Nemějte mi to za zlé. Sbohem, vaše máma."
Markéta se rozhlédla. "Mami!" vykřikla.
Všimla si otevřeného okna. Vyhlédla ven a spatřila matčino tělo na chodníku. U hlavy mělo louži krve. Její výkřik probudil otce.
Jeho první reakce byla hrozná, chtěl vyskočit taky a Markéta se s ním děsně porvala a teprve úderem lokte do žaludku ho srazila na židli.
"To nic neřeší!" křičela na něho. "Musíš být silný!"
"Proč?" sípěl. Držel se za žaludek, shrbený, najednou zestárlý.
"Abys žil!"
"Všichni umřeme."
Přece neumřeme kvůli posraný elektrice, pomyslela si Markéta vztekle.
"Neříkej pitomosti, táto."
"Přece nebudu žít..." Markéta přešla k oknu.
"Musíme se postarat o mámu. Pojď. Nenech mě to dělat samotnou."
Zatáhli tělo do někdejší kočárkárny, později předělané na obchod s erotickými pomůckami. Majitel už dávno zmizel, v obchodu byl neuvěřitelný nepořádek. Zdálo se, že si někdo vybil vztek na těch barevných krabicích s videokazetami, pikantním prádlem a gumovými údy. Válelo se jich na zemi desítky.
Markéta je odkopala stranou a na uvolněné místo položili matčino tělo. Pod hlavu jí položili hromádku černých krajkových kalhotek.
Markéta si ani nevšimla, že nikdo nevěnoval pozornost matčinu tělu, když leželo na chodníku, ani se nikdo neohlédl, když tělo vlekli dovnitř.
Spolu pak zašli pro vozík a odvezli matku ke společnému hrobu.
Když ji dovezli a složili na hromadu, Markéta si uvědomila, že už tuhle práci nedokáže dělat. Otec, seschlý a vyhaslý, ten zřejmě nedokáže dělat už vůbec žádnou práci.
"Takhle to nejde dál, táto," řekla.
"Nejde..." pravil otec.
"Odejdeme."
"Kam?"
"Na venkov," řekla Markéta. "Je to elektrická smrt. Přemýšlela jsem o tom. Musíme odejít. Bylo mi to jasné ještě dřív, než... to máma udělala. Zatím budeme jíst konzervy, které dostane za práci, kterou dovede dělat kůň nebo vůl. Jenže, co potom, až konzervy dojdou?
V tomhle městě žije přes milión lidí. Je tu dost konzerv pro všechny? Na vždycky?"
"Už tu není milion lidí..."
"Máš bráchu tam venku, v Krásné Lípě. Tam to určitě nebude tak strašné, jako ve velkoměstě. Odejdeme ke strejdovi Vildovi."
"Dobře," řekl otec.
Přisvědčil by jí na cokoli. Bylo mu všechno lhostejné.
"Dám vám radu," ozvalo se za nimi. Byl to voják z čety zaměstnané zakopáváním mrtvol. "Říkala jsi Krásná Lípa? Z

Vršovického nádraží tam pojede vojenský vlak. Pára," upřesnil.
"Vojenský?"
"Jo."
"Tam se nedostanem."
"Můžu to zařídit. Jste civilní zaměstnanci armády."
Markéta si uvědomila, že Vocloň dostává příděl potravin z vojenských zásob, protože spolupracuje s Civilní obranou.
Dívala se na vojáka. "Proč bys to dělal?"
"Taky jsem pohřbíval svoji mámu," řekl voják. "Včera."
Nemluvil do větru. Zašel s nimi za velitelem komanda, ten jim vystavil propustky. Stavili se doma pro prádlo. Markéta si uvědomila, že váhá, jestli má smysl si brát zubní kartáček... V Praze se nedalo plýtvat vodou na takové věci, jako je hygiena! Ale ne, na venkově to bude jiné. Rozloučila se s kytkami. Byly suché, stejně jako její oči.
Po celou tu dobu, kdy Markéta kladla prádlo do batohu, otec rezignovaně stál u dveří a díval se na okno, z něhož vyskočila jeho žena.
Pak se spolu odebrali na Vršovické nádraží, kde se vojenský vlak už chystal k odjezdu. Otec po celou tu dobu neřekl ani slovo.
Nastoupili. Vlak se rozjel. Když nabral jakous takous rychlost, otec, do té doby malátný a bez zájmu, se vrhl ke dveřím a vyskočil ven. Podařilo se mu to jako mladíkovi, ani neupadl! Markéta chtěla vyskočit za ním, avšak něčí silné paže ji zadržely. Dívala se za ním.
Zamával jí a Markétě bylo jasné, že jí kyne z druhého břehu, za kterým je smrt.
Ne elektrická. Docela obyčejná, člověčí, které teď bylo všude kolem plno. Chtěl se k ní připojit, a skok z vlaku pro něho znamenal skoro totéž, jako skok z Nuselského mostu. Ne, k sebevraždě neměl odvahu. Na smrt si počká, však ona přijde.

14.

V pondělí se Honza postaral o rodiče. Bydleli v činžovní vile v Evropské ulici, nedaleko Červeného vrchu. Na zahradě byla studna a Honza s panem Vyhnálkem, dalším nájemníkem vily, vyčistil zevnitř svinstvo a opravil ruční pumpu. To trvalo někdy do tří odpoledne. Ve čtyři vybourali do plotu malý otvor a nad něj pověsili ceduli s nápisem VODA.
K večeru byl pan Kryl s paní Krylovou zaopatřený konzervami na týden dopředu. Děkovali synovi za pomoc.
"Zůstaň tu přes noc, Honzánku," naléhala maminka. "Přece nepojedeš přes město. Slyšíš? Už se zase střílí!"
"Honza se o sebe postará," řekl tatínek. Věnoval synovi svoji zbraň. Povolení si obstaral brzy po revoluci, hned jako to bylo možné.
Tenkrát si mnoho šedovlasých a lysých pánů splnilo klukovský sen. Pan Kryl si koupil u firmy Cid na Smíchově opravdovou německou parabellu, jakou jistě nosíval i komisař Böhm, když chodil s Fučíkem na pivo na Nebozízek. Vypadala muzeálně, střílela přesně.
"Mně by byla na nic, tobě pomůže," řekl otec synovi. Když odrážel od chodníku, oči upřené dolů k Vítěznému náměstí, kde se kupila hromada havarovaných tramvají, které zastihl okamžik elektrické smrti na dvoukilometrovém úseku mezi Dejvicemi a Červeným vrchem a sjely všechny dolů, aby se tam srazily s vlaky, přijíždějícími od Prašného mostu, matka s otcem stáli ve vrátkách a mávali mu.
Vojenský oddíl vybavený nákladním automobilem se pokoušel prorazit v té změti průjezd.
Na Honzovu radu rodiče už sundali nápis VODA z plotu. Bylo však pozdě. Příliš mnoho očí ho vidělo, příliš mnoho lidí vědělo, že na zahradě je studna a že uvnitř domu je jídlo, střežené dvěma starými lidmi a neškodným panem Vyhnálkem.
V úterý se Honza znovu vypravil do Kobylis. Zastihl tam, jak se dalo čekat, jenom Čepičku Pačesa a Herwiga.
"Každej má svoje starosti," říkal Herwig lhostejně. "V téhle situaci může přijít do práce jenom vůl."
"Slyšíš, jak mlčím?" zeptal se ho Honza.
Nemuseli se bát nejbližších dnů. Ještě po Pragostavu tu zbyl systém samoobslužného stravování: kuchyňka s mikrovlnnou troubou a zásobárna konzervované stravy. Pokud jde o vodu, té měli prozatím dost. Klimatizační jednotka byla vybavena zvlhčovačem vzduchu a v jeho zásobníku zbyl snad hektolitr vody.
Zásobník měl dobrý uzávěr a světlo k němu nemělo přístup.
Nehrozilo tedy nebezpečí, že se voda hned tak brzy zkazí. Trouba byla k ničemu, konzervy se daly jíst studené.
K budově přiléhala maličká zahrádka. Spolu s Pačesem v ní vykopali latrínu. Před pohledem z ulice ji zakryli plechovými registračkami, z nichž nemilosrdně, ba s nemalým potěšením vyházeli všechny spisy.
"Máme co žrát a chlastat a máme kam srát," konstatoval Herwig, když práce skončily. "Teď bychom mohli začít dělat něco pořádnýho."
Honza se na něho díval trochu skepticky. Věděl, kam Míla míří.
Připadalo mu to trochu směšné.
"S našima prostředkama?"
"Tahle celá elektrická smrt je nesmysl," řekl Míla Herwig.
"Odporuje všem zákonům fyziky, které známe. Naše prostředky vycházejí ze zákonů fyziky, jak je známe. Co z toho plyne?"
"Že jsou na hovno," řekl Honza.
Mílova aktivita mu šla na nervy. Zpočátku se účastnil úprav pracoviště dokonce s jakýmsi nadšením. S únavou se dostavila skepse, pocit marnosti.
"Právě jsi vyslovil jednu velkou pravdu! Všechny měřící přístroje můžem vyhodit. Všechny tabulky a všechnu

literaturu. I vědomosti.
Jsme na tom asi tak, jako když Galvani zjistil, že se mu mrskají stehýnka mrtvých žab."
"Nám se nic nemrská," řekl Honza ponuře.
"Mrská," řekl Herwig. "Něco víme pozitivně. Nastala elektrická smrt. To je konkrétní fyzikální jev! Musí mít nějakou příčinu, stejně jako mrskání žabích stehýnek ji mělo. Něco tuhle elektrickou smrt způsobilo."
"Něco, nebo někdo," řekl Honza Kryl.
"Jak to, někdo?"
"Co já vím? Kouzelníci voodoo. Nebo ufoni," pokrčil Honza rameny. Čekal nevrlou odezvu. Míla neměl rád, když někdo snižoval vážnost jeho úvah.
"Taky jsem o tom uvažoval," řekl k jeho údivu.
"O kouzelnících? O ufonech?"
"Elektrická smrt je takový nesmysl, že musíme vzít v úvahu všechno."
"Třeba... se elektřina unavila. Dřela se na člověka dost dlouho!
Pak si řekla dost, to už stačilo, mám toho po krk..."
"Naznačuješ vnitřní změnu v základech organizace hmoty," řekl Míla Herwig. "Máš pravdu. Příčina může být vnitřní nebo vnější.
Změna povahy elektromagnetických sil, chování elektrického náboje jako důsledek vnitřních procesů. Ano, to je jedna možnost. Druhá možnost ukazuje na zásah zvenčí. Určité druhy radiace narušují přechod elektronů v mikroelektronických součástkách. Elektrická smrt by mohla být něco podobného."
"Myslíš, že bychom tak zásadní zásah nedetekovali i jinak? Že by se projevil jen elektrickou smrtí?"
"Jsme v zajetí ustálených technických představ. Žijeme ve století záření. Paprsky, silová pole... to jsou naše obsedantní představy o fungování světa kolem nás. Naše přístrojové vybavení je jen prodloužení naší zděděné smyslové výbavy. Dokáže rozpoznávat jevy, na které jsme tak nebo onak smyslově sami narazili. Co když je příroda mnohem bohatší, než jsme si představovali?"
"Mimosmyslové vnímání, telepatie, telekineze... Myslel jsem, že jsi imunní vůči tomuto druhu nesmyslu."
"Nevím, proč sem taháš pseudovědu. Vždyť i všechno to, co se řadí do oblasti parapsychologie, vychází ze smyslové zkušenosti. Je to jen posunuto za horizont každodenního normálu. Je to jen projekce smyslové nedostatečnosti, její obraz, karikatura. Telekineze, hýbání tělesy na dálku. Zkušenost říká, že pohnout tělesem na dálku nelze a lidská představa přichází s variantním řešením: co kdyby to možné bylo! Ovšem i tahle fikce je opřena o realitu."
"Ty naznačuješ, že došlo k fyzikálnímu jevu, který se svou povahou natolik vymyká schopnostem našeho smyslového vybavení, že dokážeme vnímat jen výsledek. Proudy elektronů nejsou schopny konat práci."
"Konat práci toho druhu, jakou jsme schopni vnímat," upřesnil Herwig. "Myslím, že elektrická smrt je pouhý průvodní jev."
"Čeho?" ptal se Honza nedůvěřivě.
"Nevím. Je mi ale jasné, že tohle není přírodní jev. Je to cílený zásah. Nevíme, co ho způsobilo a jak k němu došlo."
"Dejme tomu," řekl Honza, vykolejený ze své obvyklé skepse vážným Herwigovým přístupem k věci, "že příčina přichází zvenčí.
Ve formě nějakého záření, pohybu částic, o kterých nevíme, které nedokážeme detekovat. Pak by se dalo uvažovat o stínění! Třeba existuje materiál, schopný neznámou radiaci odrušit. Těžké kovy, vzácné zeminy, sloupec vody... co já vím?"
"Musíme to prověřit," řekl Herwig.
Honza se sarkasticky usmál. "My dva... tady v té díře, kde to smrdí plesnivinou? Dovedu si představit, že se v tuhle chvíli namáhají ty nejlepší mozky v laboratořích v Americe, ve Francii, v Rusku..."
"My dva...a taky mozky v Americe, ve Francii, v Rusku..."
Herwig najednou vyskočil: "Počkej, něco mne napadlo. Máš ještě ten svůj kompas z vojny?"
"Busolu!" opravil ho Honza.
"No tak busolu, měl si ji někde tady, nedávno jsi ji ukazoval."
"To by musela být v šuplíku mýho stolu". Honza vstal, přešel ke svému starému pracovnímu stolu a vytáhl zásuvku.
"Hele, tady je. K čemu ji potřebuješ? Sever se snad neztratil!"
a podával mu ji.
Herwig položil busolu na stůl a pak se ušklíbl: "Neztratil, ale měl by. S tím stíněním si měl pravdu!" Natáčel busolou na všechny strany a maličká střelka uvnitř stále dodržovala svoji věrnost severu.
"No a co?" divil se Honza, "to je přece normální, ne?"
"V téhle situaci ne", pokyvoval hlavou Herwig. "Magnetické pole Země, které tady právě detekujeme, vzniká pohybem ohřátých mas magmatu. Magma obsahuje elektrické částice, jejich pohyb je vlastně druhem elektrického proudu, jde o jakési gigantické dynamo", rozpovídal se. "Nefunguje tvoje dynamo na kole, nemělo by fungovat ani dynamo Země. To znamená, že by se měly rozpadnout i Van Allenovy pásy. Ty chrání povrch Země od proudu elektricky nabitých částic, které k nám letí hlavně od Slunce. A na Slunci elektřina pracuje, jak má. Protože to by jinak muselo už zkolabovat. Nebo se rozfouknout, nevím. Magnetické pole Země existuje, její dy- namo stále funguje! To je dobře, protože znemožňuje elektricky nabitým částicím, které by tady mohly nadělat paseku, dostat se k Zemi."
Pak se zakabonil: "A udržuje elektrickou smrt."
Ten večer Honza strávil s Herwigem v Kobylisích. Debatovali, hádali se a když objevili v jedné skříncе na šaty polovypitou láhev myslivce, trochu se opili.
Honza se probudil časně, po neklidné noci rušené sny plnými příšerných scén. Mílu Herwiga našel v laborce spícího u

stolu. Vedle hlavy mu stála vyhořelá petrolejka. U nohou se mu válely zmačkané papíry s výpočty. Po ruce měl klávesnici počítače. Byla mu k ničemu, snad mu sloužila jako duchovní vzpruha.
Myslivcem to nevyřešíme, uvažoval hořce. Počítačem taky ne.
To spíš tím myslivcem. Ten vyřadí část mozku z činnosti, otupí ten balast...
Špičkou boty se dotkl klávesnice. Zaharašila a Míla se probudil.
"Co je..." zamumlal Míla z polospánku.
"Už to svítí?"
"Ne..." zabručel Honza mrzutě. Měl najednou pocit, že se čehosi dotkl a že Míla to zahnal, to vyjukané noční zvíře nápadu.

15.

"Je to velice důvěrné, pánové," řekl doktor Hess na závěr porady, která se odehrávala v úzkém kruhu v jídelně hotelu Hoffmeister, který se stal jakousi neutrální půdou, přijatelnou pro přívržence Strakovy akademie i Hradu.
Porady se kromě premiéra a prezidenta účastnili ministr vnitra, obrany, hospodářství a pak několik dalších mužů a žen, kteří si v průběhu uplynulého týdne dokázali vydobít špičkové postavení v nové mocenské struktuře dvora. Všichni si uvědomovali, že jde o brífink. Každopádně museli brát slova západoevropského pověřence vážně.
Zprávy, které doktor Hess přinesl, byly skvělé. Dá se čekat, že do měsíce bude v západní Evropě v podstatě obnovena železniční doprava, byť v míře kvantitativně omezené. Zatím jezdí parní lokomotiva, a právě vlakem takto poháněným přijel doktor Hess do Prahy.
Všude se horečně pracuje na úpravách dieselových motorů, aby se mohly obejít od jakýchkoli přídavných elektrických zařízení, jako jsou žhavicí svíčky, elektrické startéry a podobně. Na tomto principu bude fungovat doprava železniční, lodní a samozřejmě i silniční.
Doktor Hess s uspokojením konstatoval, že se i Česká republika vydala obdobnou cestou. Když jel bryčkou z Wilsonova nádraží, všiml si traktorů a autojeřábů, které uvolňovaly průjezd hlavními ulicemi.
"Čekáme, že bude zahájena i doprava letecká," řekl doktor Hess.
"Letecké motory na naftu?" nechtěl věřit svému sluchu ministr Ruml.
"Ano. Nebudou pohánět letadla, nýbrž vzducholodě. Pokusy už probíhají u firmy Zeppelin, která dokončila vývoj kompozitové vzducholodě už loni na podzim. Nyní je třeba zvolit vhodný typ dieselmotoru."
"A my jsme šli cestou cyklistické informační sítě," podotkl ironicky prezident Havel.
"Ta je samozřejmě nezbytná," potvrdil doktor Hess. "Uvažujeme o obnovení optického telegrafu, zdá se však, že na cyklistech budeme ještě dlouho závislí."
"Optický telegraf je skvělá myšlenka!" zaradoval se Havel.
Znal ho z romantické dětské četby Hraběte Monte Christa.
Doktor Hess seznámil přítomné i s plány, jak čelit očekávané vlně epidemií. V tomto bodě se jim zdálo, že začíná diktovat. Obnova chodu vodáren a vodovodní sítě je strategickou nezbytností.
Elektrické pumpy nahradí vznětové motory. Civilizovaný bude ten stát, který dokáže zajistit pravidelnou dodávku vody.
Zemědělství, výroba potravin a jejich distribuce, to jsou samozřejmě všude prioritní úkoly. Dodávka vody je mezi těmito prioritami na prvním místě. Chystají se ovšem i velkokapacitní lazarety, zdravotní týmy, soustřeďují se zásoby léčiv.
Doktor Hess přijal s uspokojením na vědomí Klausovo ujištění, že podobná opatření učinila vláda už na začátku týdne.
"Konečně, přistupme k tomu nejdůležitějšímu," řekl německý, v důsledcích západoevropský pověřenec. "Zatím jsme hovořili o praktických otázkách a s uspokojením konstatuji, že Česká republika dosáhla i nezávisle na evropském vlivu značných úspěchů."
"Důsledným uplatňováním principu osobní odpovědnosti a individuální iniciativy v prostředí volného trhu," řekl premiér Klaus.
"V jistém smyslu elektrická smrt vyjasnila situaci a nastolila transparentní tržní podmínky."
"Díky zhroucení státní moci," podotkl suše prezident Havel.
Doktor Hess pominul zajiskření, kterého si nemohl nevšimnout, i kdyby oči zavázané hasičskou hadicí. "Hovořím o základním výzkumu," řekl. "My jsme zaměřeni spíše na praktické aplikace a výzkum přechází stále větší měrou do soukromého sektoru," řekl Klaus. "Ukázalo se, že státem vedené výzkumné instituce se během několika dnů rozpadly a badatelé se soustředili především na takové výzkumné úkoly, jako je zdroj paštikových konzerv a sáčkových polévek."
"Politováníhodné," podotkl doktor Hess. "Nutno říci, že za uplynulý týden výzkum ve vědeckých centrech nedospěl k převratným definitivním objevům. Rýsuje se hypotéza, ke které se přiklání stále větší část badatelů."
Prezident Havel dovedl nejlépe ocenit váhu dramatické pauzy, jíž doktor Hess zvýšil napětí v místnosti. Připadalo mu to poněkud komické. Zadíval se oknem na kulisu staré Prahy, která byla více méně stejná i před lety, kdy o nějaké elektřině neměl nikdo nejmenší ponětí.
"Bylo zváženo několik variant příčiny jevu, kterému nejen vy, ale všude tam, kam máme kontakt, říkají elektrická smrt. Jako nejpravděpodobnější se jeví jediná."
Pokýval hlavou, jako by tu jedinou hypotézu pokládal za cosi mimořádně politováníhodného.
"Zdá se, že jde o zásah řádově vyspělejší civilizace mimozemského původu."

16.

Honza s Herwigem nakonec byli poslední, kdo v laboratoři v Kobylisích zůstali. V prvních dnech se občas objevil některý z kolegů.
Přišli, pobyli, povykládali - a najedli se a odešli.
"Choděj sem kvůli žrádlu," uvědomil si konečně Honza.
"Cože?" ptal se Herwig vztekle. Právě cosi počítal a když ho Honza vyrušil, vztekle papír zmačkal a hodil na zem.
"Vědí, že je tu zásoba konzerv."
"Jakých konzerv..."
"K žrádlu konzerv, vzpamatuj se, člověče!"
"Zrovna jsem..."
Herwig zvedl papírovou kouli a rovnal ji dlaní. Honza ho zvědavě pozoroval. "Na něco jsi přišel?"
"Ne... Jenomže každýho kusu papíru je škoda. Třeba už nikdy nebude žádný papír."
"Máme tu zásoby jídla," vysvětloval mu Honza trpělivě. "Tam venku... je to s jídlem špatné."
Vzpomněl si na svou bývalou ženu a trochu se mu zachvěl žaludek.
"No a naši kolegové sem chodí se najíst."
"Je to taky jejich jídlo," zabručel Herwig.
"Nic tu nedělají. Ani sem nechodí."
"A my něco děláme? Já tady čmárám po papíře a je to k hovnu!"
"Aspoň se snažíš..."
"Je to na nic!" křičel Herwig.
"Neblbni..."
"Zabalíme to tu. Nemá to cenu," řekl Herwig.
Venku se ozvaly nějaké hlasy.
Ty tam byly doby, kdy vrátný zvaný Čepička pečlivě filtroval příchozí a odháněl od svatyně vědy nežádoucí elementy!
Honza sáhl dozadu k opasku a vytáhl parabelu. Herwig se úkosem na pistoli podíval.
"Nejsi trochu blbej?"
"Ty netušíš, co se venku děje. Od elektrický smrti jsi nevytáhl paty."
"Je to tam blbý právě kvůli takovým magorům, jako jsi ty!"
Odstrčil Honzu a šel ke dveřím.
"Kdo je to?"
"To jsem já, Pinkas."
"No vidíš, vole," zavrčel Herwig k Honzovi a odemkl. Honza stačil něco zabručet, když se dveře rozletěly. Pinkas, s obličejem poznamenaným krví, vpadl dovnitř. Muž, který stál za ním, ho prudce kopl do zad. Bylo slyšet zapraštění páteře. Honza napřáhl ruku a vystřelil. V šeru chodby viděl hemžení dalších postav. Honza měl pocit, že se otevřel průchod do pekla a roj démonů se vyhrnul na povrch země.
Z chumlu čertů vyšlehl oheň a výstřel houkl v úzkém prostoru.
Jejich nejmíň pět, těch sviní, stačil si Honza uvědomit. Vystřelil další dvě rány. Muži křičeli a ti, kteří nebyli zasaženi, se otočili a utíkali pryč. Ranění hlasitě sténali.
"Pojď posvítit," křikl Honza na Herwiga. Ve světle petrolejky viděli, kdo je to přišel navštívit. Byly to děti, nebo skoro děti... Nejstaršímu mohlo být snad sedmnáct, to byl ten, který kopancem přerazil Pinkasovi páteř. Ten měl prostřelenou hruď, ležel na zádech, chrčel a z úst mu vycházela červená pěna. Honza trefil ještě jednoho.
Nebyla to osudná rána, zasáhla rameno.
Chlapci jistě nebylo víc než dvanáct. Klečel, třásl se a z očí mu kanuly slzy. Třetí rána, kterou Honza vypálil, šla mimo.
"Kdo jste? Co tu chcete?"
"Jsme Hřebci pekla," jektal chlapec. "Patří nám Kobylisy až po Ďáblice. Krokodýl je náš king..."
"Jaký Krokodýl?"
"On," kývl chlapec bradou na svého umírajícího druha.
"Kdo nám zbil kamaráda?"
"To on, on to udělal, Krokodýl... Jirka Velíšek..."
Můj ty bože, co se to stalo? Z Jirky Velíška se během pár dnů stal Krokodýl, pán Kobylis až po hranici Ďáblic, tam dál panuje nějaký Pepa Pišišvor, jinak Krvavá Hyena?
"Tys... tys ho zabil..." jektal Herwig. "Kvůli pár konzervám..."
"Kvůli tomu, že by jinak zabili oni nás..." odsekl mu Honza nepřesvědčivě.
"Musíme je ošetřit..."
Pinkas byl mrtev. Tomu chtěli pomoci nejdřív. Těžko říct, co ho zabilo, zda trápení, jemuž byl vystaven, nebo úder do páteře či snad rána, kterou měl na spánku. Honza se domníval, že Pinkas při pádu narazil na podvozek pojízdného křesla, které stálo nedaleko dveří.
Z lékárny tedy vytáhli obvazy a jodovou tinkturu, aby pomohli útočníkům. Pokusili se nejdřív ošetřit Velíška, ten však umřel dřív, než mu stačili ovázat ránu v hrudi.
Pak se věnovali druhému chlapci. Jmenoval se Marek Potměšil.
Naříkal, když mu kysličníkem desinfikovali ránu. Jestlipak taky naříkal, když rozbíjeli Pinkasovi obličej.
Vynesli Pinkase a Velíška před budovu. Když se potom vraceli a hledali Potměšila, chlapec byl pryč. Zůstali sami.
"Ty mi to zazlíváš," řekl Honza.
"Nedal jsi jim šanci."

"Viděl jsi, co udělali Pinkasovi!"
"Měli hlad."
"Když by nám sebrali konzervy, měli bychom hlad my."
"Jsou to děti."
"No dobře," rozkřikl se Honza. "Co tedy chceš dělat? Co navrhuješ?
Jdi tady k oknu a křič ven, jsou tu konzervy, je tu jídlo, pojďte sem všichni, kdo máte hlad, neodejdete s prázdnou! A co potom? A co se stane pak, až ty konzervy sežerou?"
"Řeknu ti, co navrhuju. Jdi pryč."
Honza mlčel.
"No dobře," řekl.
Otočil se, popadl kolo, které tu stálo opřené o stěnu a vedl ho chodbou. Slyšel krátké cvachtnutí, jak vjelo do louže krve. Zapráším si gumy, napadlo ho. Zarazil se - jak můžu takhle uvažovat? Jak jsem se mohl tak strašně změnit za pár dní?
Popadl kolo, hodil si ho na rameno a stoupal po schodišti. To je zvláštní... Od chvíle elektrické smrti pořád někoho opouštím. Markétu, teď Mílu Herwiga...
A hovno! Jaképak opouštím? Je nová situace a každý se musí postarat sám o sebe. I ta Monika to umí... svým způsobem.
Bylo zajímavé ze sedla kola pozorovat, jak se Praha stačila za těch pár dní proměnit.
Všechny obchody byly samozřejmě zavřené, většina výloh měla zatažené rolety nebo mříže. Pokud ne, sklo bylo rozbité a obsah vitrín vyrabovaný. Nejhůř na tom byly samozřejmě obchody s potravinami, z nich neobstál snad ani jediný.
Ohromně rychle chátrala i auta, opuštěná na vozovce. V místech, kdy tvořila souvislou kolonu, si už nich mládež udělala něco jako hřiště. Přeskakování z auta na auto se stalo oblíbeným sportem.
A každý vůz se stal tabulí pro výtvarníky - amatéry.
Moje starost to není, řekl si. Já auto nemám. Byla v tom konstatování pýcha i povznesenost člověka, kterému se vyplatilo, že volil obtížnější cestu a místo auta zvolil za dopravní prostředek kolo.
Myslel na to, že ve městě teď řádí tlupy, jako byla ta Velíškova.
Nejel tedy po hlavní ulici, vzal to zadem, uličkami mezi vilkami, a jakmile někde spatřil nějaký hlouček, hned zahnul stranou. Nebyla to zbabělost. Jako karatista a průzkumák by si dovedl poradit, ovšem právě proto, že měl zkušenosti věděl, že skutečný boj muže proti muži je to poslední, co zbývá.
Nejdříve ujížděl, aby byl pryč od Herwiga a od dvou mrtvých těl, která ležela před vchodem do budovy a čekala, až je někdo naloží na funebráka a odveze do hromadného hrobu do nedalekých Ďáblic.
Pak si uvědomil, že toho odcházení a utíkání bylo opravdu až moc a rozhodl se, že nejdřív navštíví rodiče a pak vyhledá Markétu.
Připadalo mu to logické. Když nastala elektrická smrt, jaksi mimoděk věřil, že se musí najít rozumné technické řešení a že lidé, kteří takového řešení jsou schopni, jsou u nich v laborce - především Míla Herwig.
Byla to pošetilá představa. Řešení buď neexistovalo, nebo bylo někde úplně jinde a mohl na ně přijít kdosi zcela jiný, než oni. Takže zůstala druhá základní otázka, spojená s přežitím. Poté, co se tak strašně nepohodl s člověkem, kterému věřil - a taky poté, co vystřelil na živé lidi, jednoho zabil a druhého poranil, potřeboval znovu získat alespoň špetku bývalé jistoty. A tu viděl v Markétě.
Jakmile sjel s kopce, potkával stále více vojáků a policistů na kolech. Výhody cyklistiky pochopily i správní orgány státu. Bylo na nich vidět, že spěchají za nějakým veledůležitým cílem. I vojáci byli ozbrojeni a zdálo se, že jsou oprávněni zbraň použít.
Čišelo z nich sebevědomí, jakýsi pocit převahy nad civilní chamradí. Všiml si však, že vojáci jsou vidět jen na hlavních komunikačních tepnách a zdálo se mu, že některým ulicím se vyhýbají. Ze všech stran byla slyšet nepravidelná střelba. Kdo a kde bojoval, a s kým? Asi každý s každým...
Přibývalo i funebráků, ručních vozíků, do kterých byli zapraženi jeden nebo dva muži, někdy i děti. Honza si všiml i několika kolon funebráků naložených potravinami. Měly ozbrojenou vojenskou eskortu.
Od nádraží Praha Holešovice znělo houkání parní lokomotivy a jak si Honza stačil všimnout, právě odtud směřovaly konvoje funebráků s chlebem a konzervami, eskortované vojenskými oddíly. Takže se podařilo rozchodit železnici, zaradoval se Honza. Fungují nákladní automobily, funguje železnice...
Kdybychom se civilizačně dokázali dostat aspoň o sto let nazpátek, to taky elektřina ještě nebyla síla, která určovala chod světa!
Zahoukání lokomotivy mu dodalo optimismu a skoro zvesela mířil k Dejvicím. Velmi obezřetně objel Letnou - kolem kachlíkárny ministerstva vnitra bude jistě vojáků a policajtů celé mraky.
Proklouzl kolem silně střežené ruské ambasády. Čím více se blížil Evropské, tím horší předtuchy ho tísnily. A jak se ukázalo, oprávněně.
Dům byl vypálený, a jak se dozvěděl od jedné vyděšené sousedky, kterou se mu podařilo najít, lupiči oba jeho rodiče zabili. Vojáci dorazili na místo pozdě. Těla odvezli.
Měl jsem tu zůstat, opakoval si Honza, zatímco hleděl clonou slz na vypálený dům. Byl bych tomu zabránil. Uhájil bych dům. Žili by... A co Markéta?
Rodičům už není pomoci. Zato Markéta je tam někde v tom městě, ve kterém se zlo vymklo ze řetězu! Honza se vyšvihl do sedla a vydal se na další cestu, tentokrát k centru města, do Nekázanky.
Sídlo Easy Travel bylo opuštěné, to se dalo čekat. Někdo tu nedávno přespal, pootevřenými dveřmi viděl na zemi hadry a otevřené konzervy. Kdyby tu spala Markéta nebo Veronika, nenechaly by po sobě takový svinčík. Všiml si

počítače na psacím stole v pozadí místnosti. Tak tohle byl pro zloděje zcela neatraktivní materiál...
Stál mezi dveřmi a díval se do místnosti. Táhla z ní sychravina, která sem v noci vnikla otevřenými dveřmi a usadila se tu jako neodbytný host. Brzy tady všechno shnije... celé město shnije a nejspíš spadne, uvažoval Honza. Pak ucítil nepatrné stopy Markétiny vůně, nebo aspoň si to namlouval, že ji cítí. Sevřelo se mu srdce lítostí.
O pět minut později už ujížděl Hybernskou ulicí k Bulharu, odkud hodlal jet přes Vinohrady a Vršovice na spořilovské sídliště.
Cesta uběhla bez příhod, v jistém smyslu ho i uklidnila. V této oblasti neviděl takové výjevy, jaké tu a tam zahlédl na druhém břehu Vltavy a které svědčily o anarchii a zvůli. Na velkých křižovatkách hlídkovaly skupiny vojáků a policistů, byla to malá vojenská ležení se stádečkem jízdních kol uprostřed, s hlídkami na rozích křižovatky a opevněnými střeleckými stanovišti. Ozbrojenci se rychle učili svoje řemeslo.
Honza si všiml, že k ležení patří i plechové popelnice, celé očouzené, se zásobou paliva. V noci se tu hlídky hřály u improvizovaných ohnišť. Hořící popelnice sloužily také jako jediné fungující veřejné osvětlení.
Největší příjemné překvapení ho čekalo ve Vršovicích. Už v Holešovicích měl dojem, že se lidé s funebráky točí kolem nádraží.
Teď se o tom přesvědčil.
Na vršovickém nádraží stály tři vagóny s potravinami. Vojáků tu bylo několik desítek a pod jejich dozorem lidé dostávali příděl, který se jim zaznamenával do občanských průkazů. Neobešlo se to samozřejmě bez křiku, protože mnoho lidí už mělo místo starých průkazů nové karty zalité do průhledného plastiku a těm samozřejmě nebylo co kam zapsat. Vyřešilo se to až razítky s nesmytelnou barvou - prý to byla praxe získaná při mírových operacích v Bosně. To co Honzu potěšilo, byla zřejmá snaha po efektivitě, projev úsilí řešit situaci. Vagóny sem přivezla parní lokomotiva, která rozváží potraviny po celé Praze, jak se dozvěděl od ajznboňáka, postaršího chlápka s šedivým strništěm na bradě. Praskal důležitostí.
"Všechno se posralo, jenom dráha ne," říkal.
Honza zapochyboval o bezpečnosti železničního provozu. Výhybky, signalizace, to všechno bylo přece na elektřinu!
"Máme svoje lidi, pane," chlubil se ajznboňák.
Na nádraží bylo méně lidí, než se dalo čekat. Zvěst o zdroji potravin se zřejmě ještě nestačila rozšířit.
O půlhodinku později Honza vcházel s kolem na rameni do dveří domu, kde Panuškovi bydleli. Všechno je normální, opakoval si, a pokud není, brzo zase bude. Jezdí parní lokomotivy, vojáci a policajti hlídkují. Jenom nesvítí elektrika, ale bez ní se dá žít. Budeme žít jako normální lidi a ne jako zvěř. Vždyť s elektřinou lidi žijí teprve sto let! Obešli se bez ní před tím, obejdou se bez ní i teď. Život si pomůže.
Vystoupal až k bytu, kde Panuškovi bydleli. Už na schodišti cítil puch spáleného masa. Dveře bytu byly otevřené.
Odložil kolo a vytáhl pistoli.
"Je tu někdo?" křikl.
Z obývacího pokoje uslyšel zasténání. Vrazil dovnitř.
Uprostřed místnosti stálo křeslo, před ním stolek a na něm stála televize. Na obrazovce byla přilepená Markétina fotografie. Pan Panuška seděl v křesle, pevně připoután popruhy, jaké stěhováci používají k transportu těžkých kusů nábytku. Nohy měl v prázdném lavóru, jako by si je myl, až na to, že lavór byl černý a špinavé bylo taky všechno kolem... Puch byl nesnesitelný, čpavý, nutil ke kašli a dávení.
Honza zůstal stát u dveří, strnulý hrůzou. Nechápal, co se stalo.
Pak si všiml čehosi bílého tam dole, kde nohy pana Panušky spočívaly v lavóru. Pochopil, že někdo nalil do nádoby benzín - ten byl jasně cítit v té směsici pachů, a pak panu Panuškovi do benzínu strčil nohy a lavór zapálil.
Nešťastník opět zasténal. "Markéto..." rozeznal Honza.
"Kde je Markéta?"
"Povím... povím... povím..." zabreptal pan Panuška.
Honza pochopil, že ten, kdo muže tak strašně mučil, mu kladl právě tuto otázku. Proto pověsil dívčinu fotografii na obrazovku. Měl podobný smysl pro humor jako samotný Satan... pokud to nebyl právě on. Podíváme se na televizi, žertoval... že nejde proud? Pomůžeme si. A nohy v teple, to je při sledování televize nejlepší. Satan se rád směje, má smysl pro humor.
Ať to byl, nebo byli, kdokoli, on jim to řekl, uvědomil si Honza.
Jdou po Markétě, chtějí se jí zmocnit, a vědí, kam odešla...
"Kde je? Kam odešla?" křikl na zmučeného muže.
Odpovědi se nedočkal.
Pan Panuška svěsil hlavu a zemřel.

17.

Byli to zvláštní čerti. Katka je viděla zřetelně, do nejmenších podrobností, viděla žilky ve žlutých duhovkách očí s čočkovitými zřítelnicemi, viděla šupiny na tvářích, viděla široké čelisti a žabí ústa ve kterých se leskly zuby. Podobné obličeje spatřila ve snu bezpočtukrát před tím.
Jeden rozdíl zde byl.
Tentokrát se nebála, takže se neprobudila děsem jako tolikrát před tím, roztřesená, často i pomočená.
Co se na obličejích změnilo? Byly stejné jako dřív, patřily čertům nebo skřetům nebo démonům ze zadních komor hrůzy. Tentokrát však ke Katce promlouvali. To oni jí radili, co má malovat na papír. Bydleli tam nahoře. Ve hvězdičkách. A mluvili.

Katka byla zvyklá, že na ni lidé promlouvají. Říkali: "Tyblbásviněconamětakčumíšjátějednouzabiju." A podobně.
Hodná Paní říkala něco jiného: "Táhnipořádnějátěnebuduživitproniczanic."
To říkala, když ji připřahala ke káře naložené balíky starého papíru. A někdy večer taky říkala:
"Tymojehodnáholčičkotymůjmrzáčkujsmeobětaknešťastnýpročjsmepřišlynasvět!"
To co čerti říkali jí nepřipomínalo nic, co kdy slyšela od Něho nebo od Ní nebo od lidí, kteří žili kolem Nich. Spíš to znělo jako ty zvuky, které slyšela ze skřínek. Na některých skřínkách se hýbaly obrázky, z jiných jenom zněly zvuky. Ty zvuky taky byly různé. Někdy připomínaly to, co slyšela od Něho nebo od Ní anebo od Paní, ty se jí nelíbily. Měla ráda jiné zvuky, při nich pohybovala rukama a pokyvovala hlavou a když u toho byl On, říkal:
"Podívejtesenatumalousvinivonatancuje!"
Někdy se snažila ty zvuky napodobit. To On neměl rád. Říkal: "Držhubusviněrvemitouši." Proto si pobrukovala, jenom když byla sama, zpravidla ve skrýši pod stolem, přivázaná za nohu štípavým provazem.
Právě takové zvuky ze sebe vydávali čerti, kteří ji navštívili ve snu. Chtěla je napodobit.
Paní už byla vzhůru a nakládala papírové krabice na káru. Zaslechla Katčino broukání. "Tymluvíšholčičko," řekla, chvilku poslouchala a pak řekla: "tynemluvíštyzpíváš!"
Poslouchala a pak potřásla hlavou. Katka věděla, že je to znamení nespokojenosti. Kdyby takhle potřásl hlavou On, zbil by ji.
Paní ji nebije. Paní je hodná.
"Nechtohonechtohonechtoho," opakovala Paní rychle za sebou.
Čerti povídali a povídali a Katka tušila, že je to důležité. Musí to někomu sdělit, ale komu? Hodné Paní? Jak? Sama byla nespokojena s těmi zvuky, které jí vycházely z úst. To nebylo to pravé.
Seděla na zemi a bezděky nahmatala tužku. A malovala. Pocítila cosi radostného. Vytušila, že nějak vyjadřuje to, co zpívali čerti.
Když bude dělat čáry, čerti budou spokojeni. Jsou velicí a silní. Teď už si byla jista, že jí nechtějí ublížit. Navštěvují ji, aby ji ochránili, ne proto, aby ji honili nebo dokonce aby ji bili, jako to dělá On nebo Ona. Jsou hodní, chtějí pomoci i jiným lidem. Katka namaluje, co říkají a lidem to ukáže.
"Vstávejholkamusímesebouhodit," řekla Paní.
Holčička ji slyšela. Nemohla se však odtrhnout od své hry.
Paní se přestala zabývat vozíkem a zadívala se na Katku.
"Cototamděláš?"
Přistoupila k ní a dívala se na čáry namalované na papíře.
Katka k ní zvedla oči a podala jí papír. Na papíře bylo namalované to, co říkali čerti z hvězd.
Paní lhostejně na papír pohlédla.
"Čmáranice..." odtušila pohrdavě. "Natoteďneníčas.'" Katka nahrbila ramínka a seděla dál na zemi a črtala křivolaké obrazce. Paní se k ní sklonila a popadla ji za paži. Katka vykřikla.
"Taktynebudešposlouchat?"
Tohle znělo stejně zle, jako to dovedl On, nebo skoro stejně.
Katka se roztřásla. Vzpomínka na čerty a na zvuky které jí ještě před chvilkou zněly v uších odvál strach.
Vstala, sklopila hlavu, nechala se odvést k vozíku, Paní jí přehodila popruh přes rameno, Paní si stoupla za káru, zatlačila a obě se vydaly na pravidelnou pouť městem. Papíry, na kterých zanechala vzkaz čertů z hvězd, zůstaly ležet na podlaze domku.
Bába papírářka Kamenčíková to neměla v hlavě v pořádku, o tom nepochyboval nikdo kromě jí samé. Byla posedlá vidinou svého poslání převážet papírové krabice z místa na místo, už po mnoho let vyrážela brzy ráno a křižovala ulice velkoměsta, tu a tam nějakou krabici se starým papírem sundala z vozíku a odložila do kouta, kde už se kupilo nějaké smetí a po chvíli našla jinou krabici a cpala do ní odložené noviny a obaly.
Nikomu neškodila a občas se našel někdo, kdo jí dal jídlo nebo trochu peněz. Byla schopná si nakoupit, housku, kousek salámu.
Znala hodnotu peněz a byla přesvědčená, že tvrdě pracuje a vinou složitého spiknutí, do něhož jsou zapleteni prakticky všichni lidé ve městě, dostává za svoji dřinu neúměrně nízkou mzdu.
Byla shánčlivá a ve své skrýši v opuštěné kapli, která měla do klenutého stropu vsazená okénka z barevného skla v podobě hvězd, ukrývala zásobičku konzerv. Ta se v posledních dnech povážlivě tenčila. Lidé už jí nedávali ani peníze, ani jídlo. Pozorovala, jak se lidé mění. Všechno se změnilo. Na ulicích nejezdila auta - ulice sice byly stejně plné aut jako dřív, jenže ta auta stála, stály i tramvaje.
Kamenčíková pochopila, že konečně došlo na její slova a že všichni ti blázni, kteří dříve tak nesmyslně uháněli ve svých autech sem a tam, že se všichni nabourali a mnoho z nich se zabilo.
Viděla hodně mrtvých lidí, viděla také, jak se lidé vzájemně zabíjejí, a věřila, že je to akt jakési vyšší spravedlnosti, že se to děje kvůli ní, že už brzy, až mrtvých bude ještě víc, někdo přijde a omluví se jí a ona se už nebude muset plahočit s nákladem papíru a že všichni uznají, že měla ona pravdu, když odsuzovala lidi za to, že se neustále kamsi pachtí a málo si ji všímají a jezdí auty a mají na sobě hezké šaty a bydlí v bytech, do kterých ji nechtějí pustit a v obchodech si kupují věci, které by ona tak chtěla, jenže na ně nemá peníze.
To, co kolem sebe viděla, ji tedy naplňovalo radostí a zároveň i obavami. Především, pořád nikdo nepřicházel, aby se jí omluvil, takže ona se musí dál plahočit. Jediný kdo přišel je ta hloupá, hrozně hloupá holka, sice hodná, jenže podobná zvířeti.
Taky se nikdo nenašel, aby jí nabídl hezký byt, jaký by si za všechnu tu dřinu kterou pro lidi dělá, zasloužila. A sami lidé chodili v čím dál horších šatech a přestali si kupovat hezké věci, krámy byly zavřené nebo rozbité a spousta

hezkých domů hořela a ulice se vylidňovaly a běhali po nich už jenom ti zlí mladí chlapíci, křičeli na ni a posmívali se jí a občas rychle proběhla skupina vojáků nebo policajtů a ti stříleli na zlé mladé chlapce a ti zase stříleli na policajty - copak tohle někdy bylo možné?
Čím déle to všechno trvalo, tím méně radosti cítila a tím více obav zakoušela.
Tento den začal divně, blbá holka nechtěla poslouchat, malovala si po zemi nějaké čáranice a už to vypadalo, že bude muset dostat na pamětnou, aby se vůbec nechala zapřáhnout do káry. Nakonec přestala vzdorovat a papírářka Kamenčíková se vydala na bludnou pouť městem.
Zamířila k řece, vždycky tak začínala svůj den. Pohled na proud temné vody ji uklidňoval. Ráda se na břehu zastavila a dívala se dolů a nechávala se vzrušovat pomyšlením, že by mohla do řeky skočit a zasnoubit se s ní. Nemyslela na smrt, třebaže dobře věděla, co to smrt je. Byla si jistá, že smrt se jí netýká. Zkušenost ji naučila, že smrt se vždycky týká někoho jiného než jí, proč by tedy mělo teď dojít k nějakému obratu?
Nejraději měla místo u železničního mostu. Připadalo jí jaksi vlídnější než jiné části města. Bylo to tu opuštěné, auta sem nikdy nemohla ani v době, kdy ještě auta jezdila po ulici, nechodili sem ti protivní lidé v hezkých šatech, občas tu vídala rybáře a ti byli hodní a od nich často dostala kousek jídla a nějakou tu korunu.
Prokličkovala úzkými smíchovskými uličkami, těch několik širokých tříd překonala klusem, to musela křičet na tu blbou holku, aby sebou hodila, cítila, že na hlavních ulicích jí hrozí nebezpečí.
Voda už byla blízko, její vůně tence zpívala ve vzduchu.
"Hele, to je stará Kamenčíková," ozvalo se za ní.
Přidala do kroku. Cesta se tu svažovala. Zahnula za roh domu a už se před ní otevřel pohled na řeku, na oblý tvar železničního mostu připomínající hřbet protahujícího se kocoura; za řekou hořely domy a zněla tam střelba.
Už to tu nebylo zdaleka opuštěné jako za starých časů - které skončily před tak krátkou dobou. K řece putovaly proudy lidí s batohy naditými plastikovými lahvemi, byl to živý vodovod chabě nahrazující ten skutečný vodovod, který přestával postupně fungovat. S ohromným úsilím lidé tahali vodu na zádech - a spolu s ní i chorobotvorné bakterie, zdroj nadcházejících zhoubných epidemií.
Kamenčíková si jich nevšímala. Spěchala stále vpřed, k řece.
"Stůj!" znělo za ní.
Ohlédla se.Tři chlapi a kára s velikou bednou.
Chlapi na ni povykovali. V posledních dnech viděla hodně chlapů zapražených do káry. Věděla, co je v těch bednách: ti chlapi vozí mrtvé lidi k zakopání. Měla se před nimi na pozoru. Několikrát se stalo, že ji zastoupili a chtěli jí sebrat její vozík na papíry. Usoudili však, že je to kára mizerná, chatrná, která by se rozpadla, kdyby na ni naložili rakev s nebožtíkem.
"Co chcete?" křikla na ně. "Nechtě mě být!"
Chlapi se smáli.
"Co myslíš, že po tobě chceme, ty stará nádhero!"
"Nedám! Nedám!" křičela Papírářka a myslela tím vozík.
Chlapi to vzali v jiném smyslu a mohli se rozsypat smíchem.
Jeden, zřejmě vedoucí trojice, zvážněl.
"Kašlem na to, chlapi, ta kára je na hovno..."
Konečně na to přišli, řekla si Kamenčíková.
"Bacha, Fando, koukni na tu holku."
Ukázal na Katku zapraženou k oji vozíku.
"Co je s ní? Snad bys nechtěl takovou malou šmudlu..."
"Podívej se na ten placatej mongolskej ksicht..."
"Dneska už jsem blil, co má bejt?"
"Není to ta holka, co hledá Kapitán?"
"Jakej Kapitán?"
"Nejsi blbej? Jindra Hřivnáč z Buďánek, TEN Kapitán!"
"Kristepane...!" řekl muž po chvilce. Všichni tři muži si dítě pozorně prohlíželi.
"My holčičce nic neuděláte," zvolala Kamenčíková.
"To je moje holčička a nesmíte jí nic udělat."
"Jdi mi z cesty, krávo, nebo ti urazím makovici..."
Katka se vyvlékla z popruhu. Poodstoupila od vozíku s papíry.
Slyšela mužské hlasy, tak podobné tomu, jakým ji oslovoval On.
"Pocemtymalásvině..."
I to byly důvěrně známé zvuky. Podívala se na Paní. Ta se nezměnila, byla pořád hodná, hodná. Katka pochopila, že ji Paní před těmi lidmi brání.
"Drž káru, Fando..." houkl kápo té trojice a vyrazil ke Katce.
Dívenka se skrčila a proběhla mezi nimi.
"Bacha, Míro, vona svině..." supěl kápo a ukazoval, kudy Katka proklouzla.
Míra rozpřáhl ruce, prudce je sevřel a chytil jen vzduch.
"Je mrštná jak fretkule!"
"Ty jsi nešikovný hovado!"
"Tak ji chyť sám!"
Oba muži marně běhali kolem vozíku, který papírářka Kamenčíková křečovitě držela. Fanda, který měl v opatrování

masivní káru s velikou bednou, v níž byl původně uložen jakýsi lidstvu nezbytný stroj vyrobený firmou UNIVERSAL METAL, soudě podle nápisu na jejím boku, povzbudivě povykoval a popojížděl s károu blíže k honičce.
"Mám tě!" křikl Míra. Máchl rukou a popadl Katku za vlasy.
Katka věděla, že na mužově těle je místo, které je nesmírně citlivé.
Právě do něho se trefila pěstičkou a Míra zařval a Katku pustil.
"Chyť ji, kreténe!"
"Vona mě svině praštila do koulí!"
To už Katka kolem něho proklouzla. Ohlédla se. Nejzlejší z těch tří byl krok za ní. Už na ni dosáhne...
Hodná Paní skočila, objala zezadu krk toho nejzlejšího, zvrátila ho nazad a divoce při tom zavřískla. Katka ještě stačila zahlédnout, jak ji muž odhodil, napřáhl se a veškerou silou ji udeřil do obličeje.
Nanic nečekala a vklouzla pod velikou káru těch mužů.
"Je tady, pod vozem," ječel Míra a pohnul károu, aby na Katku mohl dosáhnout. Dostal se na prudký svah.
"Kurva, chlapi, pomozte mi, já to už neudržím!"
V poslední chvíli Katka vztáhla ruce a zachytila se příčných vzpěr káry. Stále rychleji jedoucí vůz ji vlekl.
"Kurva, nepouštěj to, Fando, chyť tu káru..."
Fanda se však držel za rozkrok a nadával. Papírářka Kamenčíková, s obličejem podobný tomatové pizze, se pověsila útočníkovi na nohy. Ten se ji snažil setřást, mlátil ji pěstmi, žena ztratila vědomí, avšak v křeči ho ještě několik vteřin stačila držet. Těch několik vteřin, které chyběly k tomu, aby se muž mohl rozběhnout a zabránit v tom, aby kára, na jejímž spodku se držela holka mocného Kapitána, vjela do Vltavy.
Zbitá žena odpadla.
Muži doběhli k řece. "Skočte tam někdo!" řval kápo. Udělal zuřivé gesto na lidi, kteří tu čerpali vodu. "Vytáhněte tu káru z vody, hajzlové!"
Nikdo neuposlechl, lidé plaše natahovali batohy na záda a koukali se ztratit.
"Je to studený, kurva... V takový vodě nikdo nevobstojí!" zaprotestoval Míra. "Já neumím plavat!"
Proud se zmocnil káry naložené velikou bednou a unášel ji k jezu.
"Doprdele..." zašeptal vůdce trojice, zadýchané zápasem s papírářkou Kamenčíkovou. "Jestli se Kapitán doví, že jsme mu utopili holku, upeče nám střeva za živa."
"Já to nikomu nepovím..." breptal Míra.
"Na mě je spoleh, neřeknu to nikomu..."
Kápo se ohlédl po bezvládném těle papírářky. Nosiči vody zmizeli.
"Vykecat by to mohla ta stará bláznivá kráva. Fando, skoncuj to s ní."
Fanda se klonil nad ženiným tělem a nemusel ho dlouho zkoumat, aby zjistil, že se nemusí namáhat.
Muži se ohlédli k řece.
Kára se dostala až k jezu, přehoupla se přes jeho hřeben i s bednou a zmizela jim z očí.

Kapitola třetí: Těch pár kilometrů

1.

Markétin otec zemřel na následky mučení a Honza Kryl se nedočkal té základní informace, kam se Markéta poděla. Stál vyděšeně v místnosti a v puchu spáleného lidského masa si připadal jako pohrabáč v krematoriu.
V ruce svíral pistoli. Napadlo ho, že by si mohl přitisknout ústí hlavně ke spánku a stisknout spoušť. Tím by udělal konec všemu tomu trápení.
Skončilo by pro něho.
Jak by dopadla Markéta? Vyčítal si, že ji opustil, že se nechal zbytečně vytočit jejími nerozumnými řečmi tehdy v Nekázance, první den elektrické smrti. Měl zachovat víc rozvahy, měl být pevnější a důslednější. Udělal tenkrát hloupost a tím, že by se teď zastřelil, udělal by druhou. Po Markétě někdo jde, někdo nevýslovně surový a hnusný, vrah neschopný ucouvnout před jakoukoli krutostí. Kam mohla odejít? Honza se rozhlédl po místnosti. Sedací souprava, u stěny prosklená policová souprava. Broušené sklo, foukané skleněné figurky medvídků, pamětní koule ze sněžky, fotografie v rámečcích, také knížky, detektivky Dicka Francise a osm dílů znovu vydaného Ottova slovníku naučného, bezmála metr důstojných knih, hned vedle stála Kronika světa a Guinessova kniha divů světa. V jedné části soupravy byla skříňka se zásuvkami.
Honza přistoupil k soupravě a otevřel svrchní zásuvku. Šití, vývrtka, tužky... Bylo mu trapně, když se probíral těmi prach všedními věcmi a za zády měl tělo muže, který právě sešel ze světa tak strašnou smrtí.
Druhý šuplík, třetí...
Tam byly písemnosti. Dopisy, pohlednice, album s fotografiemi.
Markéta pase koníčky, Markéta jde do školy, prázdniny u strejdy Vildy v Krásné Lípě, něčí svatba, mezi hosty Markéta a zase poznámka o Krásné Lípě.
Kde to sakra je, ta Krásná Lípa? Někde v severních Čechách, uvažoval Honza. Vrátil album do zásuvky a zavřel ji.
Obrátil se do místnosti. Mrtvý muž hleděl na fotografii Markéty připevněnou na obrazovce televizoru.
Honza si všiml knihy v červených deskách, ležela pohozená nedaleko televizoru. EUROATLAS... Zentral Europa. Vydání z devadesátého roku, bylo tu vedeno ještě Československo. Našel si Krásnou Lípu v rejstříku. Oddíl CS, list 3, četl. Nalistoval oddíl CS.
Třetí list chyběl. Někdo mapu vytrhl a atlas odhodil. Takže Krásná Lípa... V následující minutě sbíhal po schodišti, kolo

na rameni, parabelu v hrsti. A zase zběsilá jízda přes celou Prahu. Krásná Lípa je na severu, Honza tedy musí přejet most v Trójі, vystoupat nahoru do Kobylis, ocitne se nedaleko místa, kde nechal Herwiga a pak pojede na Mělník a Českou Lípu... Jak je to asi daleko? Sto kilometrů?
Možná o nějaký kilák víc. To se dá snadno zvládnout za den.
Bez příhod se dostal přes Vršovice na Žižkov, podařilo se mu objet několik policejních kontrolních bodů, na Florenci zaváhal, zda se nemá postavit do fronty na jídlo u výdejního střediska Civilní obrany. Napadlo ho, že by mu mohl někdo sebrat kolo, takže odolal pokušení, přejel Hlávkův most a Argentinskou ulicí se blížil Trojskému mostu.
Fyzická námaha mu pomohla odsunut otřes, který prožil, na vedlejší kolej. Do Krásné Lípy se dostane... možná dokonce dřív než Markéta. Jak asi se tam Markéta chtěla dostat? Na kole jistě ne. Pěšky?
To sotva. Nejspíš se dostala do nějakého vlaku jedoucího na sever.
Je to šikovná holka a dovede se o sebe postarat.
Napadlo ho, že by se taky mohl pokusit dostat se do vlaku.
Když přejížděl Hlávkův most, spatřil jeden vojenský ešalon supět po nedalekém železničním mostu. Vojáci jistě nepřekypují ochotou, armáda se stará především sama o sebe a o civilisty až v poslední řadě, na rozkaz. A já se starám o sebe sám, ujistil Honza sám sebe.
To už byl nedaleko Trojského mostu.
Prudce zabrzdil. Most byl přehrazený barikádou z opuštěných automobilů a uprostřed byl vynechaný jen úzký průjezd.
Tohle tu nebylo, když před celkem krátkou chvílí tudy jel! Co to mělo znamenat?
Kdo tu barikádu zbudoval?
V průchodu spatřil uniformované postavy.
Tak tedy zase ti vojáci a policisté. Už jednou Honza měl s policisty konflikt, chtěli mu sebrat kolo. Že je to z nařízení ministra vnitra!
Tehdy mu to přišlo k smíchu, dnes už ne. Bylo mu jasné, že státní moc se rozhodla svoje omezené mocenské prostředky soustředit na uzlové body města: hlavní křižovatky, nádraží, železniční tratě, mosty.
Kdyby mu sebrali kolo, Markéta by se v tu ránu ocitla na druhém konci světa, nebo skoro...
Na druhou stranu Vltavy se dostat musel stůj co stůj. Zahnul tedy vlevo, projel kolem nádraží a vzal to zase po tramvajových kolejích vedoucích na jediný čistě tramvajový most, jímž se může Praha pyšnit, stejně jako v pátek.
Najednou zvolnil. Udělalo se mu nevolno. Uvědomil si to, co si až dosud nepřipouštěl, že ho týrá prudký hlad. Bodejď by ne... kdy jedl naposled? V laboratoři v Kobylisích, včera večer... Vždyť je to už skoro čtyřiadvacet hodin, a má za sebou dvě jízdy přes celou Prahu!
Kolik by spálil benzínu, kdyby jel autem?
Jak se do té Krásné Lípy dostanu, bez jídla?
Auto potřebuje benzín, člověk nějaký ten dlabanec, nejsem perpetuum mobile, a když podávám výkon, musím dostat energii.
Zalitoval, že se na Florenci přece jen do té fronty nepostavil.
Most byl už docela blízko. Napadlo ho jediné řešení. Přejede řeku, vrátí se do laboratoře k Herwigovi, tam se nají, vezme si nějaké jídlo do zásoby a teprve potom, posilněný a vybavený zásobami, se vypraví na sever. Herwig se mu asi bude posmívat, bude mu nadávat, jenže... co je mi do nějakého Herwiga? Já tu Markétu najít musím!
Šlápl do pedálů a přidal. Trochu se mu při tom zamotala hlava.
Špatně viděl. Cestu mu zahrazovalo těleso vykolejené tramvaje. Měl dokonce pocit, že se u vraku něco pohnulo. Potom ho cosi udeřilo do zátylí, svět se před ním zatočil, vozovka se prudce blížila a v dalším okamžiku ztratil vědomí.

2.

Probudily ho divné zvuky. Ležel na obličeji. Klekl si. Hlava mu třeštila bolestí, před očima měl tmu, v níž kroužila ohnivá kola.
Chvilku si myslel, že oslepl, teprve po chvíli zvedl oči vzhůru, spatřil hvězdy a úzký srpek nového Měsíce a uvědomil si, že je noc. Sáhl si dozadu na hlavu. Měl tam cosi mokrého a taky nahmatal pořádnou bouli.
Někdo mě musel trefit šutrem, uvědomil si.
Kolo!
Zašátral kolem sebe, nahmatal jen špínu ve spárách mezi dlažebními kostkami.
Bolest v hlavě, bolest v žaludku.
Zoufalství.
Ty kurvy mi ukradly kolo!
Někdo si ho všiml, na nic nečekal, popadl kámen a ze zálohy ho bacil. Měl dobrou trefu. Sejmout jedoucího cyklistu, to chce pevnou ruku a dobré oko.
Sáhl k opasku. Nahmatal pažbu parabely. To ho trochu uklidnilo.
Aspoň nepřišel o zbraň.
Napadlo ho, že by teď mohl sestřelit nějakého jiného cyklistu a vzít si zpátky svoje kolo. Zpátky? Sebral by ho osudu, osud mu ho vzal a osud by mu ho vrátil, za cenu jednoho mrtvého navíc.
Žaludek se mu zahoupal. Nevěděl, jestli je to hladem nebo ošklivostí nad sebou samým.
Vždyť já začínám být... jako oni!
Vstal. Kolena se mu chvěla. Potácel se.
Sebrali mi kolo. Nevadí, do Kobylis za Herwigem se dostanu pěšky, není to odsud daleko. Dva kilometry? Nebo tři?

Dřív to byla otázka několika minut.
Teď zapochyboval, že to dokáže.
Ve vzduchu cítil vůni řeky. A uvědomil si ty zvuky, co znamenají.
Bezesporu to byli psi, vrčeli, ňafali, možná se mezi sebou rvali.
To by mi ještě scházelo, kdyby se na mě vrhli nějací čoklové.
Já do těch Kobylis nedojdu...
Siluetu tramvajového mostu viděl proti noční obloze. Stavba mu připadala nekonečně vzdálená a nekonečně vysoká.
Byla bezmračná noc. Mladý Měsíc už zapadl, hvězdy opanovaly oblohu. Dřív jejich světlo plašila záře milionů elektrických světel, teď, když nastala elektrická smrt, hvězdy znovu vykřikly a zářily tak nestydatě, až se zdálo, že se lidem vysmívají: vidíte, vy nicky, myslely jste si, že nás vypudíte z nebe, ve skutečnosti neznamenáte nic, byly jsme tu před vámi a buďte si jisti, že vás přežijeme! Psí smečka se rvala dole u břehu.
Ve světle Mléčné dráhy Honza viděl neurčité obrysy zmítajících se těl. Ve vodě spatřil obrys nějakého předmětu, nejspíš veliké truhly. Proud ji zřejmě zanesl ke břehu a tam se zachytila na mělčině, nedaleko betonového základu mostu. Psi na bednu doráželi a zároveň se mezi sebou rvali, jako by soupeřili, který z nich se k ní dostane dřív.
Psi se rvou... To je dobře, aspoň mi dají pokoj, pomyslel si Honza. Už se chtěl vydat na další cestu, když ho napadlo, proč asi psi na bednu tak dorážejí? Co v bedně je? Bezpochyby něco jedlého, jinak by nejevili takový zájem.
Zhluboka vdechl. To by tak bylo, kdyby ho osud odměnil za ztrátu... Třeba tam jsou konzervy. Co jiného by tam mohlo být? Hlad ho docela ovládl a nutil mu představu, že v bedně nic jiného než jídlo ani být nemůže.
Chvilku se rozhlížel. Stíny byly smolně černé, na otevřeném prostoru se však mohl orientovat bez potíží. Po chvilce pátrání objevil větev. Přelomil ji. Lekl se, když zapraskala, zato psi zvuk nevnímali.
Potěžkal klacek v ruce. Držel ho v pravici, v levé ruce třímal parabelu. Nerad by plýtval střelivem proti potulným zvířatům, v tomhle městě jsou horší bestie, než včerejší domácí mazlíčci, kteří utekli svým pánům a učí se volnému životu.
"Zmizte! Pryč! Lehni! Fuj!" rozkřičel se Honza a rozběhl se ke smečce. Psi se přestali rvát a jeden z nich na Honzu zaútočil. Honza švihl pravicí a zasáhl psa do hlavy. Zvíře zakňučelo a stáhlo se do pozadí, iniciativu převzala ostatní zvířata. Honza kolem sebe máchal holí, občas některého psa zasáhl. Už po několika vteřinách si uvědomil, do jak nerovného zápasu se pustil.
Byla to učenlivá zvířata a rychle pochopila, že v množství je jejich síla. Obklopila Honzu, který se rychle otáčel, aby žádné zvíře neměl dlouho za sebou. Křičel při tom, zároveň si uvědomoval, že se mu z hlasu vytrácí člověčí panovačnost a převládá tam úzkost.
Psi temně vrčeli. Dodávali si odvahy před chvílí, kdy se na člověka vrhnou, aby ho zabili.
Honza vystřelil z parabely a jednoho psa zasáhl. Zvíře zavylo bolestí, zkroutilo se a s nářkem se svíjelo na zemi. Honza zadoufal, že se ostatní polekají a utečou. Skutečně, psi se trochu stáhli, někteří přestali vrčet, zato tři největší štěkali dál a brzy dodali bázlivějším druhům odvahu. V záři hvězd se jim leskly oči. Honza ucítil jejich pach.
Zvířata ho chytře obstoupila tak, aby mu odřízla ústupovou cestu k mostu. Vrčení sílilo.
Teď!
Psi se vrhli kupředu.
Honza zařval a v poslední chvíli udělal to jediné, co mohl udělat - vyrazil s klackem v ruce dopředu, k řece, a skočil na bednu, která uvázla na mělčině. Zhoupla se, vysmekla se ze sevření větví a dalším zhoupnutím se dostala metr od břehu. Dva psi se vrhli do vody, ale to už byl Honza pánem situace a zuřivě do nich bušil. Bedna rychle odplouvala od břehu a ve vodě byli psi bezmocní.
"Já vám dám, hajzlové! Tumáš, svině, tumáš!" křičel Honza zuřivě a mlátil jako posedlý klackem do vody. Proud se bedny zmocnil a táhl ji doprostřed řeky, která je v těchto místech prudká. V několika vteřinách běsnící smečka splynula s tmou.
"Svině psí!" naposledy zahulákal Honza. Chtěl hodit klacek do vody. Neudělal to. Ještě se může hodit, rozhodl se. Odložil ho vedle sebe a pistoli si zastrčil za opasek.
Uvědomil si, že klečí v čemsi měkkém. Ohavně to tu páchlo, to je asi z řeky...
Zašátral pod sebou a uchopil čísi ruku.
Zařval.
Ruka byla studená.
V bedně ležely mrtvoly.
"Ježíšikriste... ježíšikriste..." jektal Honza. Uvědomil si, co se stalo. Někdo si prostě ušetřil práci, a místo aby náklad mrtvých těl zakopal, hodil ho i s transportní bednou do řeky. Proud bednu zanesl až sem, kde uvázla ve větvích.
Hlavně klid, uvažoval. Nic se neděje. Dobře. Mrtvoly. Neviděl jsi jich málo v poslední době. Pan Panuška... například. Sám jsi zabil člověka. Taková je to doba, doba elektrické smrti. Mrtvoly ti neublíží.
Hlavně že ty nejsi mrtvola, málem tě dostala smečka zdivočelých psů, a to bys byl pěkně hnusná mrtvola, roztrhaná a částečně i sežraná těmi bestiemi. V době jako je tahle se může stát všechno, a nic není důležitější než přežití. Žiješ, díky téhle plovoucí rakvi, a pasažé- rům můžeš poděkovat, že tě berou sebou. Konec konců, Vltava teče do Mělníka a tam máš namířeno...
Tohle si opakoval a jektal při tom zuby a podařilo se mu sama sebe uklidnit.
V té chvíli zařval znovu. Jedna mrtvola se posadila. Spatřil její lesklé oči a zaslechl vysoký hlásek dítěte, podle všeho dívčí hlásek.
Rozeznával v záři hvězd rysy té tváře. Byla divná, jako by prsty tvůrce obličejů na chvilku umdlely a daly si míň práce a rysy jaksi odbyly...

Honza si uvědomil, že před ním sedí dítě postižené Downovým syndromem.

Kapitola čtvrtá: Cesta na sever

1.

Ježišikristekdejsisetuvzala říkal ten člověk, který vypadl z noci a skočil do vratké lodičky, v níž spolu s tichými lidmi odplouvala od Něho. Katka se pokoušela od něho vzdálit, viděla ho jasně ve hvězdné tmě, nevypadal jako čert ze sna, nevypadal jako On, a ten byl mnohem horší než všichni čerti, nevypadal jako ti muži, kteří zabili hodnou Paní. A přece se ho bála.
Kdesisetuvzala opakoval. Vycítila, že se jí ten cizí člověk bojí.
Katka byla zvyklá na to, že lidé, když ji potkali a zachytili ji nejdřív zrakem jako obrys, jako nejasný tvar bez detailů, měli jiný výraz v obličeji, než o vteřinu později, když rozeznávali její rysy.
Nechápala to tak jak je to tady vyjádřeno slovy. Při setkání s cizím člověkem si jenom všimla jakési změny ve výrazu tváře, to bylo vše.
Úlek, odvrácené oči, nebo naopak upřená pozornost, útrpnost nebo výsměch. Nebojsemě říkal potom Pán. Nictineudělám.
Katka slyšela z nedalekého břehu štěkot psů, úporný, rozhněvaný.
Těch se bála nejvíc. Znala psy. Vždycky na ni vrčeli a On je od ní odháněl, tehdy se ho nebála, byla mu dokonce vděčná. V posledních dnech byli psi horší než kdykoli před tím, a hodná Paní, teď už mrtvá hodná Paní, je odháněla klackem. Byli však den ode dne drzejší a ztráceli před klackem respekt.
Pán zhluboka oddechoval. Rozhlížel se kolem sebe. V bedně byli mrtví lidé, to Katka chápala. Těch se nebála. Nemohli jí ublížit.
Pán se jich trochu bál, tak aspoň to vypadalo.
Nevěděl, co má dělat. Klečel jednomu mrtvému na hrudníku a ruce držel od sebe dlaněmi kupředu, jako by se něčemu bránil. Dlaně svítily v noci jako bledé terčíky. Když se pohnul, přes okraj bedny šplouchla dovnitř voda.
Katka se rozhlížela kolem sebe. Proud opět bednu odnášel sebou, pryč od Něho, pryč od všech těch zlých lidí. To bylo dobré. Na břehu čeká On. Věděla, že ji On hledá a že neustane, dokud ji nenajde.
Mockrát se mu pokoušela utéct a vždycky ji našel.
Nebojseměnebojsemě opakoval Pán. Nehýbejsenebosepřevrhneme, říkal taky.
Vzdalovali se od břehu. Štěkot odeznívalmizel v jiném zvuku, hlubokém, táhlém. Katka se roztřásla strachem. Nedovedla pojmenovat tu věc, setkání s ní vždycky znamenalo nevýslovnou hrůzu. Řeka teče a najednou je tu ta věc, hladina se propadne a voda se řítí a zmítá sebou... Kolikrát tu hrůzu zažila, když proplouvala od místa, kde utekla lidem, kteří zabili Paní? Neuměla počítat.
Taky Pán si hukotu všiml, taky Pán věděl, jak je ta věc nebezpečná.
Snažil se rukama plácat do vody. Jejich plavidlo se však blížilo k té nebezpečné hlučné věci.
Po řece pluly i jiné předměty. Trosky, trámy, nafouknuté mrtvoly jako leklé naducané polštáře. Všimla si, že Pán se obezřetně rozhlíží. V jednu chvíli se opatrně nahnul a vytáhl z vody prkno.
Katka vykřikla hrůzou. Bála se, že ji tím prknem udeří.
Nebojnebojneboj, řekl Pán rychle. Strčil konec prkna do vody, chvilku jím hýbal a za několik okamžiků přirazili k protějšímu břehu.
Zachytil se větve olše, která se tu nakláněla nad hladinou. Katka křičela strachem. Pán vylezl na břeh, pak se smekl do vody, nadzvedl bednu, aby ji přisunul blíže ke břehu a zachytil dnem o kámen. Potom podal Katce ruku.
Pojďanebojse, říkal. Uklidnila se. Poslechla ho. Jsmeztohovenku, říkal.
Trojskejjezvněmbychseneradudělal.
Seděla pak na břehu a pozorovala ho. Třásla se zimou. Noc ustupovala, od východu svítalo. Pán vytahoval těla z bedny. Mrtvoly byly tři, dva muži a jedna žena. Zarudlé slunce jim zbarvovalo obličeje.
Odlehčená bedna se pohupovala po vlnách a v jednu chvíli ji vlnka nabrala a málem ji uvolnila od břehu, jenže Pán ji včas zachytil.
Přemýšlel pak nad ležícími těly. Vzdychl a řekl ke Katce: Nemámčímjepohřbítchápešl Katka vytušila, že Pán nechce ty mrtvé nechat jen tak ležet na břehu. Mohl by je hodit do vody, měli by tam společnost. Jenže ani do toho se mu zřejmě nechtělo. Musímemysletnaživé, řekl. Tomu nerozuměla vůbec.
Byla pořádná zima. Katka byla na chlad zvyklá. Prostě byla zima, jako je jindy mokro nebo horko. Pán však zvyklý nebyl a třel si dlaněmi paže a docela legračně poskakoval. Už bylo dobře vidět.
Opodál stály nízké budovy. Na břehu ležely podlouhlé předměty.
Katka nevěděla, jak se jim říká, vzpomínala si však, že takové věci viděla plout po řece a uvnitř seděli lidé. Živí lidé. Byla to bedna pro živé, kdežto ona se zachránila v bedně pro mrtvé.
Pán zašel do jedné z budov. Katce se sevřelo srdce. Bála se, že Pán zmizel a už se nikdy nevrátí. Jenže on se vrátil. Smál se. Nesl láhev tmavé sladké vody, té s legračními bublinkami, kterou Katka pila už aspoň dvakrát v životě. Pak taky nesl chleba.
Jeplesnivejaletonevadí, volal na ni. Sedli si ke stolu který stál před domem a hodovali. Potom Pán ještě několikrát zašel do domu.
Našel v něm hodně jídla - dal ho do velikého pytle. Pak taky někde sebral prkno, pěkné, žluté, hladké, na jednom konci rozšířené. Pytel vložil do jedné podlouhlé věci. Pak ještě Pán našel vozík, podobný jako měla Paní, větší a měl jen dvě

kola. Věc naložil na vozík.
Pojďobejdemejez, řekl Katce. Tlačil vozík a Katka cupkala za ním. Obešli jez a pak Pán sestrčil věc s břehu. Kymácela se ve vodě, ale nezdálo se, že by se chtěla převrátit.
Pán pomohl Katce nastoupit a naskočil za ní.
Už se nebála.
Po půl páté vyšlo slunce.
"Ka...katka..." řekla. Bylo to první slovo, které po dlouhé, předlouhé době vyslovila.
Cože?
"Kkkk...."
Katkajmenuješsekatka?
"Katka," řekla dívenka.
Ahojkatkojájsemhonza, řekl Pán.
Nebyl to Pán. Byl to Honza.
A ona byla Katka.
Usmála se.
Taky čerstvě vylíhlé slunce se smálo, podobné lívanci namazanému rybízovou zavařeninou. Bylo brzké ráno, první máj 1998. Ale nikdo nechystal žádné oslavy.

2.

"Katka, a jak dál, Katko?"
"Katka."
"Dobře, nelámej si s tím hlavu."
"Katka."
Přistáli za drsných okolností. Ze skály na levém břehu řeky na ně kdosi začal střílet. Honza skočil do vody, převrhnul loď, strhl Katku k sobě a loď nechal uplavat. Bohužel i batoh s jídlem, který získal v Trójі v plaveckém klubu.
Vydrápali se na břeh a skryli se ve vysoké trávě. Střely pleskaly o dlažbu navigace. Opodál stál maličký cihlový domeček. Přes řeku, vlevo od skály porostlé borovicemi, bylo vidět domy, kostel, zámek. Velikou červenou továrnu s pruhovaným komínem. Skoro všechny domy tam hořely.
"To je Libčice," řekl Honza. "A tady v tom domečku bydlel převozník. Míval tu dvě lodě. Vybíral pětikorunu za osobu," povídal.
Snažil se mluvit klidně, aby dítě utišil. Nezdálo se však, že by Katka byla vyděšená. Moudře se na něho dívala. Ráda ho poslouchala. Nevěděla, o čem mluví. Poznala, že jí nenadává.
Sluníčko už pěkně hřálo.
Střelec na skále nad tratí přestal střílet.
Honza obezřetně vystrčil hlavu. Bylo mu jasné, co se tu stalo: ten někdo, ukrytý s loveckou puškou na vrcholku skály, přívoz ostřeloval.
Pod mohutnou lípou, která chránila domek z návětrné strany, leželo tělo zabitého muže, nejspíš převozníka.
Honza zkontroloval, kolik nábojů mu zbývá v zásobníku parabely.
Tři. To věru nebyla záruka bezpečí v tomhle světě!
"Pojď, porozhlédneme se tu. Po vodě už to asi nepůjde."
S pistolí v jedné ruce a drobounkou dívčí dlaní v druhé ruce se proplazil k živému plotu, který chránil domek od vody, pak vyrazil a spolu domek oběhli.
Jistě tu stál dlouho, ještě z dob, kdy lidem stačilo k živobytí několik čtverečních metrů. Pozdější majitel se pokusil domek zvelebit tím, že k němu připojil obytnou buňku, jaká se používá na stavbách.
Pěkný hnus, ta buňka. Teď už to bylo jedno, majitel ležel mrtev pod lípou.
U boční stěny obytné buňky našli kolnu a králíkárnu. Dvířka byla otevřená. Někdo králíky ukradl. V jednom kotci Honza objevil hrnec se ztvrdlým chlebem.
"Tumáš. Opatrně žvýkej. To nám pomůže," dal ji skrojek, který při poklepání zvonil jak taška na střechu. Katka si přičapla, a obja- la kolena oběma rukama. Žmoulala kus chleba. Slunce už hřálo docela pěkně, jenže ne dost na to, aby je usušilo. Honza, roztřesený chladem, chodil kolem a sbíral uschlé větve. Potom proklouzl do domku.
Vrátil se s dobrou kořistí, se zápalkami! Nevysokou hranici zapálil.
Svlékl se do slipů a sušil si košili a džíny u ohně.
"Sundej si to taky," křikl na Katku.
Všiml si, že se na něho vyděšeně dívá.
"Ne... ne... nechci..." křičela. Za tu krátkou dobu co s Honzou putovala se v ní udala ohromná změna: vždyť tohle bylo slovní vyjádření pocitu!
Prokristapána... Nechápal, co má tahle reakce znamenat. Pak ho jedno vysvětlení přece jenom napadlo a nechtěl ho přijmout. Ne, to není možné. Ba ano, je to možné. Stává se to. Díval se na ni. Co má tohle dítě za sebou?
Donutil se k úsměvu.
"Já se otočím a nebudu se dívat. Ale musíš se usušit."
Vrtěla hlavou.
"Já tedy zajdu za kolnu a nebudu se dívat."
"Ne... nechoď..." vyhrkla.

"Tak si sundej ty mokrý šaty!" řekl přísně.
"Nebudeš...?"
"Nebudu," řekl.
Mezi zuby drtil skrojek suchého chleba určený králíkům a představoval si, že je to krk toho dobytka, který dítěti tak ublížil.
Vždycky považoval za známku primitivismu, když někdo hovořil o trestu smrti v tom smyslu, že je proti, jenom... za znásilnění dítěte.
Jenže nikdy se s takovým případem osobně nesetkal. Teď už věděl, že by ochotně byl sám katem, kdyby mělo jít o takového chlapa.
Katka ze sebe stahovala mokré ukrutně špinavé šatičky. Odvrátil hlavu. Z očí mu tekly slzy.

3.

Tak začalo jejich putování. Honza se chtěl držet pokud možno řeky Vltavy, která ho zavede do Mělníka a teprve tam, za soutokem s Labem, se s řekou rozloučí a zamíří na sever, na Českou a pak Krásnou Lípu. U máslovického přívozu musel plán změnit. Loď mu uplavala.
Propátral několik stavení nedaleko přívozu - lidé z nich utekli, všude našel známky rabování. V jednom domku však nalezl poklad - pod haraburdím objevil kolo, starou plečku značky ukrajina, důkladnou, s nosičem. Na nosič přivázal provazem polštářek a na tenhle pojízdný trůn Katku posadil a pokračoval v sedle svého nejoblíbenějšího dopravního prostředku!
Na starém krámu bez přehazovačky se nechtěl drápat do kopce po silnici do Vodochod, vydal se tedy stezkou, která sleduje pravý břeh řeky až do Kralup. Jel pomalu, připraven vrhnout se při první známce nebezpečí do příkopu. Stezka byla však dostatečně chráněná křovím, navíc pravý břeh až do Kralup je tu neobydlený, takže pokračovali bez příhod.
Chvílemi si připadal jako na rodinném výletě a těšilo ho, že ho dětské tělíčko hřeje na zádech.
Zaradoval se, když v dálce před sebou spatřil první tři kralupské věžáky. Méně ho potěšilo když si všiml, že prostřední z nich hoří a už vůbec ho nepotěšilo, co spatřil, když ujel dalších několik desítek metrů. Před ním se klenul železniční most přes Vltavu, osobitě ozdobený.
VŠEM CIZINCŮM VSTUP ZAKÁZÁN, bylo tam namalováno bílou barvou. A nad vodou se klátila těla několika oběšenců, každý měl na krku ceduli CIZINEC.
"No dobře," řekl Honza ke Katce, "pražské mravy dorazily do Kralup. Kralupům se tedy vyhneme."
Opustili pohodlnou pobřežní cestu a pokračovali směrem na Neratovice, kde je most přes Labe. Honza byl rád, že se Kralupům vyhnul. Kdo ví, co se v nich dělo! Kulaté nádrže s benzínem, těch jsou na okraji města celé plantáže, hořely a bouchaly a z dálky se ozývala kulometná i dělostřelecká palba.
Na obzoru spatřil kolonu tanků - plnou rychlostí se řítila k hořícím nádržím. Stát ještě není zcela mrtev a dovede vycenit zuby, pomyslil si s uspokojením. Před smrtí hladem je aspoň na nějakou dobu chránil pytel plný suchého chleba pro králíky.
Honza sebou vezl i železnou zásobu vody - u jednoho opuštěného stavení, dokonale vydrancovaného, pokud se jídla týče - televizor, videorekordér a dokonce videokamera zůstaly na místě, hodnotové žebříčky se rychle přeskupily - načerpal ze studny vodu do tří půldruhalitrových lahví od cocacoly. Zálohovaných, uvědomil si trpce.
Katka se osvědčila jako trpělivý poutníček. Nehybně seděla na polštářovaném nosiči. Moc toho, pravda, nenamluvila. Snažil se z ní vytáhnout, kde žila. O tom nechtěla vůbec mluvit. Pak se zmiňovala o hodné paní. U té zřejmě přebývala v poslední době.
Když se občas zastavili, aby si odpočali, malovala si prstem do prachu. Vypadalo to jako nějaká písmena. Honza nepředpokládal, že by Katka uměla číst a psát. Prostě - bavilo ji dělat klikyháky a využívala každé příležitosti aby se mohla své zábavě věnovat.
Jeli pomalu, s četnými přestávkami. Vesnicím se pokud možno vyhýbali. Za obcí Úžice našli u silnice opuštěné auto audi avant, luxusní kombi. Nestálo rovnou na silnici, jeho řidič, když mu přestal jít motor, ještě stačil setrvačností přejet můstek přes rigol a zajel na pole.
Kdo ví, jak dlouho kolem auta za půl druhého milionu pobíhal.
Nakonec od něho odešel.
Takových opuštěných aut viděli na silnici doslova stovky. Pro audi kombi měl Honza obzvláštní slabost a proto se rozhodl vůz prozkoumat.
V zadní části auta našel Honza velikou chemickou ledničku doslova nabitou konzervami! Bylo tu i máslo a salám a další potraviny podléhající zkáze, všechny zkažené. Jenže Honzův čich si už zvykl na rozmanité pachové projevy hniloby a kvašení. Hlavně, že v kontejneru byly konzervy! To budou po dlouhé době hody!
"Tady zůstaneme přes noc, Katko. Tady se uvelebíme!"
"Hezký! Mám radost!" říkala holčička.
V přítomnosti Honzy, prvního skutečně vlídného člověka se kterým se kdy setkala, Katka začala mluvit.
Dostala napít limonády, i tahle drahocennost tady zůstala. Cukr ji ohromně posílil. Vůčihledně ožila a začala šmejdit po autě jako by to udělalo každé veselé dítě. Honza dřepěl vzadu s nohama nataženýma a s úsměvem ji pozoroval.
Ve skříncе v palubní desce objevila luxusní diář v kožených deskách, s plnicím perem parker zastrčeným do ženglíčky. Zavýskla, popadla pero a začala čmárat.
"Tak ukaž, co hezkého jsi namalovala," řekl po chvilce Honza.
Katka mu svůj výtvor podala.

Čekal, že uvidí klikyháky, nebo figurky pejska a lidiček s bramborovou hlavou.
Na papíře spatřil klikyháky, to je pravda. Jenže byly seřazené do řad a sloupců, propojené znaky, jaké Honza nikdy neviděl, znaky či písmeny neznámé abecedy nebo snad čísly, a ty klikyháky, o tom po chvilce nepochyboval, byly symboly jemu nepovědomých matematických úkonů.
Díval se jí do očí. Byly malé, šikmé, rozhodně ne tupé. Z dojemně zjednodušeného obličejíku, zdálo se mu, vycházela jakási podivná záře.
"Kdo jsi..." řekl tiše.
"Katka," odpověděla a usmála se.

4.

Do Mělníka je nepustili. Občané vybudovali z nepotřebných motorových vozidel souvislou husitskou hradbu. Žádný kronikář nezaznamenal jméno lidového stratéga, který si vymyslel tento způsob obrany.
Brzy byla všechna větší sídla obehnána několikanásobným kruhem osobních automobilů, autobusů i nákladňáků. Byla to hradba doslova nasycená obránci. Ti byli uvnitř, v noci tam mohli pohodlně spát, a soustava drátů a provazů se zavěšenými plechovkami a láhvemi sloužila jako signální a varovný systém.
U Kelských Vinic se Honza s Katkou dostali na hlavní pražskou silnici. Podobných poutníků bylo víc a Honza si dobře všiml kosých pohledů, otírajících se o jeho kolo a jeho vak s tvrdým chlebem a konzervami. Snad poprvé v životě Honza měl pocit jakéhosi bohatství a přistihl se, že je na pytel s ukradeným žrádlem pro králíky pyšný i žárlivý - a je připraven majetek bránit i se zbraní v ruce. Absurdní?
Když viděl lesklé oči kolem sebe, absurdní mu to nepřipadalo.
Kromě toho, jeho vak skrýval ještě jeden poklad - zápisník, do kterého Katka psala ty tajuplné matematické vzorce.
Proud lidí houstl, až se zastavil. "Nikoho nepustěj dál," letělo od úst k ústům. Bylo slyšet nářek žen, štěkavé povely, občas dokonce padl výstřel.
"Lidi říkají, že sem jedou vojáci, Civilní obrana. Už aby tu byli!"
Jo, už aby tu byli, a zabavěj mi kolo, uvažoval Honza. Jak to může být daleko do Krásné Lípy z Mělníka? I s oklikami ne více než sto kilometrů. Na tomhle kole, s dítětem na sedačce, a za těchto podmínek, se to dalo urazit za pět, možná za tři dny by tu vzdálenost mohli urazit, a to jim zásoby chleba stačí. Není tedy třeba si dělat dopředu starosti.
Ty skutečné starosti začnou, až dorazí ke Krásné Lípě - Honza si dobře uvědomoval, že nebude snadné se dovnitř města dostat. V dané situaci bude opevněné bezpochyby i tohle město.
Směrem na Dubou postupovali romantickým kokořínským údolím. To bylo moudré rozhodnutí, jak se brzy ukázalo. Dalo se čekat, že tady žádný vojenský oddíl nepotkají, armáda se jistě pokusí kontrolovat především ty hlavní silniční tahy. A také lidé tu vnímali elektrickou smrt jinak - ne jako osudovou ránu.
Žádná tlupa lupičů zatím nevpadla do jejich pozemského ráje.
Nešla jim elektrika, to se občas stávalo. Že přestaly fungovat i baterie do aut, že nepracovala dynama na jízdních kolech, že přestaly hrát tranzistoráky? Zvláštní věc, pravda, jenže kdo by si lámal hlavu s takovou prkotinou?
V jedné chaloupce hned vpravo od silnice, ukryté v mlází za vesnicí s příznačným názvem Ráj, dostali dokonce najíst - teplého jídla!
"My se ničeho nebojíme," říkala paní domu, vlídná osůbka v květovaných plátěných šatech opásaná nezbytnou zástěrou.
"Kdo by nám chtěl něco udělat? Něco vám povím, mladý pane.
My s tátou jsme rádi, že se to stalo. Říkáte, že elektrika nejde nikde, ani v Praze? To je dobře! Aspoň nám sem Pražáci nebudou jezdit smrdět. My tu žijeme od dvaašedesátýho, mladý pane. Tenkrát tu nebyl žádný Pražák. Žádný."
Vzpomínala na ty doby jako na Zlatý věk.
"A pak se sem začali hrnout Pražáci jako kobylky."
"Kde jste bydleli před tím?" zeptal se Honza.
"V Praze, v Libni," odpověděla bezelstně a v bledých očích se jí žádná jiskérka prozření neobjevila.
"Co to ta vaše holčička maluje?" divil se její muž, když bylo po obědě. "Taková písmena jsem nikdy neviděl!"
Nasadil si na nos brejle, koupené v drogérii za stovku. Na jeho opáleném obličeji vesničana vypadaly nemístně.
"Já také ne."
"To víte, děti..." říkal ten pán a zvláštně se na dítě díval, "některé děti..."
"Ona je normální," řekl Honza trochu podrážděně.
Zvykl si na Katku a její okrouhlý obličejík mu připadal roztomilý.
Vždycky se naježil, když někdo civěl na "mongoloida".
Mnoho řečí Katka nevedla. Měla omezený slovník, vyjadřovala se jen ke konkrétním věcem a stavům libosti nebo nelibosti. Vypozoroval, že měla vyvinutý instinkt vůči nebezpečí. Několikrát ho cestou k Mělníku varovala, když se v okolí pohybovaly nedůvěryhodné osoby, jako kdyby měla čich loveckého psa.
"Jistě, jistě, normální. To je vaše holčička? Vaše dcerka?"
"Ne. Připojila se ke mě cestou."
"Vrátíte ji rodičům, až se všechno uklidní," podotkl ten pán.
"Jistě," odpověděl Honza nepřesvědčivě.
Několikrát se zeptal Katky na rodiče, od té chvíle, kdy poprvé promluvila a sdělila mu svoje jméno. Její reakce byla zarážející, dokonce děsivá. Začala se třást, sípala a další kloudné slovo ze sebe vypravila ne dříve než za hodinu. Honza z toho pochopil, že Katka má s rodiči traumatizující zkušenosti a když si vzpomněl na její podivnou reakci tenkrát, když

se sušili u ohně, napadlo ho, že právě její otec byl ten muž, který by snad byl schopný i... Bylo to příliš hnusné, než aby to chtěl domýšlet.
Teď, když hostitel hovořil o tom, že by Honza měl Katku vrátit rodičům, Honzu napadlo, že by docela rád někdy Katčina otce opravdu našel a popovídal si s ním. Ručně.
V chaloupce u Ráje si odpočinuli, dokonce tu přespali a dalšího dne zrána se vydali na další cestu.

5.

Městečko Duba bylo stejně dobře opevněné, jako Mělník a museli ho obejít ze západu, směrem na Starý Bernštejn. Nezdálo se však, že by jejich cestu na sever mělo něco vážného ohrozit. Drželi se i nadále stranou hlavní silnice a pokud to bylo možné, jeli po turistických stezkách značených barevnými proužky.
Honza myslel na ty obětavé lidi, kteří s kyblíkem barvy a štětkou v ruce procházeli zemi křížem krážem a značili cesty pro výletníky.
V mimořádné situaci jako byla tato mohly turistické značky zachránit životy.
Přiblížili se Máchovu jezeru. Honza plánoval, že tady někde si najdou pohodlné auto k přespání a pak budou zbývat už jen závěrečné etapy putování: Česká Lípa, Nový Bor a Krásná Lípa, cíl jejich cesty.
Probuzení však bylo drsné. Bylo zřejmé, že Honza bude muset cestovní plán zásadně změnit. Někdo zabušil pěstí do kapoty auta.
Spali tentokrát ve veliké fordce skorpio, Honza vybral starý model, který měl manuální sklápění sedadel. Novější modely byly na servomotor a teď, po elektrické smrti, jim nešla sklopit opěradla.
Otevřel oči, bleskurychle sáhl po parabele, v níž zbývaly tři poslední náboje, a posadil se.
Kolem auta stáli muži oblečení do dlouhých opršelých plášťů.
Uvědomil si, že kabáty jim neslouží za ochranu před chladem nebo deštěm, nýbrž že to je součást jakéhosi barbarského stejnokroje.
Kolem hlavy měli omotané pruhy modré látky. Všichni byli ozbrojení samopaly. Každý samopal měl zdvojený zásobník - inovace z války v Afghánistánu, která se přenesla do všech horkých zemí světa: dva zásobníky k sobě slepené páskou, jakmile byl jeden prázdný, stačilo ho vyndat, otočit a vrazit druhou část tohoto siamského dvojčete do mechanismu zbraně.
Muž, který Honzu probudil, poručil gestem, aby vylezl ven.
Zbraň měl položit na palubní desku vozu.
Honza poslechl.
Katka se také probudila, sedla si a roztřásla se. Honza si všiml, že kolo je tam, kde ho nechal - zasunuté pod auto.
"Postav se sem," řekl ten chlapík.
Muži Honzu obstoupili. Zdálo se, že si ho prohlížejí, trochu jako otrokáři otroka.
"Jseš voják?"
"Byl jsem na vojně," řekl Honza.
"Kde?"
"U průzkumáků."
"Nekecáš?"
Honza pokrčil rameny. Ohlédl se po Katce. Ta klečela na improvizovaném lůžku ve fordu scorpio. Pohybovala rty, jako by se modlila. Věděl, že Katka se modlit nedovede, pokud má Katka nějakou naději, nějakého - dejme tomu - Boha, tak je to jenom on sám.
"Jak se jmenuješ?"
Mají právo se ho ptát? Kdo má samopal, má právo, pomyslel si Honza trpce.
"Honza Kryl."
"Tak hele, Honzo," řekl mluvčí skupiny, "my dáváme dohromady armádu. Potřebujeme vojáky."
"Já na armádu seru," řekl Honza prudce.
"Všichni sereme na tu jejich armádu," zdůraznil slovo JEJICH.
"My dáváme dohromady naši armádu. Ta jejich je k hovnu. Stará se hlavně o sebe. Kde vidíš tady kolem tu jejich armádu? Kam jdeš?"
"Na sever," řekl Honza neurčitě.
"Na sever? Česká Lípa, Varnsdorf a pak frr... do Německa, tam je pořádek, Němci nepřipustěj ten bordel, co? To je fakt originální nápad," řekl chlapík do smíchu ostatních. "No dobře. A proč jdeš tudy, proč nejdeš normálně po silnici? Protože jsou tam gauneři a vrazi, je to tak?"
Vy jste taky gauneři a vrazi, pomyslil si Honza, "Dejme tomu," řekl nahlas.
"No a máme to tady: kde je ta jejich posraná armáda a zkurvená policie, aby ty lidi chránila? Já ti to povím: jsou v prdeli! Tyhle hajzlové byli první, který se dali na rabování!"
"V Praze to bylo trochu jiný," zabručel Honza. "Funguje tam Civilní obrana... stará se o raněné, rozdává potraviny..."
Pak si vzpomněl, jak mu chtěli policajti sebrat kolo. V zájmu státu? Už není žádný stát. V zájmu vyšší moci? Vyšší moc zrušila elektřinu.
"Tady nejsme v Praze. Tohle začíná bejt pořádně divokej sever.
Blížíme se německý hranici. Táhnou sem davy a ty lidi jsou systematicky přepadávaný a vražděný. Tohle se musí zatrhnout. Proto dáváme dohromady armádu."
"To jste vy, ta armáda?" Bylo jich osm.

"Jsme jeden oddíl," řekl muž. "Jeden z mnoha. Tak co, dáš se k nám? Budeš u nás mít přístřeší, žrádlo a bezpečí."
"Když řeknu že ne?"
"Ty to neřekneš."
Honza se obrátil ke Katce a usmál se na ni. Chtěl ji trochu uklidnit. Mluvčí verbířů si toho všiml.
"Na tuhle zapomeneš. Žádný ženský, žádný děti, a už vůbec ne žádný takový děti!" Zdůraznil slovo "takový".
"Takže ty zase můžeš zapomenout na mě," řekl Honza. Verbíř nevěřícně zavrtěl hlavou.
"Ty ses asi zbláznil. Víš, co mi tu vlastně říkáš? Ty mě posíláš do prdele. Slyšeli jste, chlapi? Tenhle borec mě posílá do prdele!"
Pumpoval v sobě vztek. Dovedl odhadnout protivníka a Honza věru nevypadal na nějakého poseroutku. Konec konců, tak daleko od hlavního města by se žádný slabota nedostal. Jenže nebyl tak tvrdý, aby chlápka docela obyčejně odprásknul jenom proto, že nevhodně zavrtěl hlavou.
"Nejanči," řekl Honza klidně. "Když si to tak probírám hlavou, není to tak špatná nabídka. Na vlastní pěst se člověk daleko nedostane, že ne?"
"To si piš! Mezi Lípou a Borem je učiněný peklo. Operuje tam nejmíň sedům band, řežou se mezi sebou a kdo jim padne do ruky, špatně skončí. Uprchlíci jsou pro ně snadná kořist, zdroj žrádla, hadrů, všeho. Tam neprojedeš, ani když to vezmeš lesem."
"Jenže ji beru sebou," ukázal Honza na Katku.
"Hele," říkal už znovu zklidněný verbíř, "tohle fakt nejde.
Vždyť to ani není tvůj fakan. Jen řekni, že to není tvůj fakan? Přilepila se na tebe."
"Není moje, jenže teď ke mně patří."
Verbíř se nervózně zasmál.
"Ten chlap je fakt cvok!"
"Cvoky můžeme potřebovat. Záleží na tom, jak velkej je to cvok."
Honza se rychle otočil. Hlas se ozval za jeho zády, hluboký, pánovitý. Lesní cestou přicházel chlapík v dlouhém zeleném dukla plášti. Na prsou měl kabát rozhalený. Ve výstřihu špinavé vojenské košile bylo vidět šarlatové tetování. Na rukou měl ten mladý muž černé rukavice pobité stříbrnými cvoky. Nesl si pumpovací brokovnici.
"Dal by se k nám, jenže si chce sebou vzít tady toho debila!"
Na ta slova Honza bleskurychle zareagoval. Vystřelil pravačkou a švihem zasáhl hřebenem kloubů verbíře do brady. Byla to tak rychlá rána, že se chlapík nezmohl na obranu. Úder ho odhodil na zem.
"To nebylo špatný," řekl příchozí.
"Von ho sejmul nepřipravenýho," zahučel kdosi. "To není správný, Rybáři!"
Říkají mu Rybáři, to je zvláštní přezdívka, nebo snad jméno?
podivil se Honza.
"Vstávej, Lasičko," řekl Rybář sraženému chlapíkovi. "Nechal ses nachytat a to není dobrý. Tak a teď ukaž, co v tobě je."
"Není to pitomost?" vrčel Honza. "Nechci nic jiného, než aby mě každý nechal na pokoji a nemíchal se do mých věcí. Nenechám se buzerovat."
"Já tady rozhoduju, co je čí věc," řekl Rybář. "No tak, Lasičko..."
Mladý muž se vrhl kupředu. Skočil a vykopl nohu se současným přetočením pánve.
Honza se tomu v duchu usmál. Tihle hoši trávili víc času v kině a před televizní obrazovkou než v ringu a tělocvičně. Co vypadá ve filmu efektně a efektivně, jev životě k ničemu.
Ustoupil stranou, Lasička pokračoval ve svém skoku do prázdna a v tom ho znovu zasáhla Honzova pěst.
"No tak, hoši," řekl Rybář klidně. "Přece v tom Lasičku nenecháte samotnýho."
Takže takhle... stačil si pomyslet Honza. Bude to horší, než to vypadalo, ale zase ne tak strašné, jak by si kdo myslel. Záleží na tom, co v těch chlapících je.
Honza znával jednoho starého zkušeného borce, který říkal: Je lepší mít proti sobě pět slabejch a blbejch, než jednoho silnýho chytrýho.
Ukázalo se, že v daném případě jde o první variantu, chválabohu!
Mládenci se do boje moc nehrnuli, jeden překážel druhému, Honza naopak byl v ustavičném pohybu, překvapoval je zadními a bočními kopy, měnil polohu a těžiště, parakotoulem se jim několikrát dostal do zad - to vše netrvalo víc než deset, dvacet vteřin a čtyři mládenci leželi na zemi, dva s vyraženým dechem, jeden v bezvědomí a jednomu tekla krev z roztrženého rtu.
Honza taky neušel nějaké té ráně. Čísi pěst ho lehce lízla po lícní kosti, rána ho sice nesrazila, zato monokl tam bude stoprocentně.
"Jseš dobrej," pochválil ho Rybář. "Je dobrej," oznámil to ostatním, "a kdo je dobrej, smí víc, než ty co tak dobrý nejsou. Fajn, vezmi si sebou toho..."
Chtěl říct něco hanlivého, zarazil se a řekl: "...tu holku. Jseš za ni zodpovědnej. Nesmí dělat žádný potíže. Jsme vojenská jednotka a když něco začne překážet, zahodíme to, jasný?"
Honza si dobře všiml toho zaváhání. Rybář si vysloužil vůdčí postavení v tlupě drzostí a pánovitým vystupováním jistě i bezohledným chováním. Jenže má svoje slabá místa. Protože je inteligentní, je si jich vědom. No dobře, uvidíme, jak nám to půjde dohromady, pomyslel si Honza. Rybář byl dobrý organizátor a taktik, to se mu muselo přičíst jako plus. Vycházel z toho, že vojenská jednotka musí mít solidní opěrné místo. Rozhodl se, že se zmocní České Lípy a ovládne ji. Neměl v úmyslu udělat to, co činily raubířské tlupy na stovkách míst mučené země současně, tedy přepadnout město a drancovat v něm. Chtěl ho, jak říkal, převzít. I tam najde hodně bojovníků pro svoji armádu. Ta

poroste a bude moci uskutečnit další výboje.
Rybář má namířeno na sever, dozvěděl se Honza od spolubojovníků.
Brzy se naskytla příležitost a Rybář to Honzovi sám potvrdil.
"Jseš dobrej," chválil Honzu. "Svěřím ti jeden oddíl, padesát chlapů."
"Proč ne."
"Jak ses tu vzal? Ty nevypadáš na měkkotu, co utíká do Německa, protože Němci určitě mají pořádek!"
Honza se ušklíbl. "Mám namířeno do Krásný Lípy."
"Za babičkou?" ušklíbl se Rybář.
"Něco takovýho," řekl Honza.
Rybář na to neřekl nic. Ve tváři měl výraz, který si Honza nedovedl vysvětlit. Teprve po několika dnech mu někdo vysvětlil, že i Rybář má nějaké osobní zájmy na Krásné Lípě. Chtěl by se tam probojovat, chtěl by tam přitáhnout jako vítěz.
No, proč ne, pomyslel si Honza. Máme společné zájmy. V tom měl pravdu, aniž to tušili, měli společný zájem.
Jenže mělo trvat velmi dlouho, než se o tom mohli přesvědčit.
Ovládnutí České Lípy nebylo snadnou záležitostí a trvalo dlouhých šest týdnů. O panství nad městem usilovalo několik tlup, ale ty neměly velkou oporu v obyvatelstvu, protože se chovaly násilnicky a masakrovaly protivníky stejně jako ty, které měly ochraňovat.
Rybářův oddíl se rychle rozrostl, během pár dní čítal šest stovek mužů, kterým se začalo mezi lidmi říkat Dlouhé kabáty. Po krutých bojích Rybář vtáhl v čele Dlouhých kabátů do centra města.
Zbytky tlupy výtržníků rychle zkrotil, některé nechal popravit, jiné začlenil do vlastních oddílů.
Rabování bylo přísně zakázané, případy znásilnění se trestaly smrtí. Dlouhé kabáty odrazily několik nájezdů lupičských band, pomáhaly při hašení požáru, Rybář zorganizoval lékařskou službu, do té doby zcela ochromenou.
Vypadalo to, že se mu podařil čin skutečně státnický, vytvořil malou městskou republiku a mohl pomýšlet na další postup severním směrem. Usadil se i se svým štábem na radnici, další opěrný bod měl v masivní budově bývalého vězení v nedaleké Vězeňské ulici.
Důležitým prvkem jeho obranného systému byla budova obchodního domu Banco. Velení nad touto pevností skoro bez oken (a ta okna, co tu byla, nechal zazdít) svěřil Honzovi - který dostal bojové jméno Řetězák, podle řetězu od kola.
Navázal i kontakty s armádou ústřední vlády v Praze. Strategická silnice číslo devět prochází východním okrajem města a Rybář se zaručil, že zajistí volný průjezd na této dopravní spojnici českého vnitrozemí s Německem. Zajištěno bylo i vlakové spojení a vypadalo to, že v tomto zklidněném regionu, zbaveném bezuzdného násilí, se rozběhnou programy, zajišťující jakž takž civilizovaný život i v podmínkách elektrické smrti. Jenže epidemie tyfu vypukla s náhlostí výbuchu, k ní se připojila celá smršť nakažlivých chorob - Českou Lípu, oslabenou elektrickou smrtí, zasáhla pandemie.
Lidé jí říkali černá smrt, a děsili se, že je v těchto krajích nevídaná už tři století. Nevybírala si, kosila českolipské občany stejně jako Rybářovy bojovníky a masakrovala i vyděšené obyvatele okolních vesnic, kteří se sem stahovali v naději, že budou ve městě v bezpečí před potulnými násilníky, kteří znovu táhli krajem a obraceli jednu vesnici za druhou v hromady hořících trosek posetých mrtvolami.
Na nějaké výboje, natož pak programy obnovy nebylo ani pomyšlení.
Dlouhé kabáty byly uvězněny ve městě, které tak triumfálně ovládly, a zůstaly v něm přes celou dlouhou zimu a o nějakých dalších plánech se dalo uvažovat až na jaře, kdy černá smrt zmizela z decimovaného města. V těch strašných dnech Honza uvažoval o tom, že by se s Katkou sebrali a z města vyklouzli. Neudělal to z několika důvodů. Nechtěl opustit město zamořené nakažlivými chorobami - co kdyby nákazu přenesl do Krásné Lípy? A navíc, podle zpráv, které do města přicházely, epidemie zasáhla i jiná města a nebyl důvod, proč by měla vynechat zrovna Krásnou Lípu, vždyť životní podmínky byly všude více méně stejné, přesněji řečeno stejně špatné. Honza však nechtěl riskovat.
A kromě toho všeho měl pocit, že ho lidi ve městě potřebují.
V žebříčku hodností u Dlouhých kabátů to dotáhl na jednoho ze tří kápů, tak říkal Rybář svým bezprostředně podřízeným velitelům.
Přestože neměl žádné lékařské ani pouhé zdravotnické vzdělání, bylo mu jasné, co se má dělat: i v současných bídných podmínkách je nutné udělat maximum pro likvidaci zdrojů nákazy.
Také v České Lípě se začaly mrtvoly spalovat ve zvlášť k tomu vybraných domech, proměněných v kremační pece. K tomuto příšernému vynálezu se zřejmě dospělo na mnoha místech současně. Ze začátku se lidé ostýchali a báli a vyhýbali se veřejným pracem, jako je svoz mrtvol. Honza v čele svého oddílu vynakládal ohromnou aktivitu, aby lidi přiměl k činnosti.
Ve městě se přemnožili potkani a myši, a tato všudypřítomná zvířata roznášela infekci. Rybář přísně zakázal střelbu na potkany - přestože získal ve městě dosti zbraní a munice, věděl, že slovo dosti je v ozbrojeném konfliktu pojem značně relativní.
Povzbuzoval však vybíjení těchto šedých živočichů a úspěšné lovce prémioval potravou, shromážděnou v dobře zabezpečených skladech. Dbal na to, aby lidé udrželi řeku Ploučnici čistou, zřídil prádelny a hromadné lázně - vykoupaní lidé dostali razítko na hřbet ruky, to byl Honzův nápad, a běda tomu, koho hlídka načapala se starým už neplatným razítkem! Honza také významně pomohl při budování obrany města.
Historické jádro bylo obklíčeno kruhem středných paneláků.
Ty byly okamžitě po elektrické smrti neobyvatelné, jakmile přestala téct voda a ucpala se kanalizace, přeměnily se ve smrduté betonové krabice.
Takové paneláky stály kolem většiny měst - a kdosi důmyslný, říkalo se, že to byl stavební inženýr který celý život panelová sídliště stavěl - vymyslel metodu, jak proměnit tyto nepotřebné domy v betonovou hradbu.

Čelní stěny panelových domů nejsou nosné. Konstrukce je založena na panelech, které jsou napříč podélné osy domu. Pomocí výbušniny bylo nutno v patě nosných panelů vyrazit zářez dlouhý do poloviny hloubky domu. Tím se stalo, že veškerá váha domu se přenesla na narušenou část panelů. Beton nevydržel tu strašnou zátěž, hroutil se a celý dům se naklonil, až nakonec padl, doslova jako podseknutý strom. Byla to úžasná podívaná, tohle kácení paneláků!
Domy se zpravidla kácely ještě plné nábytku, o který nikdo nestál, a útlocitnější pozorovatel by trnul při pomyšlení, že se tu vlastně kácejí lidské osudy. V době, kdy se tato metoda začala praktikovat, útlocitnost byla vlastnost v praxi neznámá. Tak se stalo, že Praha, Brno, a teď i Česká Lípa měla hradby, o kterých se středověkým budovatelům opevnění nezdálo.
Na sídlištích vznikaly betonové pevnosti, došlo dokonce k pokusům překotit panelák na válce a posunout ho jako obrovskou betonovou krabici. Česká Lípa měla takových hradeb zapotřebí, protože silnicí číslo devět táhly - hlavně v prvních měsících po elektrické smrti - doslova statisíce lidí na sever v naději, že se dostanou do Německa, kde jistě je pořádek a tam najdou útočiště před vražděním a nakažlivými chorobami, a oddíly armády ústřední vlády, které tudy občas projížděly, neměly šanci pořádek trvale udržet..
Pozvolna začala černá smrt ustupovat. Podle odhadů klesl počet obyvatel České Lípy na třetinu, slušný průměr, dosahovaný jen v dobře spravovaných osadách.
Lidé prožili tolik hrůzy a tolik žalu, že po roce už snad ztratili i schopnost plakat. Nebyly to žádné tlupy zoufalců. Nalezli jakousi zvláštní hrdost, ba pýchu, že oni přežili, že se nenechali zahubit a dívali se do budoucna, snad se dá říct, i s jakýmsi náznakem optimismu.
Málokterá rodina zůstala úplná. Ukázalo se navíc, že zemřelo mnohem víc mužů než žen. Někteří lidé to přičítali božímu úradku: je třeba většího počtu žen takříkajíc k "doplnění stavu". A tak už v průběhu roku 1999 bylo běžné, že muž měl kolem sebe větší počet žen, a v následujícím roce začalo být mnohoženství obecně uznávanou formou rodinného soužití.
Honza byl pyšný na to, že se mu podařilo v České Lípě odvést kus dobré a užitečné práce. Od smrti ochránil i Katku, a nebylo to jednoduché - musel tvrdě odrazit nejeden útok fanatiků a idiotů, kteří hledali "viníky" a jejich pogromům podléhali příslušníci nepopulárních menšin - Rómové a cizinci všeobecně, lidé mentálně postižení...
Honza držel nad Katkou ochrannou ruku a podařilo se mu dokonce dosáhnout toho, že si dívenka většiny útoků ani nevšimla - byly odraženy a udušeny dřív, než k ní stačily ozvuky nenávisti dolehnout.
Mohla se proto v klidu věnovat své nejmilejší činnosti. Honza jí přinesl dost sešitů a tužek, aby mohla od rána do večera sedět a klást na papír řádky, o kterých teď Honza ani v nejmenším nepochyboval, že jsou to matematické vzorce.
A tak se stalo, že Česká Lípa, která měla pro Honzu být jen zastávkou na jeho cestě na sever, se jemu i Katce stala domovem na plné tři roky.

Kapitola pátá: Po třech letech

1.

Na jaře roku 2001 už jen málo lidí vědělo, že obávaný pán třetiny pražské kotliny, jehož moc respektovala ústřední vláda, ovládající druhou třetinu, a kterého se marně pokoušel zničit gang Veselých dětí, ovládající zbytek, velmož kterému se veřejně říkalo Excelence a pokradmu Kapitán, se ve skutečnosti jmenuje Jindra Hřivnáč, a před třemi lety, před počátkem věku elektrické smrti to byl tuctový šejdíř, sice mazaný a podnikavý, avšak nijak výjimečný v mazaném a podnikavém prostředí pražského podsvětí.
Důsledně se postaral o to, aby smazal vzpomínku na Jindru Hřivnáče. S několika málo výjimkami byli teď mrtvi všichni, kteří si na bezvýznamného Jindru Hřivnáče pamatovali, včetně jeho ženy Růženy, kterou nechal pověsit, aby dal najevo, že nehodlá couvnout před nikým a před ničím. Její smrti někdy zalitoval, kdežto na popravu svého syna Mirka vzpomínal se zalíbením. Přičmoudlá Evelyna, jeho starší dcera, zmizela a nikdy o ní neslyšel.
Seděl v šarlatovém křesle s bohatě vyřezávanými zlatými operami pro ruce. Také nohy křesla svítily zlatem a nad hlavou měl Kapitán valdštejnský znak.
Křeslo stálo nedaleko psacího stolu. Za ním seděla dívenka s okrouhlou tváří a řídkými, trochu ježatými vlásky. Byla oblečená do krajkových a sametových šatiček, jaké mívaly na sobě porcelánové panenky z viktoriánských dob. Mhouřila přišikmené oči a vystrkovala špičku jazyka. S nemalým úsilím cosi čmárala na papír.
Soustředěně loupal pomeranč. Zatínal prsty do kůry a trhal ji nervózními nepravidelnými pohyby, trochu vztekle, jako by ho štvalo, že pomeranč nějakou kůru vůbec má. Droboučké gejzíry voňavé šťávy mu tryskaly na hřbet ruky i na krajkovou manžetu hedvábné košile, čouhající z rukávu kabátce bohatě zdobeného zlatým premováním.
Muži, který před ním klečel se sklopenou hlavou, nevěnoval ani letmý pohled.
Zvenčí zněly povely. Poslouchal je se zalíbením.
Vybral jsem je dobře, ty svině oficírský... uvažoval Kapitán uznale. Dobře řvou. Nějak líp, než se to dělávalo za mejch časů. Kapitán dával přednost absolventům kurzů a školení v rámci příprav vstupu České republiky do Atlantického paktu. Tihle chlapi poznali jiné vojančení, než špinavou uhnípanou chcípárnu, přežívající v české armádě z dob bolševismu. Nařídil, aby mu sehnali toho Vohralíka, ten vystudoval West Point v Americe. Až ho najdou, udělám z něho vrchního velitele, teda, skoro vrchního, hned po mně.
Divný, že ho nesehnali. Třeba taky chcípnul. Za ty tři roky spousta lidí chcípla. Skoro všichni chcípli. Zůstali jen ty nejlepší.
Ten Vohralík by měl bejt dobrej, proč by teda měl chcípat?
"Ty teda jseš ten z kurvy vědec," přerušil Kapitán mlčení, které ve štábním vagónu obrněného vlaku vládlo.

"Ano, Excelence," řekl tiše klečící muž.
"Víš, co si o vás kurvách myslím."
"Je mi to známo, Excelence."
"Vy jste ty svině, co to všechno zavinily," řekl Kapitán. Zakousl se do plodu a šťáva mu kanula po bradě. Hlasitě žvýkal, takže nezaslechl, že klečící muž polkl sliny.
"Vy jste furt do všeho rejpali, až jste to úplně zkurvili. Zavinil to ten váš zasranej atom. Nebejt vašeho atomu, elektrika by svítila a nemuselo to všechno svinstvo bejt."
"Máte naprostou pravdu, Excelence."
"Měl bych tě za to dát pověsit, hajzle. Nebyl bys první."
"Je mi líto, co jsme my vědci zavinili," šeptal vědec.
Do místnosti vstoupil pobočník, drobný muž opásaný šavlí.
Všichni muži Kapitánova štábu byli aspoň o půl hlavy menší než on a směli nosit jenom chladné zbraně. Zasalutoval a holčičce za stolem vysekl hlubokou poklonu. Nevšímala si ho, hleděla si svého papíru a své tužky.
"Co je?" zavrčel Kapitán.
"Jsme připraveni."
"To je dobře," řekl Kapitán. Sklouzl zrakem na klečícího muže.
Byl smrtkově hubený, lopatky mu vyčnívaly a zdálo se, že prorazí chatrnou látku saka.
"Slyšíš? Jsme připraveni. Některý vědci nejsou úplný kurvy.
Některý jsou k užitku. No a ty co jsou k užitku nechám žít. Ty nepověsím."
"Já vám taky budu k užitku, Excelence."
"To se uvidí. Řekněte jim, poručíku, že přijdu hned a dám rozkaz.
Budu tady hotovej raz dva."
"Má se popravčí mistr připravit?"
"Připravit? Ten musí bejt připravenej pořád! Nikdy nevím, kdy ho budu potřebovat."
Trčící lopatky klečícího muže se zachvěly.
Pobočník řízně zasalutoval, udělal čelem vzad, až mu třískly podpatky o sebe a vypochodoval z místnosti. Dveře za sebou zavřel tiše a dbal, aby o ně nezavadil šavlí.
"Dobře, to bysme měli. Vstaň a posaď se tady na tu židli," poručil Kapitán.
Muž se napřímil, ne bez obtíží, zřejmě trpěl bolestmi. Kolik asi váží, odhadoval ho Kapitán. Pod padesát? Takový se blbě věšej. Pišta jim někdy musí vázat závaží k nohoum.
Sledoval ho, jak couvá k židli a usedá do ní. Je posranej až za ušima.
Bude dobře sloužit.
Kapitán sáhl do košíku a hodil mu banán.
"Na, vezmi si. Je čerstvej. Žádná shnilotina."
"Já..." zabreptal muž.
"Žer!" houkl na něho Kapitán.
Počkal, až muž hltavě dojí.
"Ty si myslíš, že jsem hlupák."
"To ne, Excelence!"
"Myslíš si, že nevím co jseš zač." Kapitán si ho pobaveně prohlížel.
"Já náhodou moc dobře vím, co jseš za ptáčka. Říkali mi, že se jmenuješ Pehe a pracuješ pro Vencu Havla!" Říkali, jo to o něm říkali.
"Ano, Excelence, jmenuju se Pehe."
"A co jsi pro Vencu dělal, ty jedno Pehe?"
"Poradce, Excelence."
Jen jestli nekecá, uvažoval Kapitán. Všichni kolem mě lžou a snažej se mě oblafnout. Jenže já se nenechám zadupat nějakejma sráčema. Viděli, že jsem dokázal pověsit i tu svini Růženu. Když můžu zabít vlastní ženu, dokážu zabít každýho, a to já dokážu, to si pište, hajzlové! Takže on dělal poradce.
"Vědeckýho poradce?"
"V jistém smyslu ano, Excelence."
"Pomáhal jsi mu srát se do toho vašeho atomu?"
"Ne, Excelence. Prezident se nezabýval atomovým výzkumem."
"To vím taky, sráči!" houkl Kapitán vztekle.
Pehe se lekl a pustil na zem slupku od banánu.
Kapitán se ohlédl po holčičce. Ta si výlevu jeho vzteku nevšímala a hleděla si svého malování. Uklidnil se a přikývl.
"Venca se do atomu nesral, na to byl vždycky moc opatrnej.
Měl na to lidi, takový jako jsi ty."
"Jsem politolog, Excelence."
No jo, tohle říkali, poli...něco.
"Politolog? To je něco jako gynekolog!"
"Neúplně..."
"Když kurva řeknu, že je to gynekolog, tak je to gynekolog!"
"V tom případě," řekl Jiří Pehe plaše, "jsem vskutku byl osobním gynekologem Václava Havla."
"No vidíš, že nakonec kápneš božskou. Takže já ti povím, proč jsem pro tebe poslal."

Pehe se zachvěl.

2.

Komando tohoto muže bylo schopno proniknout mnohonásobnou ostrahou pevnosti, ve kterou se za tři roky od elektrické smrti změnila Strakova akademie. Zabíječi tiší jako babí léto se prořezali přes zátarasy z žiletkového drátu a přes hrdla osobních strážců až do Havlova křídla.
Objevili se najednou v místnosti, kde spala na polních lůžkách část Havlova poradního sboru. Byli čtyři, v černých kombinézách, mokří od krve, páchli smrtí. Svítili si petrolejovou lampou, jeden na něho ukázal, dva ostatní se na něho vrhli, omráčili ho a probudil se až v Kapitánově lágru.
Jakmile zjistil, kde je, věřil, že nastal konec. Věděl o Kapitánovi vše, co se o něm dalo vědět, a rozvědka toho nasbírala hodně. Pravým jménem Jindřich Hřivnáč, kriminálník, násilník a lupič, sexuální deviant i pasák a práskač. Nyní to byl jeden z nejvýznamnějších kondotiérů, kteří si v průběhu tří let od elektrické smrti rozdělili moc v Čechách, zdecimovaných dvěma vlnami černé smrti a rozkladem jakéhokoli řádu, a ponechali ústřední vládě jen část území a omezené pravomoci.
Ovládal levý břeh Vltavy od soutoku Sázavy až po Mělník, kdežto pravý břeh byl pod správou armády Veselých dětí.
Zprvu si Pehe špatně vykládal důvod svého únosu a zajetí. Domníval se, že Kapitán bude chtít Václava Havla vydírat, že mu nabídne výměnu za nějaké výhody a ústupky, a tato myšlenka v něm vyvolávala hlubokou beznaděj.
Havel se za ty tři roky změnil, ztvrdl, a Pehemu někdy připadalo, že ztratil zbytky citu a stal se z něho pouhý kalkulátor, posedlý myšlenkou, že je schopen učinit cokoli, aby vyvedl zemi z hrůzy, do níž upadla. Už v osmadevadesátém za podzimního hladomoru se zdálo, že bude jednou z obětí, zdraví měl tak chatrné, že mnozí pochybovali o jeho způsobilosti vykonávat úřad. Kupodivu jeho těžké zdravotní potíže ustoupily, jako kdyby choroby samy uznaly, že nyní má pan prezident jiné věci na práci, než aby se jimi zabýval, natož aby jim podlehl. Choroby zmizely a nechaly za sebou pevné tělo, které se stalo sídlem pro chladně uvažující mozek. Havlovi se vyhnuly i všechny pandemické vlny. Ta první nastala už v létě 1998, jakmile naplno propukly potíže s kanalizací a dodávkou vody do velkých měst, a vracely se vždy s příchodem teplejšího počasí na sklonku jara.
Ne, Havel se vydírat nenechá.
Nezdálo se však, že útok na prezidenta byl příčinou nočního únosu. S Pehem zatím nikdo nechtěl mluvit. Nechali ho ležet na slámě ve sklepní místnosti spolu s tuctem dalších mužů. Postupně se dozvěděl, jak se který z nich jmenuje. Postupně všichni vyprávěli, kdy je zastihla elektrická smrt. To už se stalo součástí společenského rituálu, během střídmé večeře u prezidenta stejně, jak se teď ukázalo, v předpokoji komory smrti.
Jakmile se doposud si vzájemně cizí lidé sešli, dříve či později někdo začal řeč na téma, kdy ho to postihlo. Jeden jel autem na chalupu v Dobřichovicích a vezl dva psy, ovčandu a fenu leonbergra.
Ten muž auto zastavil, jenže jiné auto do něho narazilo a feny se začaly spolu rvát. Ukazoval jizvy, které při tom utržil.
Druhý zrovna seděl u zubaře a měl vrtačku zavrtanou do zubu.
Byla to pětka vlevo nahoře. Vrtačka se zakousla a zubař ji nemohl vytáhnout. A tak dále, a tak dále.
Taky Pehe si dobře pamatoval, co dělal v pátek 17. dubna 1998 v patnáct hodin šestnáct minut dvaadvacet vteřin. Seděl u prezidenta republiky Václava Havla a detailně analyzovali situaci na politické šachovnici České republiky. Nastal čas lehkých figur, vykládal zrovna Havel. Klaus je vyřízený a začíná jednat iracionálně. Zeman je unavený muž, který hledá záminku, proč by opustil sféru vysoké politiky. To otevírá prostor pro mladé dynamické politiky jako je Vladimír Mlynář. Tohle právě prezident říkal, když nastala elektrická smrt a ta velmi brzy otevřela prostor pro násilníky jako je Jindřich Hřivnáč, zvaný Kapitán.
"Seděl jsem v tramvaji," vyprávěl jeden vězeň. "Ve dvaadvacítce.
Zrovna jsme jeli Chotkovými sady, když se to stalo. U Jeleního příkopu jsme vyletěli z kolejí, prorazili bránu a vjeli do hradní zahrady."
Pehe mohl potvrdit, že toto se skutečně stalo. Když zhasla elektrika a prezident vyslal sekretářku, aby zjistila, co se vlastně stalo, kdosi přiběhl a hlásil, že v Jelením příkopu stojí tramvaj a uvnitř je spousta potlučených lidí.
"To je dobře," řekl Havel. Pak se omlouval, že to tak nemyslel.
Chtěl tím říci, že neštěstí ukazuje na větší rozsah výpadku proudu.
Domníval se původně, že je to nepořádek zaviněný Správou hradu.
Měl s těmi lidmi potíže od té doby, kdy jeho žena je veřejně osočila z neochoty a lenosti. Jak dávno tomu všemu bylo! Kolik lidí od té doby bídně zemřelo, včetně prezidentovy druhé ženy, a jak malicherné se dnes zdají všechny ty spory, všechny ty úvahy a plány - a jak směšné se zdají naděje, které vláda chovala ještě v květnu 1998, kdy se zdálo, že se podaří znovu rozběhnout civilizační stroj!
Začaly jezdit vlaky, vojáci vojákovali, policajti policajtovali...
Do toho pak přišel hladomor a pandemie a vlny násilností a naději uložili na dno nějakého masového hrobu.
Pobyt v Kapitánově kobce nebyl žádná idyla. Dvakrát denně přicházeli strážci, přinesli jídlo, tedy hnusnou šlichtu, mnohem horší, než jaký byl běžný standard... a injekční stříkačky.
Měl je na povel chlapík, bezpochyby lékař. Pehe si vzpomínal, že ho kdysi viděl v nějaké televizní diskusi o drogách, tehdy probíhaly velké spory o protidrogovém zákoně, který kriminalizoval i pouhé držení drogy v množství větším než malém. Právě tato formulace tehdy budila nelibost, a způsobila, že prezident návrh zákona nepo- depsal. Tento lékař patřil k nejvýmluvnějším odpůrcům nového zákona.
Nyní pod jeho dohledem bachaři drogy aplikovali vězňům.
Bachaři poprvé přišli i k Pěnému a jeden z nich ho chytil na paži. Prohlížel si ohbí jeho ruky.

"Ten je ještě panna," zasmál se. "S tím to zalomcuje!"
"Tomu ne," řekl lékař.
Pehe ho poznal.
"Jste to přece jenom vy..."
Lékař uhnul očima stranou.
"Tady se nedá říct ne, pane Pehe. Poznáte to sám. Taky neřeknete ne, až po vás něco budou chtít."
"Jen mu taky dejte, ať si užije!" vykřikl jeden z vězňů.
Ke křiklounovi přistoupil bachař a pěstí ho srazil na slámu.
"Budeš držet hubu, dobytku," doporučil mu.
Pak už nikdo nenamítal, když Peheho vynechali.
Po několika dnech byl Jiří Pehe čím dál neklidnější. Všímal si proměn, které se s jeho spoluvězni dějí. Propadají apatii. Bylo vidět, že je bachaři zkoušejí, jak jsou odolní proti bolesti. Zvlášť jeden experiment ho vyděsil: bachař nařídil jednomu z nich, právě tomu, kterému uvízla vrtačka v zubu, když nastala elektrická smrt, aby se rozběhl hlavou proti zdi. Muž poslechl, avšak těsně před stěnou se zarazil.
Bachař ho za to chtěl zbít, avšak dohlížející lékař, pan odborník přes narkotika, ho zarazil.
"Za dva dny to udělá," řekl. "Není nutné ho tlouct."
"Vy z nich děláte loutky," vyhrkl Pehe, když pochopil, o co tu jde.
"Každému z nás čouhá drát z hlavy," odpověděl lékař sarkasticky.
"Všichni jsme loutky, pane Pehe. Já zrovna tak jako vy, jako oni," ukázal na omámené nešťastníky. "Jenom se liší naše úkoly."
"Jaký je můj úkol?"
"To se brzy dozvíte."
Pod dvou dalších dnech bachaři Peheho přestěhovali do jiné části vězení. V cele byl sám, měl tu lůžko, dostal trochu lepší jídlo a mohl se dokonce i umýt. A taky se dostal do jiné společnosti.
Muži z Kapitánova nejbližšího okolí s ním zahájili hovory na překvapivě vysoké úrovni. Pehe věděl od lidí z rozvědky, že se Kapitán obklopil profesionály moci, že jako první z kondotiérů opustil - dalo by se říci - bohémský způsob správy ovládnutého území. Ukázalo se, že to není jenom krutý primitiv bez vzdělání.
Měl obrovský cit pro situaci a mistrovsky ovládal umění obklopit se schopnými lidmi a stavět jednoho proti druhému, aby se proti němu nemohli spojit. Proto byl tak nebezpečný, a prezident Havel a jeho okolí spřádal důmyslné plány, jak tohoto veřejného nepřítele zlikvidovat.
Na realizaci chyběly prostředky lidské i materiální. Tito profesionálové moci - některé z nich dokonce Pehe znal z dřívější doby, protože sloužili na ministerstvu vnitra či na ministerstvu obrany, mu teď osvětlovali problematiku z poněkud jiné strany, než z jaké si ji navykl vnímat.
Zde už dávno nešlo o rozvrat a lupičství. Jistě, z počátku Kapitánova panství, kdy šlo o přerozdělení moci, se děly výstřelky, jaké sebou přináší každá revoluční proměna společenských poměrů, vysvětlovali.
To je minulost, dokonce to ani není minulost, protože do historie patří to, o čem jsou písemné záznamy, a o éře převzetí, tak tomu ti hladcí pánové říkali, žádné záznamy neexistují.
Během minulých let došlo k energetické, ekologické a medicinální katastrofě a bylo nutno učinit taková opatření, aby se neopakovala.
To je snaha Kapitána a jeho režimu, uplatňovaného na osvobozeném území, které začínalo tam, kde končila moc ústřední vlády, na levém břehu Vltavy, na čáře Újezd, Strahov, Hradčany a Klárov.
Takto hovořili, a Pehe pozvolna chápal, k čemu směřují.
Kapitán ho nechal unést nikoli proto, aby se snad pokusil vydírat nevydíratelného Havla, nebo proto, aby z něho vymámil nějaké ústupky výměnou za poradcův život. Poslal pro něho, aby se pokusil navázat pakt s oficiální státní správou. Ta sice měla značně limitovanou faktickou moc, omezenou na centra velkých měst a oblasti kolem hlavních komunikací země, zbytek země byl v rukách kondotiérů podobného typu, jako byl Kapitán, ovšem vláda se těšila něčemu, o co Kapitán - i toto nyní Pehe pochopil - o co Kapitán marně usiloval, totiž těšila se legitimitě. I tato Kapitánova snaha, jak si Pehe uvědomil, svědčila o tom, že Kapitán je přece jen muž jiného formátu, než jiní kondotiéři.
Jakmile to Pehemu došlo, snažil se tlačit směr rozhovoru právě tímto směrem. Hned narazil. Uvědomil si, že k takovému jednání nemají jeho spolubesedníci kompetenci, ba naopak, obávají se pře- kročit hranici pouhých náznaků, aby nebyli obviněni ze zrady a pověšeni.
Jak známo, nic Kapitán nedělal tak rád jako nechal věšet lidi a pozoroval popravy: takto nechal zahubit i svoji vlastní ženu.
Připravovali Peheho na to, že se dříve či později setká se samotným Kapitánem a pak už bude záležet jen na jeho diplomatické obratnosti, jak se rozhovor bude odvíjet a jak skončí.
Nesnažili se mu radit, jak má rozhovory vést. Jenom jednu konkrétní radu dostal, při jednom zřídkých okamžiků, kdy hovořil pouze s jediným hodnostářem, mezi čtyřma očima.
"Kapitán je neobyčejný muž,"" řekl ten člověk. "Jedná instinktivně.
Na některé věci je citlivý."
"Na jaké?" chtěl vědět Pehe.
"Má rád děti," řekl jeho protějšek. "Určitý typ dětí."
Pehemu přejel mráz po zádech. Podle sdělení rozvědky měl Jindřich Hřivnáč, nyní známý pod jménem Kapitán, na svědomí kromě mnoha jiných zločinů i pznění dětí, především pak vlastní dcery, postižené Downovým syndromem.
Tato dcera v prvních dnech elektrické smrti zmizela a Kapitán po ní nepřestává pátrat, hlásila rozvědka. Je

pravděpodobné, že se stala obětí nenávistných útoků lůzy proti menšinám, mezi něž bohužel patřili i postižení, především pak mentálně nemocní lidé.
"Postižené Downovým syndromem," podotkl Pehe.
"Cože?"
"Vy asi spíš užíváte výraz mongoloidní děti..."
"To nesmíte nikdy ani vyslovit!" zašeptal muž naléhavě. "Kapitán by vás okamžitě nechal pověsit. On je miluje, chápete?
Zbožňuje. Říká jim princezničky. Stále má nějakou ve své blízkosti.
Jestli chcete zůstat na živu, chovejte se k princezničkám jako ke skutečným princeznám, nebo raději, k božstvu."
Pehe pobýval v Kapitánově táboře dalších deset dní, když si pro něho sám Kapitán nechal poslat.
Bylo to obeslání značně deprimující.
Už pro něho nepřišli žádní hladcí pánové, absolventi vojenských škol, nýbrž suroví pohůnci. Zmlátili ho a dali mu najevo, že se oprátka už těší na čerstvé sousto.
Zavedli ho do štábního vagónu. Otevřeli před ním dveře. Spatřil majestátní chlapisko rozvalené na trůně a princezničku za psacím stolem.
Vzpomněl si na radu, jíž se mu dostalo, a vrhl se před slabomyslným dítětem na zem. A čekal.
Začátek rozhovoru ho připravil o zbytek naděje, že z této kaše vyvázne živý. Přecenil ho! Před ním přece jen sedělo sadistické pedofilní hovado, žádný kondotiér machiavelistického typu! Co to žvanili ti hlupáci? Proč si svého pána tak idealizovali? Nejspíš proto, aby sami před sebou zamlčeli bídnost situaci, do níž se dostali.
Právě v okamžiku, kdy poslední jiskérka naděje hasla ve tmě hlubší než jakou nastolila elektrická smrt, změnil Kapitán téma hovoru a projevil ochotu mu sdělit, proč si pro něho poslal.
"Koukni se na mě," vybídl ho Kapitán. - Pehe zvedl smutné oči.
"Co vidíš?"
"Vás vidím... Excelence." To mu radili ti hladcí pánové z Kapitánova okolí. Kapitán nesnáší, když mu někdo řekne do očí Kapitáne.
Kdysi, brzy po dnu elektrické smrti, si oslovení "Kapitáne" sám vymyslel.
Potom mu narostl hřebínek. Chce, aby se mu říkalo Excelence.
Tak tedy, on je Excelence, jako já jsem gynekolog, říkal si Pehe.
"Excelence.." opakoval trpce Kapitán. "To je hovno, Excelence.
Ty jsi poradce Vency Havla. Říkáš Vencovi Excelence?"
"Ne," řekl Pehe.
"Tak jak mu říkáš?"
"No... říkám mu pane prezidente."
"Proč?"
"Protože," rudnul Pehe, "protože on je pan prezident."
"No ale mohl by taky bejt Excelence?"
"Jistě."
"Tak proč mu neříkáš Excelence?"
"Protože je prezident."
"A navíc Excelence."
"Dá se tak říct."
"Když Havlovi sebereš Excelenci, zůstane prezident."
"On je prezident, Excelence," řekl Pehe.
"No a teď se na to podívej z tyhle stránky. Když sebereš Excelenci mně, co zbyde?"
"No přece, zbudete vy... Excelence," řekl Pehe nešťastně. Okno do duše tohoto muže se před ním otevřelo. Pán života a smrti na polovině pražské kotliny od Davle po Mělník vězí až po uši v komplexu méněcennosti. "Jste Kapitán!"
"Hovno jsem," řekl Kapitán chmurně. "Nikdy jsem nebyl voják."
"Vy jste voják, Excelence," řekl Pehe hbitě. V mysli se mu znovu rozhořela naděje. "Jste větší voják, než většina těch, kteří nosí nárameníky s hvězdami, protože vychodili nějakou školu. Vy jste bojoval - a vybojoval vítězství! Proto jste voják! Vojáka nepoznáš podle hvězd, ale podle vítězství, jak říká Maurice Boulignard!"
"Kdo to říká?" zeptal se podezíravě Kapitán.
"To byl francouzský maršál," řekl Pehe pohotově. Boulignardovo smyšlené jméno znal z jakési sci-fi povídky a občas ho pro zábavu používal, když někoho mystifikoval.
"Maršál..." opakoval Kapitán zamyšleně. "To je víc než generál, viď?"
"Ano," řekl Pehe. "K tradici naší armády hodnost maršála nepatří."
Zarazil se, uvědomil si, že uklouzl. Co když ten idiot touží po tom stát se maršálem? "I když, z druhé strany vzato, jugoslávský maršál Josip-Broz Tito také vzešel z lidové osvobozenecké války, a jméno Brož pochází z dob jeho pobytu na našem území, takže o jakémsi precedentu či tradici by se dalo hovořit," vysvětloval, a slova mu hladce plynula z úst překypujících slinami. Vzduch byl plný vůně pomerančů. Pehe si nedovedl vysvětlit, jak tahle bestie přišla k jižnímu ovoci, k banánům a pomerančům. Železniční doprava a hlavní silniční tahy byly pod kontrolou vlády a jejich ozbrojených sil. Zdá se, že přes všechna drakonická opatření namířená proti krádežím a korupci si Kapitán našel cesty ke zdrojům, o nichž nikdo neměl tušení, pomyslil si Pehe trpce.
Kapitána jeho výklad zřejmě zaujal. "Já nechci bejt jako nějakej posranej Brož. Až se sejdu s Vencou Havlem, chci, aby si mě Venca považoval. Na nějakýho Brože se Venca vysere. No řekni, ty ho dobře znáš, když jsi jeho gynekolog,

vysere nebo nevysere?"
"Josip-Broz Tito už dávno zemřel," připustil Pehe opatrně.
"Tak vidíš. Měl jsi blbej nápad!"
"Co kdybychom uvažovali o jiné variantě. V naší historii jsme měli generalissima Valdštejna. Pocházel z Frýdlantu, vybojoval mnoho slavných bitev a stal se generalissimem císařského vojska."
"Vážně? A jak dopad?"
"Zavraždili ho v Chebu," uklouzlo Pehemu. Hned si uvědomil chybu. Měl říci, že skončil ve vile Viktora Koženého na Bahamách, bylo však pozdě, nešťastné slovo bylo venku a nešlo vrátit zpět.
"Zavraždili! Ty tedy chceš, aby mě zavraždili, jen se přiznej, Pehe!"
"Nechci, Excelence! Ne každý generalissimus byl zavražděn.
Kupříkladu Josef Visarionovič Stalin se dožil vysokého věku a zemřel, až nadešel jeho čas."
"To proto," řekl Kapitán ponuře, "že nikdy nejel do Chebu.
Něco ti povím, Pehe. Když mi neporadíš něco rozumnýho, nechám tě pověsit." Ten člověk hledá model, uvědomil si najednou Pehe. Je to sice strašlivé surové hovado, avšak po bahnitém dnu jeho uvažování se táhne proud čisté vody logického uvažování. Jeho nohsledi nelhali.
On zřetelně usiluje o kontakt a narovnání s legitimní mocí!
Hledá spojence, má širokou vizi ovládnutí Prahy i na pravém břehu Vltavy, to je zřetelné, zamýšlí zřejmě i o dobytí dalších teritorií, českolipská, benešovska, rokycanska a možná i vzdálenějších území! Jde mu o nalezení modu vivendi s vládou. Nechce ji ani svrhnout, ani se nechce dostat do jejího vleku. Usiluje o paritu, je si tedy vědom, že jeho pozice je podložena čirým násilím bez stínu jiné legitimity než legitimity síly a taková pozice je velmi křehká, protože vyžaduje neúměrné nasazení vůle a energie!
"Šogún..." řekl Pehe tiše.
"Cože? Ty mi nadáváš?"
"To je japonské slovo, Excelence."
"A co znamená to slovo?"
"Znamená generál, nebo nejvyšší vojevůdce. V roce 1192 dostal Joritomo z rodu Minamoto od japonského císaře titul šogún a od toho data vznikl v Japonsku nový systém moci."
Pozoroval, jaký dojem jeho slova na Kapitána dělají. Kapitán se rozvaloval ve svém honosném křesle. Kostým mu přinesli z divadla, snad z fundusu kostýmů filmových ateliérů na Barrandově - měl na sobě modrý kabátec bohatě zdobený zlatým premováním, pod ním hedvábnou košili s krajkami a fižím u krku. Kalhoty měl přiléhavé, červené se zlatými lampasy.
Vypadal jako nějaký zlotřilý oficír z dob permanentních mexických revolucí. Na zlatém opasku měl obrovské pouzdro s pistolí.
Byl štíhlý - v této době už nebylo nikde vidět otylé, natož pak tlusté lidi. Všichni byli štíhlí, spíš hubení, ještě častěji mrtví.
Hladomor měl přece jen jeden příznivý efekt - kam se člověk podíval, viděl krásné nebo přinejmenším zajímavé tváře. Kapitánův obličej patřil do druhé kategorie.
Byl bezvousý - v té době většina mužů nosila plnovous. Nápadné byly Kapitánovy oči. Vězely hluboko v očních důlcích a vypadaly jako samostatné bytosti, draví démoni, vyhlížející kořist. Až ji najdou, vyletí ze svých slují a oběť roztrhají na kusy. Kdyby nebylo výrazného nosu mezi dvěma slujemi, oba vzteklouni by se možná do sebe vzájemně pustili.
"Vládcem země byl stále císař," pokračoval Pehe, "protože měl všeobecnou úctu obyvatelstva."
"Tu Venca má pořád," přikývl Kapitán, "i když zkurvil ten atom. Já bych ho klidně pověsil, kdyby šlo o mě. Jenže lidi na to koukají jinak. A co ten šogún?"
"Ten držel v ruce praktickou moc. Vládl jménem císaře a navenek vykonával jeho vůli. Ve skutečnosti císař jen legitimizoval šogúnovu roli."
Pehe se zarazil v obavě, že zašel v odborné terminologii za obzor Kapitánových chápacích schopností.
"Pokračuj, Pehe, tohle mě zajímá. Takže císař byl furt císařem, je to tak?"
"Císařská dynastie v Japonsku se táhne do předhistorických dob, dodnes."
Elektrická smrt přirozeně zasáhla i Asii, avšak podle toho, co bylo známo, přímořské a zejména ostrovní státy ji přijaly snáze, než země vnitrozemské.
Japonsko se svými dvěma tisíci ostrovy a nespočetnou flotilou plachetnic a doslova armádou rybářů na tom bylo z hlediska dopravního i alimentačního bezpochyby lépe, než vnitrozemská Česká republika.
Tu - podobně jako jiné státy střední Evropy, postihl hladomor a to, čemu se nepřesně říkalo černá smrt, tedy první náznaky budoucí pandemic, vyvolané všeobecným úpadkem hygieny.
Černá smrt byl ve skutečnosti mix žloutenek typu A,B,C, úplavice, salmonelózy, cholery a tyfu, mrtví byli černí většinou od špíny.
Nešlo o klasický mor, ale měl obdobné následky. Podle toho, co bylo známo, vysoce organizované Japonsko se dokázalo o zdraví obyvatel postarat podstatně efektivněji.
"Takže Venca by byl pořád prezidentem," podotkl Kapitán zkoumavě.
"Kdybychom adaptovali princip šogunátu, pak dozajista," řekl Pehe.
Doufal, že se obsah tohoto rozhovoru nikdy nedonese ke sluchu některému z jeho kolegů, nedejbože až k prezidentovi!
Mám polehčující okolnost, uvažoval Pehe, jsem zajatec v táboře masového vraha, a venku na šibenici visí oprátka připravená pro můj krk. Z hlediska mravního je úplně jedno, co říkám, nevychází to z mé svobodné vůle. Jenže slušní

lidé dovedou být horší bestie, než tenhle lump... Přistupují k bližnímu z pozice přisouzení té nejhorší pohnutky.
Na okolnosti se zapomene a zůstane jen ozvěna slov, která bude zaznamenána, překroucena a zveličena. Pehe chystal šogunát, bude se říkat... pokud příští dny chystají ještě něco, co by se dalo nazvat budoucností.
Po celou dobu rozhovoru dítě sedící za stolem nepřestalo čmárat, či psát - z místa, kde seděl, Pehe nemohl rozeznat, čím princeznička pokrývá papíry. Zaznamenal jen, že jich spotřebovala nejmíň tucet.
"Slyšela jsi ho, miláčku?" oslovil ji znenadání Kapitán.
Dívenka nezvedla hlavu, jen zastrčila špičku jazyku.
"Jo."
"Co si to tom myslíš?"
Kapitán hleděl střídavě na ni a na Peheho. Pehe pochopil, že jeho osud teď závisí na úsudku ubohého dítěte s kvocientem inteligence 60. Dítě dál čmáralo a opět povysunulo jazyk. Kapitán zvolna přenesl pohled na Peheho. Rysy mu tvrdly.
"Hodnej," řekla po chvilce dívka lhostejně.
Pehemu spadl balvan ze srdce. Usmál se.
"Hezky maluješ."
Ukázala mu své dílo. Podivné křivky, snad vzorce. Nedokázal rozeznat žádnou číslici nebo písmeno. Přesto se nedalo říci, že by šlo o čmáranici, a už vůbec ne chaotickou! To co mentálně postižená dívenka malovala nebo psala mělo jasný řád. Napadlo ho, že dítě maluje jako nějaký živý plotr, napojený neviditelným kabelem k počítači.
"Píšu co říkají hvězdičky," řekla dívenka.
"Hvězdičky?" divil se Pehe.
Ukázala tužkou ke stropu. "Na nebíčku hvězdičky."
Pehe se tázavě obrátil ke Kapitánovi. Ten pokrčil rameny.
"Je to tak, Pehe. Hvězdičky povídaj a moje princezničky malujou.
Jedna s věcí, se kterejma se musíš smířit. Ony jsou... vyvolený, chápeš? Skrz ně oni s náma mluvěj. Mluvěj nejvíc s mou..." Stiskl rty a mávl rukou.
"Oni? Jací oni?" divil se Pehe.
"Ty co vypnuli elektriku," řekl Kapitán. Pak se zamračil. "Něco ti povím, Pehe! Žvaníš sice nesmysly a nechám tě asi pověsit," pokračoval, "ale ne hned. Mám teď něco jinýho na práci. Pojď se mnou."
Otevřel dveře, za nimiž stála stráž. S Pehem v patách vylezl ze štábního vagónu. Smíchovské nádraží se stalo v průběhu bojů o město stálým vojenským ležením či spíš pevností. Kapitán nechal zlikvidovat všechny budovy, které stály mezi někdejší Nádražní ulicí a řekou, likvidace byla dílem výbušnin a otrocké práce, která přinesla několik tisíc obětí.
Z komplexu nádražních budov nechal udělat ubikace pro svoje vojáky - provázené ženami a dětmi jako za dob třicetileté války. Vysoké strážní věže byly obsazené strážnými, kteří byli ve vizuálním kontaktu se strážními věžemi umístěnými na vrcholech kopců chránících Kapitánův tábor z jihozápadního směru.
V jistém smyslu tu bylo i veselo. Zrovna teď tu skupina komediantů provozovala jakýsi špektákl, hrubé divadlo, prkna znamenající svět byla skutečně pouhými prkny položenými na bednách a na kozách, zato kostýmy byly barvité, na ty si obecenstvo zřejmě potrpělo.
Pehe z dálky nerozeznával, co herci říkají, viděl jen, že se hodně kopají do zadku a že ženštině v červených šatech každou chvilku vyklouzne ňadro z výstřihu. To se divákům líbilo nejvíc.
Neměl však čas na to, aby posuzoval úroveň divadelnického umění v podmínkách elektrické smrti. Kapitán si nevšímal, čím se jeho lidé baví. V čele své suity směřoval k důležitějšímu cíli.
Na kolejišti stála odfukující lokomotiva s dvěma připojenými vagóny. Na přední části lokomotivy byl připevněn bílý prapor. Kolem vagónů se hemžili otroci. Nakládali pytle, v jakých se skladuje obilí a nosili dřevěné bedýnky. Jiří Pehe si všiml, s jakou opatrností nosiči s bedýnkami nakládají.
"Pěkný svinstvo v těch bednách," chechtal se Kapitán. "Semtex."
Pehe se nevyznal ve výbušninách, slyšel však, že právě semtex je hmota zcela neškodná, dokud není přivedena k explosi rozbuškou a taje aktivována elektrickým proudem. Neodvážil se však nic říct.
Kapitán si ho s úšklebkem prohlížel.
"Čumíš, co? Elektrický rozbušky? Velký hovno, Pehe! Obejdu se bez nich. Nejsou nutný. Něco ti povím. Na světě jsou taky užitečný vědci. Ne jenom ty hajzlové, co se vrtali v atomu a všechno to tu rozesrali. Tyhle užitečný vědci vymysleli chemický časovaný rozbušky, chápeš to?"
Pehe pochopil, co se tu chystá. "Tohle je výměnný transport?"
Věděl, že kondotiéři spolu jen neválčí. Uzavírají obchody, samozřejmě směnné, vždyť peníze, přinejmenším papírové, přestaly mít jakýkoli smysl už v osmadevadesátém, pár měsíců po elektrické smrti. Kapitán teď posílá náklad "na druhou stranu" svému úhlavnímu nepříteli, veselým dětem.
Veselé děti... Krutě ironický název!
Zločinci z Pankráce spojení s arabskými mafiánskými vládci Václavského náměstí se spojili a založili jakousi pirátskou republiku.
Neměli v čele jedinou silnou osobnost, vládl jim jakýsi Výbor dvanácti, a ani rozvědka, která v tom těžko přehledném chaosu pracovala překvapivě dobře, nedokázala identifikovat ani jednoho z nich.
Ústřední vláda s nimi udržovala mravně poněkud pochybné příměří: Veselé děti ovládaly magistrálu a nechávaly ji průjezdnou pro vládní konvoje výměnou za protislužby - především za transport osob a zboží. Heroin, jímž Kapitán nechal otrávit své kamikadze, bezpochyby přišel do země v jednom z nákladních automobilů označených červenomodrobílou vlajkou.

"Vy vědci..." chechtal se Kapitán bodře. "Ty nejsi na hovno.
Vymyslel jsi, že budu něco jako v Japonsku byl šogún. To se mi líbí, šogún. Já dycky chtěl bejt Japonec a měl jsem japonskou televizi, chápeš? Ale nenechám si říkat šogún. Zní to blbě, jako šulín, chápeš?
Budu dál Kapitán, akorát že dovolím lidem, aby mi tak říkali. Kdo mi řekne Excelence, bude viset. Kapitán je o moc lepší slovo než šogún. Dobře jsi to vymyslel, Pehe. No a jiný vymysleli něco jinýho.
Třeba zrovna ten heroin. Dovedou ho dávkovat, chápeš? A těm maníkům co jsou pod herákem je pak úplně fuk, co se s nima děje a co dělají. Prostě oni ten vlak na druhou stranu dovezou a pak - bum.
Jako bomba, rozumíš? Bomba velká jako barák, nebo spíš bomba velká jako vlak. Dobrý, co? To jsem vymyslel já."
"Kamikadze..."
"Cože?"
Jiří Pehe vysvětlil, co to byli sebevražední letci kamikadze.
"Jo, o nich jsem taky slyšel," připustil Kapitán. "No jo, jsou to kamikadze. Přivezou k těm chechtálkům vlak a pak prásk, bouchnou čtyry tuny semtexu. Víš jak dlouho jsem ho sháněl, ten semtex?"
Můj ty bože, semtex... kamikadze... pomyslel si Pehe s hrůzou.
Uvědomil si, že tajná služba podávala zprávy o záhadném obchodu s výbušninami. Analytici poukazovali na fakt, že za akcí se skrývá někdo nesmírně důmyslný. Nebylo totiž možno vystopovat nic jiného, než chaotický pohyb. Výbušniny šly z ruky do ruky, staly se zároveň zbožím a platidlem, zásilky šly tam a zase zpátky. V podmínkách skoro absolutního komunikačního rozkladu se podařilo vyvolat totální informační mlhu.
A ti sebevrazi? Pehe si uvědomil, že je zná osobně. Byl s nimi ve vězení! Akci naplánoval Kapitánovi nesmírně schopný organizátor.
"Čumíš?"
"Ano, Kapitáne. Musím vám... blahopřát, jménem pana prezidenta," vyhrkl tumpachový Pehe. Zarazil se. Co to říkám? Já blahopřeju k úspěšným přípravám masové vraždy!
"Myslíš, že se to panu prezidentovi bude líbit?"
Přestal mluvit o "Vencovi", všiml si Pehe.
"Nerozumím, Kapitáne."
"Já tu bandu zločinců rozbiju na kusy a pravej břeh předám svýmu prezidentovi do legitimní správy!" štěkl Kapitán.
Pehe zrudl. Cože? Ovládnutí klíčové oblasti Prahy... ústřední vládou? O něčem takovém se nikomu ve Strakově akademii ani nezdálo.
Otázka zní: Za jakou cenu?
Kapitán se napřímil. Od vlaku k němu přicházela skupina důstojníků.
"Akce je připravena, Excelence. Čekáme na váš rozkaz."
"Excelence? Říkejte mi Kapitáne," ohlédl se po Pehem a mrkl na něho. "Ode dneška jsem pro vás jen Kapitán. Kdo mi řekne Excelence, bude viset. Postarejte se, ať se to každej dozví. Je to jasný?"
Důstojníci srazili podpatky. Ani je nenapadlo se na něco zeptat.
Přípravy pokračovaly. Vojáci pomáhali nastoupit skupince otupělých mužů. To byli oni, ti ubožáci pod vlivem těžkých narkotik, přesně dávkovaných. Ti odvezou náklad do srdce území Veselých dětí a odpálí tam nálož nevídané síly. V tu chvíli začne útok pozemních sil Kapitána a pravděpodobně dalších spojenců.
Muži se pohybovali skutečně jako stroje, jako loutky. Tam byl ten s dírou v zubu, tam toho pokousaly feny v autě, ten zrovna telefonoval do Honolulu, ten vyspával opici, ten zase...
Každý měl individuální osud, každému vstoupila do osudu elektrická smrt v přesně definovaném úseku, každá ta nicotná historka byla odlišná, nic se nezdálo předurčovat, že všichni tito lidé budou mít společný závěr života - dovezou do protivníkova tábora obrovskou pojízdnou časovanou bombu a zahynou při její explozi.
Za nimi zvolna kráčel pan doktor, pan lékař, který složil Hippokratovu přísahu, dávno tomu, v jiném času a prostoru...
Všiml si, že se na něho Pehe dívá a vzdorně trhnul rameny.
Kapitán mávl paží. Lokomotiva hvízdla, vypustila oblak páry a obtížena jen nepříliš velkým nákladem se svižně rozjela směrem k železničnímu mostu, s vesele se třepotající bílou vlajkou připevněnou docela vpředu.
"Myslím, že pan prezident bude schopen to akceptovat," řekl Pehe velice tiše. Kapitán to přece jen zaslechl a Pehe s údivem zjistil, že se tenhle strašný muž dovede usmát.

Kapitola šestá: Přijeli Němci

1.

Černá smrt udeřila na Krásnou Lípu koncem léta 1998. Město, položené stranou hlavního silničního tahu, kudy během léta táhla nekonečná procesí lidí prchajících z centra Čech po ose Mělník - Česká Lípa - Rumburk do Německa v naději, že kde jinde by měl být pořádek než právě tam, proměnilo se během krátké doby v opevněnou vojenskou osadu.
Nedaleký hrad Tolštejn znovu získal svoji strategickou hodnotu, tam měli krásnolipští svoji strážní posádku, která kouřovými ve dne a ohňovými signály v noci byla schopna ozbrojené muže včas varovat, když se některá z četných lupičských band chtěla od hlavní trasy uchýlit směrem k městu s dvěma lípami ve znaku.

2.

Pánem Lípy se stal jistý Berka, zvaný Pepas, donedávna řadový pracovník na nedaleké pile. Rozklad starých správních

struktur a vznik nové organizace probíhal ve městech typu Krásné Lípy jinak, než v hlavním městě. Tady neexistovala tak rozsáhlá vrstva parazitů, jakou chovala ve svých zdech Praha a v menší míře i další velká města v zemi. Vlna násilí samozřejmě vypukla okamžitě po začátku elektrické smrti, byla však namířena proti lidem zvaní prostě "cizáci".
K tomuto jevu došlo takřka ve všech venkovských a maloměstských oblastech. Z historických důvodů násilí propuklo nebývalou měrou na územích, odkud byli po roce 1945 vyhnáni občané provinilí tím, že mluvili stejným jazykem jako nacisté. Německé majetky tehdy vydrancovali nejdříve tak zvaní zlatokopové, bandy lupičů a nezřídka i vrahů, ozdobení trikolorami a rudými páskami. Po nich přišli lidé, kteří se tu chtěli trvale usadit a pracovat.
Po bezmála padesáti letech žili na územích po staletí obývaných silnou německou menšinou Češi druhé a třetí generace. V roce 1938 zde byla terorizována česká menšina, po válce ponižováni a nakonec vypuzeni Němci. Stíny minulosti však tato území neopustily ani po půl století.
Žila tu, byť ne trvale, ještě jiná vrstva lidí.
V Krásné Lípě a v okolních vesnicích se v průběhu poválečných let usadily doslova tisíce rodin, které tu našly druhé domovy: byli to především Pražané, letňáci, jak se již říkalo dříve, nyní chalupáři a rekreanti.
Venkov samozřejmě nepochyboval o tom, že elektrickou smrt zavinili "tamti" z města, tedy vláda, vědci, a vůbec všichni Pražáci.
Toto přesvědčení vyústilo do vlny násilí, která v mnohém připomínala kruté dny "divokého odsunu" Němců.
V roce 1945 byli okrádáni a zabíjeni lidé provinilí německvím, teď to byli "měšťáci". Do konce dubna 1998 byly všechny domy Pražáků vyrabované, a ti z nich, kteří měli tu smůlu a byli přistiženi ve svých úhledných chaloupkách, upravených do kýčovitě venkovského stylu, mohli být rádi, když vyvázli s holou kůží.
Ne všem se to povedlo.
Markéta Panušková patřila do starousedlické rodiny a proto ji krásnolipští nechali na pokoji. Do jisté míry.
Ke strejdovi Vildovi se dostala až po dlouhém putování, během něhož zažila příhody, o kterých se rozhodla nikdy nikomu nevyprávět - jenže kdo by se o takové bagately jako je systematické znásilňování zajímal! Nebylo jednoduché vyhovět všem vojákům, kteří se jí tak hezky ujali na vršovickém nádraží. Po jedné zuřivé přestřelce s tlupou násilníků, kteří přerušili trať a pokusili se zmocnit se vlaku, Markéta vojákům utekla a putovala pěšky na sever. Trvalo jí týden, než se do Krásné Lípy dostala. Ve dne se skrývala v kro vinách a přesouvala se jen v noci. K cíli se dostala polomrtvá hladem a vyčerpáním, špinavá a rozedraná, napůl šílená.
Ke strýci ji přivedli dva muži krásnolipské domobrany, ozbrojení samopaly. Za to, že ji hned nezastřelili, vděčila své přesvědčivé vyřídilce.
"Říká, že je vaše neteř, pane Panuška," řekl jeden z nich.
Markéta neviděla strýce už dobré dva roky. Jako děvče ráda do Lípy jezdila na prázdniny. Když dospěla, omezila se strýčkem styky na posílání pohlednic o Vánocích a Velikonocích.
Dívala se na svého strýce. Býval to žoviální chlapík s měkkou, poněkud mrtvičnatou tváří. Změnil se. Pohubl a měl tvrdé oči. Pochopila, že strýc Vilém zabíjel. Markéta věděla, že puberťáci si povídávají, že z kluka se stane chlap po první ženské. Dnes věděla, že skutečným chlapem, tedy animálním tvorem předurčeným k zápasu, se stane teprve poté, kdy zabije jiného animálního tvora lidské rasy.
Teta Blanka, Vildova žena, mu povykoukla za rameny.
"Ty jseš Markéta?" ptal se strýc podezíravě.
Vypadala jako strašidlo, vychrtlá, špinavá, v rozedraných šatech.
Jenže v těch dnech byl kde kdo špinavý a vychrtlý.
"Strejdo..." šeptala Markéta. Už jí nebylo do mluvení. Vyčerpala poslední zásoby energie. Vůle ji hnala až sem, vůle spojená se zoufalou nadějí. Když viděla, že ji strýc nepoznává, nechtěla už nic jiného než zemřít. Teta Blanka ji poznala.
"To je přece Markétka..."
špitla.
Strýc se ohlédl a ohnal se po ní. Zajela, aby se vyhnula ráně.
Pak se znovu věnoval hubené dívce, která byla možná jeho neteří.
"Ukaž ruce," poručil jí.
Markéta předvedla dlaně. Měla je plné mozolů. Vojáci si nechali transport zaplatit i jinak, než vynuceným potěšením, musela dřít, a mozoly se dělají na dlaních rychle.
"Dobře," schválil pan Panuška stav jejích rukou. Ženská, která dovede pracovat, může nějakou dobu být pod jeho střechou, dokud nezdechne. Kývl směrem k samopalníkům. "Ano, je to moje neteř."
"Pozdravuje tě..."
"Říkej mi pane Vilém," poručil jí strýc. Bylo mu jedno, kdo ho pozdravuje.
"...tatínek," polkla Markéta.
Pan Vilém nehnul při zmínce o svém bratrovi brvou. Obrátil se do síně a houkl na ženu: "Ukaž jí, kde bude spát. Ve chlívě." Pak znovu k Markétě: "A pamatuj si, když budeš líná a neposlušná, vyženu tě."
Oba muži, kteří Markétu přivedli, se krátce zasmáli, pokývali souhlasně hlavami a odešli. Elektrická smrt přinesla do života i dobré změny - například tu, že ženské přestaly držkovat a zase chlapy poslouchaly, jako za starodávna.
Strýc Markétu znásilnil ještě toho dne.
Markétě to už ani nepřišlo. Pochopila, že muži jsou prostě takoví, a už si ani nedokázala vybavit doby, kdy se chovali jinak.
A když pan strýc Vilém dostal tyfus a během několika dní zemřel, nenapadlo ji, že je to nějaká osudová satisfakce. V tu dobu se už masově umíralo na všech stranách a i do Krásné Lípy vstoupila praxe "spalovacích pecí".
Mrtvol totiž přibývalo tou měrou, jakou ubývalo pracovních sil. Lidé kopali čím dál mělčí hromadné hroby, zásoby

vápna došly a mrtvolný puch zalehl kotlinu, v níž město leželo.
Spalovací pec jistě nebyla zdejším vynálezem. Informace o nápadu přišla zvenčí, nejspíš až z Prahy. Bylo nutno vybrat pokud možno na kraji města vhodný dům aspoň dvoupatrový s dřevěnými stropy a podlahami. Do něho se odnášely mrtvoly a prokládaly hořlavými předměty, troskami nábytku, prkny, hořlavými chemikáliemi.
Když byl dům plný, lidé prorazili otvory do střechy, nanosili z nedaleké benzínové pumpy ve džberech benzín, obsah domu důkladně prolili a vše zapálili.
Dům se změnil v obrovskou pec, v obrovité krematorium.
Když hořela první krásnolipská pec, pan farář ještě sloužil mši za duše všech těch zemřelých nešťastníků. Farář zanedlouho skončil v další spalovací peci.
Nikdy si Markéta tak toužebně nepřála smrt jako ve vleklých týdnech černé smrti. Smrt však nepřicházela. Přísloví o smrti, která bere vše, není tak docela přesné.
V populaci je dvacet procent lidí se sníženou imunitou. Ti zemřeli v první vlně. Nemohli přežít bez základní hygieny, mezi tolika rozmnoženými infikovanými hlodavci a hmyzem. Dvacet procent lidí má imunitní systém abnormálně silný - a do této skupiny patřila Markéta Panušková. Do nich je začarována genetická podstata lidského rodu. Lidé jako ona zachránili lidstvo před vyhynutím při předešlých pohromách tohoto typu. A těch zbylých šedesát procent, tito lidé hráli velkou loterii života a smrti. Měli šance zhruba stejně vyrovnané.
Krásnolipská větev Panuškovy rodiny vymřela celá, až na Markétu, už v první vlně umírání. Markéta se připojila do skupiny doktora Holáně, jako pomocnice při léčení i prevenci. Jedno i druhé bylo pramálo úspěšné.
Další údery černé smrti přišly i v devětadevadesátém. To byl rok, kdy se město znovu stalo vesnicí... Ti co přežili, a málokdy to byly ucelené rodiny, se usadili v domech, kde byla studna, kde bylo možno vykopat žumpu - a které bylo možno bránit proti útočníkům.
Opuštěné domy se měnily ve spalovací pece, v ruiny, ve zdroj palivového dříví a stavebního materiálu pro budování ochranných zdí.
Holáň s Markétou a několika pomocníky se snažili dalším vlnám epidemie čelit. Také Pepas Berka, krásnolipský hejtman, unikl smrti, a spolu s doktorem Holáněm se snažil černé smrti zakroutit krkem.
Bylo to těžké, ba nemožné. Všudypřítomné myši se strašlivě rozmnožily - v lidských mrtvolách měly nevyčerpatelný zdroj potravy.
Chlapi je nejdřív stříleli, střeliva však bylo málo a nepřátel mnoho.
"Tohle nás na fakultě neučili..." potřásal doktor hlavou. Při životě se držel masivními dávkami tvrdého alkoholu.
Nabádal Markétu, aby taky raději pila režnou, než vodu.
"Ani vaření nic nezmůže, Markéto. Tady pomůže jenom chlast."
"Nechci žít věčně," odpovídala Markéta.
Ve skutečnosti nechtěla žít vůbec. Pokládala za nespravedlnost do nebe volající, že právě ona zůstává naživu uprostřed toho nekončícího plesu smrtí.
"Musíme zapomenout na život městského typu," vysvětloval doktor Holáň a hejtman, teď už si nechal říkat "pan Josef", bez vzdělání, avšak nadaný přirozenou inteligencí a schopností rozhodovat, realizoval to, co doktor vymýšlel.
"Každý dům musí být samostatná jednotka. Oproti středověku máme jednu výhodu a jednu nevýhodu. My víme, jak nemoci vznikají a jak se šíří. Nevýhoda je v tom, že nám ta znalost není moc platná.
Město může normálně fungovat, když v něm funguje všechno. Jakmile nastala ta prokletá elektrická smrt, z měst se staly nefungující stroje - a začaly zabíjet."
Milice hejtmana "pana Josefa" dohlížela z doktorova příkazu, aby se lidé myli, aby si prali prádlo, aby spalovali věci po mrtvých.
V prvním roce po elektrické smrti epidemie poněkud ustoupila s příchodem zimy.
Doktor varoval před předčasným optimismem. Zima přinese všeobecné oslabení organismu a lidé budou více náchylní k nemocem a potom, až se na jaře oteplí, všechno může vypuknout znovu, varoval, a na jeho slova došlo.
Nicméně druhá epidemie už nebyla tak strašná jako ta první, a po další zimě to vypadalo, že Krásná Lípa přežije - přinejmenším že přežijí zbytky jejích původních obyvatel posílených uprchlíky z okolí ve zbytcích města. V té době už všichni lidé opustili střed města a soustředili se v okrajových oblastech.
Vybrané domy umístěné u silnice byly přeměněny v obranné sruby, ve kterých se střídaly posádky. Už dávno si nikdo nepamatoval, kolik drobných šarvátek tu bylo vybojováno! Ty nejkrvavější se udály samozřejmě ještě v létě 1998, kdy muži spolu bojovali podle zvyklostí moderního boje založeného na neslýchaném plýtvání střelivem.
Zásoby munice se však povážlivě tenčily. Výměnou za cukr se podařilo získat nějaké střelivo do samopalů v Rumburku. Pan Josef nařídil střelbu jednotlivými ranami a když nechal popravit první dva muže, kteří zákaz přestoupili, vojáci domobrany začali příkaz respektovat.
Postupně šarvátek ubývalo. Černá smrt si vybírala daň i v potulných tlupách, takže bylo méně mužů nejen k obraně, ale i k útoku.
Příchod zimy také zastavil exodus namířený německým směrem.
Nejhorší boje se odehrávaly právě tam, v česko-německém pomezí, kde se domácí obyvatelstvo natvrdo opevnilo a proměnilo hraniční lesy v obrovský mlýn na maso, v němž se proudy českých uprchlíků bez návratu ztrácely.
Občas bylo vidět na západním obzoru ohromné sloupy černého dýmu a vítr přinášel neklamné svědectví toho, jaký dým to je.
Krásnolipští to nikdy nekomentovali. Snažili se ty černé dýmy nevidět a nikdo z nich by neřekl nahlas to, na co mysleli všichni, totiž na to, že teď, kdy elektrická smrt rozvrátila veškerý řád, ONI se jednoho dne vrátí, oni, tedy Němci, z těchto krajů před půl stoletím vyhnaní s uzlíky v rukou, bez ohledu na míru viny za válečné zločiny.

Také oni mají jistě svoje potíže, také oni hladovějí a umírají a musejí tvrdě pracovat a učit se primitivní způsoby obdělávání polí, chovu hospodářského zvířectva a řemesel. Jenže v Německu vždycky bylo všechno snazší, jako by Všemohoucí držel Němcům palec, a dá se tedy čekat, že se Němci zmátoří z elektrické smrti dřív než Češi, na které se vždycky všichni vykašlali a nechali je osudu.
Němci však byli lhostejní, nezdálo se, že by se chtěli vrátit.
Měli podle všeho jiné starosti. Občas, sotva jednou měsíčně, se objevil konvoj nákladních automobilů provázený obrněnci, doslova obrněný vlak na kolech, supěl po varnsdorfské silnici, v sestavě transportu bylo někdy vidět český vojenský náklaďák. Transporty nikdy nezastavovaly. Lidé říkali, že vozí pražské vládě šampaňské a kaviár...
Kdo se o tom mohl přesvědčit?
Tentokrát, na jaře 2001, to bylo jinak.
Sestava dvou obrněných vozů a skříňového náklaďáku v Jiřetíně odbočila a zamířila ke Krásné Lípě!
Všichni obyvatelé Krásné Lípy se dozvěděli tuhle neuvěřitelnou novinu skoro naráz, jako kdyby znovu začalo fungovat rádio a oni všichni byli na příjmu.

3.

"Přijeli Němci!" ohlásil hejtmanovi udýchaný člen domobrany.
Hejtman se členy městské rady od rána řešil problém, který pokládal za nejzávažnější od dnů, kdy znovu vypukla černá smrt.
Z České Lípy se dostavila skupina parlamentářů. Přijeli na kolech, pět jich bylo, dva vojáci a tři muži domobrany. Byli pověřeni českolipským vládcem dojednat podmínky, pod nimiž se Krásná Lípa uchýlí pod ochranu vládce českolipského panství, který si nechal říkat Rybář.
Hejtman Josef samozřejmě věděl, co se v České Lípě dělo a děje.
Měl svoje informační zdroje a z povzdálí sledoval zápas mezi vojenskou posádkou a Rybářovými bojovníky, který se táhl po celou zimu 1998 a se střídavými výsledky po celý následující rok. Někdy v říjnu došlo k dohodě mezi oběma skupinami - k oboustrannému prospěchu.
Místo aby se obě křídla ozbrojené moci, z nichž jedno představovalo legitimitu funkčně ochromeného státu a druhé skutečnou místní sílu bez legitimity, vzájemně vysilovala zápasem, ve kterém se nedalo zvítězit, spojila se ke společným výbojům. Poté Rybář dobyl Nový Bor, tam došlo k vyvraždění ozbrojené posádky a decimaci zbytků obyvatelstva. Další výboje vedl ve směru západním, tedy na Děčín, a východním, na Liberec. Na sever se českolipský pán zatím neodvažoval.
V Rumburku a Varnsdorfu byly silné ozbrojené posádky a zdálo se tedy, že výboje na západní a východní ose budou snazší. V bitvě u Benešova nad Ploučnicí byli však českolipští poraženi děčínskými a potřebovali se osvěžit novými úspěchy.
Věděli, že Krásná Lípa vede obratnou diplomatickou hru jak s Rumburkem, tak Varnsdorfem a usoudili, že když se jí zmocní, dostanou se do měkkého podbřišku rumbursko-varnsdorfského mocenského uskupení.
Hejtman Josef nechal ubytovat českolipské vyjednavače v zámečku a nyní probíral se svými radními, jaké má Krásná Lípa naděje na úspěch, pokud zvolí ozbrojený konflikt. Bude muset požádat o pomoc nejspíš Rumburk, s nímž měl přece jen lepší vztahy než s Varnsdorfem, jistě za to zaplatí nějakou cenu. Ta se mohla proměnit ve vasalství a bylo třeba zvážit, co je vlastně výhodnější: připojit se k mocné České Lípě a pak společně čelit nepřátelství rumburských a k ním připojených varnsdorfských, anebo volit boj.
Do této situace přijeli Němci.
"Jací Němci?" nechápal hejtman. O Německu a Němcích se hovořilo jako o čemsi nekonečně vzdáleném. Zdejší lidé věděli, že Němci jsou dobře organizovaní, že nepřijímají na svoje území české uprchlíky, že z desetitisíců lidí kteří se pokusili do zaslíbené země pořádku dostat zachránili holé životy jen jednotlivci, kteří se vrátili do vnitrozemí a vyprávěli o "polích smrti", minových zátarasech a hromadných hrobech.
Německé konvoje byly vnímány jako poselstvo ze země duchů.
A protože krásnolipští zřídka opouštěli hranice svého území, málokdo měl příležitost takový konvoj vidět.
"Přijeli... autem, pane Josefe."
"Co je to za nesmysl?" vybuchl hejtman podrážděně.
"Pojďte se podívat," vybídl hejtmana strážný a pokynul k oknu.
Před domem zastavil konvoj, dva obrněné automobily a skříňový nákladní vůz. Ze střílen obrněnců trčely hlavně. Z nákladního vozu vystupoval poručík bundeswehru doprovázený samopalníky.
"Mají tam velkorážní kulomety," poznamenal strážný. Na boku měl každý z vozů konvoje bílou barvou namalovaný německý železný kříž. Na věžích, z nichž čouhaly hlavně kulometů, vlály dvě vlaj- ky, jedna německá, druhá bílá, parlamentářská. Řidiči vozů nezhasli motory. Hlouček vojáků v maskáčích s přilbami na hlavách vedený poručíkem se zastavil nedaleko skříňového vozu. Vojáci drželi prsty na spouštích a ostražitě se rozhlíželi. Vypadali jako vojáci ze starých časů.
Čeští bojovníci svým vzhledem spíš odpovídali představě středověkých lapků. Už svým vzhledem se Němci Čechům vysmívali.
Jako se vysmívali českým sousedům baterií nesmyslných větrných elektráren, které neúnavně pracovaly pár kilometrů od hranic, bez ohledu na elektrickou smrt.
"Co chtějí?" zeptal se hejtman.
"Řeknou to jenom vám, pane Josefe."

Hejtman se rozhlédl po svých radních. Civěli na něho užasle, vyděšeně. Takže Němci přišli sem, do Lípy. Proč? Co se bude dít?
Všem mužům přítomným v místnosti teď připadala hrozící válka s Českou Lípou jako něco malicherného. Co když se Němci zmátořili a teď se vracejí a vyženou nás všechny, táhlo jim hlavou.
Tohle nebyla žádná banda, tohle nebyla žádná domobrana, tohle byl úderný vojenský oddíl vybavený technikou, o které se krásnolipským ani nezdá. Kolik takových vozidel číhá v druhém sledu? Vždyť Německo je odsud deset kilometrů, za starých časů jsme mohli do Hinterhermsdorfu jezdit na kole na pivo!
"Půjdu s nimi promluvit," řekl hejtman pevně. Německy neuměl ani slovo. Jenže příchozí byli připraveni na vše, i na české ignorantství.
Vojákům velel poručík, opravdový poručík bundeswehru, a dva z jeho mužů pocházeli ze sudetských rodin a hovořili snesitelně srozumitelnou češtinou.
Chtěli mluvit s místním doktorem.
Hejtman se domníval, že jim nerozumí.
"Já tady velím," opakoval. "Jsem velitel, hejtman města..."
opakoval.
Poručík trval na svém.
"Jistěže máme doktora," řekl nakonec. Pochopil, že Němci nepřijeli převzít vládu nad městem, a nic nenaznačovalo, že by odsud chtěli vyhnat české obyvatelstvo.
"Zavedu vás k němu." V čele hloučku vojáků následovaným třemi jedoucími kolosy se vypravil k Holáňovu lazaretu, umístěném v budově někdejší továrny na knoflíky, zvané krátce "kohinorka".
Továrna stála na kraji města a v oddělené budově byla kotelna s vysokým komínem. Ta sloužila za krematorium v dobách, kdy se černá smrt umírnila a denní počet mrtvých klesl na zvládnutelnou míru.
Hejtman měl pocit, že mu německé kulomety míří rovnou mezi lopatky. Cesta vedla kolem zámečku. Hejtman si všiml, že před dveřmi budovy stojí českolipští parlamentáři a zírají, jako kdyby kolem nich šla Sněhurka a sedm trpaslíků. Bylo to v jistém smyslu komické. Ti hlupáci si jistě myslí, že Krásná Lípa má spojence - ve vojácích německého bundeswehru!
Třeba by to bylo nejlepší, napadla ho kacířská myšlenka. Před elektrickou smrtí se hodně mluvilo o tom NATO... Němci měli být naši spojenci... Projeli náměstím, na němž zbylo jen pár domů a kostel, a za pár minut dorazili ke kohinorce.
Doktor Holáň právě amputoval nohu muži, na kterého spadl kmen stromu při těžbě dřeva. Lidé byli slabí, a stará polozapomenutá řemesla si ještě nestačili osvojit. A těžba dřeva ruční pilou a sekerou vyžadovala jiné dovednosti, než kácení motorovkou... Docházelo k mnoha úrazům. Německý poručík byl trpělivý a počkal, až lékař dokončí svoji práci.
Pak se oba muži pozdravili a představili. Poručík se jmenoval Virchoff.
"Co ode mne potřebujete?" ptal se Holáň německy. Po boku mu stála asistentka, Markéta Panušková.
"Přicházíme v rámci akce humanitární pomoci," řekl poručík.
Tohle dokázalo lékaře upřímně rozesmát.
"Humanitární pomoc! Kristepane... V Lípě zbylo sotva tisíc lidí.
Umíralo se tu po stovkách, pak po desítkách, staří, mladí, malé děti... Z širokého okolí se sem přicházelo umírat. Vesnice jsou vylidněné, Chřibská, Rybrtiště... Co mi to tady vykládáte o humanitární pomoci?"
Poručík byl trpělivý.
Doktor ho pozval dovnitř. Tam poručík vysvětlil, že jde o humanitární akci Otevřená náruč. Elektrická smrt postihla celý svět, ušetřena není žádná jeho část. Na některé oblasti dopadly důsledky elektrické smrti hůř než na jiné, pochopitelně že industriální části světa byly na elektrické energii více závislé, než primitivní osady někde v Africe nebo Latinské Americe - jejich obyvatelé si ani nevšimli, že se něco stalo.
I v průmyslových oblastech ne všichni byli vystaveni stejným rizikům. Nejhůře na tom jsou mentálně postižené děti. Ty nechce vůbec nikdo, ty jsou na tom doslova katastrofálně a proto teď, v prvním roce jednadvacátého století, když se situace v Německu jakž takž stabilizovala, německá vláda se rozhodla otevřít těmto nešťastným dětem svoji náruč. Na svém území i v zahraničí. Vláda má signály, že se na území České republiky nacházejí takové děti ve větším počtu. Slyšel pan doktor o nějakých?
Lékař nechápavě vrtěl hlavou. "Nemocné děti?"
"Ne všechny nemocné děti," upřesňoval poručík. "Jde o geneticky postižené děti. Té vadě se říká Downův syndrom."
Lékař se bezradně podíval na Markétu. "Nechápu."
"Německá vláda je připravena dobře zaplatit za každé dítě takto postižené." Poručík se obrátil ke svým mužům a pokynul. Otevřeli zadní část nákladáku a vytáhli několik beden.
"Penicilin, vitaminové tablety... To se vám může hodit, nemyslíte, doktore? Berte to jako zálohu."
Doktor Holáň se rozesmál. Sáhl do kapsy a vytáhl plechovou placatici a napil se.
"Nedáte si taky, poručíku Virchoffe? Tohle je moje medicína.
Díky jí jsem přežil."
Voják stroze odmítl.
"Slyšíš to, hejtmane? Oni mají vládu... oni mají VLÁDU která se stará o děti s Downovým syndromem! Naše vláda je zalezlá v Praze a je ráda, když se jí podaří vypravit vlak do Budějovic! Já to říkal vždycky, že my Češi stojíme za hovno."
Tlumočník překládal poručíkovi, co doktor říká.
"A na co potřebujete ty postižené děti?"
"Je to humanitní problém," řekl poručík. "Ty děti se nedovedou o sebe postarat. Je třeba jim pomoci."
Doktor přičichl k placatici a chvilku přemýšlel, zda si má cvaknout ještě jednou. Potom ji zašrouboval a strčil do kapsy.
"Vy mi chcete tvrdit, že jste podnikli tuhle spanilou jízdu proto, abyste se postarali o české mrzáčky?"

"My se o ně nechceme postarat," řekl poručík. "My je chceme koupit."
"Ale k čemu vám budou? Na co je potřebujete?" naléhal doktor.
"Humanitní důvody," opakoval poručík.
Doktor se podíval na hejtmana.
"Máme tu nějaké dítě s Downovým syndromem? Tedy, abyste rozuměl, nějakého mongoloida?"
"U nás jsme nikdy žádného neměli," řekl hejtman zasmušile.
"Prý v Rumburku... dřív... snad nějaký byl."
Tlumočník tiše překládal.
"V Rumburku jsme žádné takové dítě nenašli. A ve Varnsdorfu jsme se dozvěděli, že by snad nějaké mohlo být u vás, v Krásné Lípě," řekl poručík.
"Pane poručíku... tohle nedává žádný smysl. Svět se zhroutil.
Umřely miliony lidí, u nás stejně jako u vás. No u vás je možná větší pořádek..."
"U nás taky umírali lidé. Všude umírali."
"Proč tedy vaše... vláda se stará zrovna o děti s Downovým syndromem? Říkáte, že z humanitárních důvodů. Pane poručíku, téhle báchorce já nevěřím. Proč to jsou zrovna tyhle děti? Proč ne jednonozí muži? Nebo slepci? Nebo lidi s ochrnutou páteří? Milý poručíku, kdybyste chtěl někomu pomáhat, na každém kroku máte tisíc příležitostí."
Poručík chvilku přemýšlel, než odpověděl.
"Jsme oprávněn vám říci, že jejich vada souvisí s elektrickou smrtí."
"Jak to myslíte? Ti chudáci že zavinili elektrickou smrt? Protože mají o jeden chromozom víc?"
V duchu se vrátil do osmadevadesátého. Tehdy lidi "hledali viníka".
Pražáci, Němci, vědci, Cikáni, lidi s tělesnou vadou nebo se "znamením od ďábla"... teprve příchod černé smrti ty lidi ukáznil a naučil je, že se mají starat o rozumnější věci. Teď, když už ta hrůza trvá třetí rok, přijdou Němci a hledají viníka?
"To určitě ne. Bylo mi jenom řečeno, že jejich vada s příčinou elektrické smrti nějak souvisí."
"Potřebujete ty děti k nějakým pokusům? Jako když doktor Mengele dělal pokusy na dvojčatech?"
"Pochopte, pane doktore, takových oddílů, jako je můj, bylo vysláno do Čech patnáct. Dostali jsme instrukce. Víc nevím, než co jsem vám řekl."
Bylo na něm vidět, že se mu nemluví zrovna snadno.
Doktor se usmál. "Opravdu si nedáte skleničku?" zeptal se.
Poručík se ohlédl po tlumočníkovi. Uchechtl se a řekl: "K čertu s předpisy... Konec konců, jsme v Čechách. Promiňte."
Vojáci se uvolnili a doktor jim nalil.
Taky hejtman si nechal nalít.
"Tohle je slivovice z loňské úrody. Pálit se dá i bez elektriky.
Tak... jak je to s těmi dětmi?"
"Opravdu nevím. V Berlíně si páni něco vymyslí a my pak musíme dělat šašky."
"Aspoň tohle se nezměnilo... bordel, jako za starých časů..."
řekl doktor tiše. "Už jste nějaké postižené děti našli?"
"Moje jednotka ne. O ostatních nevím."
"A co u vás, v Německu, jak tam to vypadá s dětmi s Downovým syndromem? Není to můj obor, ale ze studií si pamatuju, že o chromozom víc má asi tak jedno promile narozených dětí."
"Postižený děti... Chudáci malí. Nevěřím, že nějací přežili..."
Poručík se napil.
"Kdo se lišil, nedopadl nejlíp... ze začátku. Ostatně, jak u vás dopadli Cikáni?"
Doktor se mu díval do očí. "Jací Cikáni?" Pak dodal: "A jak se daří v Německu... kupříkladu Turkům?"
"Jakým Turkům?" odpověděl poručík.
Taky ztratili glanc, ti napulírovaní Němci... pomyslil si doktor s uspokojením. Taky zabíjeli každého, kdo se lišil. Jak málo stačí, aby člověk ztratil slupku civilizace. Malé cvak, přestane svítit elektrika a do lidské duše vstoupí tma.
"Svinská doba," pokýval hlavou. "Někdy si říkám, proč jsem přežil já? Kromě toho, že piju málo vody?"
"Každý měl šanci," ozval se hejtman. "Kdo se choval řádně a plnil svoje povinnosti..."
Poručík se na něho úkosem díval.
Hejtman zmlkl.
"Nejhorší je, že teď máme na krku válku s Českou Lípou," povzdychl si doktor. "Vedeme tu malé diplomatické jednání s nepříjemnými sousedy. Jistě už o vás vědí, že tu jste. Myslím, že si vaši přítomnost vyloží po svém. Je to tak, hejtmane?"
"Možná ano, možná ne."
"Německá vláda je připravena pomoci při nastolení pořádku," řekl poručík. Odložil skleničku.
"Jako v devětatřicátým?" vybuchl hejtman.
"Nechte toho, hejtmane. Všechno je dnes jinak!"
"Není to jinak, oni jsou pořád Němci... mají vládu, jezděj si po naší zemi auťákama..."
Tlumočník neřekl ani slovo. Poručík dobře chápal, o čem jde řeč. Vstal a upravil si stejnokroj. Když promluvil, byl už zase strohý, komisní.
"Měl jsem za úkol vám předat informaci, pane doktore. Německá vláda má mimořádný zájem na dětech postižených Downovým syndromem do patnácti let věku. Je ochotna je vykoupit za jakoukoli cenu, opakuji, za jakoukoli cenu. Prosím, abyste tu zprávu šířil všemi prostředky, jaké máte k disposici." Zasalutoval, vydal několik povelů a vojáci

nasedali za jeho dozoru dovnitř skříňového vozu. Doktora a hejtmana, kteří stáli u dveří, si nevšímal. Poručík přešel k prvnímu obrněnému vozu a dával pokyny řidiči.
"Nejraději bych je pobil... všechny je zabít, hajzly německý..."
soptil hejtman, ne moc nahlas, aby poručík neslyšel.
Doktor se díval na bedny, které tu zbyly, na bedny s antibiotiky a vitaminovými tabletami. "Řekněte těm svým chlapům, ať je odnesou dovnitř," poznamenal doktor suše.
Hejtman do jedné bedny nejdříve kopl, pak dal pokyn a muži z domobrany přestěhovali náklad pod střechu.
Doktor zasmušile vrtěl hlavou.
"Rozumíš tomu?" oslovil hejtmana. "Je to tak velký nesmysl, že..."
"...v něm může být velký smysl. Asi by stálo za to se po nějakém takovém dítěti podívat."
Do lazaretu přiběhl udýchaný muž krásnolipské domobrany.
"Hejtmane... ti chlapi..."
"Jací chlapi?"
"Parlamentáři z České Lípy. Ti co bydleli na zámečku. Oni odjeli.
Dalo by se říct, že utekli!"
Německý velitel pochopil, že se stalo něco mimořádného, přestal rozmlouvat s řidičem obrněnce a díval se směrem k lazaretu.
Řidič nákladního vozu na něho křikl, avšak velitel udělal zamítavé gesto a vykročil zpět do Holáňově ordinace.
Zatracená práce, zaláteřil Holáň v duchu a ohlédl se po Markétě, co ta říká té novině.
Jenže ta byla taky pryč a doktor si nedokázal vybavit, kdy zmizela.

Kapitola sedmá: Klausův plán

1.

"Pane prezidente..."
Tichý hlas vytrhnul Václava Havla ze zadumání. Pane prezidente...
Podíval se na svého tajemníka, ochránce, nebo zbrojnoše?
Ramenatý chlapík v drátěné košili a přiléhavých kalhotách ze silné kůže, s nohavicemi zastrčenými do vysokých holínek. Éra tajemníků ve vlněném obleku a listinami v úhledné obložce je za námi.
Tenhle muž je rozhodně zbrojnoš, čpí z něho pach potu a stáje.
Vracíme se do středověku. Říká mi prezidente, ze setrvačnosti. Ze zvyku respektuje moji funkci. Kdyby chtěl, vytrhl by z pouzdra u opasku dýku, připomínající svými rozměry meč římských legionářů, a setne mi hlavu.
V tomhle světě už nemají tituly žádný význam. Generálové jsou bez vojska, prezidenti bez státu. Už dva dny hoří Praha na pravém břehu. Hordy toho zběsilého Kapitána tam pronikly dobře připraveným smělým úderem. Podle zpráv zvědů sebevražedné komando dopravilo do citadely Veselých dětí v oblasti Hlavního nádraží vlak plný trhavin a obrovská exploze zničila vše v okruhu půl kilometru.
Zuřivé boje trvají už osmačtyřicet hodin a zdá se, že soldateska toho šílence vítězí. To, co dělají, se jmenuje "čištění"...
Jsem ještě prezidentem tohoto cípu světa?
"Co si přejete?" zeptal se Havel tiše. Jakou ohavnou zprávu mu ten člověk nese? Už dlouho neslyšel nic příznivého, od dob, kdy se na čas podařilo obnovit vlakové spojení. Pak už následovaly jenom nekonečné řeže, epidemie, hladomor, drancování, ba dokonce i kanibalismus.
Svět vyvrácený z kořenů, dva roky to trvá. Proč jsem jenom zůstal na živu já? Proč se mě smrt vyhýbá, když už se spolu tak dobře známe a jsme si tak blízcí?
"Přišel pan Pehe."
"Cože?"
Václav Havel vstal z křesla a opřel se oběma rukama o stůl.
Deska se leskla ve světle lustru s trojicí petrolejových lamp. Byla skoro prázdná, několik listin a dva fotografické portréty. Olga a Dagmar, oba snímky v rohu přetažené černou stužkou.
Pocítil slabost a znovu si sedl.
"Přiveďte ho."
Tajemník otevřel dveře a oslovil čekajícího: "Pan prezident vás čeká."
Pehe vešel a tajemník opustil místnost.
V tichu bylo slyšet tikání hodin.
Havel se na něho usmál.
"Chvála Bohu...Nevěřil jsem, že vás ještě někdy uvidím."
Podal Pehemu přes stůl ruku a pokynul mu, aby si sedl.
Pozorně si Peheho prohlížel. Snad ještě víc pohublý než před tím, unavený, avšak jinak, jak se zdálo, v pořádku.
"Povídejte."
"Kapitán dnes odpoledne zničí poslední organizovaná ohniska odporu v oblasti od Vyšehradu po Vršovice, Vinohrady a Žižkov. Už vyslal poselství do Benešova a Kolína. Nabízí, že převezme vasalské smlouvy po Veselých dětech."
"Ten člověk je strašně nebezpečný," řekl prezident tiše. "Setkal jste se s ním?"
"Zajisté. To on poslal komando, aby mne uneslo."
Prezident nechápavě zavrtěl hlavou. "Proč?"

Pehe sklopil hlavu a spojil konečky prstů do stříšky. Upřeně se na tuto úhlednou stavbičku díval. Pak znovu hlavu zvedl.
"Je to podivný, neobyčejný člověk."
"Ano, to masoví vrazi bývají."
"Jsou v něm dvě lidské bytosti. Jedna, to je naprostý primitiv.
Jeho slovníku byste těžko rozuměl. Uvažuje v jiných rozměrech, než vy nebo já. Nemá žádné zábrany, zato je v něm silná vůle."
"Vůle k zabíjení."
"Přesně tak. Jenom proto byl schopen zaujmout vůdčí postavení v tomhle děsném světě."
Prezident měl osobní zkušenosti s vězněním a ponížením a fyzickým utrpením. Věděl, že za extrémních podmínek vznikají mezi vězněm a věznitelem podivné vztahy, jakési zvrhlé sblížení ba sympatie.
Napadlo ho, že této černé magii mučírny podlehl i jeho spolupracovník.
"Primitivismus nestačí k vůdčí roli," řekl vlídně. "Primitiv může vést pouliční gang. Nic víc."
"Přesně tak, pane prezidente," přisvědčil Pehe. "Proto říkám, že v něm jsou dvě bytosti. Ta druhá má zcela jiné vlastnosti. Přirozenou inteligenci a strategický důvtip. Dovede analyzovat poměr sil, dokáže přesně zvážit slabosti a přednosti protivníka a skvěle kalkuluje s faktorem času. Vyzná se v lidech, dokáže jimi skvěle manipulovat.
Rozsévá kolem sebe hrůzu. Jistě, má z toho potěšení, avšak nepoužívají neúčelně. Je to pro něho nástroj k ovládání lidí.
Svoji vlastní ženu nechal pověsit, aby dokázal, že necouvne před ničím.
Pokud jsem informován, pověsil ji absolutně bez příčiny, jen tak, jako když se luskne prsty."
"Takto si počínal Stalin," podotkl Havel tiše.
"Přesně tak. I Kapitán - mimoděk, intuitivně - zastává zásadu, že síla prostředků musí odpovídat významu cílů.
Uvažoval jste někdy, pane prezidente, proč nezaútočil na Strakovu akademii? Na území ústřední vlády?"
"Protože tu máme silnou vojenskou posádku. Máme tu dostatečné zásoby potravin, nezávislý zdroj vody, fungující lékařskou službu. Máme dost zbraní a munice, abychom odolali sebeprudčímu útoku."
Pehe zavrtěl hlavou. "On posílá do první linie kamikadze. Sebevrahy.
Jsou to narkomani, kteří hledají v umírání vrchol své euforie."
"To vím," řekl Havel pevně. "Máme přece dost kulometů na každého jeho kamikadze."
"Není to jediný důvod, pane prezidente. Kapitán je v podstatě loyální vašemu úřadu a státní moci."
Tohle prezidenta rozesmálo.
"Co tam s vámi udělali, Jiří? Vymyli vám mozek? Od dob druhé světové války nikdo nezavraždil na našem území tolik nevinných lidí jako on! Je to veřejný nepřítel číslo jedna!"
"Je to držitel reálné moci," řekl Pehe. "Díky své přirozené inteligenci dovede pochopit limity své moci."
"Těmi limity jsou ústí našich kulometů."
"Opravdu ne, natolik jsem ho poznal. Kdyby se rozhodl nás dobýt, shromáždil by takové technické prostředky a lidské zdroje, že bychom neobstáli. Jenže je v něm stále jakási loyalita. On vás uznává jako prezidenta, jako hlavu státu."
"Jakého státu?" zeptal se Havel trpce. "Praha a pár velkých měst. Několik silničních a železničních tahů, které jsou průjezdné jenom pro těžce ozbrojené vojenské konvoje. Nejsem prezident toho, co je kolem... Tři tucty městských států, lén, knížectví, kapitanátů, nazvěte si ten chaos jak chcete."
"Možná toho státu, který vzniká a vznikne z tohoto chaosu."
"Vrátili jsme se do středověku, Jiří. My všichni, kteří tu jsme, pouze dožíváme. Zatím nás nezabili, protože jim nevadíme. Držitelé reálné moci budou napadat jeden druhého, budou se vzájemně vraždit, budou ovládat jedno nepřátelské území po druhém. Věřím, že váš Kapitán ovládne Benešov, pak Kolín. Čekají ho další boje." Ukázal na houpající se kyvadlo sloupových hodin. "Dějiny se najednou zvrátily dozadu. Nastal boj každého proti každému a ten nejsilnější z toho všechno povstane jako vítěz a sjednocovatel. Buďte ujištěn, že to nebudete ani vy, ani já."
"Nemyslím, že máte zcela pravdu. Podceňujete smýšlení lidí.
Je v nich víc příchylnosti k legitimní moci, než si dokážete představit."
"Proč se jí tedy nepodřídí? Ještě v prvních měsících po elektrické smrti to vypadalo, že se podaří situaci zvládnout, že vznikne jakási pokřivená civilizace, pokřivená, avšak přece jenom civilizace, že se ustaví řád, který bude postupně hledat novou technologickou základnu. Začala vznikat civilizace založená na parním stroji. Jenže pak přišla první pandemie, v následujícím létě další a nastala všeobecná anarchie! Ano, anarchie! Tomu říkáte respekt k legitimitě?"
"Lidé jsou anarchií unaveni."
"Já rozhodně."
"Budou ochotni se k legitimitě vrátit, když bude podpořena reálnou mocí."
"To říkáte vy, Jiří."
Pehe zavrtěl hlavou.
"To neříkám já. Jenom tlumočím, co říká Kapitán."
"Kam tím míříte?"
"Kapitán vám nabízí pravý břeh Vltavy. A další državy, jako Benešovsko a Kolínsko."
"Jak to, nabízí?"
"Nehodlá ta území získat pro svůj kapitanát. Chce ho vrátit pod správu legitimních orgánů moci v čele s prezidentem a vládou."
"Vy jste se musel zbláznit."
Znovu ten upřený pohled.
"Chci, abyste mi řekl všechno, co máte na jazyku."

"Kapitán se uchází o podíl na moci," řekl Pehe tiše.
"Jako předseda vlády?" uchechtl se prezident Havel. "Podle mých informací je to prznitel dětí!"
Pohlédl na portréty svých někdejších žen. Olga odešla ještě za starých časů a byla všech těch hrůz ušetřena. Kdežto Dagmar se stala obětí svých snah pomáhat lidem. Pracovala jako pomocnice v jednom z těch strašných improvizovaných lazaretů, kde za první pandemie lidé umírali po tisících. Jednoho dne se z ošetřovatelky stala oběť. Sevřelo se mu hrdlo lítostí. Stála při něm, když on sám se chystal ke spolku se smrtí. Zachránila ho. A jeho by tenkrát ani v třeštivém snu nepadalo, že tato mladá optimistická bytost odejde ze světa dříve než on.
"Jako šogún," řekl Pehe.
"Cože?" zvedl Havel oči od portrétů.
"Ustavení šogunátu zastavilo ve středověkém Japonsku vraždění, válku knížat, válku všech proti všem."
"Bylo to v Japonsku před osmi sty lety. A Joritomo nebyl pologramotný prznitel dětí. Byl to válečník a potomek rodu, který dával Japonsku císaře!"
Pehe sklopil oči. Havel potřásl hlavou a řekl prudce: "Tak tedy šogún! To nevzešlo z hlavy toho zvířete!"
"V jistém slova smyslu ano, pane prezidente. Ten člověk je si vědom své nedostatečnosti, pokud jde o legitimitu. Zato je reálným..."
"...držitelem moci. Tomu rozumím. Tomu prvnímu už míň."
"On má cit pro to, co lidi vnímají. Samozřejmě, vnímají nejvíc to, co vy nemáte rád, tedy reálnou moc. Ta je velmi křehká, pokud není doprovázena vnitřním ztotožněním. A to se nedá krutostí vnutit.
To musí vzejít z lidí samotných. Ti lidé, kteří jsou tam venku..." kývl Pehe k oknu zataženém trojitými těžkými závěsy, které nepropouštěly dovnitř ani světlo, ani hluk bojů, "by se nedokázali ztotožnit s Kapitánem v roli prezidenta, nebo generála, nebo maršála..."
"Maršála? Vy jste s ním probíral různé varianty... Nabízel jste mu Titův titul!"
"Ano, pane prezidente."
"Šogunát jste mu navrhl vy. On nikdy neslyšel o žádném šogúnovi," podotkl prezident.
"Pochopil jsem, že Kapitán hledá model. Opakuju vám, že je to člověk živelný, je to člověk instinktivní..."
"Je to člověk mravně zavrženíhodný," řekl prezident Havel.
"Ne, nic mi neříkejte, Jiří. Nepřipomínejte mi, že dnešní doba posunula mravní kritéria do jiné polohy. Mravnost platí v každé době a za všech okolností stejně. Nemravná spojenectví jsou stejně ohavná v kterékoli době. Nicméně uznávám, že Kapitánova nabídka je závažná.
Je naší povinností ji předložit vládě."

2.

Smrt hodně zamíchala zasedacím pořádkem ve vládním sále Strakovy akademie. Na předsednickém místě seděl Jan Ruml. Igora Němce a jeho rodinu nechal vyhnat ještě Rumlův předchůdce Václav Klaus, po nechutné aféře, kdy se ukázalo, že Marek Němec vykrádá společné zásoby potravin. Miloš Zeman umřel v první vlně tyfové epidemie. Tehdy visel na vlásku i život Zemanova hlavního protivníka Klause. Tenisem zocelený organismus však přežil, byť se ztrátou mnoha a mnoha kytiček, jak se říkávalo.
Trvalo mu mnoho měsíců, než se vzpamatoval po přestálé nemoci, v podmínkách hladu a nekonečně dlouhé kruté zimy. Když se pořádně postavil na nohy, jeho nástupce Ruml už seděl na svém křesle příliš pevně.
Pragmaticky uvažující Klaus přijal novou situaci jako fakt, a v roli ministra vnitra se stal Rumlovou pravou rukou. Obranu zastupoval plukovník Vlastimil Pačes, a dále tu bylo několik mužů, kteří zastávali ministerské posty s tradičními jmény a někdy i netradičním obsahem.
Zahraničí měl na starosti Josef Šípek, přičemž v jeho rezortu byly styky jak - dejme tomu - s Benešovskem, tak s Německem, které udržovalo v Praze vyslanectví, tedy několik kanceláří ve Strakově akademii - velvyslancem byl doktor Hess. Zároveň zastupoval i "zbytek světa", tedy zprostředkovával kontakty s jinými zeměmi.
Ministr průmyslu Ladislav Nadrchal měl na starosti to, čemu se říkalo "přechod na věk páry". Lidský potenciál dostal obrovskou ránu, a přece ze světa nevymizela vynalézavost a píle. Podařilo se udržet v chodu železnici, a pozvolna rozvíjel program výroby parních strojů.
Na území republiky, jak v jejích oblastech kontrolovaných vládou, tak na území městských států už pracovalo několik set továrniček, či spíš větších dílen, vybavených parními stroji a transmisemi.
Dalo se čekat, že už letos se rozjede kusová výroba nových parních strojů - zatím se používalo stávajícího parku, v nejednom případě doslova muzeálních kusů.
Ministrem zdravotnictví byl doktor Emil Konůpek. Jeho pravomoc se částečně překrývala s kompetencemi ministra Šípka. Vynikl při boji s černou smrtí a byl jediný člen vlády, který se těšil právu více méně volného pohybu i v těch oblastech země, které byly pod kontrolou skupin vládě nepřátelských - nemocí se báli všichni.
Existence ministra kultury by byla výsměchem v dnešní době a ministrem školství byl člověk z tajných služeb, který se jmenoval plukovník Alex Nygrin. S ním spolupracoval i ministr bez portefeje Miroslav Macek, který měl na starosti kontakt s vojenskou misí NATO se sídlem v Milovicích. Jako obvykle nebyl přítomen, většinu času trávil právě v Milovicích.
Mise měla na starosti především vědecký výzkum příčin elektrické smrti a soustředila české a moravské vědecké špičky.
Ministrem zemědělství byl doktor František Vosáhlo. S týmem odborníků pracoval na programu obnovy tradičního typu zemědělství a jeho zásluhou se dalo čekat, že letos konečně nebude hrozit hladomor.

Před tyto lidi předstoupil Jiří Pehe, aby je informoval o své misi v Kapitánově táboře.
"A docela závěrem dodám ještě něco, o čem jsem dosud nehovořil při prvním setkání s panem prezidentem," řekl Pehe a ohlédl se na Havla, který seděl vedle podřimujícího Klause.
"Nemusím snad nic vysvětlovat, co se týče neobyčejné osobnosti muže, který si říká Kapitán."
"Víme o ní," řekl Ruml. "Jmenuje se incestní pedofilie."
"Ano, je to nepřiměřená láska k dceři Kateřině, která se Jindřichovi Hřivnáčovi ztratila v prvních dnech po elektrické smrti. Jak jsem se osobně přesvědčil, Hřivnáč, nebo Kapitán, do jisté míry, z vyššího hlediska mravního..." obrátil se Pehe k prezidentovi, který se zachmuřil, "napravil aspoň část svých minulých vin. Jak víte, Kateřina Hřivnáčová byla dívka těžce zdravotně postižená genetickým zatížením zvaným Downův syndrom. Během násilných výstřelků po elektrické smrti padly prakticky všechny menšiny do rukou lůzy a byly nemilosrdně likvidovány. Některé národnostní menšiny se stačily zorganizovat a opustit naše území, jiným se to bohužel nepodařilo."
"Myslím, že vím, co se nám pan Pehe pokouší sdělit," pravil ministr školství Nigryn, ve skutečnosti šéf špionáže. "Tento Kapitán vykoupil několik desítek dětí postižených Downovým syndromem, přesněji řečeno dívek, a tím je zachránil před jistou smrtí. Věnuje jim nesmírnou péči a ochraňuje je s veškerou svou vášnivou krutostí, jaké je schopen. Jeho oblíbenou popravou je oběšení, ten kdo by se byť jen slovem otřel o jeho - jak říká - princezničku, riskuje i stažení z kůže."
"Přesně tak," řekl Jiří Pehe. "Nuže, Kapitán si klade jako jednu z hlavních podmínek spojenectví, nebo vzniku šogunátu, že mu ústřední vláda pomůže najít jeho dceru Kateřinu."
Všichni členové vlády vykřikli a začali mluvit jeden přes druhého.
Ruml zjednal klid.. "Ticho! Ticho, pánové! Ano, je to skandál!
Je to něco naprosto nestydatého!"
Pehe mlčel. Havel se na něho vyčítavě díval. Proč jste mi to neřekl?
sděloval mu tím pohledem. Byl bych vás varoval. Tohle je nejnehoráznější drzost, jakou jsem snad kdy slyšel. My jsme přece státní moc, sice okleštěná, sice s omezenými pravomocemi a zcela pochybným mandátem, neboť parlament je decimován a ti poslanci kteří zbyli a unikli pomstě davu a nakažlivým chorobám, se rozutekli a změnili identitu. Nicméně není možné, abychom přistoupili na takto odpuzující frašku!
Když se členové vlády uklidnili, Pehe mohl opět promluvit.
"Kapitánův požadavek je nestandardní. Ostatně nestandardní je vše, co kdy udělal a dělá. Připomínám, že se během tří let vypracoval z malého zlodějíčka odněkud z Buďánek na nejvýznamnějšího kondotiéra vltavské kotliny. Jeho úder proti pravému břehu jsem mohl osobně sledovat. Nebyl to jen akt brutality, jak byste mohli soudit ze síly exploze, která rozmetala Hlavní nádraží. Předcházela mu dů- kladná příprava, za kterou, jak se domnívám, by se nemusel stydět žádný generální štáb světa. Však taky v jeho štábu jsou vojenské špičky, které - bohužel - nepracují pro nás. Výsledky této ofenzívy nám nabízí darem a je připraven mocensky podpořit nároky našich pravomocí."
"Nedovedu si představit, že by moji muži dokázali spolupracovat s hordami toho pedofila," zabručel plukovník Pačes.
"Především doporučuji," řekl Pehe štiplavě, "abyste to slovo vymazal ze svého výraziva. Kapitánovy uši jsou jemné a jeho prsty delší, než si dokážete představit."
"Vyhrožujete?" štěkl plukovník.
"Ne, konstatuji fakta,"odpověděl Pehe stejným tónem. Tentokrát se členové vlády k ministru obrany nepřidali a nevyjadřovali svůj odpor.
"Tak tohle poslouchat odmítám," houkl, praštil pěstí do stolu a pochodoval pryč. Premiér Ruml vyskočil ze svého křesla a zastoupil mu místo.
"Pane ministře, uklidněte se. Pan Pehe končí svoje expozé a nyní to bude na nás, abychom věc projednali. Prosím."
"Já počkám, až pan... Pehe," řekl opovržlivě ministr obrany, "skončí se svou vyprávěnkou."
Pehe si klidně měřil očima muže shromážděné v místnosti pod velkými lustry s petrolejovými lampami. "Víte dobře, že vzniká nový řád tohoto světa. Nemusí se nám líbit a nebude se nám líbit. Vracíme se do středověku. Jak dobře víte, historie se nikdy neopakuje do všech důsledků. Je třeba hledat nové modely a muž který si říká Kapitán vám nový model nabízí. Jsem poradce, nepatřím mezi vás, nemám žádné pravomoci a hlasovací právo. Mohu jenom doporučit, abyste tento návrh vzali vážně v potaz."
Uklonil se a šel si sednout vedle prezidenta.
"Nebylo to šťastné," šeptal Havel.
"Měl jsem mluvit jinak?"
"Asi ano, jenže nevím jak - a to chápu jako to nejnešťastnější."

3.

Vstal a následován Pehem odcházel z místnosti. Vzduchem létala slova jako "nestydatost", "nepřijatelné" a "zrada". Vyšli a dva zbrojnoši v drátěných košilích za nimi dveře zase zavřeli. Kráčeli temnou chodbou mlčky. Z hloubi schodiště slyšeli hlasy a rázný dupot.
Hnal se k nim vyslanec Svazu svobodných států Německa doktor Hess, následován několika muži své osobní stráže a vnitřní ostrahy Strakovy akademie. Hess se s Havlem a Pehem pozdravil a společně odešli do Havlovy pracovny.
"Podle mých informací jste se setkal s Kapitánem, doktore..."
říkal Hess chvatně. "Můžete potvrdit vážně a osobně, že v Kapitánově okolí jsou dívky postižené Downovým syndromem?"
"Jistě," řekl Pehe. "Jednu jsem viděl na vlastní oči a bylo mi naznačeno, že jich je víc."

"Není to fáma? Víte přece, jak se lidé chovali k postiženým nešťastníkům...
Všude, nejen v Čechách. Je to politováníhodné, ale i v Německu se vůči minoritám lidé chovali... inu, nepěkně."
"Rozhodně to není fáma. Kapitán je vzal pod ochranu a..."
"Vím vše, pane doktore. Nabízí spojenectví."
Pehe s Havlem si vyměnili krátké pohledy.
"Jsem tu proto, abych byl informován. Pánové, vy na to spojenectví musíte přistoupit! Je to v zájmu vašem i našem, v zájmu celého..."
Do místnosti vešel plukovník Nygrin. Zarazil se trochu, když spatřil Hesse, a Peheho napadlo, že Nygrin asi bude jeden z donašečů velmi dobře informovaného pana zplnomocněného velvyslance.
"Jak to dopadlo?" ptal se Pehe. "Přistoupili na ten návrh? Dojde ke spojenectví s Kapitánem?"
Nygrin zavrtěl hlavou. "Nemohli jsme na ten nesmysl přistoupit.
To prostě nešlo. Premiér Ruml se odvolal na elementární zásady slušnosti. Ale úplně jsme nabídku nezamítli. Navrhli jsme, aby ministr Šípek..."
"Vy..." neudržel se Hess. "Ruml! Kde je Ruml! Musím mluvit okamžitě s Rumlem!"
"To nemá smysl," řekl Nygrin pevně. "Mohu říct osobní názor?
Ruml se obává, že spojenectvím Václava Havla a Kapitána se oslabí jeho osobní pozice."
"Poslyšte, vy vůbec nic nechápete," syčel Hess. "Dobře víte, že elektrickou smrt způsobila síla neznámého původu.
Podle všech známek se tato síla pokouší s námi komunikovat a za prostředníky si vybrala právě ty postižené holčičky.
Toto víme bezpečně. Zahájili jsme velkou pátrací akci, abychom Kapitánovu dcerku nalezli. S Kapitánem musíme navázat ty nejlepší styky. Dceru najdeme a vrátíme mu ji. Jen tak máme naději, že se naši vědci dostanou k největšímu souboru zájmových osob, jaký se - podle všeho - podařilo na evropském kontinentě shromáždit. Ano, pánové, s Kapitánem je třeba uzavřít dohodu."
"Ruml ho prohlásil za veřejného nepřítele a sní o tom, že naši vojáci podniknou výpad!"
Stráž pootevřela dveře a dovnitř vešel Klaus.
"Jsou to hlupáci," řekl klidně, když usedal do křesla. "Nechápou, že se tu naskytla příležitost naši pozici posílit."
Hess s Havlem si vyměnili pohledy.
"Právě o tom hovoříme," řekl Havel.
"K čemu jsme dospěli?"
"Jsme zatím na začátku. Tedy u primárního konstatování, že to jsou hlupáci."
Hess opakoval Klausovi, co právě sdělil prezidentovi a jeho poradci o pravém poslání mentálně postižených dětí a o tom, že je naprosto prioritní nutností přístup k jeho "princezničkám".
"Rumlovo rozhodnutí dohodu zhatilo," poznamenal Havel.
"Pak se musí zahájit nové jednání," řekl velvyslanec.
"Ke Kapitánovi je prakticky nemožné se dostat," ozval se Pehe.
"Vy jste se tam dostal!" namítl mu Hess.
"Po dlouhé karanténě ve vězení... jako osobní posel prezidenta Havla."
"Kdo by se tam mohl ještě dostat?"
"Prezident," krčil rameny Pehe. "Jenže to je příliš riskantní."
"Já to riziko rád podstoupím!" řekl Havel.
"Možná... ještě někdo," řekl Václav Klaus."
"Kdo?"
"Já. Jsem pořád ještě ministr vnitra této vlády a to mě opravňuje vést jednání o Kapitánově návrhu."
"Co tomu řekne Ruml?" zeptal se Havel.
"Pane prezidente, je tu nějaký důvod, proč by to musel vědět?"
odpověděl Klaus otázkou.

Kapitola osmá: Klausova mise

1.

Stráž zastavila uzavřený kočár tažený dobře vyhřebelcovaným hnědákem. Štolba si dal záležet a vytvořil mu kartáčem na zadku úhlednou šachovnici. Okna ve dveřích ozdobených českým lvem byla zatažena záclonkou z hnědého sametu.
"To už jste třetí," zabručel nevrle kočí v oprané livreji. "To mi nemůžete dát vy chlapi nějaký papír?"
Strážný nepovažoval za nutné na takovou nejapnost odpovídat.
Po levici i po pravici měl svoje lidi, kteří sledovali každé hnutí vozky na kozlíku s prstem na spoušti svých osmapadesátek.
"Slez a otevři dveře."
"Jo," řekl kočí a stiskl pedál hydraulické brzdy. Bič uložil do pouzdra. Dával si na čas.
"Snad byste si měli vzít roušky na obličeje. A připravte si desinfekci."
"Cože?"
"No jo, cholera. Nebo tyfus... Mně je to jedno, já tohle všechno už mám za sebou, jsem imunní... Vezu je na Petřín, na odúmrť..."
Ze špitálu Na Petříně se stal hospic pro členy dvora a jejich rodinné příslušníky. Tam odešla z tohoto světa nejedna veličina, manželku prezidenta nevyjímaje.

"Tak jeď," mávl rukou velitel ochrany západního průjezdu.
Dal znamení lidem u brány. Vozová hradba, která se táhla od řeky přes park až ke skále, do níž je zahlouben vládní protiletecký kryt, byla plně obsazená vojáky.
Pod zplanělým, dlouho nestříhaným trávníkem, číhaly nášlapné miny. Jen jedna cesta, klikatá, vyznačená betonovými šikanami, vedla tímto polem smrti.
Vojáci hbitě otevřeli bránu z žiletkového ostnatého drátu. Na vrcholku vozové hradby trčely hlavně samopalů a kulometů.
Kočí trhl opratěmi. Koník zabral a kola zahrkotala po rozbitém asfaltu. Cesta na Klárov byla volná.
"To byl dobrý nápad, pane ministře!" křikl dozadu, jakmile vozík vjel do Valdštejnské ulice a ocitl se z dohledu posádky vozové hradby.
Z okénka vyhlédla Klausova rozjařená tvář.
"My jim ještě ukážeme!"
Naprostá konspirace - to byl základ plánu, dohodnutého na poradě u prezidenta. Ruml odmítl Kapitánovu nabídku z důvodů takříkajíc ideálních - jednání teď povede věcný Klaus. Tuhle příležitost nelze zahodit.
Kočí práskl bičem. Projížděli vládním územím. Byl to spíš vojenský tábor. Paláce Valdštejnské ulice byly proměněny v ubikace a sklady, na dvorech šlechtických sídel stály obrněné transportéry, kolem kterých čile pobíhali vojáci. Koník zlehka klusal a do rytmu si pokyvoval hlavou. Vozka slyšel, jak si Klaus uvnitř fiakru pohvizduje a usmál se.
Na první Kapitánovy jednotky narazili hned za hraničním přechodem na Újezdě. Bránou střeženou vládními vojáky projeli bez zábran, kočí zopakoval svoji báchorku o tom, že veze nemocné na "dožití". To už viděli "ty druhé", kolony vojáků, množství vozů tažených koňmi a kravami, na vozech a kolem nich ženy a děti vojáků, to vše se zvolna sunulo k mostu Legií. Museli dobrou půlhodinku čekat, než nalezli mezeru mezi kolonami, aby mohli projet. Totéž se dělo před Jiráskovým mostem a do třetice v oblasti Anděla, kde nastupovaly jednotky obsazující Vršovice.
Václav Klaus pozorně sledoval pohyb vojsk z okénka fiakru.
"To by měli ti hlupáci vidět," poznamenal ke svému tajemníkovi Tomášovi Fejfarovi, který seděl na protější lavičce.
Fejfar se nemusel ptát, které hlupáky měl Klaus na mysli. Když řekl "hlupáci", vždycky to byli členové Rumlovy vlády.
"Všiml jste si, že zásadní rozhodnutí dělají zpravidla lidé, kteří nemají o podstatě věci ponětí?
A nejen to: oni se ani nesnaží získat elementární informace."
"Pehe ví dobře, co se tu děje," řekl Fejfar. "Bohužel se mu nepodařilo nikoho přesvědčit."
"Někoho přece jen ano," ušklíbl se Klaus.
Fejfar nervózně vyhlížel z vozu. Kolem táhnul oddíl dělostřelců.
Moderní polní děla tažená kravami... opravdu bizarní kombinace.
Bezpochyby účinná, zřejmě jako vše, co Kapitán podnikal.
Po chvilce mohli pokračovat v cestě. Nikdo si jich nevšímal a na překážku narazili, až když dojeli na úroveň železničního mostu.
Drážní násep byl přeměněn v hradbu a Nádražní ulici zde přehrazovala mohutná palisádová stěna vbudovaná pod most, s bránou připomínající dekorace z filmu o barbaru Conanovi. Tady stálo Kapitánovo sídlo, jeho hrad.
Strážní tu nebyli o nic méně a o nic více zdvořilí, než vojáci chránící citadelu kolem Strakovy akademie a hraniční přechod na Újezdě. Fejfar vystoupil z vozu a snažil se velitele stráže přesvědčit, aby zavolal někoho z Kapitánovy vnitřní ochrany. Velitel stráže chtěl po Fejfarovi denní heslo, nic jiného nechtěl slyšet. Nakonec Fejfar vsadil všechno na jednu kartu.
"Ve voze je Václav Kaus," řekl veliteli. "Přijíždí s vládním posláním."
"Václav Klaus? Ten bejvalej prezident?" pravil strážný podezíravě.
"Ten přece umřel!"
Klaus vystoupil z vozu. "Jak vidíte, neumřel."
Velitel stráže k němu přišel blíž a upřeně na něho civěl. Klaus trpěl, jako vždy, kdy ho okolnosti donutily "mísit se do davu". "Tebe já odněkud znám, chlape..."
"Vždyť říkám, že je to Václav Klaus..." připomínal mu Fejfar.
Velitel si ho nevšímal, jenom dál zíral na Klause. "Ty mi ses povědomej..." Obrátil se ke svým lidem. "Vypadá fakt jako ten Klaus. Ale není."
"Proč si myslíte, že není?" ptal se ho Fejfar.
"Klaus je větší."
"Vy jste ho někdy viděl?"
"Ne, jenom na fotkách."
"Jak tedy víte, že je větší?"
"Protože byl prezident, ty vole!"
Hrozilo nebezpečí, že Klausova mise ztroskotá na takto banální maličkosti. Naštěstí se objevila neočekávaná pomoc - od Anděla přijížděla na koních skupina několika důstojníků v čele s majorem. Byl na ně pěkný pohled, jak se drží zpříma v sedlech, široké klobouky na hlavách, z pravého náramenníku na prsa mohutné zlaté důstojnické šňůry. Skuteční vojáci! Armáda musí bojovat, aby byla k něčemu a měla smysl, uvažoval Fejfar, když se na ně díval. Býval předsedou parlamentního výboru, který měl armádu na starosti. Z těch dob věděl až moc dobře, co je to lenost, nekompetentnost, korupce.
Důstojníci, kteří se zřejmě vraceli z inspekce přepravy vojsk na pravý břeh Vltavy, se zastavili u fiakru, někteří sesedli.
"Tohle je přece... Václav Klaus! A tohle, jsi to ty, Tomáši?"
zvolal major.

"Pane majore, hlásím, že po dobu mé služby.... se nic zvláštního nestalo."
"Nestalo? Stalo, idiote! Zbuzeroval jsi ministra vnitra České republiky! Pojďte, pane ministře, je nám velikou ctí..."
Major pomáhal Klausovi nastoupit do fiakru, za ním vstoupil dovnitř i Fejfar. Než se vůz rozjel, Fejfar zaslechl, jak velitel stráže vztekle huláká ke svým mužům: "Zatracenej poplivanej život blbej!
Já myslel, že von je to nějakej zkurvenej prezident, a von svině je ministr!"

2.

"Klaus! Ňákej Klaus! Nejdřív se tu ometá ňákej Pehe a teď ňákej Klaus. Víte kdo já jsem? Já jsem Kapitán, já jsem tenhleten šogún!"
"Kapitáne, Václav Klaus je vysoce postavená osoba ve vládě Jana Rumla," vysvětloval soptícímu velmožovi pobočník. V armádě z doby před elektrickou smrtí byl předurčen k vysokým pozicím na generálním štábu a v sídle NATO v Bruselu.
"Ministr vnitra," dodal opatrně, až bázlivě. Vcelku oprávněně očekával, že Kapitán necítí k ministrův vnitra mimořádné sympatie.
"Já tady chci vidět Vencu Havla," hřímal umíněně Kapitán.
Pobočník trpělivě snášel Kapitánovy výlevy hněvu. Věděl, že nejsou nebezpečné. Dokud Kapitán nesyčí a z jeho úst nesviští to strašné slovo "pověsit", je to pouhý rituální povyk.
Nakonec Kapitán svolil, aby Klaus s Fejfarem vešli.
"Kde je Venca Havel? Já chci mluvit jenom s Vencou, ne s váma, vy dvě gumy."
Oba muži na sebe pohlédli. Fejfar hovořil s Pehem ještě dřív, než vystoupil ve vládě, věděl tedy, že je s Kapitánem těžká řeč. Skutečnost předčila očekávání.
"Jsme tu proto, abychom dojednali nějaké detaily, šogúne," řekl Fejfar klidně. Při slově "šogún" sebou velmož trhnul a pohlédl na svého pobočníka. Ten nedal nic najevo.
"Na detaily se vyser, ty nech mejm vojákům. Slyšíš? Zrovna likvidujou nějaký ty detaily..."
Vítr vál od jihovýchodu. Ve vzduchu čpěl dým a z dálky sem doléhala prudká palba. To byla likvidace "detailů"..
"Jde o vaši dceru Kateřinu," pokračoval Fejfar neochvějně.
Teď pobočník ztratil glanc a zatvářil se poněkud vyjeveně.
Velmož přimhouřil oči.
"Co ty víš... o Kateřině?"
Pobočník znal ten tón. Ano, takto Kapitán říkal své pověstné "pověsit"!
"Pan Pehe informoval vládu, že nabízíte... spolupráci pod několika podmínkami, a k hlavní patří pomoc při nalezení vaší dcery." Velmož se uvolnil. "To jo, to jsem nechal Vencovi vzkázat po tom parchantovi Pehem. Co na to Venca?"
"Pan prezident byl vždycky příznivě nakloněn všem aktům humanitární pomoci," promluvil Václav Klaus. Kapitán po něm hněvivě loupl očima.
"Na humanitární pomoc seru, Klausi. Mně jde o moji holku. Je moje, rozumíš?"
"Jistě, je vaše," pravil Klaus chladně. "V tom smyslu, že na ni máte nárok, jenže nevíte, kde je."
"Já to nevím!" vybuchl šogún. "Tak co, pomůže mi s tím Venca, nebo nepomůže?"
"Nabízíme ještě velkorysejší pomoc, Excelence," řekl Fejfar.
"Do hry totiž vstoupilo Německo a právě Německo je ochotno pomoci."
"Německo?" podivil se Kapitán.
"Ano. Německo se o případ vaší dcery mimořádně zajímá a je připraveno, jak jsem řekl, pomoci."
"Německo... se vo mě zajímá... Vo mně ví Německo! Teda, kurva, že já nechal tu Růžu pověsit, ta by čuměla, kdyby se dozvěděla, že vo Jindru Hřivnáče se zajímá Německo, a vo tu naší vykulenou pochcandu!"
Pobočník bolestě vzdychl. Byl bledý hrůzou. Věděl, že po takových úletech upřímnosti dochází k záchvatu zběsilosti, a že svědkové zpravidla končí život v katově oprátce.
"Německo pomůže pod jednou podmínkou," řekl Klaus.
"Cože? Nějaký posraný Německo klade podmínky... mně?!"
"Je to míněno dobře, Excelence," dodal chvatně Fejfar. "Německý velvyslanec pan Hess by si přál mít alespoň nějaké záruky, že vaše dcera Kateřina... je v pořádku."
"Že neumřela?"
"Že je v pořádku," trval na své formulací Fejfar.
"Na to můžu dát slovo," odpověděl Kapitán chladně.
Klaus s Fejfarem na, sebe pohlédli a pak, jako by to nacvičili, naráz pokrčili rameny a omluvně se usmáli. "My vám věříme stoprocentně, Kapitáne," řekl Fejfar. "Němci jsou bohužel poněkud komisní a pedantičtí..."
"Buzeranti to jsou."
"Ano, to je to správné slovo," přisvědčil Fejfar. "Rádi by měli k disposici ještě něco víc, než vaše slovo."
Kapitán na ně chvilku ponuře hleděl. "Tak tedy dobře, vy dva klauni, ať je po vašem. Uvidíte něco, co jsem neukázal moc lidem a ty lidi, co to viděli, nežili moc dlouho. Pojďte."

3.

"A já myslel, že Nikolajka je zimní stadión," šeptal Klaus Fejfarovi.
Kočár vjížděl klenutým průjezdem na nádvoří zámečku Nikolajka vsazeného do vlídného prostředí parku a ovocných

sadů. Před fiakrem i za ním klusali jezdci se samopaly, následoval další kočár, větší, s kulometem na střeše, tažený čtyřspřežím. V něm se vezl Kapitán.
Vozy zastavily na nádvoří a z budovy vyběhli sluhové v livrejích a otevírali s úklonou dveře.
Klaus čekal, že se tu setká s podivnou směsicí barbarství a dvorské obřadnosti. Realita však předčila jeho očekávání. Od Fejfara věděl, že Kapitán si nechal vyhledat číšníky a recepční z hotelů a vytvořil z nich oddíl oddaných služebníků. Z fundusu barrandovských ateliérů je vybavil skvostnými, byť poněkud cetkovými kostýmy. Ti lidé se rychle vžili do role personálu na dvoře vysokého šlechtice a sloužili horlivě a rádi, tím spíš, že ne- dostatek horlivosti a dobré vůle se u tohoto dvora trestal buď oprátkou nebo vyhnáním, což v praxi znamenalo trest ještě horší.
"Tudy, panstvo..." zval s úklonou majordomus ozbrojený náramnou zlatou holí.
Přede dveřmi se Kapitán zastavil, zadíval se na Klause a přimhouřil oči.
"Jak ti říkám, Klausi..."
"Má diskrétnost je zaručená."
Kapitán se hlučně zasmál.
"Jo, to je zaručená, to si piš, že je zaručená!"
Vešel a Klaus s Fejfarem ho následovali.
Překvapila je tlumená hudba, která tu zněla ze všech stran. Oba hosté na sebe překvapeně pohlédli. Zdálo se jim, že se vrátily staré časy před elektrickou smrtí, kde všudypřítomné rozhlasové přijímače oblažovaly obyvatelstvo produkcí rozhlasových stanic jako byl Kiss nebo Frekvence 1. Jenom ty elektrické nástroje chyběly.
"Dobrý, co? To jsem vymyslel já. Ty fidlátory jsem nechal zavřít do sklepa a ten kravál rozvádíme tlustejma trubkama po baráku."
Teď si hosté všimli žebrovaných umělohmotných hadic, pověšených pod stropy a dírami pronikajících do vyššího podlaží. To byly zvukovody! Kapela změnila melodii a Klaus zaslechl lahodný ženský zpěv.
"Ten hlas je mi povědomý, kdo to zpívá?" obrátil se k Fejfarovi.
"To je bezpochyby Lucie Bílá," řekl Fejfar.
"To jméno mi něco říká," zaposlouchal se Klaus do zpěvu. Bílá pěla o tom, že v troubě syčí plyn a že její milý bude otráven. "Jenom ta slova... s těmi nemohu souhlasit."
"No jistě," řekl Fejfar, "protože plyn už dávno v troubě nesyčí."
"Tak jsme tady," řekl Kapitán slavnostně. Vystoupali po schodišti o patro výš a tam velmož otevřel dveře.
Hudba tu zněla silněji než venku na chodbách. Uvítala je podivná vůně, směs parfémů a páleného vosku.
A uvnitř... Ve velkém sále, který vznikl proražením příček sousedních místností, to vypadalo jako uvnitř pokojíčku pro panenky.
Na podlaze trojitá vrstva koberců, koberce kryly i stěny a někde přecházely až na strop. Trojice zlacených svíčkových lustrů zaplavila místnost světlem v barvě medu. A všude vitríny s hračkami, taburety a kanapíčka, stolečky a židličky, závěje polštářů. A v této nádheře, kterou sem naaranžoval buď uragán, který vysmejčil muzea a paláce dřív, než je lůza stačila vyrabovat, anebo nějaký šílený architekt, polehávalo, posedávalo či v hloučcích postávalo několik desítek děvčat, některá docela malinká, jiná odrostlejší, avšak zřejmě ne starší dvanácti let. Všechny byly oblečené do brokátových šatiček a krajek, a všechny měly stejné obličeje, okrouhlé, se zapadlýma očkama.
"To jsou moje princezničky..." řekl Kapitán slavnostně. Poněkud se mu chvěl hlas, jak si oba hosté všimli. V záři svíček se zlatě zaleskla slza v Kapitánově oku. "Je jich osmačtyřicet... mejch holčiček!"
Hosté strnule zírali.
Tak tohle byl ten soubor - jak řekl velvyslanec Hess - "zájmových osob", o které se tolik zajímali vědci, zkoumající příčiny elektrické smrti! S nimi že komunikuje ta vyšší moc, neznámá Bytost nebo Bytosti mimozemského původu?
Od Feheho věděli, že v Kapitánově pracovně se vyskytovala holčička postižená , která tam seděla u stolu a cosi veledůležitě spisovala.
Také tyto ubožačky - většina z nich - usilovně drápaly na papír. Hosté si však také všimli, že ty postižené děti nemají v obličejích ty obvyklé tupé výrazy. Naopak, čišela z nich jakási zvláštní oduševnělost, dokonce by se dalo říci rozjařenost.
"Že jsou nádherné?"
"Ano, Kapitáne," řekl Klaus a myslel to upřímně. Zdálo se mu dokonce, že z těch dětí sálá jakási energie, že je obklopuje aura, že vyzařují optimismus, činorodost, vůli k činu. "Jsou úžasné."
"A teď mi řekni Klausi, upřímně: tohle jsou cizí princezničky!
Jak krásná musí být ta moje? Už je ti jasný, proč ji tak moc chci mít u sebe? Já z nich žiju," bušil se pěstí do hrudi, až to dunělo, "bez nich bych byl mrtvěj. Ty si myslíš, že jsem cvok, kterej neví, co dělá."
"Něco takového by mne nenapadlo," řekl Klaus a Fejfar ho obdivoval, jak přesvědčivě to dokáže říci tomu cvokovi do očí.
"To co se stalo je strašný. A musel jsem dělat hrozný věci. Dyť já pověsil i vlastní ženu, tu svini Růžu, matku mý princezničky Katušky.
Ale muselo to bejt. Muselo. Vždyť vy všichni jste se posrali.
Bez tý vaší elektřiny si celá ta vaše vláda i s Vencou Havlem klekla.
Napůl jste pochcípali. Jste zavřený v tom vašem brlohu na Klárově...
Myslíš, že bych vás nedokázal rozmáznout jako štěnici? Nebuď blbej, Klausi! To by byla otázka jednoho dne!"
Přesně tak to říkal Pehe, uvědomil si Klaus.
"Já to neudělal, protože já jsem zákon a pořádek pro dobu, kdy se zákon a pořádek posraly. A aby tu byl zákon, musej se lidi posírat ze mě, rozumíte? Lidi jsou kurvy, a dokud jim nesedíš prdelí v ksichtě, mají roupy. Prdelí v ksichtě,

rozumíš, Klausi? Dírou rovnou na nos, to je vláda!"
"Přiznám, že tento aspekt funkce vlády mi až dosud unikal," podotkl Klaus suše.
"Tak vidíš, jak jsi blbej, a proto to všechno muselo dopadnout tak, jak dopadlo. Vo vládě víš hovno, Klaus. Zato mně to bylo jasný od první chvíle, co se ta elektrika posrala. Jenže já jsem taky člověk, obyčejnej, i když lepší než všichni vy vejcmrdové dohromady. Když jsem nechal pověsit Růžu, brečel jsem, věřili byste tomu? Mám srdce, tady, v těle! Je to strašná váha, co mám na ramenouch. A bez nich by mě to zamázlo do bláta, jo, tak je to. Zamázlo. Chodím sem a ony mi dávají sílu, princezničky moje. A až mi vrátíte Katušku, budu šťastnej a pomůžu vám, vy kluci pitomí, dát ten bordel zpátky do kupy, a spaném bohem, předám vám to všechno, i s šibenicí a mým kamarádem Pištou, kterej ji dovede tak dobře obsluhovat. Stáhnu se sem, a budu tady s nima, se svejma princezničkama."
"Kapitáne," řekl Fejfar tiše, "máme pro vás konkrétní návrh, jak vaši dceru Kateřinu najít. Nechci se vás dotknout, ale musím opakovat ...z čeho čerpáte jistotu, že vaše dcera Kateřina je ještě na živu, po tom všem, co se stalo? Máte snad nějaké kontakty s Kateřinou?"
Měl hrdlo stísněné strachem. Tohle byla ta nejdůležitější informace, kterou oni dva měli za této diplomatické mise získat.
Lucie Bílá přestala zpívat a vystřídal ji ve svižném rytmu Ivan Hlas. Holčičky v sále ožily a výskaly. Některé pustily tužky, rozhodily papíry a začaly tleskat.
Kapitán se chladně na Fejfara díval. Promluvil až po chvíli.
"Dovolil sis hodně, chlape. Dovolil sis moc hodně. Normálně bych už posílal pro Pištu, ať si rychtuje lano s pěknou smyčkou na konci. Ale protože jsem dobrák, já ti odpovím. Pojďte se podívat, vobá dva."
Rázně vykročil do místnosti a Klaus s Fejfarem ho následovali.
Fejfar se ohlédl a všiml si, že livrejovaný sluha stojí strnule u otevřených dveří a zírá. Kapitán zřejmě vydal nejpřísnější zákaz vstupu pod přísným trestem, přirozeně že hrdelním.
Kapitán se zastavil u nejbližší holčičky, která seděla na nizoučké šamrličce, či spíš na zámecké podložce pod nohy, a malovala si do tlustého sešitu formátu A4. "Dovolíš, zlatíčko?"
Vzal jí sešit z buclatých ruček a podal ho otevřený hostům. Fejfar s Klausem nahlédli do těch stránek.
Nesrozumitelné čáranice, přesně uspořádané do řad a sloupců.
Smysl to nedávalo žádný, zato to mělo precizní strukturu. Fejfar dokonce pohlédl na stolek, zda tam neobjeví nějakou šablonu nebo pravítko.
Nic tam však nespatřil, holčička držela v ruce keramické pero, nic víc. "Co to je?" zeptal se Klaus.
"To je vzkaz od mé Katušky. Všechny tu malujou to samý.
Pojďte za mnou."
Kráčeli od jedné holčičky ke druhé. Stejně upravené čáranice, stejné sloupce a stejné řady a skupiny... nebo, přesněji řečeno, podobně strukturované. Vypadalo to, jako kdyby v místnosti bylo několik desítek plotrů, které rýsují texty v neznámém písmu. Stejná úprava dokumentů, stejná velikost i řez fontů. Až na to, že to nebyly plotry.
Byly to živé lidské bytosti, byť poněkud zvláštní. Hosté mlčeli.
Kapitán si je prohlížel.
"Vím, na co byste se mě chtěli zeptat, kdybyste nebyli posraný až po čepici. Jak vím, že je to vzkaz od Katušky? Jen se zeptejte, nebujte se. No tak nebujte se."
"Jak víte, že je to vzkaz od Katušky?" špitnul Fejfar.
"Správná otázka, máš šikovnýho parťáka, Klaus! Tak pojďte ještě kousek dál." Zamířil přes celou místnost, kde u stolu stál pozdně barokní příborník zdobený bohatými intarziemi a řezbami. Otevřel dveře a vytáhl slohu papírů. "Moje Kateřina, v prvních dnech po elektrický smrti, se zaběhla. Myslím, že ji někdo unesl, ale to už je teďka vedlejší. Byl to tenkrát hroznej zmatek."
Oba hosté znali jinou verzi - podle hlášení tajné služby Hřivnáč soustavně a dlouhodobě prznil svoji dceru a ta využila zmatku prvních dnů a utekla z domova.
"Ujala se jí jedna hodná ženská, říkalo se jí Papírářka. Bejvala tam na Klamovce, v parku, v ty kapli co tam je dodnes. Moji lidi ji ve dne v noci hlídaj, tu kapli, kdyby se Katuška chtěla vrátit. No a když jsem se konečně dozvěděl, kde Katuška je, poslal jsem do ty kaple moje lidi a ty tam našli tohle." Podal jim papíry.
Klaus převzal slohu a listoval v ní.
Stejné znaky, stejná úprava.
"Zlí lidi Katušku hodili do vody, i tohle jsem se dozvěděl. Nepřejte si vědět, jak, ale vím to na tuty. Jenže Katuška vyvázla, i to vím, protože ji viděli s nějakým chlapem na mělnický silnici. Jenže tam se stopa ztrácí. Ovšem..." Gestem se obrátil k princezničkám, "tydle nepřestaly psát ty vzkazy! Katuška mi píše! Todle všecko jsou její psaníčka vod ní! Proto vím, že je na živu. Chlapi, já ji nechal hledat všady, vopravdu všady... Lidi mi přivedli spoustu kluků s těma jejich držkama, ale ty jsem poslal do hajzlu, ty nigdá nic nepsali, s nima Katuška nechce nic mít, protože je slušná holčička. Jenom holky píšou, princezničky moje zlatý. Žádnou princezničku jsem nevyhnal, jak mi je lidi přivedli, všechny mám tady. A píšou a papaj sladký a maj se dobře a ty fidlátoři ve sklepě jim hrajou."
Během řeči přešel k ústí zvukové trubice a houknul do ní.
"Hej, ty burane, drž hubu, deš mi na nervy!"
Ivan Hlas přestal zpívat.
"Pusťte tam pani Bílou, hele, Bílá, zmáčkni ty svoje dudy a chci slyšet to vo tý Mařce!"
Chvilku bylo ticho a pak zazněly velebné tóny písně Ave Maria.
Kapitán spokojeně přikyvoval.
"Todle je pěknej kousek. Jen se neboj mi to říct, Klaus, taky se ti líbí?"

"Ano, líbí," řekl Klaus strnule.
"Já věděl, že nejsi žádnej vůl. A teď, chlapi, pojďte se mnou vedle do cimry na štamprli a tam mi povíte, co jste mi přivezli za návrh. Doufám, že bude rozumnej, jsem dneska dobře naloženej a nerad bych se nasral."
Václav Klaus s Tomášem Fejfarem se dívali na stránky popsané neznámým písmem. Ano, to je dokument, který potřebují vědci v Milovicích. To je vzkaz od Nich, od Bytostí, kteří potrestali Zemi elektrickou smrtí. A kvůli těmto dokumentům je třeba uzavřít dohodu, i za tu cenu, že by Jan Ruml, inu, přestal být premiérem.

Kapitola devátá: Setkání

1.

Parlamentáři, kteří čekali v krásnolipském zámečku, kdy je pozve hejtman k dalšímu diplomatickému jednání, opravdu nepatřili do kategorie diplomatů ze staré školy. Oba vojáci sloužili u výsadkářů a tři muži domobrany vděčili elektrické smrti, že neseděli někde v base. Při způsobu života, který dříve vedli, tam byli častými hosty.
Dnešní doba byla mimořádná a to, co v míru je zločinem, bývá odměňováno za války zlatými medailemi. V daném případě pověřením vést diplomatickou misi.
Velitel skupiny si nechal říkat Tuňák. Onoho osudného pátku, kdy přestala existovat elektrika, pracoval jako pomocný dělník u firmy Frionor v Bechyni. Byl právě v lednici plné mražených tuňáků, když se to stalo. Pokoušel se dostat ven, dveře však byly zavřené a nikdo neslyšel bušení. Zůstal v lednici sedm hodin. Vytáhli ho napůl zmrzlého a pološíleného. Všude cítil pach tuňáků. Protože si na to stěžoval, kamarádíčkové se mu začali posmívat. Pral se s nimi, podléhal, leč neustával, až se z něho stal obávaný rváč, natolik sebevědomý, že mu přestala vadit přezdívka Tuňák. Dokonce na ni byl pyšný.
Mnoho lidí se za uplynulé dva roky přejmenovalo, podle toho, v jaké situaci je elektrická smrt zastihla.
Příjezd německého obrněného vozu do Krásné Lípy zaznamenal Tuňákův pobočník a zástupce a oblíbenec Viktor zvaný Žíla. Pod kůží mu jasně vystupovaly cévy a lidem se zdálo, že se táhnou jinudy, než normálním lidem..
Tento Žíla právě rozmlouval se strážným krásnolipské domobrany, když Němci přijeli. Oba muži s potěšením shledali, že mají stejné názory: Němci jsou kurvy a měli by jít do hajzlu, jenže co s nimi, jsou tady, s dvěma obrňáky a nákladňákem?
"No to je v prdeli," řekl Tuňák. "Úplně v prdeli."
Sedl si na židli a zíral na stěnu, pomalovanou obscénními obrázky.
"No co, když už máj Němci někoho převálcovat," mínil Žíla, "ať jsou to krásnolipáci!"
"Jseš blbej jako vemeno," obrátil se k němu Tuňák prudce.
"Tohle není žádná bojová jednotka. To jsou nějaký rozvědčíci, pátrací nebo vyjednavači. Němci, až se budou chtít sem zase nasrat, nepošlou tři vehikly. Budou jich tisíce. Milióny. Všude tady budou Němci."
"No jo," mrkal Žíla nechápavě, "Jenže co to znamená pro nás?"
"To se snažím vymyslet. Drž hubu, hergot, vidíš že myslím!"
Oba vojáci a třetí gardista pochopili už dávno, že Tuňák myslí, a ani nešpitli.
"Poslyšte," řekl Tuňák po chvíli. "Dávejte pozor, co vám řeknu.
Tohle jsou parlamentáři. Co když se krásnolipáci s Němcema paktujou?"
"To bysme byli v hajzlu," řekl Žíla.
"Přesně," schválil jeho slova Tuňák. "Kdyby se Němci stali spojenci krásnolipskejch, my bysme si pak ani neškrtli. Takže my jim musíme vysvětlit, že lip udělaj, když budou jednat s Českou Lípou než s Krásnou Lípou, je to jasný?"
"No jo," dumal výsadkář, který tu měl sehrát roli ďáblova advokáta a systémového oponenta, "jenže jak se k nim dostat?"
"V to tom je. Jsme tu uvězněný. Nemáme ani ty posraný kola, ty jsou u hejtmana pod zámkem. Proto si myslím, že se k nim musíme nějak dostat. Brzo uviděj, že máme dobrou vůli a je s námi rozumná řeč."
V místnosti bylo ticho. Rozhlédl se po mužích svého oddílu.
Viděl na nich, že z jejich hlav nic kloudného nevypadne a že rozhodnutí zůstane na něm.

2.

Nebyl to dobrý nápad, ne, rozhodně to nebyl dobrý nápad, to si Markéta opakovala pořád dokola, jakmile se ukázalo, do jaké míry to byl špatný nápad. Napadlo ji totiž, že by mohla pomoci dobré věci, kdyby od českolipských parlamentářů získala informace, o které se Němci tolik zajímali. Bála se totiž nadcházejících bojů mezi oběma Lípami, tím více se jich bála, že nevěřila ve vítězství bojovníků hejtmana Josefa.
Ti si totiž namlouvali, že svou silou a statečností až dosud uhájili nezávislost Krásné Lípy, zatímco pravda byla taková, že Lípa těžila z rovnováhy sil Rumburku a Varnsdorfu.
Vypravila se tedy do zámečku, aby si s českolipskými parlamentáři popovídala.
Stráži střežící vchod do zahrady namluvila, že ji posílá hejtman Josef. Strážní tomu uvěřili, znali Markétu a často ji v hejtmanově blízkosti vídali. Na její povídačce tedy neshledali nic divného.
Parlamentářů bylo pět, dva z nich vojáci, velel civilista, jak se Markéta stačila orientovat.
Sdělila jim, že má pověření hejtmana Josefa, aby pokračovala v rozhovorech, dokud probíhají jednání s německými vyjednavači.
Všimla si, že českolipští poněkud ožili, jakmile se zmínila o "vyjednavačích".
To byl první okamžik, kdy začala pochybovat, zda udělala rozumnou věc, když sem přišla.

"Vyjednavači," opakoval po ní muž, který byl zřejmě vedoucí skupiny. "A vy jste kdo, slečno?"
"Jsem hejtmanova asistentka," zalhala Markéta.
"Aha," řekl bezbarvě ten muž. "Asistentka. Tedy významná osoba, nemám pravdu?"
"Dá se to říct."
"Jak to, že vás hejtman poslal samotnou?"
"Jedná se o důvěrnou věc a čím míň lidí se o ní dozví, tím bude lépe. Proto vás prosím o rozhovor mezi čtyřma očima."
Muž pokrčil rameny a pokynul svým čtyřem druhům.
"Počkejte venku. Kdyby se na mne vrhla, budu křičet o pomoc," ušklíbl se. Muži se zasmáli a odešli.
"To jsou zbytečné vtípky," řekla Markéta nevrle.
"O co vám jde?"
Markéta mu stručně vylíčila, s jakým zvláštním posláním Němci přijeli. Jaká je situace v České Lípě? Tady v Krásné Lípě žádní postižení občané, natož pak postižené děti nepřežili občanské nepokoje a vlnu epidemií. Česká Lípa je větší, má víc prostředků, třeba se tam nějaké postižené dítě zachránilo?
Muž na ni mlčky hleděl.
"Takže Němci hledají mongoloidní holku..."
"Dá se to tak říct," řekla Markéta.
"A téhle pitomosti mám věřit."
"Můžete se jich zeptat sám."
"Nemůžu. Váš hejtman mě k nim nepustí. Bude si myslet, že s nimi chci vyjednat spojenectví pro naše město."
"Tady nejde o žádné spojenectví," namítla Markéta rychle.
"Němci se nechtějí do našich věcí plést."
"To se vždycky říká. To patří ke hře, holčičko."
"Je to tak, jak říkám," naléhala Markéta.
"Věřte mi."
"Drž hubu, přemejšlím," řekl ten chlapík zhurta. Poslechla. Za poslední rok si zvykla poslouchat muže. Tohle nebyla dobrá doba pro ženskou emancipaci.
Potom ten chlápek vytáhl z pouzdra dlouhý lesklý tesák, přejel bříškem palce po jeho ostří a usmál se.
"Myslím, že jsem na něco přišel," řekl.
Úsměv nevěstil nic dobrého a to byla ta chvíle, kdy Markéta definitivně propadla pochybnostem o rozumnosti svého nápadu.

3.

Krásnolipský strážný, který přiběhl za hejtmanem Josefem do špitálu doktora Holáně, neřekl plnou pravdu, aspoň ne hned. Vysypal ze sebe, že českolipští vyjednavači ze zámečku utekli. Zprvu co se neodvažoval prozradit, jaké to byly trapné okolnosti, za kterých k tomu došlo: oni si vzali slečnu Markétu jako rukojmí, vedli ji mezi sebou a jeden dokonce jí držel na hrdle ostrý nůž!
Rozzuřený hejtman to samozřejmě ze strážného vypáčil.
Do místnosti vešel velitel německého oddílu.
"Co se stalo?"
Doktor Holáň mu stručně vysvětlil situaci.
"Tedy únos..." řekl Němec. "Kterým směrem odjeli?"
"Oni šli pěšky," vysvětloval strážný, když mu přeložili vojákovu otázku. "Směrem na bývalý Rybniště."
"Na Rybniště," říkal Němec zadumaně. "To je směr na Českou Lípu. Konec konců, právě tím směrem jsme zamýšleli jet."
"Myslíte, že byste nám mohli pomoci?"
"Němci odjakživa pomáhali Čechům, jenže Češi nebyli schopní to pochopit!" řekl voják ironicky. Hejtman Josef zlostí zafuněl.
Jenom Holáň se zasmál a pleskl vojáka po rameni.
"Věřte, že za tuhle pomoc vám poděkujeme!"
Za několik minut kolona projela náměstím a stoupala do kopce.
Po levé straně měla zámeček, odkud uprchli parlamentáři, vpravo bylo vidět červenou cihlovou pevnost, budovu někdejší traktorové stanice, která tvořila jádro zdejší obrany. O několik set metrů dále, u veliké lípy, začínaly hranice města po lípě pojmenovaného, tam se táhly první zákopové linie, tam stály sruby obsazené bojovníky domobrany.
A za nimi oblast hromadných hrobů. Boje tu bývaly tvrdé, když někdy oddíly uprchlíků chtivých dostat se do Německa se odklonily od hlavní osy a pokusily se o malou obchůzku, spojenou s vydatným rabováním.
Někdejší rybníček zvaný místními Pětka musel po jedné takové bitvě být vypuštěn a posloužil jako hrob. Dál se táhla políčka, lopotilo se na nich několik shrbených žen s motykami.
Velitel vysvětlil svým mužům, jaký úkol před nimi je. Oči na stopkách a nestřílet, jde o život rukojmí!
Ukázalo se, že úkol je snáze splnitelný, než velitel čekal. Ani ne kilometr od hranic města stála u silnice dívka, kterou měli zachránit před tlupou českolipských násilníků.
Zvláštní... Na dívce nebyl znát strach a po násilnících ani vidu, ani slechu.
Němečtí vojáci ostražitě vystupovali z nákladního vozu. Tohle věru nebyli žádní domobranci. Znali svoje řemeslo, každý věděl, co má dělat a kde začíná a kde končí jeho palebný sektor. Nemohlo se jim stát, aby jeden druhému vlezl do

rány. Věže obrněných vozů se trhavě otáčely, uvnitř každé z nich se lopotil muž s klikou.
"Něco pro vás mám!" volala Markéta.
Vystoupil i velitel.
"Kde jsou ti muži?" ptal se.
Dívka udělala neurčité gesto.
"Bojí se vás," řekla prostě.
"Ať dají ruce nad hlavu a nic se jim nestane."
Markéta se otočila a tlumočila velitelův zkaz.
"Co když to do nás nasypou?" volal odkudsi Tuňák.
"Tohle jsou skuteční vojáci," řekla Markéta poněkud pohrdavě.
Měla víc než špatné zkušenosti s ozbrojenci a samozvanými domobranci.
Kázeň profesionálních vojákují imponovala. O to méně cítila respekt k Tuňákovi a jeho lidem. Úplně zbytečně jí vyhrožovali, a Markétě nedalo žádnou práci jim vysvětlit, že výhodnější než násilí je pro ně spolupráce. Markétě i Tuňákovi a jeho lidem jde přece o totéž: dostat se do České Lípy co nejdřív, nejlépe pak v nákladním autě německé průzkumné skupiny.
Povzbudivě mávala na ukryté muže.
Po několika okamžicích Tuňák vystoupil z nedalekého habrového mlází. Ruce nad hlavou nedržel, pouze je oddálil od těla, aby bylo vidět, že je má prázdné.
Dva vojáci na něho mířili, ostatní kryli okolí.
"Co pro nás máte, slečno?" ptal se velitel nedůvěřivě. Celá ta situace se mu čím dál méně líbila. Obával se, že padl do léčky a že mladá žena sloužila jako návnada. Přesvědčil se, že hlavně kulometů míří tím správným směrem a to ho poněkud uklidnilo.
"Informaci. V České Lípě najdete to, co hledáte. Děvče postižené Downovým syndromem."
"Cože?"
"Je to tak, jak říkám. Zeptejte se jeho. Ten to děvče viděl." Pokynula rukou.
Tuňák se přiblížil a když byl pět kroků od německého velitele, zůstal stát. Poručík bundeswehru pokynul jednomu z dvou vojáků, kteří uměli česky. Nechtěl se spoléhat na Markétino tlumočení.
Tuňákovo vyprávění bylo přesvědčivé. Do České Lípy skutečně už v osmadevadesátém přišel muž v doprovodu děvčete postiženým Downovým syndromem.
Byla to drsná doba a děvče bylo několikrát ohrožené na životě.
Její průvodce se však osvědčil jako dobrý ochránce. Dnes patří k nejvyšším velitelům města. Dítěti se daří dobře.
Poručík bundeswehru se však nezajímal o muže, nýbrž o to děvče.
"Je na tom dítěti něco zvláštního? Něco mimořádného, kromě...
jeho vady?"
"Jo," krčil rameny Tuňák. Díval se střídavě na poručíka a na Markétu.
Nejdřív nechtěl věřit, co mu Markéta vyprávěla, když přišla do zámečku. Proč by se německý parchanti měli zajímat o nějakýho mongoloidního blbečka a proč by vážili dlouhou cestu až do Čech?
K jeho úžasu se neuvěřitelné v plném rozsahu potvrdilo.
"Jo, je na ní něco divnýho," řekl po chvilce. "Nikdy nemluví, nebo skoro nikdy. Zato si pořád maluje."
"Jak, maluje?"
"Divně. Vypadá to jako kdyby psala, jenže ty písmena nedávaj žádnej smysl. Asi si je vymyslela. Je padlá na hlavu."
"Vy jste ta písmena viděl?"
"Ne, ale mám kámoše, kterej tomu Krylovi dělá pobočníka."
"Krylovi?" zvolala Markéta.
"Vy ho znáte?" ptal se Tuňák a v hlase měl úctu.
"Znala jsem jednoho Kryla. To nemůže být on."
"Všechno je možný. Tenhle se jmenuje..."
"...Honza," doplnila Markéta.
"Jo, Honza se jmenuje, ale nesmí se mu tak říkat. On je pan plukovník!"
V tom ho poznávám, pomyslela si Markéta. Plukovník! A stará se o postiženou holčičku... když už se nemůže starat o mě.
Poručík bundeswehru pokročil k Tuňákovi a podal mu ruku.
"Co jste mi sdělil je velmi zajímavé. Okamžitě vyrážíme k České Lípě a vás vezmeme sebou. A vy, slečno..." obrátil se k Markétě, "se můžete vrátit domů. Nehrozí vám žádné nebezpečí."
Tuňák zapískal na prsty a jeho muži vylézali z úkrytů.
Markéta zavrtěla hlavou.
"Nevrátím se. Půjdu s vámi."

4.

Cesta uběhla vcelku bez velkých příhod, nepočítaje krátkou přestřelku na Stožeckém sedle. Silnice tam stoupá strmě od Jiřetína přes vrstevnice a kolona jela velmi pomalu. V tom okamžiku houkly výstřely z hustého smrkového lesa, který vroubí po obou stranách silnici.
Krátká kulometná dávka připravila střelce o náladu, možná o život. O trochu horší situace nastala brzy po přejezdu

sedla. Vlevo od silnice zbyla z dob před válkou betonová pevnůstka. V ní seděli střelci a pokusili se otestovat důkladnost pancíře německých obrněnců.
Pancíř ve zkoušce obstál, avšak poručík přece jen zavelel k maximální rychlosti. Pak už je nečekalo žádné překvapení. Svor a Nový Bor byl v rukou českolipských, takže se nemuseli obávat žádných aktů nepřátelství. V Novém Boru dokonce dostali najíst ve věhlasné restauraci U pošty.
Vpodvečer vjeli do České Lípy několikanásobnou bránou v panelové hradbě, která chránila město ze všech stran. Po dva roky neustávaly práce a stovky zajatců tu rozebíraly překocené paneláky a přenášely a rovnaly panely. Pro zvýšení efektu byly hradby pomalovány - Rybář nechal (na Honzův pokyn) zabavit veškeré zásoby sprejů na celém českolipském panství Dlouhých kabátů a zdatní sprejeři měli možnost pustit z uzdy fantazii.
Všude, kudy jeli, budili úžas a jistě i zděšení.
"Jsou tu Němci... jsou tu Němci..." hučelo to vlevo vpravo.
Vždyť německé nákladní kolony vždycky kolem města jenom projížděly!
Poručík posadil Tuňáka nahoru vedle věže vedoucího obrněnce, a Tuňák musel znovu a znovu vysvětlovat, že toto není bojová jednotka.
Německý poručík byl na výsost spokojený. Bylo zjevné, že Tuňák je dobrý průvodce, a že bez jeho podpory by německá mise narazila na vážnější nepříjemnosti, než s jakými se setkali nahoře na Stožeckém sedle. V České Lípě znal Tuňák snad všechny vojáky, s nimiž se setkali u bran ve vozové hradbě. Jeden oddíl dokonce náležel Krylově pluku.
"Neměli bychom se ohlásit u velitele města?" ptal se německý poručík.
"Pan plukovník je jeho pravá ruka," řekl hrdě příslušník Krylova pluku.
Vedl kolonu po silnici číslo devět podél západní hradby a když se dostali na úroveň někdejší nemocnice, sjeli dolů k Ploučnici, k masivní stavbě obchodního domu Banco, kde měl Kryl svůj hlavní stan. Na jeho ploché střeše se ježily kulometné hlavně, ze střílen vyhlížely hlavně tarasnic.
Tuňák seděl nahoře na věži a mával oběma rukama pro případ, že by některého z jeho kamarádů uvnitř pevnosti chtěl svrbět prst na spoušti.
Dozorčí u vchodu, ozdobený červenými šňůrami, se mohl horlivostí přetrhnout. Nahoru po schodech stoupal poručík s jedním z obou česky mluvících německých vojáků, Tuňák a o dva kroky za nimi Markéta.
Dozorčí krátce promluvil se strážnými u dveří, ti mu otevřeli a on proklouzl dovnitř. Za půl minutky znovu dveře otevřel.
"Pan plukovník vás očekává, pane poručíku," zasalutoval.
Německý poručík byl překvapen, jak vojensky předpisové poměry tady vládnou. Také zasalutoval a vešel.
Šel mu v ústrety muž v plátěných kalhotách a oprané, avšak vyžehlené košili. Na náprsní kapse měl připevněné tři plukovnické hvězdy. Bylo na něm vidět, že má skutečně vojenský výcvik, že to tedy není žádný samozvanec.
"Pane plukovníku, jsem poručík Hans Virchoff," představil se Němec.
"Přicházím s pověřením vlády svobodného státu Sasko, abych..."
Všiml si, že plukovník Kryl ho neposlouchá a dívá se někam přes jeho rameno.
Otočil se.
Ta dívka Markéta tam stála a z očí jí kanuly slzy.
"Markéto..." zašeptal plukovník a pomalu jí šel vstříc.
Poručík pochopil, čeho je svědkem, a ustoupil stranou.
Muž a žena k sobě přistoupili a objali se.
"Hledal jsem tě..." šeptal Honza. "Dál jsem se nedostal. Ale věř mi, že bych tě v Krásné Lípě našel..."
"Jak jsi věděl, že jsme v Krásné Lípě?"
"Dozvěděl jsem se to."
"Od koho? Chápu... přece od mého táty!"
Sudetský Němec polohlasně překládal poručíkovi, o čem si plukovník s tou dívkou povídají.
"Ano," řekl Honza.
Podezíravě se na něho zadívala.
"Co je s ním? Jak se mu daří?"
"Je mrtvý, Markéto."
"Ano, oba jsou mrtvi, táta i máma..." opakovala bezbarvě.
"Kdybych zůstala, třeba by táta přežil..."
"Mohla bys být taky mrtvá. Nemáš co si vyčítat."
Zblízka si ji prohlížel. Všiml si jizvy na jejím obličeji.
"Co se ti stalo?"
"Nic..." řekla. Pokusil se dotknout jizvy. Uhnula hlavou.
"Kdo ti to udělal?"
"Na tom nezáleží..." řekla.
Honza ji znovu objal.
"Už ti nikdo nikdy neublíží. Už jsme spolu."
Otevřely se dveře a vběhla Katka.
Honza se ohlédl a ustoupil od Markéty.
Katka se hněvivě na Markétu dívala. Měla v obličeji rysy mentálně postiženého dítěte, jenže její oči měly chytře pronikavý výraz.
Také ústa měla nedětsky pevná. Postižení jsou v některých ohledech vnímavější než tak zvaní normální lidé a dovedou prožívat velmi intenzivně svoje city. Markéta pochopila, že dítětem teď lomcuje žárlivost. Honza si k dívence dřepl na

bobek a přitiskl ji k sobě. Teď pocítila jakousi nesmyslnou žárlivost Markéta. Pohlédla na poručíka Virchoffa. Ten nespouštěl z dítěte oči. Bylo vidět, že jím je vrcholně zaujatý.
"To je hodná teta," ukazoval Honza na Markétu. "Moc hodná.
Jako maminka."
"Maminka... zlá..." řeklo dítě s mrazivou nenávistí v hlase.
Vtom se otevřely dveře a vešel Rybář. Dlouhý plášť s rozhrnutým límcem, vyhublý snědý obličej, pečlivě učesané vlasy. Bystré, trochu těkavé oči.
"Podívejme, koho to tu máme," řekl.
"Veliteli, tohle děvče se jmenuje Markéta Panušková..." začal Honza.
"Však já vím, já vím..." řekl Rybář, přišel k Markétě a také přejel konečky prstů po jizvě, kterou měla na tváři.
Zarazil se.
Odtáhl ruku od Markétiny zjizvené tváře. Na hubeném obličeji se objevil úsměv podobný úšklebku.
"Tak to je ta holka, kvůli který jsi chtěl dobýt Krásnou Lípu."
Honza se užasle díval na Markétu.
"Odkud ho znáš?"
Pak si vybavil Rybářovo gesto, připomněl si ten majetnický dotyk, jako když farmář ve filmovém westernu zkoumá značku vypálenou do kůže jalovice. Rybář si Markétu označkoval... kdy asi k tomu došlo? Muselo to být v prvních dnech po elektrické smrti. Tenkrát, toho prvního dne, kdy Honza viděl Markétu naposled, měla tvář bez poskvrny, nezhyzděnou. A když našel jejího otce zmučeného k smrti, Markéta už byla pryč z domova. Rybář se s ní tedy sešel někdy mezi těmito dvěma časovými předěly.
Označkoval ji, ona uprchla a on mučil jejího otce, aby se dozvěděl, kam odešla.
"Pánové..." začal po krátkém odkašlání poručík Virchoff, "zdá se mi, že jste se dostali na půdu jakýchsi..."
Česky hovořící německý voják se snažil poručíkovy rozpačité poznámky poctivě překládat.
Honza stále ještě seděl na bobku, aby byl dítěti tváří v tvář.
Pomalu vstával. "Tak je to tedy," řekl tiše.
Pokusil se Katku odstrčit. Nenechala se. Objala mu nohu a přitiskla se k ní.
"Jo, tak to je," řekl Rybář. "Taky se mi líbila a líbí se mi pořád.
Věděl jsem, že ji jednou dostanu. Proto jsem si ji označkoval," dodal s úšklebkem. "Jejího fotra jsem si trochu podal. Moc rád mi zazpíval, kde je dcerunka zašitá."
"Ty jsi mi zabil tátu!" vykřikla Markéta. "Magore, hnusnej Magore!"
"Teď už jen Rybář," řekl vrah jejího otce tiše. "Magor, to je minulost. Dnes jsem Rybář, Markéto... i když ze starýho Magora ve mně hodně zůstalo. Jsem trochu prudkej, chápeš? Tak jak to spolu provedeme, kamaráde? Dva chlapi a jedna ženská, to nejde dohromady.
Buď zabiju ženskou, a bude pokoj, nebo tebe. Vyber si."
"Je ještě jedna možnost," řekl Honza klidně.
Rybář se nahlas zasmál, vytáhl z opasku dlouhý nůž a máchl jím po Honzově obličeji. Honza se zaklonil. Hrot nože mu prosvištěl na půl dlaně od špičky nosu. Katka mu visela na pravé noze. Stačil tedy švihnout levou nohou a kopem zvaným maegeri keage, tedy švihovým kopem, zasáhl Rybáře do břicha. Noha se však trochu smekla po silné látce kabátu, takže náraz nebyl tak prudký, aby Rybáře složil.
"Musíš mě pustit," křikl Honza na Katku a odtrhl ji od sebe.
Dal do toho až příliš mnoho síly. Dítě odletělo a Rybář po něm hrábnul a zachytil je. Přiložil Katce čepel k hrdlu.
"Nejdřív podříznu tu malou svini a pak si podám tebe," zasyčel.
Prásknul výstřel a prudký výtrysk krve spláchl ozvěnu posledních Rybářových slov. Poručík Virchoff byl dobrý střelec. Bezpečně zasáhl Rybáře do lebky, střela proletěla mozkovnou, na druhé straně rozbila okraj očního důlku a vyletěla ven. Cestou si vzala Rybářovo levé oko.
"Ježíšikriste..." vykřikl Honza.
Rybář se skácel. Nůž zazvonil na podlaze. Katka běžela zpátky k Honzovi.
"Hoďte sem tu zbraň. Dejte mi ji!"
Virchoff detailně nerozuměl, co mu Honza povídá, i když v hrubých obrysech pochopil, o co jde. Od svého tlumočníka stačil pochytit, že ten podivně vyhlížející mladý muž v dlouhém kabátě je vrchní velitel města. Plukovník Kryl se snaží vzít vinu za jeho usmrcení na sebe! Jak by tahle česká banda reagovala, kdyby se dozvěděla, že němečtí parlamentáři jim zastřelili velitele?
Virchoff měl najednou pocit, že pažba jeho devítky Heckler a Koch je kus rozžhaveného kovu a prudkým pohybem hodil zbraň Honzovi.
Ten ji zachytil v letu právě ve chvíli, kdy se rozletěly dveře a několik mužů se samopaly v rukou vpadlo dovnitř.
Bylo jich celkem pět, dva patřili k Rybářově ochrance, tři náleželi k Honzově tělesné stráži.
"Rybář nás zradil a já toho padoucha zabil," křikl Honza. "Přebírám velení města. Kdo cekne, toho nechám pověsit na náměstí před hlavním stanem!"
Ukázal na jednoho z obou mužů Rybářovy ochranky. "Ty po mně přebereš můj pluk, Radime. Okamžitě!" Mířil při tom na oba muže Virchoffovou zbraní. Honzovi muži stočili ústí svých samopalů.
"Rozkaz... plukovníku..." řekl Radim. Bylo mu jasné, že se ocitl na rozcestí. Buď nabízenou velitelskou hodnost přijme, a tím se přihlásí k novému veliteli města, nebo zemře. Na rozmýšlení měl jen několik vteřin času. Jakmile se ke Krylovi připojí, už to bude muset s ním táhnout dál, jinak se nikdy nezbaví podezření, že se útoku proti Rybářovi zúčastnil.
Také druhý muž z Rybářovy stráže horečně zvažoval své postavení a došel ke stejnému závěru, jako Radim. "Jdu do

toho taky," řekl.
Podobné prudké zvraty nebyly v městech proměněných na barbarská vojenská ležení neobvyklé, to Honza dobře věděl. Pokud se mu podaří zvládnout situaci v prvních hodinách po vraždě dosavadního velitele, má vyhráno. Teď mu běží o život.
"Postarej se o Katku," řekl chvatně Markétě. "Vrátím se, jakmile to jenom půjde. Vy dva," řekl novým spojencům, "půjdete se mnou na štáb. A vám se omlouvám, poručíku," obrátil se k Virchoffovi.
"Budu se vám věnoval, ale dřív než za pár hodin to nebude."
Hecklera hodil na zem. Raději se spoléhal na starou dobrou parabelu.
Vypochodoval z místnosti následován svými lidmi. Na ulici na něho čekal houf vojáků jeho pluku. Vylezl tedy na pancíř německého obrněnce - vzpomněl si na klasické obrázky znázorňující Lenina v Říjnu, a přestože mu šlo doslova o všechno, nemohl se ubránit intenzivnímu pocitu groteskností. Dojem byl o to silnější, že už nastala tma a scéna byla ozářena pochodněmi a železnými koši s hořícími smolnicemi.
"Chlapi! Rybář nás zradil. Zatočil jsem s ním tak, jak si ta krysa zasloužila. Od teď městu velím já! Od teď..."
Neměl dosti přesnou představu, co nastane od toho druhého "od teď" a byl po vděčen své tlupě hrdlořezů, že propukla v jásot.
Když vřava utichla, pokračoval. Za těch pár vteřin si dokázal uspořádat myšlenky. "Teď jděte za ostatníma chlapama a řekněte, co se stalo. Rybář nás chtěl podrazit, chtěl sbalit všechno žrádlo a zlato a zdrhnout. Jeho lidi o tom nevěděli..."
To byl důležitý moment.
Rybář byl obklopen skupinou ne více než pětadvaceti mužů. Ti byli dobře vyzbrojeni a z charismatu svého vůdce čerpali sílu, kterou pak uplatňovali vůči ostatním vojákům ve městě. V jistém smyslu byli nedotknutelní, a jakmile došlo ke sporu mezi mužem z Rybářovy osobní gardy a kýmkoli jiným, a případ přišel k posouzení samotnému veliteli, rozsudek byl vždycky ve prospěch gardisty.
Honza tedy sázel na to, že příslušníci jeho pluku půjdou za ním, že i vojáci z dvou dalších částí ozbrojených sil České Lípy budou mít z radikální změny poměrů radost. Karty mohli nepříznivě zamíchat gardisté, a proto je musel Honza získat na svoji stranu. A ještě něco hrálo roli, a jistě ne bezvýznamnou: byla tu německá vojenská jednotka. Přestože na věžích obrněnců vlály bílé prapory, ústí kulometů se dívala kolem sebe stejně nevlídně, jako by nad nimi vlál válečný prapor. Každému bylo jasné, že jednotka je s plukovníkem zadobře.
Tak došlo v České Lípě ke státnímu převratu...
V čele jásajícího ozbrojeného davu táhl Honza Kryl nahoru přes Masarykovo náměstí do bývalé věznice, kde byl Rybářův hlavní štáb. Poručíka požádal, aby se svými stroji a lidmi zůstal u jeho citadely, aby tam střežili Markétu a Katku.
Pak už Honza spoléhal jen na sebe a na dva muže z gardy, které získal na svoji stranu. Bylo mu jasné, že kývali hlavami a přihlásili se k němu, protože na ně mířil devítkou. Jak se zachovají teď?
"Přemýšlej, Radime. Já tě teď pošlu na štáb. Musíš chlapům vysvětlit, o co tu jde. Vidíš, jaká je ve městě situace. Všichni jsou na gardu nasraný. Když se postavíte na zadní, bude to moc zlý. Bude se hodně zabíjet a vy to nakonec prohrajete, protože je vás málo. Nezbyde nikdo, protože ty, co ten boj přežijou, nakonec pověsíme."
"Jenže... oni mi nebudou věřit!" namítal Radim.
"Záleží na tom, co jim řekneš. Můžeš jim říct... že jim dám Krásnou Lípu. Řekni jim, že... Němci jdou s náma. Viděl jsi ty vozy.
Takových mají desítky. Půjdou s náma. Přijeli, aby se s náma spojili..."
lhal Honza, až se mu od huby kouřilo.
"Proti Krásný Lípě vyrazíme jak jen to bude možný. Možná do tejdne."
"Dostaneme Krásnou Lípu," ptal se Radim nedůvěřivě.
"Jo," řekl Honza pevně. "Jdi a řekni jim to."
Diplomatická jednání, která nebudou nikdy zaznamenána v žádných análech diplomacie, se táhla po větší část noci. Čas byl na Honzově straně. Dostával postupně zprávy, že vojáci ostatních pluků přecházejí na jeho stranu a že ve vojsku panuje úleva z toho, že nevypočitatelný a často až bezdůvodně krutý velitel zvaný Rybář odešel ke všem čertům. Nakonec se Honza osobně sešel s velitelem Rybářovy gardy.
"Nakonec je to dobře, že se to stalo..." řekl ten muž poté, kdy vyřídili všechny náležitosti spojené s předáním moci. "On to byl fakt cvok. Nebylo to snadný, pod ním sloužit."
Honza obsadil štáb svými lidmi a když už nehrozilo žádné nebezpečí, že by se gardisté zachovali nerozumně, vrátil se tam, kde nechal Markétu a Katku a Virchoffa.
Zarazil se, když viděl, že německá kolona už nestojí před vchodem do jeho pevnosti. Dohořívající pochodně vsazené do železných držáků u vchodu ozařovaly pustý prostor. V nadhlavníku se smály hvězdy.
Honza si řekl, že se asi Němci přesunuli. Jistě chtěli ve městě přespat a lidi ze štábu pluku jim přidělili některý z opuštěných a desinfikovaných domů.
Kde jsou ale moje hlídky, uvědomil si. Vytáhl parabelu a vběhl dovnitř. Temné hulákání znělo odspodu. Tam, v suterénu, našel své odzbrojené strážné. Markétu našel tam, kde ji opustil, ve své štábní místnosti.
Po mrtvém Rybářovi tu zbyla jen louže krve. Virchoff byl natolik ohleduplný, že mrtvolu dal odtáhnout do vedlejší místnosti, když Markétu přivazoval ke křeslu a přelepoval jí ústa náplastí.
Po Virchoffovi nezbyla ani stopa. A Katka byla taky pryč.
"Odjeli a vzali Katku sebou," tak zněla první Markétina slova, když ji Honza odvázal od křesla a škubnutím jí odtrhl náplast z úst.
"Kam ji odvezli?" žasl Honza. "Do Německa?"

"Myslím, že mluvili o Praze," řekla Markéta. Dívala se na krev na podlaze, položila si prsty na jizvu a začala plakat.
Honza přistoupil k psacímu stolu a otevřel horní zásuvku. Němci odnesli i všechny ty podivné zápisky, které Katka za dva roky vytvořila.

Kapitola desátá: Obsah sdělení

1.

"Ano, jiné vysvětlení nevidím," řekl Herwig posluchačům.
"Bytosti vyvolaly na celé Zemi elektrickou smrt, aby mohly navázat kontakt s vybranými jedinci lidské populace."
"Je to strašné, profesore," ozval se doktor Hess, "že veškerá ta hrůza vznikla proto, aby si několik tuctů mentálně postižených děvčat mohlo malovat!"
V místnosti vládlo ticho. U stropu se pomalu otáčel větrák, poháněný dlouhým koženým převozem. Někde, diskrétně ukryt v dřevěné kukani, točil neúnavný služebník klikou, a silou svých paží uváděl větrák do pohybu. Byl ten člověk ponížen tím, že zastával funkci, kterou před elektrickou smrtí zvládal laciný elektromotor?
Asi o tom neuvažoval. Jakákoli funkce v kterémkoli objektu tajného areálu zvaného prostě Skupina znamenala solidní živobytí a bezpečnost.
Ve velkém sále ústřední budovy milovické mise NATO sedělo na šedesát mužů a žen, polovina z nich ve stejnokrojích. Byly tu vidět důstojnické uniformy české, německé, americké a jedna ruská. V maskovací uniformě bez důstojnických výložek tu seděl i Miroslav Macek.
"Záleží na tom, pane doktore, jaký je obsah sdělení, které prostřednictvím těch děvčat Bytosti předávají."
V místnosti byla takřka tma, okna byla zakryta těžkými závěsy.
Svazky světlovodných kabelů přiváděly sluneční záři zvenčí do osvětlovacích těles a také do optické soustavy episkopu, který stál na stole profesora Herwiga.
"Podle všech dosavadních poznatků ta děvčata skutečně fungují jako přijímač informace. Slouží i jako rozhraní, interface. Jejich malování, jak říkáte pane doktore, je výstup. Nemáme představu, čím se informace přenáší. Jsme na tom jako divoch, který slyší hrát bateriový rozhlasový přijímač a netuší, co je to elektřina a co to je elektromagnetické vlnění."
"Horší příklad jste si nemohl vymyslet," usmál se muž v uniformě plukovníka americké armády. Američané, kteří po elektrické smrti zůstali v Německu, zde vytvořili jakýsi stát ve státě a do svého území v Braniborsku stáhli co největší počet svých spoluobčanů z celé Evropy.
"V domě oběšencově se nemluví o provaze. Nemáte jiné přirovnání, ve kterém by se nemluvilo o elektřině?"
"Možná zraňuji vaše city, plukovníku, přesnější přirovnání mě bohužel nenapadá."
Debata se vedla v angličtině.
"Tyto živé přijímače se dělí do dvou druhů nebo typů. Jeden typ, jednodušší a početnější, shromažďuje data. Druhý typ, podstatně vzácnější, je schopen přenést dešifrovací klíč. Nu a právě toto děvče, po kterém je taková sháňka, nám dosud chybí. Zachráněné dokumenty, které po něm zbyly, nám pomohly vnést aspoň nějaký řád do získaných záznamů. Získali jsme je za cenu nesmírného rizika," dodal.
Byl zasmušilý. Vnímavější lidé pochopili, že cena za dokumenty byla zaplacena mírou vrchovatou. Někdo za to zaplatil životem.
Macek nervózně zakašlal. Když se na něho ti vnímavější lidé podívali, pokrčil rameny. Každá válka má své oběti, znamenalo to gesto.
Kdo asi byl ten nešťastník, kterého Macek nechal obětovat? Každý tady věděl, že dokumenty získali Mackovi lidé, kteří pronikli do Kapitánova sídla.
Herwig dal pokyn a neviditelní služební duchové zakryli vstupy do světlovodů, takže osvětlovací tělesa pohasla.
Potom položil list papíru na průmětnu episkopu. Na promítací ploše se objevily řady znaků.
"Tento symbol bez jakékoli pochyby znamená konec, zánik, nebo, chcete-li, smrt. Tato sekvence znamená varování."
"Bytosti zavinily smrt devadesáti procent světové populace, aby nás varovaly?" křikl někdo ironicky.
Herwig se zadíval do míst, odkud zazněla uštěpačná poznámka.
"Odpovím podobně, jako jsem odpověděl na poznámku, že Bytosti způsobily elektrickou smrt proto, aby si děvčata mohla malovat.
Možná, že varování se týká nebezpečí, které ohrožuje naprosto celé lidstvo, nebo dokonce všechno živé na Zemi. Pak těch devadesát procent mrtvých znamená přijatelně vysokou ztrátu."
"Dá se podle dosavadních výsledků dešifrování usoudit, v čem nebezpečí spočívá a kdy bezprostřední hrozba nastane?" ptala se nějaká žena.
"Na to nemohu odpovědět se stoprocentní jistotou," řekl Herwig.
"Mám dojem, že hrozba se týká nějaké kosmické stavby."
"Kosmické stavby? Nějaké kosmické stanice?"
Herwig navrtěl hlavou.
"Přestaňte uvažovat v měřítcích pozemské techniky, jak jsme ji znali v době před elektrickou smrtí. Zdá se, že půjde o terraforming některé z planet. O výstavbu Dysonovy sféry, nebo..."
"...stavbu intergalaktické dálnice," křikl někdo v narážce na známou knihu Douglase Adamse.
"Vyloučit nelze vůbec nic. Ani tu intergalaktickou dálnici. Bytosti nejdřív odstranily - pokud se to tak dá říct - elektřinu. Kvůli komunikaci s naším rozhraním, možná i z jiných důvodů. Vysvětlím to na příkladu. Jste v místnosti, kde hraje

hlasitě hudba a vy si chcete vyměňovat informace šeptem. Uděláte všechno pro to, aby ta ohlušující hudba ztichla. Zřejmě toto se stalo. Bytosti ovládají techniku pro nás nepředstavitelnou. Dokáží - neptejte se mě jak - ovlivnit chování elektronů! Nemáme prostředky zjistit, zda se elektrická smrt týká jen naší planety. Varovaly nás, opakuji, v tomto smyslu nemám žádné pochyby. Možná v tom varování jsou i nějaké pokyny. Ty zatím nedovedeme rozluštit."
"Jsou v kosmu sledovatelné známky nějaké stavební činnosti?"
ptal se někdo. Z tónu hlasu nebylo poznat, zda myslí otázku vážně nebo ironicky. O hvězdářích panovala rozšířená pověra, že si nyní kdovíjak libují, že se teď před jejich objektivy otevřela hvězdná obloha v plné nádheře, bez smogu, bez světelného znečištění.
Dokonce byla cítit místy i jakási nenávist, jakoby snad z elektrické smrti profitovali. Nic nebylo vzdálenější pravdě! Astronomové přišli o své nejbáječnější hračky - kosmické přístroje. Největší pozemské dalekohledy byly bez elektřiny také mrtvé. Předtím už prakticky neplatila představa hvězdáře jako osamělého vytrvalce, který celé noci mrzne v kopuli. Skutečný astronom si seděl ve své vytopené laboratoři někde v Mnichově, počítačem ovládal dalekohled v Chile a oblohu sledoval na monitoru, pokud se tím vůbec obtěžoval a nenechal běžet vyhodnocovací program. S tím byl teď konec. Přestala existovat radioas- tronomie. Bez výpočetní techniky nebylo možno dále teoreticky pracovat.
Většina dat včetně milionů nejnovějších "fotografií" existovala pouze v elektronické podobě a nyní byla nedostupná. Mezinárodní astronomická obec se rozpadla. Nedá se říci, že by se astronomie navrátila o sto let nazpět. Před sto lety alespoň existovaly telefon a pošta. Vrátila se kamsi ke Galileovi, s tím rozdílem, že Galilei byl při pohledu dalekohledem plný nadšení. Teď pracovaly jen menší přístroje, které se daly ovládat ručně. Ale i tyto primitivní stroje působily jako okna do hvězdného nebe.
"Ne, zatím nebylo nic pozorováno."
"Jaké tedy jsou závěry, doktore Henvigu? Mám dojem, že jsme se nedostali dost blízko nějakému praktickému řešení."
"Víte dobře, že pán části Prahy, zvaný Kapitán, z osobních důvodů zachránil a soustředil na bezpečném místě největší dosud zjištěné množství dívek, sloužících jako rozhraní. Druhé takové místo je v Bonnu, tam se jich zachránilo dvanáct, několik jednotlivců bylo hlášeno ze severní Itálie, o dalších nemáme zprávy. Lze předpokládat, že ještě nějaká omezená množství někde jsou, potíž je v tom, že nemáme s těmito jedinci žádné kontakty. Dokumenty, které se podařilo získat," podíval se úkosem na Macka, "mají nesmírný význam.
Naše možnosti jak je dešifrovat jsou limitované. Potřebujeme se dostat přímo k rozhraní. Přímo k zájmové osobě. Bonnské i italské osoby zdaleka nejsou tak produktivní, jako je pražský soubor. Je to pravděpodobně dáno velikostí, možná geografickým umístěním, nevíme to jistě."
"Osud lidstva tedy závisí na Praze," řekl doktor Hess s poněkud pokřiveným úsměvem v obličeji. "Konečně jste se vy Češi dočkali."
"Nikdo není na vaše nacionalistické rozpory zvědavý, doktore," okřikl ho americký plukovník.
"Dovoluji si připomenout, že to byl bundeswehr, kdo dokázal zorganizovat plošné pátrání po celém území někdejší České republiky..."
A pomohl tady vybudovat předsunutou základnu NATO v někdejším vojenském prostoru Milovice.
"Za prvé to není někdejší Česká republika," řekl vztekle Američan, "za druhé pátrání nevedlo k ničemu. Dosud žádná..."
Zvenčí zazněly výkřiky, někdo nešetrně otevřel dveře a dovnitř pronikla záplava oslnivého světla.
"Pane doktore! Pane doktore! Našli to děvče."
"Kde je?"
"Tady! Přivezli ji vojáci..."
Herwig se podíval po Hessovi. Ten se vítězně šklebil.
"Tak co je? Ke máte tu dívku? Proč ji nepřivedete?" ptal se Herwig postavy stojící v otevřených dveřích.
"Ona nejspíš umírá..." řekl ten muž tiše.

2.

"Takže to byla finta, Klausi," hřímal Kapitán. "Tys mě chtěl podrazit. Přišel jsi, abys mi podkuřoval. Slíbil jsi mi dohodu. Slíbil jsi mi přímej kontakt s Havlem. A já byl připravenej vám parchantům předat právej břeh Vltavy!"
"Nabídka platí, Kapitáne! Setkání s prezidentem Havlem opravdu mohu kdykoli zprostředkovat!" zvolal Klaus zoufale. Kožená pouta ho škrtila na zápěstích. Do půl těla obnažený visel na silném trámoví. "Václav Havel mě sem za vámi osobně vyslal! O jakém podrazu mluvíte? Vůbec nevím, o co jde. Co se proboha stalo?"
"Ty a Fejfar jste ukradli mejm princezničkám malování!"
"Přísahám, že o ničem takovém nemám tušení."
"Všechno malování. Všechno je pryč. To co namalovaly princezničky, i to co mi zbylo po Katušce."
"Jsem ministr vnitra," sípěl muž připoutaný k dřevěnému roštu.
"Nařídím přísné vyšetřování. Mám specialisty. Pomůžeme vám ztracené listiny najít. Uděláme všechno proto, aby..."
Kapitán mu vyťal silný políček. Ve sklepení se loudavě pohybovali dva statní chlapi. Strkali kusy železo do výhně, namáčeli kožené biče do slané vody a vazelínou potírali závity šroubů španělské boty, na které bíle svítilo inventární číslo nějakého muzea.
"Vyšetřovat budu sám, Klaus. Jsem na to machr. Dovedu vyšetřovat jedna radost. Pověsil jsem svoji vlastní ženu, takovej jsem já vyšetřovatel! Byl jsem ochotnej se dohodnout, jenže jste mě okradli.
Tím to pro mě hasne. Teď budeš vysvětlovat, až se hory zazelenaj.
Ty budeš zpívat jedna radost. Tady Pišta se ve svým řemesle dobře vyzná. Je to učiněnej kat Mydlář. Je mi jasný, co se stalo. Tys vynášel ty papíry ven, hajzle!"

Klaus pochopil, co se stalo. Zatímco spolu s Fejfarem vedl jednání s obtížným partnerem, někdo podnikl na vlastní pěst špionážní akci. Prostě ukradl ty dokumenty, které Skupina v Milovicích mohla dostat jako součást dohody! Kdo to mohl být, ten "někdo"? Nejspíš ten vykutálený ministr kultury Alex Nygrin. Formálně podléhal ministrovi vnitra, ve skutečnosti hrál svoje vlastní hry, dirigované Miroslavem Mackem. Ano, za tímhle podrazem je jistě i Macek, uvažoval Klaus. Jenže to je málo platné vysvětlovat člověku typu Kapitána.
"Kapitáne," vykřikl, když viděl, jak muž označený jako Pišta se k němu blíží s rozpáleným cejchovacím železem v ruce, "s mou pomocí se stanete nejmocnějším mužem ve státě, já vám umožním..."
Kapitán pokynul a Pišta přitiskl rozpálené železo k levému boku někdejšího premiéra České republiky. Nešťastník vykřikl zvláštním tenkým hlasem. Pistovi pomocníci se zasmáli, tón jim připadal legrační.
"Já už jsem nejmocnější muž ve státě i bez tebe. Něco ti povím.
Byl tu ten Havlův poskok, ten Pehe, a mazal mi med kolem huby.
Přej šogún, Vencova pravá ruka, šogún že budu," křičel trpce. "Máte u mě po prdeli, vy všichni, Havel, Ruml, celá ta parta šašků, co si říká vláda. Žádnej šogún. Už jen Kapitán, strašnej krutej Kapitán. Já to dotáhnu vejš, než vy všichni dohromady. Já jednou nechám strhnout toho šaška z koně na Václaváku a bude tam moje bronzová socha!
No a co s tebou? Tebe upeču, stáhnu z kůže a sežeru. Ba ne, něco lepšího. Něco ti povím, smrade, a že ta nadávka sedí, smrdíš k poblití: až to tady s tebou skoncuju a až budu mít v kapse úplně celej právej břeh zkurvený Prahy, tebe nechám narazit na kůl. To se v Čechách už dlouho nedělalo. Zvládnete to, chlapci?"
"Bez obav, Kapitáne," řekl Pišta. "Už jsme to cvičili. Akorát jednou se nám to nepovedlo. Ten posranej kůl nám vyjel pupkem. To bylo tím, že jsme bejčili za kůl. Musí se na to jinak. Kůl se vopře o stěnu a bejčí se za provazy, který má ten chlap uvázaný k nohoum.
Tak se to musí."
"Správně," pochválil ho Kapitán. "Takže aspoň vidíš, smrade, že budeš v rukou šikovnejch lidí," obrátil se ke Klausovi.
"Kapitáne, Kapitáne," drmolil zoufalý Klaus, přemáhaje bolest.
"Něco si nechtě říct, jednu větičku, docela malou: vaše princezničky jsou strašně důležité a já můžu zařídit, že budete ten nejmocnější člověk nejen v Čechách, ale na celém světě. Opravdu nevím, kam se podělo jejich malování. Nevím, kdo je vzal. I to malování je důležité.
Je to ve světovém zájmu, aby..."
To překvapilo Pistu, takže zapomněl na cejchovací železo ve své ruce, nechal paži poklesnout a spálil se na noze. Poskakoval pak po zdravé noze a hučně láteřil. Kapitán se tomu zasmál. Klausovi šly oči v sloup a soustřeďoval veškerou svoji nemalou vůli na to, aby neomdlel.
"Na světě, říkáš? Já vím, že máš známosti ve světě, jenže ty jsou dnes hovno platný. Všude jsou dneska u moci chlapi jako jsem já, kdežto vy hovňousové jste uvázaný špagátama k lešení a serete bobky strachy! Něco ti povím, Klaus. Je šmytec, a já co nejdřív tu vaši Strakovku převálcuju!"
Klaus zavřel oči.

3.

"Jaké jsou zprávy z Prahy?" ptal se velitel Skupiny generál Parowski náčelníka zpravodajského oddělení plukovníka Vitaliciho. Ital se tvářil zasmušile.
"Je to špatné, generále. Sídlo české vlády padlo. Bitva trvala jen půl dne. Zprávy o ztrátách nemáme, jen povšechné řeči o masakru.
Kapitán uzavřel příměří se zbytky vojsk Veselých dětí a společně napadl vládní území. Byl to prudký útok, vedený přes řeku... Uprostřed noci, za naprosté tmy, zaútočily úderné oddíly přepravené pramicemi na postavení vládních vojsk. Specialisté vyhodili do povětří všechny tři parníky vládní flotily, které tvořily páteř obrany na řece.
Překvapení bylo naprosté. Čekalo se příměří... Ministr vnitra Václav Klaus s tajemníkem Tomášem Fejfarem právě připravovali podklady pro dohodu s Kapitánem v Kapitánově táboře, když k útoku došlo..."
"A co vláda? Prezident? Úředníci?"
"Zprávy jsou zmatené, přesné informace nemáme. Jedno je jisté.
Naděje na dohodu s Kapitánem padla. Kapitán už nechce spolupracovat s legální vládou a prezidentem. A lze čekat, že zaútočí i na nás. Je to důsledek..." Ital povzdechl, "dobře připravené zpravodajské akce pana ministra Macka. Škoda, že písemnosti nebylo možno ofotografovat. Jejich ztráta Kapitána rozběsnila a přiměla ho k naprosté změně postoje, od smířlivosti k absolutnímu nepřátelství."
"Zatracená práce!" zaklel generál Parowski.
"O dohodě nemá smysl už mluvit. Zdá se, že Kapitán teď změnil názor a místo kapitanátu chce nastolit přímou diktaturu. A naše naděje, že se dostaneme k souboru zájmových osob je za daných okolností nulová."
"Nulová naděje..." opakoval po něm generál tiše. "Copak není žádná možnost, jak se k těm osobám dostat?"
"Myslím, že znám odpověď," ozval se od dveří doktor Herwig.
Patřil k vybraným osobám Skupiny, které měly ke generálovi kdykoli přístup, a byl jediný, který se neobtěžoval klepáním. Prostě ho nenapadlo, že by to měl udělat, pokládal všechny místnosti štábní budovy jako součást jednoho velkého laboratorního komplexu.
"Kapitán je člověk duševně nevyrovnaný, řekněme, že doslova šílený. Podle výstřelků krutosti, kterými oslňuje okolí už déle než rok, více méně mechanicky soudíme, že mu jde především o moc.
Jenže jeho pravý zájem je jinde! Jemu jde o jeho dceru, a ta je nyní zde!"

"Vy mi vážně chcete tvrdit, že Kapitán zavraždil desetitisíce lidí, jenom aby se mohl znovu setkat se svou dcerou?"
"Jsem o tom přesvědčen. Nezapomeňte, že je to primitiv s nesmírně silnými instinkty a vyvinutou přirozenou inteligencí. Jeho primární motivace je však zcela primitivní."
"Je to pedofil," připomněl plukovník Vitalici.
"Co navrhujete?" ptal se generál.
"Vidím jediné řešení, jak ho uklidnit," řekl Herwig.
"Mluvte."
"Musíme mu vydat jeho dceru."
"Dítě, které umírá, chcete vydat jejímu šílenému pedofilnímu otci?"
"Neznám jiné východisko."
Vyjednavači Skupiny navázali kontakt se štábem Kapitána ještě toho odpoledne, jízdní oddíl doprovázený dvěma obrněnými vozy vyjel do Prahy neprodleně. Dva dny vládlo v komplexu budov Skupiny napětí. Na západním obzoru visela oblaka černého dýmu. Bylo to překvapující - požárů bylo za uplynulý rok tolik, až se zdálo, že všechno co mohlo shořet už lehlo popelem.
Z mračen přilétali ptáci, letěli nízko a křičeli. Hlídky spatřily smečky zdivočelých psů, i ty se co nejrychleji snažily dostat co nej- dále na východ. Pak se objevily silně ozbrojené jízdní oddíly, které objížděly oblast Skupiny ze severu i jihu.
Generál Parowski vyhlásil nejvyšší stupeň pohotovosti. Během následujících čtyřiadvaceti hodin čekal, že Kapitán chystá úder, ne nějaký zbrklý banditský přepad. Půjde o profesionálně připravenou a vysoce odborně řízenou vojenskou operaci.
Uplynul další den plný nervózního očekávání. Generálovi nepřidaly ke klidu zprávy, že zdravotní stav malé Kateřiny se nelepší.
Analýza pořízená zpravodajským oddělením vedla k závěru, že Kapitán udeří v noci nebo brzy ráno. Jenže i tentokrát Kapitán zvrátil všechny předpoklady, postavil očekávání na hlavu.
Slunce už zvolna zapadalo, když hlídky oznámily, že se po hlavní příjezdové komunikaci blíží parlamentáři.
Dalekohledem byl vidět oddíl jezdců. Jezdec v čele skupiny třímal bílý prapor. Jezdci nespěchali, oddíl se blížil takřka volným krokem.
Generál Parowski nevydržel napětí a osobně se dostavil na palebné stanoviště u hlavní brány. Vedle něho stál Herwig. Oba sledovali jezdce silnými dalekohledy.
Skupina se blížila. Jezdci se zastavili ve vzdálenosti padesáti metrů od předsunutých palebných stanovišť.
Generál Parowski vyslal parlamentáře. Vrátili se po chvíli - vyjednavači budou hovořit jenom s ním.
Setkali se na polovině cesty. Generál čekal, že bude muset vyjednávat s nějakým vousatým banditou a příjemně ho překvapilo, že jeho protějšek je kultivovaný muž s hladce vyholenou tváří, který hovořil vynikající angličtinou.
Jednání bylo krátké.
"Jeho Excelence Kapitán přijímá vaši nabídku, generále," řekl vyjednavač. "Je ochoten vás přijmout tento pátek ve čtyři hodiny odpoledne na Pražském hradě, před katedrálou svatého Víta. Očekává, že mu tam předáte jeho dceru Kateřinu, které jste se zmocnili a neprávem ji zadržujete. Pokud tyto podmínky dodržíte, je ochoten zastavit nepřátelství a obnovit jednání."
"My Kapitánovu dceru nezadržujeme..."
"Děkuji vám, generále," zasalutoval vyjednavač, "přeji dobrý den."
Pak otočil koně, vybídl ho k trysku a následován svými lidmi ujížděl k obzoru ztemnělému oponou kouře.
Generál dohodu - nebo spíš diktát - dodržel.
Kolona pěti obojživelných obrněnců vjela do hradu východní branou od Klárova. Zastavila před kostelem svatého Jiří, odtud generál s doprovodem pokračoval pěšky. Dva muži nesli rokoková nosítka, jež se podařilo objevit v kterémsi - zázrakem nevyrabovaném - zámečku.
Uvnitř seděla Katka, bledá, oči zavřené, sotva dýchající. Generálův oddíl pomalu pokračoval v cestě špalírem Kapitánových vojáků.
Bylo ticho, jen křídla holubů výsměšně tleskala nad hlavami davů.
Prostor před prezidentským palácem byl volný. Stálo tam černé lešení, zdobené červeným suknem.
"Můj ty bože..." zašeptal generál Parowski.
V zoufalých pozůstatcích člověka naraženého na kůl poznal Václava Klause. Parowski pochopil, za jakou cenu Mackovi lidé získali písemnosti Kapitánových princezniček.
Z prezidentského paláce rychlým krokem vyšel Kapitán, následovaný suitou oficírů v operetně zdobných uniformách.
Nevšímavě prošli kolem popraviště střeženého katem a jeho pacholky. Generál pokynul svým lidem, kteří předstoupili s nosítky v nichž seděla Katka.
Kapitán zamířil rovnou k nosítkům. Otevřel dvířka a nahlédl dovnitř. Pak se ohlédl na kata a jeho skupinu a pokynul.
Katovi pomocníci se rozestoupili a vystrčili do popředí zbědovaného muže v cárech. Byl to Tomáš Fejfar, který přežil tu dobře míněnou, avšak nešťastně zakončenou diplomatickou misi..
Potom se Kapitán znovu obrátil k nosítkům.
"Katuško..." zašeptal dovnitř, "máš radost, že ses vrátila k tatínkovi?"

4.

Honza Kryl s Markétou Panuškovou se dostali do Prahy až po dlouhém strastiplném putování. Honza při tom ztratil několik mužů své tělesné gardy, kterou si vzal na cestu z České Lípy sebou.

Už nechtěl cestovat tak uboze, jako když táhl před dvěma lety s maličkou nešťastnicí Katkou na sever. Byl pánem velkého města a jeho moc se táhla až po Dubou a Mimoň. Kolem Mělníka však zuřily těžké boje se silnými oddíly říčních pirátů, což byl výlupek vyvrhelů z povodí Labe, nashromážděných od Děčína až po soutok s Vltavou.
Na začátku chaotické éry elektrické smrti se jim podařilo se zmocnit malé flotily parníků, které proměnili v obrněné a silně vyzbrojené říční monitory, a díky této mocné zbrani se jim dařilo vzdorovat i oddílům vojsk ústřední vlády. Pro mocenské zájmy Lípy bylo nutné, aby se Honza bojů zúčastnil. Kdyby se boji vyhnul a pokračoval v cestě, zničil by perspektivu na dobré spojenectví dvou významných měst.
Po vítězství nad piráty postupoval posílený oddíl s Honzou v čele na Kralupy a odtud přes Libčice a Roztoky ke Praze.
Honza byl zvědavý, co se stalo s jeho přítelem Herwigem - nepřekvapilo by ho, kdyby tento mimořádně zdatný muž pokročil ve svých výzkumech příčin elektrické smrti!
Rád by se podíval do Kobylis, možná že by tam po Herwigovi našel aspoň nějakou stopu. Také bohnické panelové sídliště však bylo pokáceno a přeměněno v betonovou pevnost a kolem ní byla už z dálky vidět obrovská koncentrace Kapitánovy armády, několik kilometrů dlouhý tábor. Při pohledu na takovou sílu si Honza uvědomil, jak křehká je pozice nově uzavřené aliance Mělníka a České Lípy! Jakmile se toto vojsko dá do pohybu, smete severní městské pevnosti jako vlna tsunami.
Do Prahy tedy vstoupili v oblasti Dejvic. Tady získali bližší informace o tom, že pověstný Kapitán podnikl úspěšnou válečnou výpravu proti vládnímu území, rozprášil pražskou posádku armády ústřední vlády a co víc - vládu snad nechal pobít nebo uvěznit, v tom se informace lišily.
Podle toho, co lidé říkali, se Kapitán stává nejen pánem Prahy, ale celých středních Čech, a bude jistě obnovitelem české státnosti na celém území Čech a později bezpochyby překročí i vrchovinu a ovládne Moravu, která je nyní také rozdělena na několik mezi sebou válčících městských států.
"Podle toho, co lidi říkají, narodil se nám nový Otec vlasti," řekl Honza Markétě. "Rád bych věděl, co tenhle Otec vlasti byl zač před elektrickou smrtí."
"Univerzitní profesor, jako Masaryk. Nebo dramatik, jako Havel," poznamenala Markéta ironicky.
"Nejspíš to byl někdo jako Rybář. Gauner, zloděj, možná i vrah."
Markéta se při vyslovení toho jména zachmuřila.
"Jistě byl horší než Rybář, když teď slaví takové úspěchy," řekla po chvilce.
Čím dále postupovali, tím přesnější informace dostávali - a nechtěli věřit vlastním uším, co lidé vyprávěli! Kapitán je už několik dní na Pražském hradě, říkali lidé. Nechal se tu korunovat na českého krále, kardinál Vlk mu prý posadil na hlavu korunu Karla IV. a jeho kancelář vypracovala expertizu svědčící o tom, že Kapitán pochází v přímé linii z rodu Přemyslovců.
Z Hradu sestupuje Královskou cestou dolů na Malou Stranu a poté potáhne přes Újezd a Anděl do své rezidence v oblasti Smíchovského nádraží.
Nechtěli tomu věřit, až potkali bubeníka, který zpěvavým hlasem oznamoval sbíhajícím se lidem tu novinu. Čechy mají opět svého krále!
Honza s Markétou prošli Strahov, kde viděli pozůstatky nedávného Kapitánova útoku na pozice armády ústřední vlády. Chvilku se zdrželi a pozorovali průvod náboženských fanatiků. Pěli žalmy a mrskali se bužírkovými důtkami. Mnoho vervy do svého flagelanství nevkládali, takže se nedalo čekat, že se Bůh nad jejich výkonem ustrne a vrátí lidem elektřinu. Když se vynadívali, a zamířili dolů k Plzeňské třídě.
Tohle bylo tradiční Kapitánovo území. Vládl tu klid a pořádek.
Lidé kteří přežili několikaterou vlnu černé smrti, se stáhli do domů obklopených zahradami, kde se snažili pěstovat zeleninu a chovat zvířectvo - vrátili se k tradičnímu zemědělskému živobytí. Dnes ale nepracovali - dnešní den je svátek, Kapitán se vrací z války, ozdoben korunou českých králů!
Lidé ozdobili okna květinami, každý se oblékl do toho nejlepšího a nejčistšího, co měl k disposici a mladí staří spěchali, aby velkolepou podívanou nezmeškali. Do držáků v průčelí domů vkládali čerstvé pochodně a železné koše plnili smolnicemi. Dalo se čekat, že oslavy potrvají dlouho do noci a bylo tedy nutno připravit veřejné osvětlení. Skutečně tu vládla atmosféra nefalšované radosti, jako kdyby příchod krále znamenal začátek nové éry stability.
"V dnešní době je možné cokoli," poznamenal Honza. "Tohle chci vidět. Český král! Napadlo by tě někdy něco podobného?"
"Slib mi, že se nebudeš smát," varovala ho Markéta.
"Nejsem sebevrah."
"Pamatuj, že stojím vedle tebe a budu tě bít!"
"Nedám ti příležitost!"
Honza s Markétou doprovázení lidmi z tělesné stráže vedenými Honzovým přítelem Radimem se dostali k trase slavnostního průvodu Holečkovou ulicí. Prostranství před Justičním palácem bylo plné, Honza a jeho muži si však dokázali prorazit cestu.
Přišli právě včas. Od Újezda slyšeli jásot. Lidí se zmocňovalo vzrušení. Křičeli a mávali, ačkoli ještě nebylo nic vidět. A potom se Kapitán objevil. "Ať žije Jindřich I. Přemyslovec!" skandoval dav.
Honza chtěl něco Markétě říct. Umlčela ho pořádným štípancem do ruky. Všechny fámy a zvěsti o groteskní korunovaci na Pražského hradě se tedy potvrdily jako fakt!
A už tu byl zlatý vůz tažený šestispřežím spanilých bílých koní, jeden osedlán a v sedle seděl štolba, vzpřímený jak hřebík zaražený do fošny.
Vůz byl zřejmě speciálně postaven pro tento účel. Byla to plošina s trůnem na přední části a krytým pavilonem na zadní části. Na trůně seděl král Jindřich I. Přemyslovec, oblečený do nachového pláště s hermelínovým límcem. Byl strnulý,

ve tváři popelavý. Nedával najevo žádnou radost. Jistě ho tížila koruna - ač ne ta velká těžká královská, ozdoba hradního pokladu. Zdálo se však, že ho trápí ještě jiné starosti.
Kočár jel zvolna. Po jeho stranách se pohybovaly masy vojáků a roztleskávačů davu. Právě tito muži udávali rytmus skandovanému volání slávy novému českému králi. Na lidi mělo zjevení královského vozu spíš opačný účinek. Jásali a křičeli, dokud vůz neviděli, jakmile však spatřili tu podivnou postavu, úžasem umlkali.
Vůz se přiblížil místu, kde stál Honza s Markétou a muži tělesné stráže. Z pavilonu vyšel kardinál Vlk, naklonil se ke králi a něco mu zašeptal. Král vykřikl, vstal, sundal korunu a s jistou nevolí ji položil, takřka s ní praštil, na sedák svého trůnu. Pak vešel, následován kardinálem, do pavilonu.
Roztleskávači si toho všimli a přestali povykovat. Jásot a volání zněly z míst, kam povoz ještě nedojel, od Arbesova náměstí. V krátké chvíli se zpráva o tom, že se stalo něco neobyčejného, donesla až tam. V tichu pak byl slyšet jen klapot podkov o asfalt.
Z pavilonu vyšel Jindřich I. a v náručí držel bezvládné dívčí tělíčko.
Dívenka byla oblečená do šaticek ze zelenkavého brokátu, pošitých perlami.
"Neber mi ji, Bože!" zvolal upřímně zoufalý muž.
Kardinál Vlk, který vyšel za ním, klekl si na podlahu vozu krytou kobercem a sepnul ruce. Nemusel dávat lidem žádný pokyn. Poklekali jeden za druhým, celé to mnohatisícové shromáždění poklekalo, aby se připojilo ke kardinálově modlitbě.
"Klekni si," sykla Markéta k Honzovi.
"To je... přece Katka!"
"No dobře, je to Katka, možná není, všechny tyhle děti vypadají stejně..." drmolila Markéta rozčileně. "Ten cvok jich má kolem sebe tucty! Víš to přece... No tak, klekni si! Všimnou si tě!"
Honza ji však neposlechl. Kráčel jako omámený vpřed. Ocitl se několik metrů od vozu.
Nově korunovaný král si všiml, že k němu někdo jde, a otočil k němu hlavu. Honza se mu díval do zarudlých, šílených očí. Pak se zadíval na dítě.
"Katko!" vykřikl zoufale. Byl si jist, že je to ona. Dívenka, která ležela nehnutě v náručí toho člověka, se zachvěla.
"Katko, Katuško, to jsem já!"
Král neřekl nic, zato kardinál neztratil duchapřítomnost a pokynul strážím rukou ozdobenou svatým prstenem.
"Atentátník!
Chopte se ho!"
Dítě otevřelo oči a obrátilo hlavu směrem k Honzovi. "Honzo..."
vykřiklo.
V té chvíli královští ozbrojenci vyběhli a také Honzova garda byla na nohou. Jindřich I. zvedl velitelsky ruku do výše.
"Stát!
Všichni!"
Nikdo se neodvážil neuposlechnout. "Kdo jsi? Přistup!" Honza nespouštěl z Katky zrak.
"Katko..." opakoval. Dítě se na něho smálo a vztahovalo k němu ruce. Včera Kapitán, dnes král, mhouřil oči. "To jsi ty... Ty ses o Katku staral..."
Honza si ho nevšímal. Vnímal jenom Katku. "Už nás nikdo nerozdělí, Katko..."
Král se díval střídavě na dítě a na mladého muže. Když zaslechl, co muž povídal, krutě se usmál.
"To se ještě uvidí!" řekl polohlasně. Naklonil se, podal Honzovi ruku a před očima užaslého davu mu pomohl vystoupit nahoru na vůz.

Kapitola jedenáctá: Druhý úder

1.

Vyděšená Markéta pozorovala Honzu, jak vystupuje na zlatý vůz samozvaného krále. Dívala se na něho, jak se sklání nad Katkou v samozvancově náručí. Dítě k němu vztáhlo ruce a objalo ho. Kardinál Vlk za zády tak zvaného krále žehnal na všechny strany a pobízel dav k jásotu.
"Co teď?" zeptal se Markéty Radim.
Markéta měla na jazyku "zeptej se Honzy"... Honza se ocitl v obrovském nebezpečí. S Rybářem to vyřídil rychle a jednoduše, ovšem tento Kapitán, samozvaný český král, byla lidská bestie neskonale nebezpečnější, než mladík, který se vyšvihl z pozice hlavy tlupy výtržníků na předáka provinčního města.
Dívala se za odjíždějícím vozem, provázeným samopalníky.
Bylo jí jasné, že se musí pokusit dostat se k Honzovi co nejblíže.
Kapitán má dobrou ochranku, naproti tomu Markéta nebyla ani zdaleka nějaká skleníková květinka a byla ochotná udělat cokoli, aby se k Honzovi dostala.
"Nejdřív..." odpověděla Radimovi.
Otočila hlavu a Radima neviděla. Obrátila se. Kolem ní byli samí neznámí lidé. Radim a ostatní muži Honzovy stráže zmizeli.
Markétu napadlo, že se snad rozutekli. V zápětí tu myšlenku zavrhla.
Něco takového by neudělali, byli to muži, kteří prošli spolu s Honzou tvrdými zkouškami.
"Zachovejte klid, slečno Panušková," zašeptal jí do ucha ramenatý mladý muž s hnědýma očima. Díval se přes hlavy davu směrem k Arbesovu náměstí, kde zněl jásot davu.

"Nehrozí vám žádné nebezpečí."
"Pusťte mě!" křikla Markéta hněvivě.
Muž jí bolestivě stiskl paži.
"Teprve teď začínáte být v nebezpečí."
Ze stisku pochopila, jak obrovskou sílu ten člověk má. Tiše kývla a on povolil stisk. Ukázalo se, že takových ramenáčů je tu v davu víc. Dokázali odstranit Honzovu skupinu, tak rychle a tiše, že si toho Markéta ani nevšimla.
Muž ji odvedl do nedaleké Drtinový ulice. Tady stála benzínová pumpa a servis - tohle byla vždycky důležitá strategická místa, o které se na začátku nové éry tvrdě bojovalo a vítěz si kořist úporně bránil.
Kolem pumpy byla navršena hradba z automobilových vraků.
Z oken čouhaly hlavně kulometů. Markéta v doprovodu tří mužů prošla kolem stráže ozdobené Kapitánovou kokardou.
Muži ji zavedli do sklepení, jasně osvětleného benzínovou lampou.
U dlouhého stolu posetého papíry a taky zbraněmi sedělo několik mužů. Markéta měla pocit, že poznává toho, který seděl v čele.
Ano, byl to Miroslav Macek, kterého si pamatovala ještě z doby před elektrickou smrtí.
Když ji spatřil, na něco se polohlasně zeptal muže který mu seděl po levé ruce. Muž kývl, Macek tedy vstal, šel k Markétě a podal jí ruku.
"Vítám vás, slečno Panušková. Předpokládám, že mě znáte a že se představovat nemusím."
"V životě jsem vás neviděla. Co jste zač?" řekla vyzývavě.
"Jsem Miroslav Macek, a převzal jsem úřad premiéra," řekl Macek a úsměv mu přeletěl přes tvář. Měl rád ženy, a hrátky s nimi mu nebyly nikdy proti mysli. "Jsem premiér v ilegalitě, mám-li být přesný."
"Aha," řekla Markéta. "Generál bez vojska. Tak co z vás vypadne, pane premiére?"
Macek se trochu zarazil, tohle už přesáhlo míru obvyklého dívčího škorpení. Nebyl zvyklý, že by s ním někdo takhle mluvil, tím spíš, když ten někdo byl atraktivní mladá žena se zajímavými jizvami na tváři. Macek k jizvě vztáhl prsty.
"Kdo vám to udělal?"
Pleskla ho přes ruku.
"Jeden zubař, když mu ujela ruka s vrtačkou. Co po mně chcete?"
"Dobře, tak tedy se budeme chovat úředně."
Macek ji vyzval, aby se posadila a stručněji uvedl do situace.
Dobrodruh jménem Jindřich Hřivnáč, který si nechával říkat Kapitán a nyní měl dokonce tu drzost nechat se korunovat českým králem, se definitivně postavil mimo zákon tím, že se pokusil rozbít českou vládu.
Dobyl Strakovu akademii, při útoku zahynul Jan Ruml a někteří ministři, prezident se však zachránil a dlí na neznámém místě - Macek vskutku užil slova "dlí". Vládní budova byla pojištěna proti útoku ještě z komunistických dob soustavou podzemních únikových chodeb. Ruml bohužel volil předem ztracený boj, ve kterém padl, Havla odvedla jeho ochranka, dá se říci, násilím, vyprávěl Macek.
"Pan prezident Havel tedy žije?" ujistila se Markéta.
"Ano, je na bezpečném místě, a právě on mě jmenoval do úřadu," odpověděl Macek a pokračoval ve výkladu. Kapitán umučil Václava Klause a navázal kontakt s předsunutou základnu NATO v Milovicích, objekt Skupina.
"Klaus je mrtev?" neudržela se Markéta.
"Ano. Zahynul hrdinskou smrtí při službě vlasti," přikývl Macek s nehnutou tváří. "Bohužel, velitel milovické základy generál Parowski vydal Kapitánovi to, co po nich chtěl, jeho dceru Kateřinu."
"Kateřinu... Není to ještě dítě... a není postižená Downovým syndromem?"
"Ano, slečno Panušková. Je to právě ta Katka, o kterou se staral váš přítel Kryl a které se průzkumný oddíl bundeswehru zmocnil v České Lípě a dopravil ji do Milovic."
"Jak to, že tohle všechno víte?"
"Naše tajná služba shromáždila veškeré informace. Víme, že váš snoubenec Jan Kryl zachránil tuto Katku před smrtí a měl ji u sebe v České Lípě. Víme, že vy a pan Kryl jste odešli z České Lípy se záměrem Katku vyhledat a vzít si ji zpátky. A teď, jak se dozvídáme, se Kapitán zmocnil nejen své dcery, ale také pana Kryla. Pan Kryl má na malou Kateřinu dobrý vliv, tuším."
"Vypadá to tak. Jenže já naopak netuším, proč mi to všechno říkáte."
"Jan Kryl je v rukách nesmírně nebezpečného člověka, šílence, masového vraha, zcela zvrácené osobnosti. Ocitl se v naprosto nepřátelském okolí. Chceme ho kontaktovat, jenže on nebude nikomu věřit.
Jen jedné osobě může důvěřovat, a tou jste vy."
"Já se mám vypravit za Honzou?"
"Měla jste to v úmyslu tak jako tak, nemám pravdu?"
Sklopila hlavu. "Ano," řekla tiše.
"Vy se k němu dostanete, Markéto. Naše tajná služba má v Kapitánově táboře spoustu svých lidí. Konec konců, tohle bojové zařízení taky podléhá velení Kapitánovy armády! Viděla jste přece u vchodu Kapitánovy lidi. Jsme tu podle zásady, že pod svícnem je tma."
"Mám jít za Honzou?"
"Nebude to velký problém se k němu dostat. Předpokládám, že se to stane už dnes večer, budete-li souhlasit."
"A co mu mám říct? Že ho pozdravuje sám ó veliký Miroslav Macek?"
"Ne," řekl čerstvě jmenovaný premiér. "Řeknete mu, že musí Katku zabít."
Markéta se na něho užasle dívala. "Vy jste přišel o rozum. Přece Honza nezabije dítě, které zachránil a které mu důvěřuje a které má rád... možná víc než mě!"

Macek pokynul stráži u dveří.
"Zavolejte profesora Herwiga."
Profesor přišel, zasmušilý, zřejmě unavený. V podpaží nesl modré plastikové desky s listinami.
"O vás jsem slyšela," oslovila ho Markéta, "vy jste přece s Honzou pracoval, dřív, před elektrickou smrtí."
"Ano, byli jsme kolegové," přisvědčil Herwig.
"Pane profesore, vy asi dokážete působit důvěryhodněji, než já.
Mám už tu smůlu, že lidé jsou sice ochotni poslouchat mé rozkazy, z nějakých důvodů však nedůvěřují tomu, co říkám.
Vysvětlete slečně Panuškové smysl jejího poslání," řekl mu Macek.
"Především vás chci ujistit, slečno Panušková," začal Herwig, "že k tomuto bolestnému rozhodnutí došla celá vláda České republiky za souhlasu všech spojenců, kteří se účastní na projektu Skupina."
Pokračoval pak pomalu a vážně. Vysvětlil, k jakým závěrům Skupina dospěla ve zkoumání tragického jevu elektrická smrt. Zřejmě jde o první akt agrese ze strany civilizace mimozemského původu.
Tato civilizace je po technické stránce nesrovnatelně vyspělejší, než pozemské technicky pokročilé státy. Už sama elektrická smrt je jev natolik odporující všem našim fyzikálním poznatkům, že se ho rozum zdráhá vzít na vědomí - bohužel je podpořen zkušeností.
Tato neznámá civilizace disponuje i jinými prostředky. Zdá se, že další úder nebude veden proti lidské technice - ta byla ochromena elektrickou smrtí.
Herwig si otřel čelo.
"Proti komu?"
"Proti lidem, Markéto. Bude zaměřen proti lidem. Ti neznámí, říkáme jim Bytosti, navázali kontakt s úzce vymezenou skupinou lidské populace."
"S postiženými dětmi," řekla Markéta tiše.
"Ano, s dětmi postiženými Downovým syndromem, přesněji řečeno s postiženými dívkami. Z nějakých důvodů chlapci nebyli ke komunikaci vhodní. Ověřili jsme, že všechny takto oslovené děti si kreslily."
"Ano, sama jsem to viděla! Katka si pořád kreslila..."
"Nesrozumitelné znaky, sloupce čísel v neznámé abecedě..."
"Ano, vydržela to dělat celé hodiny."
"My jsme si bláhově mysleli, že je to vzkaz Bytostí nám. Že je to zašifrované varování. Jenže, varování - před čím? Elektrickou smrt spustily Bytosti bez jakéhokoli varování! Uvažovali jsme zcela pošetile."
Herwig povzdechl.
"Bytosti věděly, že elektrickou smrtí se jim nepodaří zahubit celé obyvatelstvo Země. Smrt ochromila techniku, vrazila civilizaci zpátky, ačkoli v civilizovaných zemích jakýsi řád zůstal, a mnohých oblastí světa, navyklých primitivnímu životu, se elektrická smrt takřka nedotkla."
"Škoda, že tam nežijeme..." řekla Markéta.
Profesor otevřel před Markétou desky.
"To jsou čmáranice malé Katky!" zvolala Markéta udiveně.
"Ano. A nejenom její. Tohle jsou zápisy pořízené jinými děvčátky z Kapitánova sboru." Při pohledu na listiny se Macek zamračil.
Markéta si toho všimla. Co asi znamenal ten stín, který mu přeběhl po obličeji?
"Pokoušeli jsme se zápisy analyzovat. Bylo nám jasné, že pocházejí od Bytostí, a v době, kdy jsme se drželi hypotézy varování, jsme se domnívali, že zápisy nějak symbolizují složitou strukturu vesmíru. Zápisy Katky Hřivnáčové byly klíčem, který nám pomohl pochopit smysl všech ostatních zápisů. Poté, co poručík Virchoff přivedl do Milovic Kateřinu a přivezl její záznamy, naše poznatky se nesmírně rozšířily."
"Vy tomu rozumíte, pane profesore?" ptala se Markéta užasle.
"Ne docela. Jedno však víme jistě: zápisy se netýkají nekonečně složitého vesmíru, jak jsme se původně domnívali. Týkají se něčeho neméně složitého, týkají se struktury lidského mozku."
"Mozku?"
"Ano," řekl Herwig unaveně. "Byli jsme... zaslepení! Drželi jsme se představy, že nám někdo chce pomoci a prostřednictvím děvčat nám vysílá poselství. Pravý opak byl pravdou. Bytosti blokovaly některé projevy elektrické energie, aby navázaly kontakt se specificky definovanou skupinou populace. Toto jsme odhadli správně.
Jenže oni nechtěli těch děvčat použít jako informačního výstupu!
Naopak, jejich prostřednictvím Bytosti sbíraly informace o struktuře lidského mozku."
"O mozku těch děvčat?"
"To jistě také, avšak šlo jím o lidský mozek jako takový. Domníváme se však, že děvčata mají ještě další schopnosti. Pravděpodobně dokáží navázat kontakt s mozky lidí ve svém okolí. Bytosti jich použily jako jakýchsi detektorů. Sloužily jako výzkumné sondy, jako sběrače informací. Aniž kdo tušil, ta nešťastná děvčátka, čmárající po papíru nám nepochopitelné symboly, hloubkově zkoumaly lidskou psychiku." Odmlčel se a pohlédl na Macka. Titulární premiér, nebo generál bez vojska, usazený ve tmě která bývá pod svícnem, tedy v jedné z Kapitánových pevnůstek, pokývl.
"Domníváme se nyní na základě analýzy písemných materiálů, že děvčata prošla jakousi transformací."
"Jsou z nich mutanti," podotkla Markéta s pochybovačným poloúsměvem.
"V jistém smyslu ano. S pravděpodobností blížící se jistotě to už nejsou lidé v pravém slova smyslu. Vše nasvědčuje tomu, že jejich proměna je završena. Nyní už dovedou lidské mozky nejenom zkoumat."
"Nejenom? A co dalšího by mohly umět?"
Opět ta výměna pohledů. Promluvil Macek: "Mohou ovlivňovat činnost mozků jiných lidí."

"Jakých lidí? V jejich okolí?"
Pomyslela na Honzu. Ten je teď v blízkosti Katky. Jaké další nebezpečí mu hrozí?
"Všech lidí, kteří zbyli, všech, na celé planetě."
Markéta zavrtěla hlavou.
"Jak to myslíte?"
"Jak jsem řekl. Můžete tu skupinu děvčat vnímat jako zbraň, namířenou proti celému lidstvu. Je schopna lidstvo zasáhnout a zničit."
"Jak, proboha? Co je to za nesmysl? Copak je něco takového myslitelné?"
"A byla snad někdy myslitelná elektrická smrt? A přece k ní došlo. Způsobem, který si dodnes nedokážeme ani představit, natož uspokojivě vysvětlit. To byl první úder. Druhý úder bude také veden proti elektřině," řekl Macek.
"Není žádná elektřina!"
"Ale ano," ozval se Herwig. "To co bylo ochromeno, to byl, jak jsem řekl, jeden projev elektřiny. Elektrické procesy však probíhají i na úrovni živých organismů, elektrické vzruchy jsou detekovatelné v mozku, nemluvě o elektromagnetické interakci, která je jednou ze základních fyzikálních sil. To vše zůstalo agresorem nedotčeno. Elektřina nezmizela. Je ukryta. Uvnitř nás samých. Bytosti dokázaly, že dovedou zrušit jeden projev působení elektromagnetických interakcí. Jejich další úder už nebude veden proti elektřině pracující v lidských strojích. Druhý úder bude cílit na elektřinu pracující v našich mozcích."
Markéta se bázlivě dotkla rukou temene.
"Ano, máte tam elektřinu... zatím," pousmál se Herwig.
"Vy snad mi chcete tvrdit, že skupina mentálně postižených holčiček vypne elektřinu v mé hlavě a vaší hlavě..."
Podívala se na Macka. Napadlo ji, jestli náhodou ti dva chlapi nemají elektřinu v hlavě vypnutou už teď.
"Ano, i v mé hlavě a to bude mimořádná škoda, při vysokém stupni mého IQ," řekl Macek.
"Vy jste se zbláznili. Plácáte tady nesmysly."
Vstala a zamířila ke dveřím.
"Nejste žádní chlapi. Zalezli jste do sklepa a vrtáte se v papírech.
Opravdoví chlapi jsou tam nahoře a rvou se mezi sebou a ten nejlepší zvítězí a potáhne slabochy za sebou!"
"I to je názor," řekl Macek.
"Pravdivý."
"Vy nejspíš obdivujete Jeho Veličenstvo Jindřicha I., původním povoláním vícenásobně trestaného zloděje, násilníka a velmi pravděpodobně pedofila!"
"Na zlatém trůnu seděl on, ne vy, pane Macek!"
Zamířila k východu.
Pak si vzpomněla na výjev dávno zavalený na samém dně koše vzpomínek, na první den elektrické smrti, kdy ji Honza navštívil v kanceláři Easy Travel v Nekázance. Od něho slyšela poprvé to slovní spojení elektrická smrt. Přišel ji varovat, vybízel ji, aby šla s ním.
Ona se mu vysmála.
"Chtěl jsem ti pomoct," řekl jí tenkrát.
"Dík," řekla mu ironicky. A to, že je poznamenaná na obličeji je přímý důsledek téhle hlouposti.
Obrátila se.
"Promiňte. Trochu mi ujely nervy. Říkáte, že má Honza Katku zabít. Potřebuju o tom vědět mnohem víc, abych ho přesvědčila," řekla. Bylo vidět, že se jim ulevilo. Macek se spokojeně opřel o křeslo a Herwig zaklapl desky gestem vyjadřujícím "a je to".

2.

Královský povoz zamířil rovnou do Kapitánovy soukromé rezidence v zámečku Nikolajka. Na nádvoří čekali sloužící vedení majordomem a také několik dvořanů. Honza si všiml výrazné postavy zpěvačky Lucie Bílé.
Rozhodně nečekal, že ještě někdy uvidí tuto zajímavou bytost, kterou spojoval s kypivým, vysoce technologickým životem z doby před elektrickou smrtí. A ona dokázala přežít masakry i epidemie a dokonce se dostala ke dvoru člověka, který se zřejmě díky své přirozené síle stane panovníkem obnoveného českého království.
Kapitán ignoroval dvořany a zamával Bílé. Ta se hluboce uklonila.
"Dlouho jsme se neviděli, madam!" halekal. Někdo ho zřejmě poučil, jak se má chovat u dvora. "Že před vámi stojí novej českej král vám jistě už někdo vykecal. Zato váš oblíbenec Václav Klaus je po smrti."
Žena se napřímila. Na sobě nedala znát ani to nejmenší pohnutí.
"Nechal jsem ho narazit na kůl. Umíral dlouho a bolestně," pokračoval Kapitán. "Vás to nezajímá?" řekl pak trochu zklamaně.
"Jistě jste pro to měl svoje dobré důvody, Sire," řekla Lucie Bílá tiše.
"To si piš, že jo. Tak to chodí v našem novým dobrým světě.
Všichni smetáci musej z cesty. Ruml to má taky za sebou. Venca Havel s tím Mackem se ještě někde schovávaj. Však já je najdu a taky jim zatnu tipec. Ale to přijde ve správnou chvíli. Teď ti někoho představím. To je moje pravá princeznička, to je moje sluníčko, to je moje Katuška!"
Lucie Bílá se dívence uklonila neméně hluboce, jako prve samozvanému králi.
Katka se tiskla k Honzovi, který stál ještě nahoře na voze.
Vzhlížela k němu a on se na ni usmál. Jsem s tebou nemusíš se ničeho bát, znamenal ten úsměv.

Majordomus přešlapoval a bylo vidět, že chce svému pánovi něco sdělit. Kapitán si toho všiml, povolal ho k sobě a úklonem hlavy naznačil, do kterého ucha si nechá šeptat.
"Princezničky jsou neklidné," syčel pán provozu zámku. "Už několik dní, jako by do nich něco vjelo. Přestaly si malovat!"
"Skutečně?" řekl Kapitán skoro bez zájmu. "Mně ale na nich už nezáleží, když mám tu svoji, pravou."
"Třeba to vytušily. Jsou citlivé. Asi je napadlo, že je ráčíte od sebe zapudit."
"Zapudit? Já je nechám pobít," řekl Kapitán lhostejně. "Nejsou mi k ničemu. Mám přece tu jednu, která mi chyběla. Ale dnes je ještě nepobiju. Nebudu si kazit den. V den korunovace se nepopravuje. To až druhý den," ušklíbl se.
"Tak pojďte dolů, vy dva," vyzval Honzu a Katku. "Tenhle chlápek je Řetězák Kryl. Zachránil moji dceru! Vytáhl ji z vody a od té doby se o ni staral. Nabídl mi vládu nad Českou Lípou, to je moc dobře. Řetězák bude jeden z prvních jmenovaných vévodů, je to tak, Řetězáku?"
"Přesně tak, Veličenstvo," řekl Honza. Stiskl drobnou dívčí ruku.
Díval se Lucii Bílé do očí. Viděl v nich strach a taky naději.
Jistě poznala, že Honza je chlap jiného typu, než sadistický maniak, který se dokázal vyšplhat po hromadách mrtvol až na vrchol moci.
Oba dva, ona i Honza, patří ke dvoru. Mohou být spojenci.
Potom král nařídil majordomovi, aby okamžitě připravil dva sousedící pokoje. V jednom bude bydlet princezna, v druhém její ochránce, Řetězák. A potom nastala slavnost. Vůz uvolnil nádvoří zámečku a sluhové sem nanosili stoly, přikryli je damaškovými ubrusy a kuchtíci nosili stříbrné tácy s lahůdkami, jaké Honza neviděl už rok. Tak to chodí, někteří lidé si dovedou obstarat hostinu i uprostřed hladomoru!
"Ještě tenhle tejden se budeme stěhovat nahoru na Hrad. Je to tam pěkný, na tom Hradě. Já budu tam, co bejval Venca Havel. Líbí se mi tam, akorát je tam zbytečně moc knih a všude samý hnusný vobrazy. To všechno nechám vyházet, a hlavně, nechám si tam přinýst biliárovej stůl. Já rád hraju biliár. Taky rád hraješ biliár?"
"Zkoušel jsem to," připustil Honza.
"Tak já ti budu dávat na prdel! Já jsem náhodou v biliáru moc dobrej!" chechtal se Kapitán.
"Nepochybuju o tom, Veličenstvo."
Kapitán si chvilku Honzu prohlížel, pak se zachechtal a plácl ho po rameni. "Vypadáš na dobrýho kluka. Něco ti povím, Řetězáku.
Všichni co jsou kolem mě, všichni do jednoho, mě serou. A víš proč?"
"Myslím že vím."
Kapitán přimhouřil oči.
"Ven s tím."
"Mají z vás strach."
Překvapený obličej, pak smích, další plácnutí přes rameno.
"Správně! Moc dobře, Řetězáku! Kdybych se kohokoli jinýho než tebe zeptal ‚víš proč', řekl by ‚nevím, Veličenstvo'. A ty jsi mi do očí řekl, že víš. To se mi líbí. Musí ti bejt jasný, že stačí moje slovíčko a Pišta tě pověsí hlavou dolů na šibenici!"
"To mi je jasné, Veličenstvo."
"Dobře, tak na to nezapomeň a budeme spolu vycházet dobře.
O holku ses mi dobře postaral a já dovedu bejt uznalej. Je z toho všeho trochu vyděšená, chudinka a potřebuje tě. Budeš se o ni starat dál, to je jedinej tvůj úkol. Ale důležitej, rozumíš? Nesmí se jí zkřivit vlásek na hlavě!"
Honza si vybavil děs v Katčiných očích, kdykoli na otce pohlédla.
O tomto postřehu raději pomlčel.
Zabydlili se ve dvou místnostech v přízemí zámečku Nikolajka.
Kapitán odjel a bylo znát, že se atmosféra v celém objektu změnila.
Lidem spadlo s ramen břemeno strachu, začali mluvit nahlas, smáli se, chodili vzpřímeněji a svižněji.
Honza měl kolem sebe plno sloužících a služebných a marně jim vysvětloval, že nepotřebuje žádnou pomoc. Mohli se přetrhnout ochotou. I to bylo znamení, že je u Kapitánova dvora dobře zapsán, dvořané dovedou velmi citlivě vyčenichat odstíny panské lásky a nelibosti! Poprvé od té doby co opustil Českou Lípu se mohl vykoupat, a služebné mu přinesly čisté prádlo a dokonce vyžehlený oblek - Honza se zdráhal ho na sebe obléct, byl to kostým z barrandovských filmových ateliérů, uvnitř dokonce našel lísteček s názvem filmu Tři oříšky pro Popelku.
Služebné naléhaly, aby si ho vzal na sebe, jinak by se Veličenstvo hněvalo. Přeje si, aby vysocí hodnostáři jeho dvora byli náležitě oděni. Obstaral si dokonce zvláštního poradce, říká mu Profesůrek, je to profesor historie z univerzity a ten se spolu s kardinálem Vlkem stará o zavedení dvorských mravů na obnovený dvůr českých králů.
Zdálo se tedy, že ze strany Kapitána žádné nebezpečí nehrozí.
Honzovi zbývala jediná vážná starost - co se stalo s Markétou? Když nastoupil na Kapitánův vůz, zabýval se Katkou, a když měl konečně příležitost, aby se ohlédl, Markétu už v davu neviděl. Ujišťoval sám sebe, že není důvod k obavám. O Markétu se postarají Radim a jeho oddíl, a ostatně Markéta je žena dostatečně energická, že se umí protlouci i sama, když na to přijde. Přesto by však byl klidnější, kdyby ji měl na očích.
Čas trávil s Katkou. Dítě ožilo v jeho přítomnosti. Měl dokonce pocit, že se mu mění obličejík. Už dříve na něm pozoroval změny, obličejík byl tvárnější a živější, než tomu u dětí takto postiženým obvykle bývá. Teď měla Katka veselé, řeklo by se až čtverácké oči.
Mluvila stále jenom velice málo, v takřka holých větách.
A přestala psát.

Honza jí nechal přinést sešit a tužku. Lhostejně načmárala několik šmodrchanců a sešit odložila. Služebná, která sešit přinesla, pak Honzovi prozradila, že i ostatní princezničky si nemalují.
"Ostatní?" podivil se Honza.
Služebná mu vysvětlila, že jich tu na zámečku žije spousta, že Veličenstvo nad nimi drží ochrannou ruku a pečuje o ně. Divné je, že od té doby, co je princezna Katka s nimi pod jednou střechou, přestaly si malovat a jsou jakési neklidné, nervózní. "Něco se s nimi děje," shrnula služebná.
Uplynuly dva dny.
Honza se chystal ke spánku, když mu na dveře někdo zaklepal.
Znělo to diskrétně, takřka plaše. Honza otevřel a v záři petrolejové lampy spatřil majordomův obličej.
"Přivedl jsem... jak si pán přál."
Honza se mu podíval přes rameno. Spatřil dva muže osobní stráže a mezi nimi ženskou postavu se závojem na obličeji.
"Já jsem přece..."
"Myslím, že si pán velice přál na tuto noc ženu. Ujišťuji pána, že bude spokojen."
Honza se naštval a chtěl dveře přibouchnout, avšak majordomus strčil nohu mezi dveře a práh. Strážní postoupili vpřed a doslova vtlačili ženu dovnitř. Sotva se to stalo, majordomus stáhnul nohu a sám dveře zabouchl.
"Co tohle krucinál má znamenat!" zvolal Honza vztekle.
Žena si sundala závoj.
Honza spatřil Markétu.
"Markéto..." užasl, „jak je tohle možné..."
Markéta se tvářila vážně a ustoupila o krok, když ji chtěl obejmout.
"Ne.. Honzo... Nesmíš... Nemáš představu..."
Honza ji vzal za ruku a odvedl ke stolu, na kterém stál svícen se třemi rozžatými svícemi.
"Sedni si. Jak ses ke mně dostala?"
"Jsou to všichni blázni, a já nevím, co mám dělat."
"Celý svět se zbláznil, to je pravda. Ale nám nemůže nic udělat, teď když jsme zase spolu. Jak se ti to mohlo podařit? Byl bych tě sám nechal hledat, až se situace usadí. Hlavně že jsi mě našla! Teď už ti nikdo nemůže ublížit, rozumíš? Já jsem tu velký pán. Tady ved- le spí Katka a já se o ni starám. Je to jako dřív, mezi mnou a Katkou.
Kapitán se tu vůbec neukazuje."
"Kapitán se chystá ke stěhování na Pražský hrad," řekla Markéta trpce.
"Neuvěřitelně nechutná kašpařina! Jenže nikdo ho nezastaví.
Proti němu stojí jen ubožáci a šílenci."
"Proti němu? Snad rozbil veškerý odpor..."
"Nic nevíš, Honzo! Je tu ještě Macek, v ilegalitě," ušklíbla se.
"Jeho vědecký poradce je tvůj starý kamarád Herwig."
"Herwig? On žije?"
"Má se náramně k světu, jmenovali ho profesorem a pracuje pro výzkumný tým NATO. Jenže to je poslední dobrá věc, kterou o něm dokážu říct. Herwig se taky zbláznil. Představ si, co si ti cvoci vymysleli. Že prý Katka a ostatní postižené holčičky, co tu žijí v zámečku, jsou přetvořené na to, aby sloužily nějakým Mimozemšťanům jako zbraň proti lidstvu. Herwig říká, že elektrická smrt byla jen první úder, že teď přijde úder druhý a ten zasáhne elektrické proudy v mozku. To bude znamenat konec lidstva a pak přijdou Mimozemšťané a všechny nás tu převálcují."
"Tohle říkal Herwig?" nechtěl věřit Honza.
"Jo. Prý rozluštil ty Katčiny čmáranice. Mají i jiné dokumenty.
Jejich špioni je vynesli z Kapitánova štábu. V Milovicích vědci dali všechny dokumenty s těmi Katčinými dohromady a tohle jim vyšlo: druhý úder. Proti celému lidstvu."
"Blbost."
"Jasně že blbost, jsou to kreténi, kteří přišli o moc a nevědí, co si vymyslet! A to není všechno. Oni mě sem poslali... Honzo... abych Katku zabila."
"Katku?"
"No jistě! Je prý nejnebezpečnější ze všech. Je to něco jako roznětka atomové bomby. Bez ní nejsou ostatní děvčata nebezpečná.
Kdežto ona... Bože můj, taková pitomost! Řekla jsem jim, že na to přistupuju - abych se k tobě nejsnáz dostala! Věděla jsem, že mají všude dost lidí na to, aby mě sem propašovali. Jsou všude kolem Kapitána. To je taky idiot posedlý sebeláskou. Vůbec netuší, kdo všechno mu podlézá a podkuřuje. Viděl jsi toho panáka. Vždyť je to správce Kapitánova zámku. A kdo myslíš, že je to ve skutečnosti?
Mackův agent!"
"To je ale sranda!" vrtěl Honza nevěřícně hlavou.
"Sranda? Mě to legrační nepřipadá. Víš, o co tady jde? To oni zabijí Katku a nás dva předhodí Kapitánovi jako pachatele. Dlouho jsem o tom přemýšlela. Jinak to ani nemůže dopadnout. Macek není tak hloupý aby si myslel, že já půjdu a zapíchnu bezbranné dítě jenom proto, že mi nějaký cvok nakuká, že je to rozbuška atomové bomby."
"Zní to jako pitomá pohádka," řekl Honza.
"Honzo, vzpomeň na Nekázanku. Tehdy jsem byla já ten pitomec, který nechtěl věřit něčemu, co reálné bylo, jenomže to přesahovalo míru zkušenosti. Jen si připomeň, co šíleného se od té doby stalo.
Morové epidemie, copak tě někdy napadlo, že by se něco takového mohlo stát? A že kardinál Vlk bude gaunera korunovat ve Svatovítské katedrále na českého krále? Co je proti tomuhle šílenství nápad jednoho Herwiga a jednoho

Macka! Jsem tady, oni mě sem dostali - pochop, už tohle je důkaz, že si nevymýšlím!"
"Měli bychom zmizet - i s Katkou."
"Jak se chceš dostat ven? Kapitán má všude svoje lidi, všude kolem. Macek taky. Jsme pod dvojím dohledem. Jsou na chodbách, na dvoře, jsou i venku kolem zámečku, viděla jsem je."
"Nech mě přemýšlet. Nech mě přemýšlet! Vždycky se najde nějaké řešení." Pomalu šel ke dveřím, které vedly do Katčina pokoje.
Otevřel je. Spatřil dívku v nejasném světle svíček. Nespala. Seděla na posteli a dívala se na něho. Měl pocit, že se jí oči lesknou víc než jindy, jako by z nich vycházela jakási záře.
Pohladil si čelo. Dlaň měl mokrou od potu. Obrátil se na Markétu.
Ta se pomalu přibližovala. Honza si vzpomněl na Herwiga.
Podle toho, co Markéta říkala, Herwig analyzoval texty zaznamenané Katkou a srovnával je se zápisy ostatních Kapitánových princezniček.
Je to všechno jenom ne blázen a žvanil. Když on řekl, že...
"Co když je to pravda, Markéto?"
Pomalu obracel hlavu ke Katce. V tom dívka promluvila.
"Přišli jste mě zabít?"
Nebyl to dívčí hlas. Ta čtyři slova byla pronesena v bručivém basu. Snad žádné lidské hrdlo není schopno tak hluboký tón vygenerovat, zněl jako ospalé broukání lva nebo spíš nějakého bájného zvířete.
"Ne, ne... Přišli jsme tě zachránit, Katko..."
"To je správné... to je správné..."
Zase ten příšerně hluboký hlas.
Dítě vstalo a pomalu sestupovalo s postele. A zase změna, nebylo to ani trochu to roztomilé dětské hopnutí, jaké Honza u ní tolikrát viděl. Pohybovala se tak, jak bychom si představovali chůzi obrovského druhohorního ještěra. Tak nějak by lezl z postele tyranosaurus rex, napadlo Honzu groteskní přirovnání. Bylo to stále ještě to droboučké děvčátko. Tvář se mu však změnila, teď už zcela postrádala oněch prostoduchých rysů mentálně postiženého dítěte.
Co když je to všechno pravda, táhlo Honzovi hlavou. Herwig není žádný fantasta. A jestliže měl přístup k písemným záznamům...
"Dostaneme tě odsud, Katko," slyšel sám sebe hovořit.
Uvědomil si, že to není on sám, kdo mluví.
"Utečeme odsud..."
"Ano, utečeme," řekla Katka.
Venku se ozvaly kroky. Dveře se rozletěly a na prahu stál Kapitán.
Žádný královský háv, žádné krajky, žádný kostým z barrandovského fundusu.
Vypadal jako v těch chvílích, kdy se chystal do boje. Nejnápadnější na něm byla drátěná košile, opásaná těžkým řemenem s mosaznou sponou. V pouzdře se mu houpala dýka tak dlouhá, že se spíš dalo hovořit o krátkém meči.
Kalhoty měl z černé kůže, na nohou motocyklistické holínky poseté stříbrnými cvoky. Táhlo z něho aroma whisky.
"Takže já jsem podle vás obyčejnej gauner korunovaný na českého krále," řekl Kapitán. Kráčel doprostřed místnosti. Rozhlédl se, pak se mu zrak zastavil na Katce. Zadumaně se na ni díval.
"Už když ses narodila jsem si říkal, že ti mám zakroutit krkem.
Narodila ses věčně vožralý matce a je to na tobě vidět." Obrátil se k Markétě.
"Co jsi to tu žvanila o zbrani? Jaká zbraň? Tenhle zmetek, že je zbraň?"
Markéta ze sebe nedokázala vypravit ani slovo.
"Nevěděl jsem, že máte zvyk poslouchat za dveřmi. Nikdy bych to do vás neřekl, Kapitáne," řekl Honza.
"Jsi blbec. Taky jeden z těch, kterýmu jsem věřil. Říká se o mně, že jsem prudkej. Jenže, jakej jinej mám bejt, když mě všichni vy hajzlové zrazujete? Pojď sem, něco ti ukážu."
Zamířil do rohu místnosti a ukázal na ústí zvukovodu. Tudy pronikala do místnosti hudba se zpěvem, tato civilizační specialita velmožova sídla. No jistě, zvukovod funguje oběma směry! Jednoduchým zařízením mohl Kapitán poslouchat, co se děje v jeho rozsáhlé domácnosti.
"Takže vy se tady chystáte zmizet," pokračoval Kapitán.
Honza ho upřeně pozoroval. Kapitán byl klidný, hovořil tiše. A přece, podle toho, jak se vymustroval, chystá se na válečnou stezku.
Proti komu?
"Jste svině zrádný. Na všech stranách jsou svině zrádný. I na Mackově straně." Pokřiveně se usmál. "To co ti vykládal pan Herwig vím už dlouho. Hned s tím za mnou přiběhli moji lidi. Pěkně za tepla mi to vyklopili. Co si o tom myslíš, Řetězáku?"
Honza si uvědomoval, jak málo má pod kontrolou vlastní jazyk.
Něco v něm hluboko zahnízděného odpovídalo za něho.
"Že je to nesmysl."
Zase ten pokřivený úsměv.
"Nemusí bejt, Řetězáku, nemusí to bejt nesmysl. Chceš vědět, co si já myslím? Že je to pravda pravdoucí. Proč by to nemohlo bejt?
Protože je to divný?"
Honza sice nedokázal samostatně mluvit, avšak myslel stále ještě svobodně. Jenom nedovedl propojit přemýšlející část vědomí s centrem řeči.

Musel chtě nechtě Kapitána obdivovat. Tenhle krutý muž s chováním primitiva zase osvědčil schopnost - čeho vlastně? Instinktu, nebo logického úsudku?
"Že se posrala elektrika je taky divný. To víš, mejm lidem jsem musel pořád dokola opakovat, že to zavinili ty zasraný vědci tím rejpáním v atomu. Lidi jsou blbci a potřebují slyšet to, co chtějí slyšet - že ty co jsou chytřejší než voni jsou ve skutečnosti volové a hajzlové.
Tak jsem jim to říkal. Ale tady v hlavě mi to vrtalo: jak se to mohlo stát? To musel udělat někdo stokrát chytřejší, než jsou ty vaši ajnštajni.
A takovej parchant dokáže všechno. Co si vzpomene. Musí to bejt hnusnej parchant, stokrát horší než já," zasmál se chraplavě.
"Chcete se dostat odsud? Dobře. Pojďte se mnou."
Vyšel na chodbu. Neohlédl se. Předpokládal, že ho poslechnou.
Zamířil rovnou k východu a zase bez ohlížení namířil přes dvůr k protějším dveřím zakázaného křídla zámečku. Všichni tři spěchali za ním, jako první Markéta, následovala ji Katka a krátký průvod uzavíral Honza.
Po obou stranách dveří stáli strážní. Hned jak se Kapitán vynořil na protější straně ze dveří, postavili se do pozoru.
Nad hlavami měli pochodně zasazené do železných držáků. Ve stínech dvora se skrývali další ozbrojenci. Když se Honza rozhlížel, uvědomoval si, jak pošetilý byl pokus o útěk. Další oddíl mužů se samopaly byl rozestaven venku kolem zámečku a taky v parku měli strážní svoje stanoviště.
Bezděky Honza pohlédl vzhůru. Jiskry z prskajících pochodní stoupaly vzhůru ke hvězdám, které divoce plály v obdélníku nebe.
Lidská inteligence a lidské schopnosti jsou možná stejně ubohé ve srovnání s inteligencí a schopnostmi Bytostí, asi tak, jak ubohé jsou jiskry ve srovnání s hvězdami... napadlo ho.
Kapitán otevřel dveře a vešel. Jeho kroky duněly po stupních schodiště.
Neohlížel se. Věděl, že ho trojice následuje. Strčil oběma dlaněmi do dvoukřídlých dveří sálu vyhrazeném pro princezničky.
"Jste tady... Věděl jsem, že tu budete," oslovil je, "princezničky moje."
Stály tu v širokém půlkruhu, ve svém slavnostním odění viktoriánských panenek z porcelánu, brokát a krajky, v širokých límcích bledé obličejíky.
"Bože můj..." zašeptala Markéta, když vešla.
Trojice svíčkových lustrů zářila a zaplavovala sál zlatavým světlem. Knoty svíček však nehořely, prostě jen plály nevysvětlitelnou září. Kapitán si toho jistě taky všiml, nedal však nijak najevo údiv.
"Čekáte tu na mě, princezničky moje? Proč se na mě tak divně tváříte? Co se vám to stalo s vočičkama? Copak jste zapomněly, jak vás mám rád?" hovořil k nim Kapitán. Potom se zvolna otočil ke svým průvodcům.
"Váš Herwig měl pravdu... parchant jeden vědátorská. Viděli jste ten zkurvenej lustr? A taky cejtíte to brabenčení tady vzadu v hlavě?" řekl jim polohlasně. "Nejspíš to už začíná!"
Dívky se ani nehnuly. Honza si uvědomil, že princezničky nestojí v půlkruhu, že se rozestavily tak, že spojnice jejich nohou tvoří parabolu, a že Kapitán stojí v jejím ohnisku. Všech osmačtyřicet jich tu stálo. Kapitán ukázal na Katku.
"Ve všem má pravdu, váš Herwig. Ona je nejdůležitější... Jenže já tě nikomu nedám, Katuško moje, já tě chci jenom pro sebe. Že jste zbraň, princezničky zlaté? Já tomu věřím. Takže víš, jak jsem to vymyslel, Řetězáku. Jednoduše. Všechno složitý stojí za hovno. V jednoduchosti je pravda. Když je Katuška něco jako rozbuška a ony jsou puma, zbavíme se pumy. My je prostě pobijeme. Netvař se blbě jak policajt bez čepice. Však jsi už mockrát zabíjel. Nic to není. Jen trocha krve a ta se uměje. Tak pojď, je to práce pro chlapy, ber to zleva a já půjdu zprava."
Stál a ruce se mu třásly. Neudělal nejmenší pokus sáhnout po střence obrovské dýky vetknuté do pochvy u pasu.
Půlkruh či parabolu děvčat měl za zády.
Ony si ho sem přivolaly, uvědomil si Honza s hrůzou. Je v jejich vlivu stejně jako já jsem v nějakém silovém poli Katky.
Nemůžu mluvit, ochromila mi jazyk.... on hovořit smí, zablokovaly mu motorický pohyb, ony ho řídí na dálku a ty děsné lustry svítí, proboha co je to za světlo?
Stejné světlo sedělo dívkám v očích. A zase ten dojem, že to není pouhý odlesk záře lustru, že je to jakési vnitřní planutí.
Dívky se nehýbaly, žádná neřekla ani slovo. Stály vedle sebe bez jakéhokoli vystopovatelného řádu, malá vedle větší, nejmenším bylo sotva pět, nejstarším tak deset...
"Začněme zabíjet, Řetězáku, plivni si do dlaní a pusť se do toho, já se k tobě přidám, no tak, je to práce pro celýho chlapa a to ty jsi, vybrala sis dobře, holka, tohle není žádnej vejprcek... Pusť se do toho, velký zabíjení začíná, to je lepší než šoustání, mě můžeš věřit, já šoustal i svou vlastní..."
Po těch slovech se pohnula Katka.
Stála mezi Honzou a Markétou. Roztáhla pomalu ruce, dotkla se jich a odstrčila je od sebe. Poslušně ustoupili každý na jednu stranu.
Jakmile si zjednala prostor kolem sebe, Katka ruce nespustila.
Nechala je roztažené, jenom pomalu natáčela dlaně. Původně je měla směrem k podlaze, teď je natáčela do místnosti.
Jsou zbraň, táhlo Honzovi hlavou, a ona je rozbuška. Nebo spíš generátor síly a ony zesilovač?
A Katka tu stála, ruce roztažené, napínala všechny svaly, to bylo cítit, vypadalo to, že na sebe bere obrovské břemeno, chvěla se, tvář měla smrtkovitě bledou.
Pak vykřikla. Bylo to zaburácení druhohorního ještěra, bylo to zadunění hroutící se skály, byl to skřek útočícího kondora. Také ostatní děvčata se napružila... a Katka udělala oběma rukama nepatrný pohyb vpřed, jako kdyby se opírala o ohromnou kulečníkovou kouli a tímto pohybem ji vysílala dopředu.

Kapitán sebou škubl... a začal zářit stejnou září, jako knoty svíček v lustrech, otočil se a dal se na útěk, vypadalo to, jako kdyby byl složen snad jen ze světelných paprsků, Honza se stačil ohlédnout na chodbu, samopalníci Kapitánovy osobní stráže se hnali schodištěm, hořící Kapitán proběhl mezi nimi, zděšeně uskakovali před plamennou postavou a zírali dolů, dokud jim nezmizela z očí.
Honza se ohlédl po princezničkách.
Stály zde tiché, vzpřímené, bez hnutí, podobné voskovým loutkám.
Obličeje měly proměněné, poznamenala je exotická krása, připomínaly sošky z čínského porcelánu. Z očí jim vycházela stejná záře, ve které před několika okamžiky zmizel Kapitán.
Honza objal Markétu kolem ramen a přitiskl ji k sobě. Slyšel, jak jim za zády zarachotily závěry samopalů.
Vtom z očí dívek vyšlehly blesky.

Kapitola dvanáctá: Kosmická kladka

1.

"Muselo to tak být, Honzíku," říkala Katka jemným melodickým hlasem. Držela ho za ruku a usmívala se. "Museli jsme to tak udělat."
Museli jsme... opakoval její slova Honza. Ona mluví za Ně, za Bytosti. Za ty nepochopitelné tvory, kteří tak nešetrně zasáhli do běhu lidských dějin. Ona patří k nim, stejně jako ostatní princezny... jak jim říkal Kapitán.
Markéta stála u okna a dívala se dolů na dvůr zámečku. Postávalo tam několik hloučků - chumel žen a mužů kolem dítěte, kolem donedávna princezničky, a nyní... kdo to mohl s jistotou říci, co jsou ti tvorové vlastně zač?
Tři dny a tři noci vznikaly nové Hvězdy. Celou tu dobu Honza i Markéta a spolu s nimi všichni lidé na celém světě, obyvatelé kdysi mocných metropolí stejně jako obyvatelé jihoamerických a tichomořských pralesů nedotčení civilizací, žili v jakémsi transu. Mohli se pohybovat, mohli usednout, bylo jim dovoleno si lehnut, směli jíst i vyměšovat, jen jedno jim bylo zapovězeno: pohlédnout na nebe.
"Proč jste nám to nevysvětlili?"
"Vám se nedá nic vysvětlit," usmívala je vlídně Katka. "Už ve vaší knize knih, jak nazýváte bibli, se popisuje vznik lidského rodu.
Nejezte jablko, nabádal vašeho praotce a vaši praměti Stvořitel. A první co učinili bylo, že jablko snědli."
"Byl to i tvůj praotec a tvoje praměti," připomněl Honza tiše.
"Jen do jisté a nepříliš podstatné míry. Na tělu nezáleží, Honzíku.
I když... taky jen do jisté míry. Jsem ráda, že mám toto tělo. Líbí se mi."
"Jsi krásná," připustil Honza.
"Také se ti líbí? To jsem ráda."
"Bude z tebe okouzlující žena."
"Já vím," řeklo dítě, moudřejší než kterýkoli z žijících lidí.
Katka se podívala tázavě na Markétu. Ta pochopila smysl jejího po- hledu a usmála se. Hned zvážněla. "Neber to, že ze mě mluví všetečná zvědavost praměti Evy, Katko..." řekla Markéta, "ale přece jen bych ráda věděla víc. A Honza jistě taky. Proč to všechno muselo být?"
"Vaši vědci sami přišli na to, proč jsme museli vyvolat elektrickou smrt... Vaše technika využívá některých projevů elektromagnetické interakce nesmírně primitivním, hrubým způsobem. Museli jsme ji vyřadit na čas z provozu, abychom mohli navázat kontakt."
"Za strašnou cenu..." poznamenal Honza.
"Jinak to nešlo," řekla Katka omluvně.
"To už víme. Jenže pořád nechápu, proč..."
"Proč jsme nakonec vypnuli i vás? Stavba Kladky zasáhla prostor celé Sluneční soustavy. Elektřina - tajemně pracující, jakou ještě neznáte - by zničila to, co nazýváte inteligencí. Museli jsme vás izolovat.
Po celé ty tři dny jste byli pod ochranou."
"Zvířatům se nestalo nic? Některá jsou také inteligentní, opice, sloni, psi..."
"Lidská inteligence dosahuje řádově vyššího stupně než inteligence i těch nejchytřejších zvířat. Zvířatům nehrozilo nic, zato lidstvu ano."
"Smrt?" ptala se Markéta tiše.
"Smrt ne. Avšak pokles inteligence na úroveň..." Dítě se odmlčelo.
"Jakou úroveň?"
"Dítěte postiženého Downovým syndromem," odpověděla Katka.
"Ale řekni, bylo to nutné? Bylo opravdu nutné zřídit ty vaše Hvězdy za cenu ztráty tolika životů?" Zeptal se Honza.
"Ano. Museli jsme zřídit Hvězdy... jak říkáte vy. Pro nás je to Kladka," odpověděla dívka bez zaváhání.
"Ano, Kladka," připomněl si Honza. To byla první informace, kterou po procitnutí od Katky dostal. Starala se o něho, byla mu stále nablízku po celé ty tři dny, kdy v prostoru Sluneční soustavy rostla stavba o rozměrech, o kterých žádný z lidí nedokázal ani uvažovat.
Celkem osmnáct zářivých bodů přibylo na obloze, deset z nich bylo vidět na jižní, osm na severní noční obloze. Když Honza spatřil ty nové "hvězdy" poprvé, měl pocit, že jsou spojeny jakýmisi mlžnými vlákny. Katka ho ujistila, že to není zrakový přelud.
"Vy lidé jste snili o mezihvězdných cestách. Mysleli jste si, že postavíte letadla dost rychlá na to, aby překonala

mezihvězdné vzdálenosti.
A přitom jste museli vědět, že je to nemožnost a nesmysl."
"Takže k cizím hvězdám nás nedopraví letadla, nýbrž Kladka," řekl Honza poněkud ironicky.
"Ano, Honzíku," přisvědčila Katka. "Nikdo neví, skutečně nikdo, kolik takových Kladek ve vesmíru je. Všude, kde se zrodí rozumný život, je časem zřízena taková Kladka."
"Kdo o tom rozhoduje?"
"Nevím... Je to možná automatický proces," řekla Katka. "Prostě jednoho dne začne."
"Tím, že se zruší elektřina..." řekl Honza.
"To je nezbytné, Honzíku," odpověděla mu Katka vážně. "Nedovedu ti vysvětlit všechny technické důvody. Musela bych použít slov, která nemají v žádné lidské řeči význam."
Stejně jako jsi malovala písmena, která nepatřila do žádné z abeced světa, připomněl si Honza.
"A potom?"
"Jakmile je v dané sluneční soustavě zřízena Kladka, je možné do ní cestovat z jiných hvězd."
"Ze kterých?"
"Ze všech."
"Z naší Galaxie?"
"Ze všech Galaxií, Honzíku, prostor přece nemá žádný význam!"
Stejně jako tělo... Co tedy má nějaký význam? Toto dítě které není dítětem a není ani v pravím slova smyslu člověkem to pravděpodobně ví, jenomže to nedokáže vysvětlit. Muselo by použít slov, jež nejsou v žádném jazyce užívaném kdekoli na světě.
"Bez kladky není pohyb možný, s Kladkou... snadný a okamžitý."
"Bez vynaložení energie?"
"Ne s takovým vynaložením energie, jak jsi zvyklý ho chápat."
Pozvolna se Katka snažila vysvětlit, co se vlastně ve Sluneční soustavě změnilo.
"Kde ale jsou?" chtěl vědět Honza potom.
"Kdo?"
"No přece oni... Ti stavitelé!"
"My to jsme," usmálo se dítě.
S tím se nechtěl Honza smířit a spokojit.
"Chápu, že z tebe něco., nebo někdo mluví, Katko. Jenže jsi dítě z lidských rodičů. Tvoje krev je stejná jako moje. I když tvrdíš že nejsi člověk, zůstáváš lidská. Ne, ty mi nedáváš správnou odpověď."
"Když jsem byla ještě člověkem," řekla Katka, "často jsem je viděla ve snech. Říkala jsem jim čerti. Bála jsem se jich, i když ne moc. Byli milí. Nikdy mi nevyhrazovali a nesnažili se mi ublížit."
"To jsou oni? Čerti? Jak vypadají?"
"Ta otázka taky nemá smysl. Mohou vypadat jakkoli, jako ty, jako já, jako kdokoli nebo cokoli."
"Nemají těla?"
"Ale ano, když je toho třeba."
"Jsou bez hmoty, čistá duše, čistá energie?" ptal se Honza trochu podrážděně.
"Užíváš slov, která jsou pouhými zvuky. Nemají opravdový význam," řekla Katka.
Byly to těžké hovory s dítětem, jehož ústy promlouvaly jiné světy. Markéta se odvrátila od okna. "Přijel Herwig," řekla krátce.

2.

"Jsme vám všichni velice zavázáni, pane Kryle," řekl Miroslav Macek. "Zachránil jste hvězdné děti."
"Dovedly by se postarat samy o sebe," krčil Honza rameny.
Připomněl si ony kritické chvíle, kdy se objevili samopalníci na schodišti připraveni zahájit smrtící palbu. Ta zvláštní záře, která zničila Kapitána, je ochromila, že nebyli schopni stisknout spoušť. Ne, na obraně hvězdných dětí neměl on žádnou zásluhu. Jenže i nový svět chce mít své hrdiny, a pokud zvolil za hrdinu jeho, proč by se tomu měl bránit?
"Zdá se, že na celém světě se zachránilo necelých deset tisíc hvězdných dětí," řekl doktor Hess. "Ty informace máme od jednoho z nich, bohužel v tomto ohledu jsou skoupé na slovo. Jako by byly vázány slibem mlčenlivosti."
"Nepřipadá vám ponižující," ozval se Václav Havel, "že Bytosti s námi nechtějí mluvit? Že s námi nenavazují kontakt? Víme, že používají svoji Kladku velice čile. Je to ale tranzitní stanice, spíš překladiště. Kdy to bude i výstupní stanice?"
"Pokud jsem si v tom dokázal zjednat jasno," řekl Herwig.
"Jednají z ohleduplnosti. Nechtějí nás vystavit civilizačnímu šoku."
"Vzhledem k tomu, co se stalo, mi to připadá jako farizejství.
Jejich vinou zahynulo osmdesát procent obyvatelstva. To není zrovna důkaz ohleduplnosti!"
Porada se odehrávala v prezidentské pracovně Pražského hradu, v místnosti, do které se ještě před několika dny chtěl nastěhovat samozvaný český král.
Oknem bylo vidět pobořené město, jehož věže vypadaly jako náhrobky na obřím hřbitově. Legitimní vláda se ujala svých funkcí s neuvěřitelnou snadností. Skoro to vypadalo, jako by záhubou Kapitána bylo zlomeno temné kouzlo, ocelová obruč svírající zemi. Možná také, že pohled na noční oblohu s novými hvězdami zlomil lidskou pýchu, která vede člověka k agresivitě. Optimisté věřili, že ještě letos bude možno navázat na snahy z prvních týdnů po elektrické smrti a že do pár let se podaří vybudovat slušně fungující technickou civilizaci, založenou na bázi parního stroje.

"Podle mých informací..." ozval se Honza Kryl tiše, "stavba Kladky nezávisí zcela na něčí vůli. Je to tak trochu automatický proces.
Jakmile úroveň civilizace v dané sluneční soustavě dostoupí určité úrovně, nastane čas pro Kladku."
"A pro strašné umírání," podotkl Havel. Jako humanitně založený intelektuál nehoroval pro technické vymoženosti, ačkoli přicházely z hlubin kosmu a byly tudíž atraktivnější než technické hračky, jimiž se lidstvo na soumraku elektrického věku bavilo.
"Umírání připravilo půdu pro nový život," mínil Macek.
"Věřím, že hvězdné dívky, až dospějí, se stanou matkami nového pokolení a že právě tito noví lidé budou první pozemští cestovatelé Kladkou!"
Totéž si myslel i Honza. Ptal se nato Katky. Moc se nedozvěděl, hvězdné dítě někdy hovořilo v náznacích tak nejasných, že se z nich dalo odvodit prakticky cokoli.
"A kdo budou ti otcové?" zvídal Havel.
"Myslím, že si mladé dámy dokáží samy vybrat," řekl Macek a mimoděk narovnal ramena. "Vyberou si muže zdravé..."
"...s vysokým inteligenčním kvocientem..." přidal Havel. "Samozřejmě mladé muže, pane premiére," dodal s nemalou dávkou ironie v hlase.
"Přijel vlak z Brna," hlásila služba od vchodu. "Spojení s Moravou je znovu navázáno!"
"Chválabohu. Přátelé, chci věřit, že hodiny zkoušek jsou za námi. Světlo ještě nenastalo, ale tma skončila," řekl Havel slavnostně, "ta strašná tma, která nesedí v očích ale v duši. A jestliže události posledních dnů navždy tuhle tmu z našich duší odstranily, tmu nenávisti, krutosti, sobectví a žraloci dravosti, pak všechny ty hrozné oběti nebyly nadarmo. Celé lidstvo přibilo samo sebe na kříž, aby se vykoupilo."
Rozezvučely se zvony v katedrále svatého Víta.
"Připojíme se ke mši?" zeptal se Havel.
"Slouží ji kardinál Vlk," poznamenal Macek suše.
"Že by tma zůstala ve vaší duši, pane premiére?" zeptal se ho Havel. "Pak zapomeňte na naději, že byste byl vyvolen a stal se praotcem nové hvězdné generace!"

3.

Honza Kryl s Markétou Panuškovou zvolna přijížděli na kolech růžovou zahradou k budově hvězdárny na Petříně.
Zvedal se vítr. Na hvězdné obloze se honily mraky.
"Není ti to líto, že je nikdy neuvidíme?" ptala se Markéta. "Že se s nimi nikdy nesetkáme?"
Ve tmě zasvítily Honzovy zuby.
"Musíme se smířit s tím, že jsme inteligentní tvorové druhé kategorie.
Někdy mě napadá, jestli to všechno nebyla zkouška."
"Elektrická smrt?"
"Ano. Chtěli vidět, jak se zachováme. Zrušili jeden ze základních technických principů naší civilizace a byli zvědaví, jak se zachováme.
A my jsme zklamali. Zachovali jsme se jako zvířata. Vraždění, destrukce... poraněnou civilizaci jsme zabili."
"Ne všichni zabíjeli."
"Já ano, Markéto, a ty to víš."
"Zachránil jsi Katku," namítla Markéta.
Zastavili a opřeli kola o stěnu. Nemuseli se bát, že je někdo sebere.
Vešli do budovy. Sem nikdo v noci nechodil.
Vrátný seděl u olejové lampičky a podřimoval. Museli mu zatřást ramenem. "Kampak, kampak! V pondělí máme zavírací den!"
"To jsem já, Kryl, a tohle je slečna Panušková."
"Já vím, já vím," mžikal vrátný, „jen běžte dál!"
Rozsvítil jim další olejovou lampičku, aby nezakopli na schodech, a znovu se uvelebil v křesle.
Vystoupali schodištěm až do hlavní kopule. Honza klikou otevřel průhled. Hleděl k Strahovskému stadionu, nad kterým se chvěl úzký srpek nového Měsíce. Stejný, jako viděl tu noc, kdy se za tak zvláštních okolností poprvé setkal s Katkou.
Očima našel nejbližší bod Kladky, byl to K12. Natočil otevřený průzor, pak zhruba nastavil stoletý Zeissův přístroj. Mohutný dvojitý dalekohled se lehce otáčel na své montáži, vyvážen protizávažím.
Zachytil cíl do hledáčku, jemnějšími převody vycentroval do zaměřovacího kříže a spustil mechanický hodinový stroj. Vybral si prostřední okulár, neklidné počasí dovolilo použít jen pětisetnásobné zvětšení. Teď dostal Ká dvanáctku do zorného pole! Ještě ji jemně doladil do středu, pak se mohl plně věnovat její zvláštní kráse. Neviděl Kladku poprvé, avšak vždycky ho ten pohled připravil o klid.
Byla to dálnice... To co prosté oko vidělo jako vesmírný útvar jasnější než Venuše, obklopený chvějivou paprsčitou strukturou, to byla ve skutečnosti složitá struktura. Těžko ji nazvat stavbou, chyběl tomu zřetelný řád, spíš se podobala nějakému organickému útvaru, snad medúze, mořskému ježkovi, prostě tvorovi s tisícem vláknitých chapadel. Bylo vidět, jak se v bezprostředním okolí zhmotňují světelné body a mizí uvnitř struktury. To byly kosmické lodi nepředstavitelných rozměrů, proti nimž byly oceánské tankery pouhé kocábky. Ze základny také světelné body vylétaly a ztrácely se v prostoru.
Tiché vrčení hodinového stroje přehlušoval zpěv petřínských slavíků, který zněl otevřeným průzorem kupole. Honzu

napadlo, že kdyby se lépe zaposlouchal, uslyšel by burácení motorů těch obrovských hvězdoletů jako za krásných dob kosmických filmů. A právě z toho pocitu touhy která nebude nikdy naplněna se mu svíralo srdce.
Pravda, na nebi se v poslední době občas objevují znovu letadla, jsou to větroně, vysílané do vzduchu gumovým prakem, minulý týden přiletěla do Prahy řiditelná vzducholoď poháněná dieselmotory...
Ale na cestu do kosmu nemůže lidstvo ani pomyslet.
Musí počkat, až dorostou princezny, a ty, snad, zplodí novou generaci. Generaci lidí, s nimiž budou Oni ochotni se bavit.
Dítě, které Honza čeká s Markétou, mezi vyvolené patřit nebude.
Obraz v okuláru ztemněl. To jsou ty mraky, napadlo Honzu.
"Honzo..." ozvalo se za ním. Markéta. Proč tak divně mluví?
Obrátil se k ní.
Stála, v jedné ruce lampičku, druhou rukou ukazovala před sebe.
Do místnosti vešla temná postava. "Tak jsem tě přece jen našel, Řetězáku," uslyšel Honza povědomý hlas. "Tak dlouho jsem tě hledal, až se mi to podařilo. Jak se říká, kdo hledá, najde."
Honza poznal Kapitána. Markéta pomalu kráčela vpřed a zastavila se Honzovi po boku.
"Oba jsem vás našel. Ty jsi měla zabít moje princezničky a ty...
tys mě taky zrazoval."
"Viděl jsem tě zemřít!" řekl Honza nechápavě.
"Katuška by nedokázala zabít vlastního tátu, kdepak. Jenom mě trochu uklidila. A pak zase vrátila na svět. Abych tu dělal dobrotu."
Zasmál se. "To se opravdu povedlo."
Postava se pohnula. Lampička ozařovala lesklé části drátěné košile. Měl na sobě stejnou zbroj, jako když ho viděli naposledy, v zámečku Nikolajka.
Kapitán sáhl do záňadří, vytáhl pistoli a hodil ji Honzovi k nohám.
"Jen ji seber a zab mě," řekl Kapitán posměšně. "Víš dobře, že si to zasloužím. Já zabil osobně možná tisíc lidí a tisíce dalších nechal zabít. Kdo jiný by si měl zasloužit víc smrt, než já?"
"Nejsem tu proto, abych někoho soudil," řekl Honza.
Kapitán se smál. Přistoupil k dalekohledu a pohladil ho.
"Pěkná věcička, pro vědátory. Díváš se na hvězdičky?" Pohlédl vzhůru. "Mraky..." poznamenal. "Stejně je hovno vidět. Tohle není žádná zábava. Já to říkám pořád, nejlepší zábava je zabíjení. Proto jsem tady, Řetězáku. Přej se dovedeš prát, říkali že jsi bejvalej průzkumák.
Pojď to zkusit."
Čekal. Honza se nepohnul.
"Na co čekáš? Přišel jsi snad o koule, Řetězáku? Konec konců, jakejpak Řetězák. To byl chlap, kterej dokázal zmáknout Českou Lípu. Kterej zabil samotnýho Rybáře a to nebyl žádnej sráč. Po něm nezbylo nic. Nebo se mejlím? Dokaž mi to, zabíjej. A to ty nesvedeš, že ne? Zvedni tu pistoli. No tak, zvedni ji."
Honza se sehnul a uchopil zbraň. Bylo vidět, že Kapitán znejistěl.
"Šikovnej kluk. A teď ji namiř."
Honza namířil na Kapitánův obličej. V záři lampičky spatřil škleb.
"To ještě nic neznamená. Chybí to nejdůležitější. Natáhni závěr a... stiskni spoušť."
Honza natáhl závěr. Kapitánův obličej měl v mířidlech. Stačí milimetrový pohyb prstu a zbaví svět arcilotra.
Musím to udělat.
Ozvala se doslova hromová rána, jas kulového blesku oslnil Honzu a Markétu, blesk vnikl dovnitř, sjel po dalekohledu, zasáhl Kapitána do hrudi a vybuchl. Tlaková vlna odhodila oba mladé lidi až ke zdi. Honza skoro ztratil při tom úderu vědomí. Zvenčí se ozývalo šumění deště. Pak znovu zahřmělo a otevřeným průzorem spatřili klikatinu blesku.
Honza pomohl otřesené Markétě na nohy. Ujistil se, že je v pořádku a nalapal kliku, kterou zavřel průzor.
"Lidi..." křičeli z nitra budovy slaboučký, vzdálený hlas vrátného, "slyšeli jste to? To byl hrom! To je bouřka! Do hvězdárny uhodilo! To byl vopravdovej elektrickej blesk!"
V místnosti byla naprostá tma. Čpělo tu spálené maso. Jako tenkrát na Spořilově... napadlo Honzu.
Popadl Markétu za ruku a spěchali dolů. Vrátný stál ve vchodu a vyjeveně pozoroval nebeské divadlo.
"To jsou blesky... Opravdu... Elektrický blesky..." opakoval vyjeveně.
"Pojď," řekl Honza Markétě.
"Kam jdete! Vždyť zmoknete!"
Neposlouchali ho.
Honza přistoupil ke kolům a stiskl západku tři roky nepoužívaného dynama. Markéta udělala totéž. Nasedli a rozjeli se.
Obě dynama zazpívala a z lampiček na vidlici kola se do hustého lijavce zapíchly dva kuželíky žlutavého elektrického světla. O zlomkrk sjížděli klikatou asfaltovou cestou dolů k Újezdu. Čím rychleji jeli, tím jasnější elektrická záře jim svítila na cestu.
Elektrická smrt nastala v pátek 17. dubna 1998, v patnáct hodin šestnáct minut dvaadvacet vteřin. Kdy se elektřina vrátila na svět?
napadlo Honzu. On to jistě někdo ví. Někdo se určitě díval na hodinky.
"Brzdi, Markéto!" křičel do burácení hromu. "Přece si zrovna dnes nenatlučem!"
Zvládnout kolo dokázali až dole, u stanice lanovky. Déšť ustával, bouřka se vzdalovala. Blesky se teď křižovaly někde na obzoru.

Vítr roztrhl mraky a v mezeře zaplála zase jedna z osmnácti stanic Kladky, byla to K12, kterou před krátkou dobu pozorovali dalekohledem.
"Vidíš ji?" šeptal Honza. "Oni na nás nezapomněli. Vrátili nám elektřinu. A možná, že se s nimi uvidíme. My... možná. Náš maličký určitě!"

Epilog: Bilance

Elektrická smrt nastala 17. dubna 1998 v patnáct hodin šestnáct minut dvaadvacet vteřin středoevropského času. Skončila 25. června 2001 v dvaadvacet hodin osmnáct minut dvaapadesát vteřin.
Postihla celý svět, ne všechny oblasti se stejnými důsledky.
Nejhůře na tom byly ty státy a oblasti, které převzaly vymoženosti technické civilizace jenom jako nástroje usnadňující život, avšak kulturně a morálně zůstávaly na nízké úrovni.
K nejhůře postiženým oblastem tedy patřila střední Evropa od Baltu po Černé moře včetně evropské části Ruska, Turecko, arabské státy severní pobřeží Afriky.
Neslýchané katastrofální důsledky měla elektrická smrt i pro velké městské aglomerace v Asii, Africe a Jižní a Střední Americe.
Mnohem lépe na tom byla společenství, která technické civilizaci tolik nepodlehla, tedy tradiční společnosti zemědělské, pastevecké a rybářské. Tak zvaný bohatý sever dokázal na pohromu zareagovat s podivuhodnou rozhodností a předvídavostí, takže propad státu do středověkého barbarství byl zde lokálně omezenou výjimkou, rychle zlikvidovanou legální mocí.
Bylo to dáno tím, že tyto skutečně civilizované a morálně silné státy byly založeny na principu jasné kompetence a osobní odpovědnosti.
Proto nedošlo k počátečnímu chaosu, který ve státech střední Evropy rozkýval stavbu státu, že se z ní nedokázala vzpamatovat, jakmile uhodily pandemie a hladomor. Ztráty na životech byly osmdesátiprocentní v nejhůře postižených oblastech, v průměru celosvětově třicetiprocentní a byla i taková místa na Zemi, která elektrickou smrt nepocítila vůbec.
Hned po ukončení elektrické smrti nastala obnova. Vybudování kosmické Kladky znamenalo obrovské povzbuzení pro rozvoj vědy a techniky. Už v roce 2010 se dalo konstatovat, že hmotné škody byly odstraněny.
Někdy v této době mladé ženy, které za doby elektrické smrti patřily do souboru děvčat vybraných k monitoringu lidské psychiky a k tomu, aby na tři dny paralyzovaly lidstvo a ušetřily ho nebezpečí, jež hrozilo při budování Kladky, začaly rodit. Právě tyto ženy a jejich děti pomohly navázat kontakt s budovateli Kladky, takže obnovené lidstvo se stalo plnoprávným spoluuživatelem Kladky v roce 2034.
Tato událost však patří zcela jiné historii.

Autorova poznámka

První část tohoto románu vyšla ve sborníku Klon '96 pod názvem Potíže s elektřinou v roce 1996. Nebýt naléhání několika přátel, především Martina Zhoufa a Aleny Bytomské, tajemnice měsíčníku Ikarie, asi bych nikdy druhou část nenapsal. Ne snad, že by mě zarazila kontroverzní reakce - mnozí čtenáři totiž odmítli drsnost textu a odsuzovali mě za ni (nepochybně mě totéž čeká po zveřejnění této knihy).
Důvod mého zdráhání byl jiný. Věděl jsem, že text je silný a nechtěl jsem ho zkazit, a to hrozilo, protože jsem stále neměl řešení otázky, co způsobilo elektrickou smrt a jakou roli v příběhu hraje Katka. Nápad se dostavil až o dva roky později a proto všechno tak dlouho trvalo.
Kniha je to neradostná, drsná, někomu může připadat zbytečně krutá. Jenže svět je takový. Hlavním popudem k napsání už prvního, zcela spontánního textu byly události v Bosně.
Uvědomil jsem si, jak křehká je naše civilizace a kolik potencionálních zločinců žije mezi námi. Stačí malá změna v uspořádání společnosti, stačí nějaký impuls a zlo doposud skryté se ujme vlády.
Rozdělení výkonné moci mezi orgány ústřední vlády a podsvětí skrytě funguje už dnes, jsou to dvě struktury spolupracující na základě jakéhosi modu vivendi.
Román Tma popisuje, jak by se toto rozdělení moci zviditelnilo, kdyby ústřední moc byla nějakým zásadním vnějším zásahem oslabena.
Na okraj podotýkám, že kniha vychází na podzim roku 1998, a že pouhý rok a několik měsíců nás dělí od roku 2000, kdy má - podle mnoha varování - dojít k totálnímu výpadku počítačů na celém světě.
V takovém případě též nebude fungovat elektřina, nepoteče voda, do sporáků nepůjde plyn.
Jak se proslýchá, některé prozíravé vlády už připravují mimořádná nouzová opatření pro případ, že by ke katastrofě zvané Y2K (česky přeložitelné jako R2K, Rok dvě kila) skutečně došlo. V té horší variantě by mohlo někde dojít k jevům, popisovaným v této knize.
Využívám teď příležitosti, abych poděkoval všem, kdo si dali práci a beta-verzi románu přečetli a pomohli mi kritikou, připomínkami a nápady. Pokud jde o nápady, především děkuji Saše Berkové, která mi pomohla vyřešit problém názvu knihy. Mimořádný dík patří Janovi Kovanicovi, častému přispěvateli Neviditelného psa (http://pes.eunet.cz), který mě upozornil na množství technických omylů a prohřešků proti logice. Na motivy Tmy napsal i svoji vlastní novelu a já se těším, že ji brzy uvidím vytištěnou. Tvůrčím způsobem přispěl Ing. Miroslav Růžička CSc, který doslova vynalezl metodu, jak "pokácet" panelový dům. Závažnou konzultaci ve věcech politických i v otázkách psychologických profilů mi poskytl Tomáš Fejfar; k tomu podotýkám, že nahlédnutím do knížky Klon '96 snadno ověříte, že za veškeré

charakteristiky politických osobností nesu odpovědnost pouze já.
Pomohli mi i další přátelé - Přemek Houžvička, Honza Pavlík a Honza Kantůrek, který mi připomněl parní flotilu na Vltavě. Cenné připomínky měli i Petr Svoreň a Martin Zhouf. Martin měl závažné poznámky i ke koncepci díla, které budu realizovat, pokud někdy dojde ke druhému vydání. Finální redakční práci pak provedla moje žena Michaela, jíž děkuji za péči věnovanou oběma verzím rukopisu.